

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEVE CAVANAGH

THE PLEA

**'A GREAT
THRILLER'**
MARK BILLINGHAM
ON THE DEFENCE

HIS CLIENT IS INNOCENT.
HIS WIFE IS GUILTY.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[İthaf Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Birinci Bölüm:](#)

[KurulumBirinci](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Bölüm On Bölüm On](#)

[Altıncı On On İkinci](#)

[Bölüm İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Bölüm Birinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Sekiz Bölüm
Bölüm Yirmi Yirmi
DokuzOtuzOtuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Bölüm
AltıBir Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm
Bölüm
İkiÜçDörtBeşOtuz
DokuzSekiz

İkinci Bölüm: The Payoff

Chapter Forty
Chapter Chapter
Chapter Chapter
Forty-OneForty-
TwoForty-
ThreeForty-Four
Chapter Chapter
Chapter Forty-
SevenForty-
FiveForty-Six Chapter
Forty-Eight Chapter
Forty-Dokuz Bölüm
Elli Bölüm Bir Bölüm
BirElli Elli İkiElli Elli
Elli Elli Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Dokuz
Bölüm
ÜçDörtBeşAltıElli Elli
SekizElli YediAltmış
Bölüm Altmış

-

Altmış İkinci Bölüm
Altmış Üçüncü Altmış
Altmış Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci Bölüm
Altıncı Altmış Bölüm
Altmış Yedinci Bölüm
Sekizinci Altmış Bölüm
Altmış Dokuzuncu Bölüm
Yetmişinci Bölüm
Üçüncü Bölüm: Kapak .
Konusu Bölüm Yetmiş
BirYetmiş Yetmiş Yetmiş
Yetmiş Yetmiş Yetmiş
Yetmiş Bölüm Yetmiş İki
Bölüm Bölüm Bölüm
ÜçDörtBeş Bölüm
Bölüm Bölüm Sekiz
Bölüm Bölüm
AltıYediDokuzSeksen
Bölüm Seksen
BirSeksen Bölüm İki
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Seksen
ÜçSeksen Seksen
DörtBeşSeksen
AltıSeksen Seksen
Seksen Bölüm Bölüm
YediSekiz Bölüm Dokuz
Bölüm Doksan Bölüm
Doksan Bir -
Teşekkür
Ayrıca Steve Cavanagh Telif
Hakkı

Salı, 17 Mart

19:58.

Herkesin öldüğünü
sanıyordum. Yanılmışım.

Avukat Harland ve Sinton'ın büroları Lightner Binası'nın otuz yedinci katını kaplıyordu. Burası New York'un en büyüklerinden biri olan, yirmi dört saat açık bir kurumsal hukuk firmasıydı. Normalde ışıklar 24 saat boyunca açık kalırdı ama davetsiz misafirler elektriği iki dakika önce kesmişlerdi, belki de daha fazla. Sırtım ağrıyordu ve ağızımdaki kanın tadını alabiliyordum, bu koku halının üzerinde takırdayan kullanılmış fişeklerden yükselen yanık asit kokusuyla karışıyordu. Şişman bir ay, yerden yükselen ve ben onları gördüğüm anda buharlaşan hayalet duman izlerini aydınlatıyordu. Sol kulağım sanki suyla doluymuş gibi hissediyordum ama sadece silah sesinden dolayı sağır olduğumu biliyordum. Sağ elimde devlet tarafından verilmiş boş bir Glock 19 tutuyordum; son mermiler ayaklarımın dibindeki ölü adama gömülmüştü. Bacakları yanındaki cesedin karnına doğru düşmüştü ve tuhaf bir farkındalık anında, konferans salonunun zeminindeki cesetlerin hepsinin birbirine uzanıyor gibi görüldüğünü fark ettim. Her birine bakmadım; gözlerimi onların ölü yüzlerine bakmaya getiremedim.

Nefesim, göğsümü ezmekle tehdit eden adrenalin kışkacından geçebilmek için savaşmak zorunda kaldığım kısa patlamalar halinde geliyordu. Arkamdaki kırık pencereden gelen soğuk rüzgâr ensemdeki teri kurutmaya başladı.

Katilimi gördüğümde duvardaki dijital saat 20:00'yi gösteriyordu.

Bir yüz, hatta bir beden bile göremedim; konferans odasının bir karanlık köşesinde sığınan bir gölgeydi.

Times Meydanı'nda patlayan havai fişeklerden çıkan yeşil, beyaz ve altın rengi flaşlar odaya garip açılarda ışık desenleri gönderiyor, bu da görünüşte bedensiz eldivenli bir el tarafından tutulan küçük bir tabancayı anlık olarak aydınlatıyordu. O el bir Ruger LCP tutuyordu. Bir yüz göremesem de silah bana çok şey anlatıyordu. Ruger altı adet dokuz milimetrelik mermi alıyordu. Avucunuzun içine sığacak kadar küçüktü ve iyi bir biftekten daha hafifti. Etkili bir silah olmasına rağmen, tam boy bir tabancanın durdurma gücünden yoksundu. Birinin böyle bir silah kullanmasının tek nedeni taşıdıkları gerçeğini gizlemektir. Bu küçük silah çoğu kolluk için popüler bir yedek parçaydı; küçük bir çantaya saklanabilecek kadar küçüktü; ceketin çizgisini bozmadan ısmarlama bir takım elbisenin cebine kolayca gizlenebilirdi.

Aklıma üç olasılık geldi. Üç olası tetikçi.

Hiçbirini silahı bırakmaya ikna etmenin yolu yok.

Mahkemede geçirdiğim son iki günü düşünürsek, bu üçünün de beni öldürmek için iyi bir nedeni vardı. Hangisi olabileceği hakkında bir fikrim vardı ama o anda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

On dört yıl önce dolandırıcı olmaktan vazgeçtim. Artık dolandırıcı Eddie Flynn değil, avukat Eddie Flynn . Ve sokakta öğrendiğim beceriler mahkeme salonuna kolayca sığdı. Pit patronlarını, bahisçileri, sigorta şirketlerini ve uyuşturucu satıcılarını dolandırmak yerine, artık yargıçlara ve jüriye karşı işimi yapıyordum. Ama hiç müvekkil dolandırmamıştım. İki gün öncesine kadar.

Ruger'ın namlusu göğsüme doğru eğilmişti. Bu son numara hayatıma mal olacaktı.

Gözlerimi kapattım, garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. Böyle olmaması gerekiyordu. Bir şekilde bu son nefes doğru gelmiyordu. Sanki aldatılmış gibi hissettim. Öyle bile olsa,

Ciğerlerimi dumanla ve bir atıştan sonra uzun süre kalan metalik tatla doldurdum.

Atış sesini duymadım, namlu flaşını ya da geri tepmeyi görmedim. Sadece kurşunun etimi parçaladığını hissettim. Anlaşmayı yaptığım andan itibaren o ölümcül atış kaçınılmaz hale gelmişti. Buraya nasıl gelmişim? diye düşündüm.

Kurşun yememe neden olan anlaşma neydi?

Çoğu şey gibi, küçük başlangıçları vardı. Her şey kırk sekiz saat önce bir kürdan ve bir kuruşla başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Pazar, 15 Mart

iğneye 48 saat kaldı

Anahtarım kilide girdi.

Donup kaldım.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Benim tek kişilik avukatlık bürom da dahil olmak üzere beş ofisi barındıran dört katlı kumtaşı binanın maun ön kapısı, Batı Kırk Altıncı Cadde'nin bu ucundaki diğer binalara benziyordu. Bölge barlar, erişte evleri, birinci sınıf restoranlar, muhasebecilerin muayenehaneleri ve özel tıbbi danışmanlık odalarının bir karışımıydı ve Broadway'e yaklaştıkça her bir ofis grubu daha klas hale geliyordu. Binamın panelli ön kapısı yaklaşık bir ay önce maviye boyanmıştı. Kapının arka tarafında elle kesilmiş, çelik bir arka plaka vardı - panellerden birini tekmeleyip kapıyı içeriden açabileceklerini düşünenler için küçük bir sürpriz.

O tür bir mahalleydi.

Kilitler söz konusu olduğunda, fazla deneyimim yok. Kazma taşımam; dolandırıcılık yaptığım eski hayatımda bile hiç kullanmadım. Pek çok dolandırıcının aksine, New York'un sıradan sakinlerini hedef almadım. Gözümü cebinden para çalınmasını hak edecek türden kişilere dikmiştim. En sevdiğim hedefler sigorta şirketleriydi. Ne kadar büyük o kadar iyi. Bana göre onlar dünyadaki en büyük dolandırıcılık operasyonuydu. Arada bir ceplerini hissettirmeleri adil olur. Ve bir sigorta şirketini dolandırmak için içeri girmeme gerek yoktu; sadece

davet edildim. Oyunum sadece konuşmaktan ibaret değildi. Bunu fiziksel hareketlerim vardı. Yıllarımı el çabukluğu üzerine çalışarak geçirmiştim. Babam çok iyi bir sanatçıydı, barlarda ve metrolarda çalışan bir kanondur. Ondan öğrendim ve zamanla ustaca bir dokunuş geliştirdim: derin bir ağırlık, his ve hareket duygusu. Babam buna 'akıllı eller' derdi. Bana bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen de bu ince bilenmiş duyumdur.

Anahtarı kilitten çıkardım. Tekrar içeri soktum. Sonra çıkardım. Tekrar ettim.

Hareket hatırladığımdan daha sessiz ve yumuşaktı. Daha az hantal, daha az dirençli, daha az baskı gerektiriyordu. Anahtarım neredeyse kendi kendine kayıyordu, sanki kremanın içinde hareket ediyormuş gibi. Dışları kontrol ettim; yeni kesilmiş anahtarların olabileceği kadar sert ve keskindiler. Kilidin yüzü, standart bir çift silindirik kilit, anahtar deliğinin etrafında çizikler vardı, ama sonra alt kattaki ofiste seyahat acentesi işleten adamın sabah kahvesinde burbon sevdiğini hatırladım. Birkaç kez anahtarlarını karıştırdığını duymuştum ve lobide yanından geçtiğim bir sabah nefesi neredeyse beni devirecekti. Bir yıl önce olsa fark etmezdim. Ben de seyahat acentesi kadar sarhoş olurdum.

Kilit yüzeyindeki sıyrıklar bir yana, anahtar hareketindeki ciddi değişikliği inkar etmek mümkün değildi. Ev sahibi kilit mekanizmasını değiştirmiş , anahtarım çalışmazdı. Kilitten ya da dokunulduğunda kuru olan anahtardan fark edilebilir bir koku gelmiyordu. Eğer içine bir kutu WD-40 dökülmüş olsaydı, kokuyu fark ederdim. Gerçekten tek bir açıklama vardı: O sabah erken saatlerde ofisten ayrıldığımdan beri biri kilidi zorlamıştı. Pazar günleri ofiste uyumayı alışkanlık haline getirdiğimden beri, ofiste kalmak bir zorunluluk haline gelmişti. Artık dairemin ve ofisimin kirasını karşılayamıyordum. İhtiyacım olan tek şey arka odadaki katlanabilir yataktı.

Ev sahibinin alarm sistemine parası yetmiyordu. Benim de yoktu ama yine de bir miktar güvenlik istiyordum. Kapı içeriye doğru açıldı. Kapıyı yarım santim araladım ve kapı kasasının sağ tarafındaki oyuk kısımda duran on senti gördüm, kilit tarafı, kapının kendisi paranın yarısını kaplıyor ve basamağa düşmesini engelliyordu. Akşamları yemek almak için dışarı çıktığımda, çerçeveye kapı arasındaki boşluğa bir on sent atıyor, çakıyla çerçeveye açtığım on sent şeklindeki deliğe yerleştiriyordum. Eğer biri içeri girer ve benim bilmemi istemezse, on sentin düştüğünü duyacak, bunun bir zanaat olduğunu anlayacak ve yerine koymak için dikkatli olacaktı. Umut, davetsiz misafirin düşen on sentin gürültüsüne ve ısıltısına odaklanmasında ve kapının karşı tarafındaki ilk menteşenin tam on santim yukarısına sıkışmış kürdanı fark etmemesinde yatıyordu.

O gece davetsiz misafirim her kimse, bozuk parayı yerine koyarken dikkatli davranmış ama basamağın üzerinde duran kürdanı atlamıştı.

Binadaki beş ofisten üçü doluydu: tasfiye sürecindeki bir seyahat acentesi, henüz buralarda görmediğim bir mali müşavir ve ev ziyaretleri yapmayı seven şüpheli görünümlü bir hipnozcu. Çoğunlukla dokuzdan beşe ya da seyahat acentesi ve hipnozcu söz konusu olduğunda on birden üçe kadar çalışıyorlardı. Pazar günü gelmelerine imkân yoktu ve on senti değiştirmeye de zahmet etmezlerdi. Eğer komşularım olsaydı, parayı cebe atar ve unuturlardı.

Gazetemi düşürdüm ve için eğildim. Kalçalarımın üzerinde dinlenirken ayakkabı bağcıklarını düzeltmeye karar verdim. Solumda kimse yoktu. Sağımda da yok.

Diğer ayakkabımı almak için etrafı karıştırarak sokağın karşı tarafını taradım. Yine bir şey yoktu. Solumdaki caddede birkaç araba vardı ama eski ithal arabalardı ve ön camları buğulanmıştı; gözetleme arabası olmalarına imkân yoktu. Caddenin karşısında sağımda bir çift kol kol içinde Kum Saati Taverna, tiyatroya doğru yürüyordu.

Gösteriden önce bir şeyler atıştıran keşler. Buraya taşındığımdan beri meyhaneye iki kez gitmiş, her ikisinde de ıstakoz mantısı yemiş ve barın arkasındaki duvarda asılı büyük kum saatinin dönmesiyle değişen gizemli bira ve shot spezialinden uzak durmayı başarmıştım. Perhiz benim için hâlâ tek seferde bir günlük bir anlaşılmaydı.

Ön kapıyı kapattıktan sonra merdivenlerden kâğıdımı aldım, kışın devam eden soğuğuna karşı yakamı boynuma doladım ve yürümeye başladım. Bir dolandırıcı olarak pek çok düşman edinmiştim ve hatta hukuk kariyerimde birkaç tane daha edinmeyi başarmıştım. Bugünlerde temkinli olmak için para ödediğimi fark ettim. Bildiğim tüm karşı gözetim tekniklerini kullanarak üç blokluk bir döngü yaptım: rastgele ara sokaklardan dönmek, bir köşeyi dönmeden önce hafif bir koşuya başlamak, sonra diğer tarafa geçtiğimde çok yavaşlamak, araba camlarından ve pleksiglas otobüs durağı reklamlarından arka görüşümü almak, kısa durmak ve hızlı dönüşler yapmak ve sonra adımlarımı geri izlemek. Kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Kuyruk yoktu. Ya hipnozcinun şansı yaver gitmiş ve bir müşterisini ofisine geri getirmişti ya da mali müşavir sonunda ya dolup taşan posta kutusunu boşaltmak ya da dosyalarını parçalamak için ortaya çıkmıştı diye düşündüm.

Binamı bir kez daha gördüğümde kendimi o kadar da aptal hissetmedim. Ofisim üçüncü kattaydı. İlk iki kat karanlıktaydı.

Penceremden bir ışık parlıyordu ve bu benim masa lambam değildi. Işık huzmesi küçük, sessiz görünüyordu ve eğilip hareket ediyordu.

Bir el feneri.

Tenim karıncalandı ve nefesim uzun, puslu bir solukta beni terk etti. Normal bir insanın polisi arayacağı aklımdan geçti. Ben böyle yetiştirilmedim. Hayatınızı bir dolandırıcı olarak kazanıyorsanız, polisler düşünce sürecinizde yer almaz. Bu tür işleri kendim hallediyordum ve ofisimde kimin olduğunu görmem gerekiyordu. Mustang'in bagajında bir bijon anahtarı taşırdım ama

Açık alanda taşımak istemiçin park yerine geri dönüp onu aldım. Silahım yok; silahlardan hoşlanmıyorum ama kullanmakta sakınca görmediğim bazı ev savunma ürünleri vardı.

Ön kapıyı sessizce açtım, fayanslara çarpmadan önce on senti yakaladım ve duvardaki posta kutuları sütununa geçmeden önce gürültüyü azaltmak için lobide ayakkabılarımı çıkardım.

EDDIE FLYNN, ATTORNEY etiketli kutuda ihtiyacım olan tüm destek vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Zincirimden küçük bir anahtar çıkararak, taktığım yeni asma kilidi açmadan önce diğer anahtarları posta kutularının üzerine yerleştirdim. Bir yığın kalın kahverengi zarfın ve önemsiz postanın altında bir çift pirinç muşta buldum. Gençliğimde cemaatim için kutuculuk yapmıştım. New York'taki pek çok fakir Katolik çocuk da aynısını yapardı. Bunun disiplin ve sportmenlik aşılması gerekiyordu - ama benim durumumda, babam tamamen farklı bir nedenden dolayı boks yapmamda ısrar etmişti. Ona göre, eğer benden iki kat büyük bir adamı yumruklayabiliyorsam, olarak kendi başıma hareket etme zamanı geldiğinde çaylak hatalarım için o kadar da endişelenmeyecekti. Tek yapmam gereken spor salonunda sıkı çalışmak, dolandırıcılık konusunda akıllıca davranmak ve annemin bunların hiçbirini öğrenmediğinden emin olmaktı.

Lobi , ısıtma borularından gelen tek tük iniltiiler dışında sessiz ve hareketsizdi. Merdivenler eskiydi ve deli gibi gıcırdıyordu. Seçeneklerimi tartarak, merdivenlerin eski asansörden daha az gürültü taşıyacağına karar verdim. Adımlarımı hafif ve fayanslı duvara yakın tuttum. Bu, yükselirken üst katları izlememe ve merdivenin ortasına ağırlık verdiğinizde havlayan eski tahtalardan gelen en kötü iniltiilerden kaçınmama yardımcı oldu. Pirinç muştalar ellerimde soğuk hissettiriyordu. Buz gibi dokunuşları bir şekilde güven vericiydi. Üçüncü basamağın tepesine yaklaştığımda sesler duyabiliyordum. Boğuk, kısık sesler.

Ofisime açılan kapı ardına kadar açıktı. Bir adam sırtını koridora vermiş, kapının pervazında duruyordu. Onun ötesinde en az bir adamın el fenerini koridora tuttuğunu görebiliyordum.

Dosya dolabımın en üst çekmecesine. Sırtı bana dönük olan adam bir kulaklık takıyordu. Kulağından siyah deri ceketinin kıvrımlarına kadar uzanan yarı saydam kabloyu görebiliyordum. Kot pantolon ve kalın tabanlı botlar giyiyordu. Kolluk kuvvetleri, ama kesinlikle değil Polisler. Kulaklıklar vardır NYPD için standart bir ürün değildi ve çoğu kişi taktiksel ya da havalı görünme ayrıcalığı için yüz doları gözden çıkarmak istemiyordu. Federal kolluk kuvvetleri bütçesi için bir KULAKLIK için her biri Adamım, ama FEDERALLERlobiye bir adam koyarlardı ve kapı çerçevesindeki on senti değiştirmeyi . Eğer federal ya da polis , o zaman kimlerdi? Düşündüm. Telsizleri gerçeği beni tedirgin etti.

Telsizler onları organize yapıyordu. Bunlar kısa yoldan para kazanmaya çalışan bir çift keş değildi.

Karnımı yere değıdirmemeye dikkat ederek son birkaç merdiveni sürünerek çıktım. Fısıltıyla yapılan konuşmaları duyabiliyordum ama anlamını çıkaramıyordum. Dosya dolabında feneri olan adam konuşmuyordu. Ofiste göremediğim başkaları da vardı; tartışmayı yapanlar onlardı. Yaklaştıkça sesler daha da netleşti.

"Şimdiye kadar bir şey var mı?" dedi bir ses.

Araştırmacı dosya dolabının çekmecesini kapattı ve altındaki çekmeceyi açtı.

"Hedefle ilgili bir şey yok," dedi adam bir dosya seçip açarken ve el feneriyle okumaya başlarken.

Hedef.

Bu kelime, bir şok dalgası gibi, damarlarımda kaynayan adrenalini gönderdi. Boyun kaslarım gerildi ve nefesim hızlandı.

Beni görmediler.

İki iyi seçeneğim vardı: oradan sıvışmak, arabamı almak, bütün gece deli gibi sürmek ve sonra bir sonraki eyaletten polisleri aramak. İkinci seçenek ise oradan ayrılmak, arabayı unutmak, gördüğüm ilk taksiye atlamak ve Yargıç Harry'ye gitmekti.

Ford'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine gider ve Harry'nin güvenli polislere on sent bırakır.

Her iki seçim de sağlamdı; her ikisi de akıllıcaıdı; her ikisi de minimum risk taşıyordu.

Ama o ben değildim.

Sesimi çıkarmadan ayağa kalktım, boynumu kıvırdım, sağ yumruğumu çenemin altına sıkıştırdım ve kapiya yüklendim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben koşmaya başlayınca kapıda duran adam dönmeye başladı. Önce ani, ağır ayak seslerinden irkildi. Beni gördüğünde ağzı açıldı, kocaman bir nefes çekti ve hayatta kalma içgüdüleri eğitiminden önce ona çarptığı için gözleri kocaman açıldı. Önce şok, sonra da tepki geldi. Daha seslenemedi, sağ eli yanında duran silaha doğru gitmeye başladıığında zihinsel şartlanmanın paniğın yerini almaya çalıştığını görebiliyordum.

Çok geç kalmıştı.

Adamı öldürmek istemedim. Bir keresinde biri bana kim olduğunu tam olarak bilmeden bir adamı öldürmenin profesyonelce olmadığını söylemişti. Normalde yüzüne ya da kafasına vurmuş olsaydım, muştanın kafasını kırıp büyük bir kanamaya yol açması ya da zavallı adamın baygın vücudu güverteye çarptığında kendi kafatasını kırması nedeniyle darbenin ölümcül olma ihtimali yarı yarıyaydı. Benim momentumum yumruğa fazladan otuz ya da kırk poundluk bir darbe basıncı eklemişti. Bu tür bir hızda ölümcül hasar olasılığı artıyordu ve eğer kafasına vurursam, muhtemelen bu adamın ışıklarını kalıcı olarak söndürebilirdim.

Tek yapmam gereken adamı etkisiz hale getirmektir. Sağ elini kullanıyordu.

Son saniyede sağ yumruğumu indirdim ve nişanımı ayarladım.

Yumruk sağ pazusuna kemiklerine kadar indi ve elinin parmakları anında açılıp gevşedi.

tıpkı bir elektrik hattını kesmek gibiydi - böyle büyük bir kası ezmek, adamın kolunun saatlerce ölü ve cansız kalması anlamına gelirdi. Hızım beni adamın yanından geçirdi, tam da ilk çığlık boğazından çıkarken.

Ortağı okumakta olduğu dosyaları bıraktı ve el fenerini bana doğru savurdu. Bu adam solaktı ve ben de onun savuruşuna karşılık verdim. Sol yumruğumun etrafını saran iki buçuk kiloluk Cleveland pirinci el feneriyle buluştu ve onu ikiye böldü. Ampul patladı ve ışık bir kıvılcım yağmuru içinde söndü. Patlama anında adamın yüzü bir anlığına aydınlandı ve ağzının açıldığını, gözlerinin kocaman açıldığını ve yüzünün şoktan paramparça olduğunu gördüm. Ama bu şok değildi. Elinin bir kısmını muştayla yakalamış olmalıyım. Sokak lambalarının yarı ışığında adamın dizlerinin üzerine çöküşünü ve kırık parmaklarını kavrayışını izledim.

"Eddie, dur!" dedi karanlıktan gelen bir ses.

Masamın üzerindeki lamba yandı.

"Ferrar, Weinstein, geri çekilin," dedi masamın arkasında oturan adam. Onunla ilk kez yaklaşık altı ay önce tanışmıştım. Bu, ikimiz de Rus Mafyası'na bulaştığımızda kurtardığım adamdı - Federal Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Bill Kennedy. Saldırdığım adamlara hitap ediyordu, ikisi de diz çökmüştü. Vızıltılı kesimli olan, mahvolmuş parmaklarının acısına karşı dişlerini sıkıyordu. Deri ceketli ve daha iri olan diğer adam yerde yuvarlanıyor, silahı hâlâ kılıfındayken kolunu tutuyordu.

Kennedy ofisimde bulmayı beklediğim son kişiydi. Sandalyemde arkasına yaslandı ve ayaklarını çaprazlamadan önce bacaklarını masanın üzerine koydu. Adamlarına baktı, sonra da sanki ona ait bir şeyi kırmışım gibi bana baktı. Takım elbisesinin lacivert pantolonu, siyah ipek çoraplarını ve sol ayak bileğine takılı yedek silahını - bir Ruger LCP - görebilmem için biraz yukarı kalkmıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu da ne böyle?" dedim.

'Sakin ol. Az önce iki federal ajana saldırdın.

Tanrım, Eddie, bunlar benim adamlarım.'

El fenerini tutan ajan yavaşça ayağa kalktı, işaret parmağı doğal olmayan bir yönü gösteriyordu. Dişlerini göstererek parmağını yerine oturttu. Hiçbir şey kırmamıştım. Sadece parmağı yerinden çıkmıştı. Arkadaşı çok daha kötü görünüyordu. Solgun ve terliydi. Her iki ajan da odanın dosya dolaplarının karşı tarafındaki kanepeye doğru ilerledi.

'İyi olacaklar,' dedim. 'Bir hafta kadar kışlarını diğer elleriyle silmek zorunda kalabilirler ama yaşayacaklar. Ofisime zorla girerek ne yaptığınızı söylemediğiniz sürece sizin için aynı şeyi söyleyemem. Bu arada, izinsiz giren birine karşı kendinizi ya da mülkünüzü savunuyorsanız bu saldırı sayılmaz. Bunu sana Quantico'da öğretmişlerdir diye düşündüm. Arama izniniz var mı?'

Pirinçten sıyrıldım ve her parçanın masamdaki evrak yığınının üzerine düşmesine izin verdim. Kennedy ayaklarını yere doğru kaydırды, bir set aldı ve bir eline geçirdi, ölümcül ağırlığı parmak eklemlerinde hissetti.

Parmaklarındaki muştayı çekti, masamın üzerindeki sayfa yığınının üzerine bıraktı ve "Muşta mı, Eddie?" dedi.

"Kağıt ağırlıkları," dedim. "Arama izniniz nerede?"

Cevap vermeden önce elinin tersini kaşımaya başladı. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı; Kennedy çok endişeliydi ve endişesini vücudundan çıkarıyordu. Her iki tırnağının etrafındaki deri şişmiş ve kızarmış görünüyordu,

Dişleriyle ve tırnaklarıyla tırnak etlerini temizliyordu. Tıraş olmamıştı ve duş almaya, saçlarını kestirmeye ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Normalde parlak beyaz olan gömleğinin rengi gözlerinin altındaki torbalarla aynı renge dönüşmüş, kırk yaşındaki yüzünün derisi incelmışti. Yakasının etrafındaki bir santimlik boşluktan çok kilo verdiğini tahmin ettim.

Kennedy ile ilk tanıştığımda, Rus mafyasının başı Olek Volchek'i temsil ediyordum. Duruşma çok kötü gitti. Volchek on yaşındaki kızım Amy'yi rehin almış ve onu öldürmekle tehdit etmişti. O duruşmadan bu yana geçen beş ay o umutsuz saatleri unutmaya çalıştım. Ama unutamadım. Her şeyi hatırladım - birinin ona zarar vereceği, genç hayatını alacağı ve bunun benim suçum olacağı düşüncesiyle çektiğim acıyı. Bunu düşünmek bile ellerimi terletiyordu.

Kennedy neredeyse ölüyordu ama çok geç olmadan onu bir doktora götürmeyi başarmıştım. Yaraları iyi iyileşmişti ve hatta Volchek davasının tozu dumanı dindiğinde benim için işleri düzeltmeye yardımcı olmuştu. O iki gün boyunca yaptığım pek çok şey yasa dışıydı. Kennedy hepsini ortadan kaldırdı. Ama gerçekte, yaptıklarımın yarısını bile bilmiyordu ve umarım hiçbir zaman da bilmeyecekti.

Vurulduktan sonra iyileştikten sonra beni ve ailemi evindeki yeni yıl partisine davet etmişti. Eşim Christine gitmek istemediğini söylemişti; bir süredir aramız kötüydü. Yaklaşık on sekiz ay önce haklı olarak evimizden atılmıştım, çünkü barlarda, gece kulüplerinde ve içki depolarında evde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum. Temizlenmişim ve Christine ile aramız sakinleşmişti, ta ki Volchek davasına kadar.

Christine, Amy'yi tehlikeye attığımı, kızımızın benim yüzümden kaçırıldığını düşünüyordu. Haklıydı da. Ancak son birkaç hafta içinde öfkesi başlamıştı. Artık Amy'yi daha sık görebiliyordum, ve geçen Çarşamba

Onu bıraktığımda Christine beni içeri davet etmişti. Bir şişe şarabı paylaştık ve hatta biraz güldük. Tabii ki ayrılmadan önce onu kapının eşiğinde öpmeye çalıştığım da her şeyi berbat ettim. Bana sırtını döndü ve elini göğsüme koydu; bu çok erkendi. Ofisime dönerken bir gün her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Bir gün kızlarımı geri alabilirdim. Her gün, her saat onları düşündüm.

Kennedy'nin partisine yalnız gitmiş, Dr Peppers içmiş, domuz eti ve tuzlu biftek yemiş ve erken ayrılmıştım. Savunma avukatları genellikle kolluk pek iyi anlaşılamazlar, dolandırıcılar daha da az. Ama aslında Kennedy'den hoşlanmıştım. Tüm endişelerine ve dik kafalılığına rağmen, iyi bir sicile sahip, dürüst, vicdanlı bir ajandı ve tüm bunları benim için ortaya koyuyordu. Masamın diğer tarafında, sandalyemde oturup sorumu düşünürken bakışlarında o taş suratlı ahlakı gördüm. Sonunda kendim cevaplamaya karar verdim.

"Arama yok, değil mi?"

"Şimdilik söyleyebileceğim tek şey, bu küçük partinin sizin yararınıza olduğudur.

Ofisi tararken, köşeye yığılmış dört iri görünümlü metal bavul ve yanlarında ses ekipmanına benzeyen bir şey gördüm.

"Grup çalışmasını mı böldüm? Dedim.

"Size bir iyilik yapıyorduk, ofisinizde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ediyorduk.

Dinleme cihazları mı? Gelecekte, önce bana sormadan bana iyilik yapmayın. Meraktan soruyorum, hiç buldun mu?"

"Hayır, sen temizsin" dedi, ayağa kalkıp sırtını gererek. "Her zaman kağıt ağırlığı mı taşırsın?"

'Ofis malzemeleri zaman zaman işe yarar. Neden beni arayıp geleceğini söylemedin?'

"Zaman yoktu. Üzgünüm."

Ne demek zaman yoktu? Oradaki arkadaşının "hedef" kelimesinden bahsettiğini duydum.

"Burada gerçekten ne yaptığınızı biliyorsunuz.

Kennedy cevap veremeden ayak seslerini duydum. Arka ofisimin kapısı açıldı ve ellili yaşlarında görünen, gri sakallı, siyah çerçeveli gözlüklü ufak tefek bir adam odaya girdi. Ayak bileklerine kadar inen uzun siyah bir palto giymişti. Mavi gömlek, koyu renk pantolon, kırışmış kıvrıkcık saçları ince, bronzlaşmış bir yüzün üzerinde geriye taranmıştı.

'Koruma,' dedi küçük adam, Kennedy'ye yönelttiğim soruyu yanıtlayarak.

Kollarını ceplerine gömmüş, kendinden emin ve kontrollü bir şekilde duruyordu. Kennedy'nin yanından rahatça geçti ve bana gülümsemeden önce kıcını masama oturttu.

Bay Flynn, benim adım Lester Dell. Ben FBI'dan değilim. Başka bir teşkilattayım. Büro burada çünkü benim yönettiğim ortak bir görev gücünün parçası. Sizin için bir işimiz var,' dedi başını sallayarak.

Harika. Peki sen nisin? DEA? ATF MI? Kablocu adam mı?'

'Resmi olarak kablo taşımayan bir kurum için çalışıyorum. ABD topraklarında operasyonlar yürütüyor. Bu yüzden FBI ve Hazine Bakanlığı tüm insan gücüyle ilgileniyor. Dışişleri Bakanlığı söz konusu olduğunda ben burada danışman olarak bulunuyorum," dedi ve gülümserken sakalının kahverengi deride gözlerine doğru sivrilen derin çizgiler oluştu. Sanki gülümsemek alışılmadık bir şeymiş gibi, yüzüne pek de doğal gelmeyen çizgiler. Telaffuzu çok kesin ve temiz olduğu için aksanı biraz bozuk görünüyordu.

Nerede çalıştığını sormama gerek yoktu - gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. Yine de söyledi. 'Gayri resmi olarak, Bay Flynn, bu benim operasyonum. Ve kimin için çalıştığımı tahmin ettiğinizi söyleyebilirim. Haklısınız - CIA için çalışıyorum.'

Başımı salladım. Kennedy'ye baktım. Beni yakından izliyor, tepkilerimi dikkatle değerlendiriyordu.

'Zamanımız kısıtlı, bu yüzden kısa ve konuşursam beni bağışlayın. Önlem almak için buradayız. Emin olmak için

Bu konuşmayı bizden başka kimse duymayacak. Size bir teklifim var. Aslında, senin için bir devam var,' dedi.

'Ben hükümet işi yapmıyorum. Bu, ofisime giren hükümetler için de geçerli.

"Öyle mi? Ücretli bir işte çalışmak hoşunuza gider diye düşündüm. Gördüğüm kadarıyla arkada bir çekyat, giysiler, televizyon, banyoda bir diş fırçası ve bir yığın kitapçık var. Ama bundan herhangi bir çıkarım yapmama gerek yok: Senin hakkında her şeyi biliyorum. Her küçük şeyi. Beş parasızsın. Ofisinde yaşıyorsun. Aslında çek hesabında 1200 doların var, ofis hesabın otuz bin dolar ekside ve işler kesat.

Kennedy'ye bir bakış attım. Kollarını kavuşturdu ve Dell'e başını sallayarak dinlemem gerektiğini söyledi.

"Bay Flynn, durumum şöyle. Beş yılımı bir grup çok kötü insanı araştırarak geçirdim. Açık konuşmak gerekirse, elim boş döndüm. Hiçbir şey elde edemedim. Ta ki dün tüm dualarımın kabul olduğu ana kadar. Bu kötü kişilerin bir arkadaşı **çok** kötü bir şey yaptığı için tutuklandı. Yargılanacak ve hüküm giyecek; bu açık ve net bir dava. Bu adamın benimle bir anlaşma yapmaya ikna edilebileceğini umuyorum; kendisi hala gençken hapisten çıkabilecek ve ben de karşılığında arkadaşlarını tutuklayabileceğim bir anlaşma. Sorun şu ki, bu adamın avukatları bu şekilde düşünmüyor. Davasını senin devralmanı istiyorum. Bu adamı temsil etmeni ve onu bir anlaşma yapmaya ikna etmeni istiyorum. Bu hem onun hem de senin yararına.

Saatini kontrol ederek, 'Yeni müvekkilin tarafından işe alınman, onu suçunu kabul etmeye zorlaman ve onunla bir anlaşma yapmamız için tam olarak kırk sekiz saatin var. Eğer bunu yaparsan, federal hükümet senin için iki şey yapacak.

Paltosundan bir matara çıkardı, ağzını açtı ve masamın üzerinde duran boş kahve fincanına bir ölçü doldurdu. İsteyip istemediğimi sormadı, sadece doldurdu ve fincanı bana uzattı. Mataradan hafifçe yudumladı, sonra devam etti.

'İlk olarak, size yüz bin dolar ödeyeceğiz. Nakit. Vergisiz. Bir sabahlık iş için hiç de fena değil. İkincisi ve senin için daha da önemlisi, bunu benim için karını hayatının geri kalanında federal bir hapisaneye göndermem.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ofis masamın üzerine t neyen Dell, elindeki içki Ő  esinden yudum daha aldı. Kahve fincanıma doldurduğu likörü görmezden geldim. Yine doğal olmayan bir Ő ekilde gülümsedi ve ben de sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Bunu yaparsan karını hayatının sonuna kadar hapse g ndermeyiz.

Kennedy'nin gerildi ini gördüm. Ailemi tehdit eden son zor davalar grubunun akıbetini ve Kennedy de benim kadar Ő aşırmıŐ  görünüyordu.

"Dell, ona burada iyi adamların biz olduğumuzu söyle," dedi Kennedy. "Burada ben konuşuyorum Bill," dedi Dell, sahte göz l   n  hiç çıkarmadan.

Benden bir gülümseme.

Kennedy ya da Dell bir gösteri bekliyorlarsa, bunu onlara vermedim. Bunun yerine normalde m Ő terilerim için ayrılan sandalyede arkama yaslandım ve ellerimi kavuşturdum.

"Dell, tüm bunlar çok ilginç karım olabildiğince düzgün biridir. Kırmızı ışıkta bile geçmez. Elinde bir Ő ey olduğunu mu düşünüyorsun? İyi, devam et ve kullan. Mahkemede görüşürüz. Aslında, bana ihtiya ı olmayacak. Christine çok daha iyi bir avukat. Bu yüzden o Harland ve Sinton'da çalışıyor, ben de... Ő ey, ben burada çalışıyorum. Teklifin için teşekkürler. Para kulağa hoş geliyor, ama bir tehditle birlikte gelince ilgimi kaybediyorum. Kolay korkmam, Dell.  ıkarken paramı yerine koymayı unutma," dedim.

Sahte gülümseme si gerçek bir gülümsemeye d n Ő t . O anda farklı görünüyordu. B y leyiciydi. Ne söylediğine ve nasıl g r nd   ne rağmen, beklenmedik bir sıcaklık vardı

adam. Kennedy ile bakıştıktan sonra eğildi ve yanındaki çantadan yeşil bir dosya aldı.

Dell, "Karınızın Harland ve Sinton'da avukatlık yaptığı için güvende olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi. "İronik olan şu ki, eşiniz Harland ve Sinton'da avukatlık yaptığı *için* bu durumda.

"Ne?

"Görmeniz için bir şey getirdim. Aslında, sende kalabilir. Bende bir kopyası var. Federal savcıda da var. Buradaki belgelerle eşinize karşı otuz sekiz RICO suçlaması yapabilir ve toplamda yüz on beş yıl hapis cezası isteyebiliriz. Kendiniz bir göz atın.'

Dosyada üç sayfa vardı. İkisi de bana pek anlamlı gelmedi. İlki, adını hiç duymadığım bir şirketin hisse alım sözleşmesine benziyordu. Christinein imzası anlaşmanın tanığı olarak görünüyor ve hisse alıcısı olan müşterinin imzasının yanında yer alıyordu.

'Bunu anlamıyorum,' dedim.

Çok basit anlatayım. Karınız bu belgeyi Harland ve Sinton Avukatlık Bürosu'ndaki ilk iş gününde imzaladı. Harland ve Sinton'daki her avukat ilk gün aynı muameleyi görür. Yeni bir ofisteki ilk gününüzün nasıl olduğunu bilirsiniz; zamanınızın yarısını herkesin adını, nerede oturmanız gerektiğini, dosyalarınızın nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak ve size yeni verilen tüm lanet bilgisayar şifrelerini ezberlemeye çalışarak geçirirsiniz. Harland and Sinton'daki ilk gününüzde saat dört buçuk civarında, kıdemli ortaklardan biri sizi ofisine çağırarak. Bir müşteri için hisse devir anlaşmasını yeni tamamlamış. Durum tespiti çoktan yapılmış, ancak acil bir toplantıya çağırılmış ve müşteri de yeni gelmiş. Kıdemli ortak onun için belgeye tanıklık etmenizi istiyor. Tek yapmanız gereken müşterinin lanet olası kağıdı imzalamasını izlemek ve adınızı yazmak.

Yanında. Hepsi bu kadar. Her zaman olur. Aslında, buradaki iki yüz yirmi üç avukatın hepsi ilk günlerinde aynı deneyimi yaşadı. Ama yanılsamaya Bay Flynn. Karınız bu belgeyi imzalayarak farkında olmadan Amerikan tarihindeki en büyük mali dolandırıcılıklardan birinin parçası oldu.

'Harland ve Sinton? Dolandırıcılık mı? Dostum, fena halde yanıyorsunuz. Şehirdeki en eski ve en saygın firmalardan biridir. Hiçbir şekilde yasadışı bir şey yapmazlar. Neden yapsınlar ki? Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok paraları var.

'Oh, paraları var, tamam. Kirli para.' "Kanıtınız var mı?

"Bazıları, az önce okuduğunuz belgeler gibi. Hepsi elimizde değil. Henüz elimizde değil. İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Harland and Associates'in yıllar içinde finansal iniş çıkışları oldu ama 1995'te Gerry Sinton'ın yönetim kuruluna gelmesiyle her şey değişti. Yeni kurulan Harland ve Sinton, müşteri listesini ellinin altına indirdi ve uygulamayı menkul kıymetler, vergi, tahviller, varlık yönetimi ve mülkler üzerine yoğunlaştırdı. Kârları tavan yaptı. Sinton şirkete gelmeden önce firma temizdi ve hâlâ en iyi itibara sahip. Küçük operasyonları için mükemmel bir kurulum.

"Ne operasyonu?

Dell durdu, önümdeki el değmemiş içkiye baktı, Kennedy'ye döndü ve 'Bize kahve getir Bill, lütfen' dedi.

Kennedy arkaya gitti ve eski kahve makineme biraz hayat çalıştı.

"Harland ve Sinton bir paravan. Biraz avukatlık yapıyorlar ama aslında ABD topraklarında şimdiye kadar yapılmış en büyük kara para aklama planını yürütüyorlar. Firma, kağıt üzerinde var olmayan şirketler adına hareket ediyor. Yasal müşterilerinin şirketlerden hisse satın almalarını sağlıyorlar ve bu müşteriler yatırımlarından yaklaşık yüzde yirmi oranında garantili bir getiri elde ediyorlar. Bu müşteriler ne yapıyor?

farkında olmadan temiz parayı teslim ediyor ve kirli para sahte şirket hesaplarından geri akıyor, yatırımcılara ödeme yapmak için defterlerden temizleniyor. Kirli para uyuşturucu kartellerinden, teröristlerden, aklınıza ne gelirse geliyor. Karınız da kendisini bu dolandırıcılığa derinden bulaştıran bir belgeye imza atıyor.

"Asla olmaz.

Belgelere tekrar baktım. Dell'in söyledikleri doğruysa, Christine'in başı büyük bir beladaydı. Bu konuda hiçbir şey bilmemesinin hiçbir önemi yoktu. Bu katı bir sorumluluk suçu - anlaşılmaya herhangi bir şekilde dokunduysanız ve gerekli özeni göstermediyseniz - battınız. Niyetiniz ne olursa olsun, işlemi gerçekleştirmiş olmanız mahkumiyet için yeterlidir.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?

'Çünkü bankalar aracılığıyla bazı işlemleri yürüten bir adamla konuştum. Bana tüm düzeni anlattı. Operasyonu tamamen açığa çıkaracaktı.

"O zaman bana neden ihtiyacın var?

'Dürüst cevap mı? Çünkü tanık öldü. Karınızın patronu Gerry Sinton onu öldürttü.'

ALTINCI BÖLÜM

Kennedy olduğu yerde durdu. Elinde sıcak kahve. Oda hareketsizleşti. Gözlerim kapandı ve alnımı ovuşturdum. şakaklarımda bir kurşun selinin biriktiğini hissettim.

Christine kendini neyin içine sokmuştu?

O, gerçekten sevdiğim tek kadındı. Düşünümüz küçük bir olaydı. Annem babam da ölmüştü ve Yargıç Harry Ford ve ortağım Jack Halloran dışında tüm arkadaşlarım ya üçkağıtçı, ya fahişe ya da mafya adamıydı, ama yine de onlar benim arkadaşlarımdı. Freeman Caddesi'ndeki kilisenin o gün alışılmadık bir cemaati vardı. Kilisenin onun tarafı üst sınıf New Yorklularla, Manhattan'ın elitleriyle doluydu: gazete sahipleri, ünlü şefler, emlak milyonerleri, avukatlar, modeller ve sosyetikler - her ne iseler. Benim tarafımda bir yargıç, akıl hocam Harry Ford; o zamanki ortağım Jack Halloran şeklinde sahtekâr bir avukat; Boo adında bir metre boyunda eski bir fahişe; inanılmaz eşleri ve patronları Jimmy 'şapka' Fellini ile birlikte dört iş adamı; birkaç eski dolandırıcı dostum; ve özellikle sevmediğim ama diğerlerine kötü gözle bakan eski ev sahibem Bayan Wachowski vardı. Herkes uslu durdu. Sadece Bayan Wachowski çok fazla tornavida yedikten sonra tuvalete düşerek beni hayal kırıklığına uğrattı. Christine'in annesi onu çıkarmak zorunda kaldı.

Umurumda değildi. Gözlerim sadece Christine'i görüyordu. Mutluyduk.

Bu şekilde kalmadı.

Mahkeme salonunda geçirdiğim çılgın saatler, Berkley davası ve şişeye vurmam arasında bir yerde Christine beni sevmeyi bırakmıştı. Gözlerinden anladığım kadarıyla bundan bıkmıştı. Benden bıkmıştı. Yolumu kaybetmiş olsam da karıma olan sevgimi asla kaybetmemiştim. Geçen Çarşamba gecesi ona Bayan Wachowski'nin tuvalete düşüşünü hatırlatmıştım ve o da burnundan bir ağız dolusu şarap çekmişti. Verandada bana sırtını dönmüş olsa da, bir gün tekrar bir araya gelebilmemiz için küçük de olsa bir şans olduğunu biliyordum. Göğsüme koyduğu el nazikti; bana biraz umut veren bir şefkat vardı.

Kahve fincanlarının buharını üfleyen Kennedy öne çıktı ve bana bir fincan uzattı. Dell'in yanında durdu ve bir yudum almamı bekledi. Kahve çok sıcaktı. Fincanı masama koydum ve bir kalem aldım, parmaklarımın arasında akmasına izin vererek düşünmeme yardımcı oldu.

"Muhbir kimdi?" diye sordum.

Yüzünü buruşturan Dell masamdan kalktı, etrafımda dolaştı ve Kennedy ona diğer fincanı uzatırken iç çekerek sandalyeme oturdu.

"Teşekkür ederim Bill," dedi Dell, sıcak bardağa matarasından bir damla daha ekleyerek.

'11 Eylül'den bu yana CIA küresel terörizmin kalbi olan finansmanı hedef alıyor. Geçtiğimiz on beş yıl boyunca kirli para için Panama Kanalı olan Grand Cayman'da çalıştım. İzleme listemizde Farooq adında bir adam vardı. Emirleri doğrudan Gerry Sinton'dan alıyordu. Farooq'un rüşvetçi bir bankacı ve kara para aklayıcısı olmasının yanı sıra internette çocuk resimleri ticareti yaptığını öğrendik. Geçen yıl Nisan ayında kıtalararası bir polis görev gücü aracılığıyla yakalandı. Farooq bir pedofil ağı aracılığıyla takip edildi ve yerel polisler onu yakaladığında bilgisayarında yasadışı görüntüler buldular. Grand Cayman'da bu ciddi bir ceza anlamına geliyordu, ancak büyük olasılıkla hapisanesine adımını atar atmaz öldürülecekti. firması aracılara Farooq gibi güveniyordu.

Parayı taşır ve muhbirlik yaparsa hepsini alaşağı edebilir.

"Ben de George Town polis karakoluna gidip onunla konuşmaya karar verdim. Onu bir dönüştürdüm. Birkaç hafta önce şirket tarafından serbest bırakılmıştı çünkü Sinton'ın parayı taşımak ve temizlemek için yepyeni yöntemi vardı; ayrıca derisi için korkuyordu. Bize dünyanın en büyük kara para aklama operasyonunu yapacağına söz verdi ve hatta bazı kanıtlar bile verdi. Belgelerin bazıları daha önce gördüğünüz hisse sözleşmesi gibiydi, bazıları ise ona yeni bir kimlik ve başka bir yerde bir hayat verirsek neler sunabileceğine dair bize bir fikir vermek için eski banka hesap özetleriydi. "Bize Harland ve Sinton'ı veriyordu.

Kahvenin tadı acıydı - eski bir makineydi ve filtresi yoktu. Önümdeki adama odaklanmaya ve herhangi bir ipucu aramaya çalıştım. Rahat görünüyordu, göz temasını doğal bir şekilde kuruyor ve kesiyordu, jestleri sınırsızdı ve kelimeleri vurgulamıyor ya da ağzını parmaklarıyla gizlemiyordu.

'Anlaşmaya hazırдық, bu yüzden konvoy halinde yerel polis merkezinden ayrıldık. Farooq elçiliğe hiç ulaşamadı. Saldırıyı kimin gerçekleştirdiğini bilmiyorum ama her kimse askeri taktiklerle hareket ediyordu - öncü aracı RPG ile vurdular, arkadaki yolu kapattılar. Baş analistim arabalardan birinde öldü. Tek hatırladığım yanarken attığı çığlıklar. Ona ulaşamadım. Farooq canlı ele geçirildi; şirketin onun polise ne söylediğini bilmesi gerekiyordu.

Gözleri masayla buluştu ve 'Onlara her şeyi anlattı' derken orada kaldı. Dayanamazdı. Cesedini elçiliğin duvarına asılı halde bulduk. Başından ayağına kadar asitle yakılmıştı. Ölümçül bir yara ya da büyük bir travma izi yoktu. Kalp krizinden ya da asit yanıklarının verdiği acının yol açtığı bir nöbetten öldüğünü düşündük. Düşünsenize, o kadar çok acı çekiyorsunuz ki vücudunuz ölüyor.

"Farooq öldüğünde dava da sona erdi. Tüm kâğıt deliller anlaşmalara tanıklık eden avukatlara kadar uzanıyordu ama ortakları birbirine bağlayacak hiçbir şey yoktu. Gerry Sinton diğer aracıları ortadan kaldırdı ve firma parayı başka bir şekilde temizlemeye başladı. Elimizde hiçbir şey yok.

'Harland ve Sinton'ı almak için tek bir şansımız vardı ve o da dün kucağımıza düştü. Yeni bir varlık bulduğumuzu düşünüyoruz. Yeni müşteriniz.'

'Bana bu adamın kim olduğunu söylemedin. Neden anlaşma yapsın ki?'

'Bir anlaşma yapacaktır. O sadece bir çocuk. Korkmuş bir çocuk. Evet, kendi çapında güçlü biri. Ama müebbet hapis ihtimalini kaldıramaz. Şirket hakkında önemli bilgilere sahip. Şimdilik bilmen gereken tek şey bu. Onu bizim tarafımıza çek. Anlaşmayı ben yapacağım.

"Çocuk ne yaptı?

"On beş saat önce kız arkadaşını vurarak öldürdü. Silah elimizde, onu olay yerinde gören tanıklar ve adli tıp var. Tüm paket. Yapmanız gereken şey, mevcut avukatlarını kovmasını sağlamak, savunma avukatı olarak işe alınmasını sağlamak ve onu benimle anlaşma yapmaya zorlamak.

"Barodan atılacağım. Büyük bir çıkar çatışması yaşıyorum. Bir müvekkilimi karıma fayda sağlayacak bir anlaşmayı kabul etmeye ikna edemem.

Beni duymamış gibi davrandı. 'Ön duruşmadan önce savunma yapmasını istiyoruz. Tutuklandıktan sonra yirmi dört saat içinde mahkemeye çıkarılması gerekiyor. Bu sabah cinayetten tutuklandı. alındı, suçlandı ve bu gece merkeze doğru yola çıkacak. Yarın öğleden önce mahkemeye çıkarılması gerekiyor; bu da sizin saatiniz - firmayı vurmak ve müvekkillerini çalmak için on beş saat. Eğer işe alınmayı başarırsanız, yargıç muhtemelen ertesi gün için bir ön duruşma ayarlayacaktır. Ön duruşmadan önce, baskı altındayken ve savcı anlaşma yapmaya istekliyken suçunu kabul etmesini istiyorum; bu adamın en savunmasız olacağı zaman bu. Ayrıca, bu adamdan sadece kanıtları almamız iyi olmaz.

Ortakları yakalamak için. Şirketin parasını istiyoruz. Bernie Madoff'u ele alalım - tarihteki en büyük finansal dolandırıcılık baskını, ancak parayı geri alamadıkları için kolluk kuvvetleri için bir başarısızlık olarak geçiyor. Ortakları ve parayı istiyoruz. İkisini de almak için para kaybolmadan önce hızlı hareket etmeliyiz. Bunu yaparsanız Christine'in gitmesini sağlarız.

Başımı salladım.

Seninle açık konuşacağım, Eddie. CIA böyle çalışır. Bir varlık elde eder, onu kontrol eder ve kullanırız. Yeni müşterin bu varlık. Onu kullanabilmemiz için kontrol altında tutmamız gerekiyor. İyi bir ücret alacaksın. Chambers Sokağı'ndaki olaydan sonra baskıyı kaldırabileceğini biliyoruz. her zaman damarına basabiliriz, Eddie Fly.'

Çete bana Eddie Fly derdi, özellikle de eski dostum Şapkalı Jimmy'ye. Çocukken, kavgalarımız bittikten sonra çöpçatanlık oynardık. Jimmy'nin vuruşunu yakalayamazdım - o üç kalibrelik bir vurucuydu - ama yakalamayı asla kaçırmayan hızlı ellerim vardı. Jimmy bana Eddie Fly adını verdi. Kendime güven oyununa girdikten sonra bu isim aklımda kaldı.

Christine ve Amy'yi düşündüm. Mesleki yeminler falan, hiçbir şeyin ailemi tehlikeye atmasına izin veremezdim. Dell'in bana anlattıklarına bakılırsa, müşteri suçlu görünüyordu. Suçlu bir adamın itiraf etmesine ve karımı kurtarmak için bir anlaşma yapmasına yardım etmek kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Christine'e söylemek zorundayım; bilmeye hakkı var.

Dell başını salladı. 'Ona hiçbir şey söyleme. Ne kadar az bilirse o kadar iyi. Ya paniğe kapılır ve ortaklardan birinin eline geçmesine izin verirse? Ölür ve tüm operasyon başarısız olur. Ona hiçbir şey söyleme. Ona bu işten kurtulması için bir bilet alacaksın. Bu yeterli.'

Mantiğini anladım. Christine'in nasıl tepki vereceği ya da bana inanıp inanmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dell'e baktım.

"Müşteri kim?

O senin hedefin. Onu bir müşteri olarak yakalayın ve bizimle bir anlaşma karşılığında cinayeti kabul etmesini sağlayın. O da

ceza indirimi alır, şirket batar, biz parayı alırız, sen de Christine'i alırsın.

Dell Kennedy'ye baktı.

"Bacaklarımı esnetmem gerekiyor," dedi Dell. Masadan kalktı ve hafif bir topallama fark ettim. Yürüdü, kalçasını ovuşturdu.

"Farooq'a yaptığım saldırıdan yara almadan kurtulamadım Bay Flynn. O şirketi istiyorum. Tanığımı, analistimi aldılar. Ben de onları alacağım.'

Arkaya geçti ve banyo kapısını kapattığını duydum. Kennedy, Dell bizi duymasın öne doğru eğildi.

Farooq saldırısında ölen analistin adı Sophie'ydi. Dell'in çırağı. Ve sevgilisi. Aralarının iyi olduğunu duydum. Gerçek bir şey. Bunu kişisel olarak algılıyor. Onu rahat bırak,' dedi Kennedy.

"Karımı tehdit ediyor.

"O işini yapıyor. Ailene zarar vermek istemiyor. Christine için sana hapisten çıkış kartı veriyor. Christine'in kara para aklamak isteyip istemediği ya da bunun masum bir hata olup olmadığı önemli değil. Gerçek şu ki, belgeyi imzaladı ve önce durum tespiti yapmadı; ortakların ona yalan söylemesi önemli değil. Savunması yok. Dell ona bir çıkış yolu sunuyor.

"Bana hala müşterinin kim olduğunu ve şirketi nasıl batırabileceğini söylemediniz.

"Anahtar o, Eddie. Daha doğrusu anahtar onda. Şu anda bu adamın şirketle ilgili ne bildiği hakkında fazla bir şey bilmemenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Ama bizi paraya götürebilecek tek kişi o. Birkaç gün çok stresli geçecek. İyi olduğunu biliyorum - bu yüzden buradayız - ama kazara bile olsa bir şeyi ağzından kaçırma riskini alamayız. Eğer müşteri onu şirkete karşı kullandığınızı düşünürse, susabilir. Ona güzel bir anlaşma yapabileceğinizi söyleyin. Sadece bağlantılarınızdan birkaçıyla konuşması gerekiyor. Oradan devam edebiliriz.'

Dell'in köşeden geldiğini duydum.

"Tamam, nasıl ?

Kennedy'nin gözle görülür bir şekilde rahatladığını gördüm. Yaraladığım iki ajan da öyle. Dell dudaklarını büzdü ve başını salladı; gözlerinde bir ışık tutuşmuş .

'Yarın mahkemeye gelmeden önce avukatını yardımcı olabiliriz. Sana biraz zaman kazandırırız. Ondan sonra kendi başınasınız.

"Peki şu anki avukatları...?"

"Elbette. Harland ve Sinton.

BİRİNCİ BÖLÜM

KURULUM

YEDİNCİ BÖLÜM

Pazartesi, 16 Mart

Atışa 36 saat kaldı.

Babam bir keresinde bana dolandırıcılık oyununda iki temel çalışma şekli olduğunu söylemişti: kısa dolandırıcılıklar ve uzun . Kısa genellikle sokakta ya da bir barda gerçekleşir, tamamlanması beş dakika ile beş saniye arasında sürer ve düşük risk/düşük getiri sağlar. Uzun dolandırıcılıklar zaman alır. Uzun bir dolandırıcılığın altı ay hatta bir yıl sürmesi alışılmadık bir durum değildir. Detaylı planlama, keşif, hazırlık, çok sayıda finansman içerirler ve yüksek risk, büyük bir ödeme potansiyeli ile dengelenir.

Üçüncü bir dolandırıcılık türü daha vardır: mermi dolandırıcılığı. Bu, bir hafta ile birkaç gün arasında kısa bir zaman sıkıştırılmış uzun bir dolandırıcılıktır. Hız bunun anahtarıdır ve tarafından en riskli operasyon yöntemidir. Prova yapmak, planlamak ve hazırlanmak için çok az zaman vardır. Kaçınılmaz olarak, yolun çoğunda pantolonunuzun koltuğuna göre uçuyorsunuz. Hiç kimse kucağına inanılmaz bir şey düşmedikçe, kaçırılmayacak kadar iyi, karşı konulmaz bir şey olmadıkça kurşun yapmayı seçmez: Kumar oynamayı seven zengin biri şehre gelir ama sadece bir hafta kalacaktır ya da paha biçilmez bir tablo acil bir temizlik için normalde güvenli olan yerinden beklenmedik bir şekilde çıkarılır. Bu tür anlaşmalar. Hızlı, karmaşık, tehlikeli.

Eskilerin mermi dolandırıcılığı dediklerini duymuştum çünkü çok hızlı bir şekilde başlatılıyor - tetiği çekmek gibi. Gerçekte bu isim, dolandırıcılığın başarısız olması halinde dolandırıcının bir kurşun yemeyi bekleyebileceği gerçeğinden kaynaklanıyor.

Aziz Patrick Günü'nden önceki sabah, saat sekiz on beşte, kariyerimin ilk kurşun dolandırıcılığına başladım. Çoğu iyi dolandırıcılık gibi, küçük başladı. İlk başta bir dizi basit hareket ve jest: dolandırıcıların hedeflerini onu endişelendirmek, terletmek için kullandıkları araçlar, dolandırıcı hedefin tüm sorunlarının cevabı olan altın bir biletle içeri girmeden önce.

O sabah Manhattan Bölge Mahkemesi'nin bodrum katındaki nezarethaneye girerken sağ elimde katlanmış yirmi dolarlık bir banknot saklıyordum. Banknot avucuma rahatça sığabilmesi için dikkatlice buruşturulmuştu. Beni mahkemeye çıkmayı bekleyen tutuklulardan ayıran parmaklıkların yanından geçerken ayak cilalı muşamba zeminde yankılandı. Çevresel görüşümde hedefimi seçtim. Diğer tutuklulardan uzakta, köşede oturuyordu, başı öne eğik ve elleri yüzündeydi. Doğrudan kollarında tüfek olan gözaltı memuruna baktım. Elinde benim ve mahkemeye çıkmayı bekleyen otuz kişinin bulunduğu kalemin anahtarı vardı.

O sabah kendilerini hapisnede bulan adamların çoğu ya uyuşturucu, alkol, akıl sağlığı sorunları, yoksulluk ya da çeteler nedeniyle oradaydı ve bazıları şüphesiz şu anki hapsedilmelerini tüm bunların bir kombinasyonuna borçluydu. İşaret farklıydı. Çok farklıydı. İçerideki en ufak tefek adamdı. Oldukça sağlıklı görünüyordu ama biraz fazla zayıftı. Turuncu tulumu kemiklerinden sarkıyordu. Biri çoktan ayakkabılarını almıştı; beyaz ter çoraplarını görebiliyordum. Gardiyanlar, mahkumlardan biri bağcıklarla kendini ya da bir başkasını asmaya kalkışırsa diye bağcıklı ayakkabıları her zaman alırlar. Nike ya da Converse yerine siyah lastik spor ayakkabıları veriliyor. Hedef ayakkabı giymiyordu, bu yüzden tutuklandığında giydiği ayakkabıları hapisnede birinin aldığı belliydi; içerideki hiç kimse mahkumun spor ayakkabılarını çalmak istemezdi.

Dağınık kıvrıkcık karamel saçları ve tel çerçeveli gözlükleri onu biraz gülünç, havalı olmak için biraz inek gösteriyordu, ancak bunu ona kimsenin söylediğinden şüpheliydim.

Eğer bir milyarderseniz, insanlar birdenbire çok kibar oluyorlar.

Neil, çukur tutucu olarak bilinen gözaltı memuru, yaklaştığımı duydu ve tüfeği kaydirdi. Bir savunma avukatı için nezarethane bir reklam fırsatıydı. Adamlar kimin kefaletle salıverildiğini, kimin salıverilmediğini, kimin duruşma tarihini çabucak aldığını ve salıverilip salıverilmediğini izliyordu. Ve o kafeste oturan adamların konuşmak için çok fazla zamanı oluyordu. Neil yirmi yıldır çukur idarecisiydi. Eski ortağım, Neil'in kafesin müdavimlerine haber yayması karşılığında Neil'in boşanmasını indirimli olarak halletmişti.

Lanet olsun, o pislik nasıl kefaletle serbest kaldı?

Eddie Flynn, işte böyle.

Kümeden gelen gürültü, küfürler, çığlıklar ve sarhoş şarkılarından oluşan sağır edici bir kakofoniydi. Her zamanki kargaşa içinde kimse Neil ile yaptığım konuşmayı fark etmeyecekti. Birkaç saat öncesinden ona da söylemiştim ve o sabahki varışım için küçük bir rutin hazırlamıştık, hedefin dikkatini çekecek bir şey.

Neil'in önünde durdum ve ona göz kırptım. On iki kalibreye bir mermi sürdü. O ses, o eşsiz çatırtı ve kayma herkesi durdurmaya yeterdi. Sırtım kafese dönük olsa bile her mahkûmun bakışlarını hissedebiliyordum. Sağ elim memurun elini sıkmak için dışarı kaydı. Hedefin hareketi görebilmesi için duruşumu sola kaydirdim. Parmaklarım milyarderin paranın el değiştirdiğini görebileceği kadar açıldı. Neil asansöre telgraf çekti, böylece herkes onun parayı göğüs cebine soktuğunu görebildi. Benim için kafesi açtı, bu kesinlikle yasak bir uygulamaydı ve ben de köpekbalığı akvaryumuna girdim. Yapmam gereken tek şey yemimi suya atmaktı.

Popo, po-po diye okunur, keş bir , beni başını asık suratla eğerek karşıladı. Aslen Los Angeles'lı olan Popo profesyonel bir muhbirdi ve Fresno onun için fazla sıcak olunca buraya taşınmıştı. Onun durumundaki bir adam için oldukça iyi görünüyordu. Kot pantolonunun bir tarafı yırtıktı ve eşofmanının üzerinde çok sayıda yemek lekesi vardı. Eski bok ve sigara kokuyordu. Bir deri bir kemik kalmış gövdesini kalın bir ter tabakası kaplamıştı. Terler eroin yoksunluğunun erken başlangıcını işaret . Popo ucuz, slip-on spor ayakkabılar giyyordu, böylece tutuklandığında kendi ayakkabılarını saklayabiliyordu, ki bu düzenli bir olaydı. Gerçek adı Dale Barnes'tı. Polisler her zaman verdiği isim buydu - ama o kadar sık ispiyonculuk yapıyordu ki sokakta 'polis' anlamına gelen Popo ismini aldı. Kelimenin kökeni tam olarak bilinmiyor ama California'da ortaya çıkmış gibi görünüyor; bisikletleriyle yan yana devriye gezen polislerin tişörtlerinin arkasında 'Polis Memuru' anlamına gelen PO' yazıyordu. Arkadan PO PO yazıyordu. Bir muhbir için böyle bir isim iş için iyi değildi.

Popo çatlamış ve kanayan dudaklarının arasından konuştu. "Nerelerdeydin, avukat adam?"

Sesi bana biraz kızgın geliyordu, tam da ayarladığımız gibi.

"Sana kahvaltı ısmarlıyorum," dedim ve bir dava dosyasının altına gizlediğim bir çuvalı ona uzattım. Popo'nun solundaki banka oturdum. Popo, Popo'nun birkaç metre sağında, bankın ucunda oturan hedefe en yakın mahkûmdu. O sabah Neil'le konuştuktan sonra beni Popo'yla telefonda görüştürmüş ve müvekkilime inek görünümlü beyaz adamla yakınlaşmasını söylemiştim. Titreyen parmaklarıyla çuvalı açtı ve bir hamburgeri mideye indirmeye başladı. Yemesine izin verdim. Diğer burgeri sağındaki adama uzattı. O reddetti. O zaman tuhaf bir çift olduklarını düşünmüştüm. İkisi de yirmi iki yaşındaydı, ikisi de aynı şehirde doğmuştu, ikisi de aynı şehirde yaşıyordu ve ikisi de aynı hapisane bankında kışlarını serinletiyordu ama yine de

farklı gezegenlerden gelmiş olabilirler. Biri Zengin Gezegen'den, diğeri Fakir Gezegen'den.

Hedef David Child'dı. Tarihin en hızlı büyüyen sosyal medya ağı Reeler'ın sahibiydi. Lansmanından bu yana geçen üç yıl içinde David Child'ı milyarder yapmış ve Facebook'u Myspace'e benzetmişti. Neredeyse her ay Reeler ya da David ile ilgili bir haber manşetlere çıkmadan geçmiyordu. Başını göğsüne yaslamış, terden kayganlaşmış saçlarıyla onu neredeyse tanıyamayacaktım. Yakından bakınca bana el altından iş çevirecek biri gibi gelmemişti. Dürüst görünüyordu. Ama yine de pek çok heteroseksüel erkek cinayet işleyebilir. Çocuk bir dahiydi ama Harland ve Sinton'la bağlantısını çözemedim. Şirketin müşterisiydi ama onları başka ne bağlıyordu? Kennedy, bu çocuğun onları paraya götürebilecek tek kişi olduğunu söyledi. Henüz çözememiştım. Aynı bankta oturan David ve Popo'ya baktım. Suç büyük bir dengeleyiciydi.

"Ee, ne kadar zaman oldu Eddie?" dedi Popo.

Dışlerimin arasından hava emdim. Hiçbir müşterinin duymak isteyeceği bir şey değil.

'Burada üç grev kuralımız yok ama kırk üçüncü grevinize yaklaştığınızı düşünürsek, en fazla yarım saat, kırk beş dakika diyebilirim. O zamana kadar savcıyı suçlamaları düşürmeye ikna etmiş olacağım ve sen de serbest kalacaksın.

Israrcı bir suçlu ve keşe onu bir saat içinde dışarı çıkaracağımı söylediğimde bir kahkaha duydum. David'in başı döndü ve bana baktı. Kasıtlı olarak göz temasından kaçındım ve bakışlarımı kayıtsızca müvekkilim üzerinde tuttum.

Popo dönüp David'in omzuna dostça bir yumruk indirerek, "Sana söylemişim, Eddie aradığın adam," dedi. 'Daha uzun sürmese iyi olur, Eddie. Gitmem gereken yerler var,' dedi Popo.

"Elimden geleni yapacağım. Ben mucize yaratan biri değilim. Sizi saat 10:30'dan önce çıkarmış olurum ama hiçbir şey için söz vermiyorum.

Gülümsedi. İşin aslı, Popo'nun her Pazar gecesi tutuklanmasıydı. Anlaşmamız böyleydi. Birkaç ay önce bir soygundan yakalanmıştı ve ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Tek seçeneği polisle işbirliği yapmaktı ve benim yardımımla bir anlaşma yaptı. Eğer ücretli bir muhbirsensiz iki ödeme seçeneğiniz var: haftada altmış üç dolar altmış sent ya da devlet sizin seçtiğiniz bir yasal temsilciye saati en fazla yüz elli dolardan ödeme yapacak. Normal hayırsever veya kısmen devlet tarafından finanse edilen alternatiflerin aksine özel bir avukata ödeme yapan bu yeni pilot uygulama, kamu avukatı ve diğer aşırı iş yükü olan yasal yardım programları üzerindeki yükü hafifletmek ve kamu avukatı ofisi için çıkar çatışmalarını önlemek için tasarlandı. Kamu avukatının aynı anda hem ispiyoncuyu hem de ispiyonladığı kişiyi temsil etmesi alışılmadık bir durum değildi. Bu iyi bir fikir olsa da, uygulamada çoğu adam altmış üç dolar ve altmış senti kabul ediyordu.

Popo değil.

Popo her Pazar uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandığı sürece, ertesi gün onu tekrar dışarı çıkarmak için altı saat fatura kesebilirdim. Her nasılsa ücretli bir polis muhbiri olduğu gerçeği uyuşturucu bağımlısı aklından çıkmıyordu ve Pazartesi günü mahkemeye katılıp her şeyi saati yüz elli dolardan halletmem gerekiyordu. Küçük bir mal taşımadan bir uyuşturucu çetesinde içeriden bir adam olamazsınız - bu yüzden suçlamaları düşürmek çocuk oyuncağı olacaktı. Yine de, Popo'yu serbest bıraktırmak için normalde acele etmezdim. Popo'nun yardımıyla Adalet Bakanlığı'na ayda yaklaşık bin beş yüz dolar fatura kesiyordum, elli doları merkezi kayıttaki masa çavuşuna, beş yüz doları da Popo'ya geri veriyordum, o da muhbir olduğu için öldürülmesin diye yerel satıcıya koruma parası ödüyordu. Popo gibi bir ismi olan bir adamın sokaklarda hayatta kalabilmek için her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Satıcı, Popo'ya köşelerde yavaş davranan çalışanlarının isimlerini verdi, böylece onlar yakalandı ve satıcı

yeni ve daha ucuz yetenekler getirebilirdi. Ne de olsa New York'ta bir sokak köşesinde günde iki bin dolarlık uyuşturucu satamayan biri zaten bu işte olmamalıydı. Bunun herkes için iyi bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Herkes parasını alıyor, suç istatistikleri daha iyi görünüyor ve kamu avukatlarının ofisi biraz boş zaman kazanıyordu. Kimsenin canı yanmadı ve belediye de çeki aldı.

Güzel küçük bir raket.

'Sıkı durun. Savcıyla konuştum. Kendisi benim arkadaşımıdır. Önce senin davana bakacak, böylece buradan hızla çıkabilirsin,' dedim ve Popo'nun ıslak sırtına bir tokat attım.

Ayağa kalktım ve müşteriye son bir tavsiyede bulundum.

'On dakika içinde hazır ol. Hiçbir şey söyleme ve bütün konuşmayı bana bırak. Anladın mı?'

Başıyla onayladı. Tatmin olmuş bir şekilde gitmek için döndüm. David arkamdan seslenmeden önce kafesin kapısına varabileceğimi umuyordum. Ben daha üçüncü adımımı atmadan seslendi.

"Affedersiniz Avukat Bey, bir saniyeniz var mı?" dedi David.

Durdum ama arkamı dönmedim.

'Kamu avukatı daha sonra mahkemede olacak. Ben adli yardım ya da pro bono yapmıyorum, dostum,' dedim.

'Hayır... hayır... ah... anlamıyorsunuz. Benim zaten bir avukatım var... Sadece ben...'

Yarım döndüm ve sözünü kestim. "O zaman bana ihtiyacın yok. 'Hayır, bekle, lütfen dur. ben sadece ihtiyaç için sormak sana

Bir şey lütfen,' dedi ve parmaklarını çenesinin altında tutmadan önce birbirine bağladı. *Lütfen diye* sessizce tekrar tekrar bağırıyordu. Umutsuzca benimle konuşmak istemesine rağmen ayağa kalkmak istemiyordu; banktan kalkma ve böylece hücre arkadaşlarının dikkatini çekme korkusu çaresizliğinden daha ağır basıyordu.

'Ol. Her şey yolunda. Seni tanımıyor muyum?'

Küçülmüş ve vücuduna sarılmış gibiydi. İsteddiği son şey tanınmaktı.

'Tanıştığımızı sanmıyorum,' dedi.

"Sizin için ne yapabilirim? Ona doğru ilerledim.

'Avukatım, dün gece bana bu sabah burada olacağını söyledi. Ortaya çıkmadı ve ben endişeliyim. Ben... Ben alışkın değilim...'

"Daha önce hiç tutuklanmadınız. Anlıyorum. Avukatınız kim?"

"Gerry Sinton.

"Harland ve Sinton'dan mı?"

"Evet. Şaşırmış gibisin.'

"Şey, biraz. Eşim Harland ve Sinton'da avukat. Onların tamamen kurumsal olduklarını sanıyordum.

"Gerry ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Ona güvenirim. Bu sabah onu gördün mü?" dedi, sesi boğazının acısından bir yükselip bir alçalıyordu. Neil bana, Popo onu sakinleştirmeyi başarana kadar David'in gece boyunca ağladığını söylemişti. Akıllıca bir hareket; kafesteki adamlar zayıflığın kokusunu bir mil öteden alabilirler.

"Hayır, Gerry'yi bu sabah gördüğümü sanmıyorum ama eminim yakında burada olur.

Ellerinin küçük ve yumuşak olduğunu fark ettim. Onu tamamen ele geçirmekle tehdit eden aynı korkuyla titiyorlardı. Çenesi bir kırıcı gibi çalışıyordu, gözleri kırmızı ve genişti. Gitmek için döndüğümde uzandı ve bileğimi tuttu.

'Hey oradaki! Çek ellerini,' dedi muhafız Neil.

Hedef bıraktı ve yüzünü buruşturdu.

Bekle lütfen. Gerry'nin gelip gelmediğini öğrenebilir misin? Onu arayamıyorum ve şimdiye kadar burada olmalıydı. Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım. Belki karını arayabilirsin? Bakalım onu görmüş mü?"

Popo'nun banka hesabı yoktu, giydiği kıyafetler dışında parası ya da malı . Kennedy bana David'in net servetinin 1,9 milyar dolar olduğunu, bir yata, bir araba filosuna, üç mülke ve bir basketbol takımına sahip olduğunu söyledi. O anda David'i Popo'dan ayıracak pek bir şey yoktu. Her ikisinin de düzeltilmeye ihtiyacı vardı.

Popo'nun eroine, hedefin de avukatına ihtiyacı vardı ve aralarındaki acı, her iki adamı da ancak ölüm ya da hastalıkla kıyaslanabilecek bir şekilde düzleştirdi.

"Christine, Ben Harland için çalışıyor. Gerry Sinton'la ne kadar görüştüğünü bilmiyorum ama yine de onu arayacağım.

Christine'i cep telefonumdan arıyormuş gibi yaparken saatimi kontrol ettim. Mahkemeye gelmeden önce, Dell ve federallerden kaçmayı başardığımda onu yarım düzine kez aramayı denemiştim. Açmadı. Gerçek şu ki, açsaydı ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona evde kalmasını söylemeyi düşündüm ama her şeyi anlatmazsam beni dinleyeceğini sanmıyordum. Sonra Dell'in muhtemelen haklı olduğuna karar verdim - ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok tehlikede olurdu.

'Ben olsam endişelenmezdim. Muhtemelen trafiğe takılmıştır. Eminim burada olacaktır. Geldiğinde mahkeme katibine ismini verecek ve sizin avukatınız olarak kayıt yaptıracak, dava evraklarını alacak ve savcıyla irtibata geçecek. Bak, Neil'den katibi aramasını ve senin için kontrol etmesini isteyeceğim.

"Teşekkür ," dedi hedef, gözlerini açtığında kurtarıcısını bulmuş olacağım umuduyla kapatarak.

Telefonumu kapattım ve "Telefonu kapalı." dedim. Muhtemelen toplantıdadır' dedim.

Neil'i barlara çağırdım ve Gerry Sinton'ın mahkemeye gelmediğini kontrol etmesi için katip Denise'i aramasını istedim. Neil telefon ederken ben de David'e güven verici bir gülümseme verdim. Neil muhtemelen bahisçisini aradı. Denise'i kesinlikle aramadı. Buna gerek yoktu. O anda Gerry Sinton'ın tam yerini çok iyi biliyordum ve her şey plana uygun giderse, Gerry Sinton'ın yakın bir zamanda mahkemeye gelme umudu yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben hücrelere girmeden yaklaşık bir saat önce Gerry Sinton, 1968 model Rolls-Royce Silver Shadow'un direksiyonunda Amerika Bulvarı'nda trafikte oturuyor olacaktı. Dell bana Sinton'ın Jay Leno'yu ağlatacak bir araba koleksiyonu olduğunu ve Sinton'ın araba sevdiğini söyledi. Bir zamanlar diğer üst düzey avukatlar gibi bir şoför çalıştırmış, ancak altı ay önce Roller'ı satın aldığında onu işten çıkarmış.

Arabayı sürerken, önündeki araba, eski bir Ford pikap, Gerry'nin şeridine girip çıkmaya başladılar. Gerry arabadaki çiftin tartıştığını görmüş ve pikaba bir ya da iki kez korna çalarak onları geçmeye çalışmış olabilir. Kamyonet sürücüsü Arthur Podolske buna izin vermezdi. Arthur üç yüz yetmiş beş kilo civarındaydı. Ellili yaşlarındaydı, astım hastasıydı ve birlikte çalıştığım en iyi hassas sürücülerden biriydi. Bu adam bir tekneyi anında durdurabilirdi. Arthur, Gerry'nin sollama manevrasını engellemek için şerit değiştirir ve tam doğru anda, ışık kırmızıya döndüğü anda Arthur sert bir şekilde frene basardı. Gerry'nin durma şansı yoktu. Onun klasığı kesinlikle eski pikabın arkasına çarpacaktı.

Gerry muhtemelen arabasından inip Arthur'a küfürler savurmuştur. Bu uzun sürmezdi. Pikabın sürücü kapısı açılır açılmaz ve Arthur hatırı sayılır kıcını sokağa döker dökmez kalp krizi numarası yapmaya başlayacaktı. Arthur'un karısı Eileen, Arthur'u bir jimnastikçi gibi gösteriyor. Eileen'in histeriye kapıldığını hayal ettim, tıpkı genellikle yaptığı gibi.

yapar ve kocaman kollarını Gerry'ye doğru ırpar ve saniyeler içinde panik tüm durumu ele geçirirdi. En büyük risk Gerry'nin cep telefonundan ofisini araması ve müvekkiliyle ilgilenmesi için adliyeye başka bir avukat göndermesiydi. Bunu planlamıştım. Neyse ki, yoldan geçen bir NYPD devriyesi tüm kazayı gördü ve devriyelerden biri telsizle bir sağlık görevlisi çağırırken, diğeri Gerry'yi arabadan çıkardı, yüzüstü kaputun içine yatırdı, kelepçeledi ve sağlık görevlileri geldikten sonra ilgilenmek üzere devriye arabasının arkasına koydu. Hepsi Gerry'nin yardım çağırmasına fırsat kalmadan olacaktı.

Hiçbir şekilde kolay bir kurulum değildi, ancak bir devriye arabasının bir avukatı takip etmesini ve cep telefonuyla arama yapmaya fırsat bulamadan onu gözaltına almasını ayarlayabilen, gerekli olduğunu düşündükleri hemen hemen her şeyi yapabilen türden insanlardan yardım aldım.

Gerry'nin o sabah mahkemeye gelme ihtimali sıfırdı.

David, Popo'ya elini uzatarak, "Müşteriniz sizden çok övgüyle söz ediyor," dedi.

Popo titreyen dişlerinin arasından, "Ona söyledim, adamım Eddie en iyisidir," dedi. İçine kapanıklık ona sertçe vurmaya başlamıştı.

Bakışlarımı David'in üzerinde tuttum, sanki ona ilk kez gerçekten bakıyormuş gibiydim. Yüzü gözyaşlarıyla kirlenmişti ve saçları alnına yapışmıştı.

"Hey, seni tanıyorum. Sen ..."

"Burada olmaz," dedi. Gözleri kafesin içinde gezindi ve ellerinin titremesini engellemek için dizlerini kavradı. Yine de ayaklarını kaldırdı ve bakışlarımı hissederek ayaklarını bankın altına kaydırđı.

David'in ayakkabısını kaybedeceğini tahmin etmemiştim. Bazen doğaçlama yapmak zorunda kalırsınız. En iyi ve en ikna edici dolandırıcılıklardan bazıları başarılı olmuştur çünkü dolandırıcı kendini dürüst bir adam olarak satma fırsatı bulmuştur. İşaretinin size güvenmesini sağlamak en büyük engeldir ve

hedefinizle ilişkinizi sağlamlaştıracak fırsatlar ortaya çıktığında, bunları değerlendirmelisiniz. Oyunda bu küçük oyunlara 'ikna edici' ya da 'ikna edici' derdik. İhtimaller ne olursa olsun bu fırsatlar değerlendirilmelidir. Ayakkabılarını kaybetmek, David'e seviyeli olduğumu kanıtlamam için altın bir fırsat sayılırdı.

"Hey, ayakkabılarına ne oldu?

Başını eğdi ve ensesini ovuşturdu. Ayakları gergin bir şekilde zıpladı ve ellerini sıktı. Kalemin kalbine bir bakış atmadan önce bana baktı. Zeminin ortasında sanki buranın sahibiyymiş gibi duran kocaman siyah bir adam gördüm. Tehlikeli adamlarla dolu kalabalık bir kafeste etrafında geniş bir alan vardı. Bu adam besin zincirinin en tepesindeydi. Bir ift yeni Nike antrenman ayakkabısı giymişti. Kırmızı slip-ons. Ona çok küçük geliyordu ve topukları yere taşıyordu.

David'in yalvaran ellerini ve 'lütfen bırak' fısıltılarını duymazdan gelerek kalemin ortasına yöneldim ve önümdeki deve elimi uzattım. Benim 1.80'im 5 santim üzerindeydi, belki de benden 100 kilo daha ağırdı ve tüm bu ekstra ağırlık iyi sıkıştırılmış kas gibi görünüyordu. Geniş göğsünde kanatlarını açmış siyah bir kartal dövmesi vardı ve diş etlerinde parlayan altını gördüm.

Koca adam bana baktı.

"Ben Eddie Flynn," dedim elimi uzatarak. Hiçbir şey.

"Müvekkilimin ayakkabılarını giydiğinizi fark etmemek elde değil. Sana uyduklarını sanmıyorum. Onları geri istiyorum.

İri adamın gözleri yanıyordu ve kafesteki diğer adamların birbirlerini drttklerini görebiliyordum, bokun düşüşünü izlemeye hazırıldı. Kafesin zerine ağır bir sessizlik çökmüştü. Adamın ter kokusunu alabiliyordum. Elim zatmaya devam ettim ve bakışlarım yüzünü hiç terk etmedi.

Devin sağ kolu elimi tutmak yerine dışarı fırladı ve kravatımı yakaladı. Ya beni çekecekti

yaklaşıp boğacak ya da tehdit edecekti. Ona bu fırsatı vermedim. Onun yerine sağ elini kavradım ve göğsüme sabitledim. Sol kolum tavana doğru fırladı ve iri adamın dirseğini de beraberinde götürdü. Bileğini aşağıda kilitli tuttum ve dirseği omzundan gelen gürültülü bir çatırtıyla saat on pozisyonuna çarptı. Adamın yüz ifadesinin öfkeden şaşkınlığa, sonra da sıcak bir acıya dönüşmesini izledim. Kollar bu şekilde katlanmak için tasarlanmamıştı.

'Kolumu iki santim daha yukarı itiyorum ve omzun patlıyor. Orada çok fazla kıkırdak var ve bu kıkırdama ve kırılma olacak. Bayılacaksın ve uyandığında ölmüş olmayı dileyeceksin. Ayakkabılarını çıkarıp güzelce oynamak ister misin? Yoksa her ayın birinde maluliyet çeki mi istiyorsun?'

Başını salladı. Bıraktım. Kolum birkaç saat ölü kalacaktı; sinirler ve kas lifleri boka batmıştı. Üzerime atlamayı düşündüğünü anlayabiliyordum.

Gülümsedim.

Ayakkabılarını çıkardı.

Şehrin en acımasız boks salonunda büyümenin, avukatlık yaparken bile avantajları vardı.

Ayakkabıları hedefe fırlattım. Ağzı açık kaldı. Neil şaşkın sessizliği bozdu. Gözlüklerini çıkarıp ışığa tutarken, "Biliyor musun, bu gözlükler için gerçekten yeni bir reçete almalıyım," dedi.

Neil devam etti. 'Sen Eddie, küçük arkadaşın da hemen arkasından kalkmış. Denise'i aradım; Bay Sinton'dan iz yok.

'Teşekkürler Neil,' dedim.

Gerry Sinton'ın mahkemeye gelemediğini duyunca David'in nefesinin kesildiğini gördüm; bayat havayı içine çekmeye çalışırken dudaklarını ağzına götüren kısa ve gürültülü soluk alıp vermelerden başka bir şey yapamıyordu. Burnunun ucundan ter damlıyor ve yüzündeki taze gözyaşlarına karışıyordu.

Bana yardım edebilir misiniz lütfen? Gerry'ye ne olduğunu bilmiyorum. Burada *olmalıydı*, ama bak, zaten kefaletle serbest kalacak değilim. Gerry bana bir şey yapamayacağını söyledi.

Şans. Sadece ben... Oraya tek başıma gidemem. Beni temsil edebilir misin? Sadece bu seferlik? Lütfen, sana yalvarıyorum.'

Tüm o planlama, tüm o hazırlık, o sabah yaptığım her şey bu yardım talebini ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı. Geldiğinde hiçbir şey söylemedim, çünkü evet dersem geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Aklımdaki tüm olasılıkları bir kez daha gözden geçirdim. Son on saat boyunca başka pek az şey düşünmüştüm. Hiçbir şey değişmemişti. Başka bir seçenek, başka bir çıkış yolu yoktu.

Bunun alternatifi, tıpkı içinde bulunduğum kafes gibi bir kafese girmekti, ama orada bir müşteriyi ziyaret etmek için değil, karımı ziyaret etmek için bulunacaktım.

"Tamam," dedim.

Yavaşça nefes verdi ve gülümsedi. Sanki omuzlarımın üzerine bir ağırlık çökmüş ve beni ezmeye başlamış gibi hissettim.

Yaklaştım, sesimi alçalttım.

"Formaliteleri aradan çıkaralım. Siz David Child mısınız, Reeler'ı kuran adam?"

"Doğru," dedi.

"Reeler nedir?" dedi Popo.

'Twitter ya da Facebook gibi bir şey'

dedim. "Twitter nedir?" dedi Popo.

Onu görmezden gelerek dikkatimi David'e çevirdim. 'Eğer temsil edeceksem, davan hakkında her şeyi bilmem gerekecek. İlk başta sormak kibarca gelmedi ama şimdi bilsem iyi olur. Neyle suçlanıyorsun?'

Yüzünü sildi, sonra ıslak ellerini gömleğine sürdü. Bana cevap verirken, söylediklerine inanamayan bir adam gibiydi. Sanki bu sözleri söylerken yeni bir farkındalık yaşamış gibiydi. Kötü bir dizin üzerinde yürümeye çalışmak gibi, sakatlığı unutmuş, acı gerçekliğin nefret dolu bir hatırlatıcısı. Sonunda tükürmeyi başardı.

"Cinayet," dedi. 'Suçlama birinci derece cinayet. Size söz veriyorum, onu ben öldürmedim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yüzünü ellerinin arasına sakladı. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu ama o anda daha fazla zorlamanın bir anlamı yoktu.

'Pekala, sakin ol. Önce Popo ile ilgilenmeliyim. On dakika sürer. Yargıçtan senin davanı bir süreliğine ertelemesini isteyeceğim, böylece sen ve ben özel bir yerde konuşabiliriz. Umarım bu Gerry'ye buraya gelmesi için yeterli zamanı verir.

Ben konuşurken David bana bakmadı. Ellerini gözlerinin üzerinde tuttu.

Kafesten ve adliyenin üst katlarına açılan güvenlik kapısından geçene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Asansörü beklerken ceketimin cebinden yeni cep telefonumu çıkardım, bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Ben . Gerry'yi en az bir saat daha bu işin dışında tut.

Asansör geldiğinde, bir yanıt almıştım.

En fazla kırk dakikan var.

Saatim dokuz on beşi gösteriyordu. Yeterli zaman değil.

Neyse ki asansör boştu. Beşinci kat için düğmeye bastım. Kapılar kapandı ve asansör acı verici bir yavaşlıkla yükselmeye başladı. Bundan yirmi dört saat önce hayatım rayına oturmuş gibi görünüyordu. Üç ay önce kendi şirketimi açmıştım. İşler son iki hafta içinde toparlanmaya başlamıştı ve ben de kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Müşteriler, teslim tarihleri, kredili mevduat ve ikinci el bir araba ile işimin başına dönmüştüm - eski çok farklıydı ama yine de daha iyi hissettiriyordu; dürüst hissettiriyordu.

Bir buçuk yıl önce hukuku bırakmışım. Bir dava kötü gitti, gerçekten kötü. Birinin yaralanmasına neden olmuşum, kimseyi dolandırarak ya da yasadışı bir şey yaparak değil, sadece işimi yaparak. Ve her şeyimi kaybetmişim - karımı, kızımı, hayatımı. Kendimi içkiyle öldürmek için oldukça iyi bir girişimde bulunduktan sonra rehabilitasyona girdim, temizlendim ve perspektif kazandım. Bu benim için sondu. Avukatlığı bırakmaya karar vermişim: artık ne müvekkil, ne de mahkeme salonu numaraları vardı. İşim bitmişti. Sonra beş ay önce Rus Mafyasının başını temsil etmek zorunda kaldım. Sağ çıktım ve tekrar hukuka döndüm.

Ve şimdi , sadece O. J. Simpson'dan bu yana en sansasyonel cinayet davasına dahil olmak üzere değil, aynı zamanda karımı hapis cezasından kurtarmak için müvekkilimi kandırmak zorundaydım. Christine'i kurtarmak için müvekkili kandırmak beni çok rahatsız etmedi.

Yeni müşterim Amerika'nın en zengin kırk beşinci adamıydı.

Ve bana anlatılanlara göre, çok suçluydu. Bir an için Dell'i düşündüm. Birini kaybetmişti ve acı çekiyordu - bu yeterince açık görünüyordu. Bu tür bir acı iki şeye yol açabilir; başkalarını acınızdan kurtarmak istersiniz ya da herkesin sizinle aynı acıyı çekmesini istersiniz. Dell'in bu denklemde nereye oturduğunu çözemiyordum. Henüz değil. David'in tutuklanmasını bir fırsat olarak gördü. Sanırım Dell'in vicdanını tatmin etmek için suçunu kabul etmesi yeterliydi. O zaman David'i kullanarak şirkete, acı çekmesini istediği insanlara -Ben Harland ve Gerry Sinton'a- ulaşabilirdi. Ve Dell bu iki adamın her şeyini istiyordu - hayatlarını, işlerini, itibarlarını ve paralarını.

Para.

Her şey paraya bağlıydı.

Yasadışı işlemlerde sekiz milyar dolar olduğu tahmin ediliyor. Kennedy bu sabah ayrılmadan hemen önce bana böyle söylemişti. Dell'in ortaklar ve para karşılığında daha hafif bir ceza için anlaşma yapabilmesi için David'in suçunu kabul ettirmek zorundaydım. al yoksa Christine'i

ömür boyu uzakta. , bu düzenekle ilgili hiçbir endişem yoktu. Şimdi çocuğu görünce, kız arkadaşına tetiği çekmeyi nasıl başardığını merak etmeye başladım. Yardım almadan bir gazoz kutusunun kapağını açabilecek gibi görünmüyordu. Aklımın bir köşesinde kötü bir his belirdi. Görmezden gelmeye çalıştım.

Asansör ağır ağır ilerledi ve Central Street Adliyesi'nin beşinci katında açıldı.

İşaretten tam temsil almak için kırk dakika.

Sonra savunmasını alması için bir yirmi dört saat daha.

Bir yargıçla randevusunu bekleyen insanlarla dolu büyük bir salona adım attım. Salonun köşesindeki bir sütuna yaslanarak kalabalığı en iyi şekilde görebildim. Etrafta bekleyen birkaç avukat vardı ve tanıdıklarım Harland ve Sinton'dan değildi; salondaki avukatların hiçbiri pahalı bir şey giymiyordu. Bu firma paranın satın alabileceği en iyi avukatlara sahip olmakla övünürdü ve hepsine ayda iki bin dolar giyim yardımı yapıyordu. Kadın avukatlar Alexander McQueen'i, erkekler ise Armani'yi tercih ediyordu. Takım elbiselerimin çoğu temizleyicideydi. Ofisim biraz nemliydi, bu yüzden kokudan kurtulmak için onları sık sık temizletmem gerekiyordu. O sabah giydiğim takım elbise üç yüz dolara mal olmuştu ve sahip olduğum en iyi takım elbiseydi.

Onu gördüğümde sütunu tekmeleyip mahkemeye gitmek üzereydim.

Gerry Sinton değildi. Harland ve Sinton'ın avukatı da değildi.

İspanyol kökenli görünüyordu, gri bir kazak üzerine siyah yün bir palto, koyu renk pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti. Orta merdiven boşluğunun sağındaki bir bankta oturuyordu, benden yaklaşık otuz metre uzaktaydı. Sol işaret parmağı akıllı telefonunun ekranında gezindi. Birkaç mahkeme müşterisi de aynı şeyi yapıyordu, köşelerde ve banklarda toplanmış, plastik bardaklardan kahvelerini yudumluyor ve neler olup bittiğini kontrol ediyorlardı

sanal hayatlarına devam ediyorlardı. Ama gördüğüm adam farklıydı. Parmağı elindeki ekranda geziniyor olsa da buna hiç aldırmıyordu. Akıllı telefon, gözetim altındaki erkekler için yirmi birinci yüzyıl gazetesi haline geldi.

Bu adam koridorda kimlerin olduğuna çok dikkat ediyordu ve bakışları gelişigüzel üzerimden geçti. Dışarıdan aldığı kahveden bir yudum aldı ve odaya göz gezdirdi. Bir yudum daha almak için arkasına yaslandığında boynundaki dövmeyle görebiliyordum ama ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım. Kesinlikle bir fed değil. Kimi izlediğini tespit edebilmek için kalabalığı kontrol ettim. Kimse göze çarpmıyordu.

Sanki biri ensemde bir iğne gezdiriyormuş gibi bir his dikkatimi tekrar kahve içen kişiye çekti.

Bana bakıyordu.

Ben küçükken babam beni Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki Vahşi Asya Monorayına bindirmişti. Kaplan Vadisi'nden geçerken Sibiryalı kaplanlarından biri durdu ve gözlerini benim vagonuma dikti. Doğrudan bana bakıyordu. Hırlamadı ya da dişlerini göstermedi. Sadece baktı. On yaşında bir çocuk olarak bile, o vahşi gözlerden, aşağıdaki dört yüz kiloluk canavarın beni parçalamak istediğini anladım.

Ben de bu adamdan tam olarak aynı hissi aldım.

Kahvesini çöpe attı ve merdivenlerin yanından ayrıldı. Beni aramadığını tahmin ediyordum ama onu fark ettiğimi hissetmişti. Muhtemelen bu yüzden gitti. Mahkeme salonuna doğru yürümeye başladığımda zor nefes aldığımı fark ettim.

Ve ellerim titriyordu.

Adam her , onu bir daha görmek istemedim.

ONUNCU BÖLÜM

Beş dakika sonra savunma masasına yerleştüğimde ilk molamı yakaladım; Yargıç Knox mahkemeye girip yerine oturdu, öksürdü ve hemen o günkü planlarını açıkladı.

Günaydın, bayanlar ve baylar. Avukatların bilgisine, bu öğleden sonra golf oynayacağım, dolayısıyla en geç saat bir buçukta burada olmam gerekiyor. Davanız o saate kadar ele alınmazsa, müvekkiliniz bir sonraki rotasyona kadar otomatik olarak gözaltında tutulacaktır. İlk davayı çağırın.'

Yargıç John Knox'un adalet umurunda bile değildi. Golfü, viskiyi ve çekici kadın katipleri severdi. En sevdiği eğlence, mahkeme salonuna gelen avukatları tehdit etmektir. Glenfiddich, yüksek tansiyon ve ekşi bir mizaç yanaklarına ve burnuna pembe bir renk katıyordu. Kısa boyluydu ve büyük dozda küçük adam sendromu vardı. Knox mahkemede birkaç saat oturur ve davalarla hızlıca ilgilenir, sonra ayağa kalkar ve diğer herkes hapse gönderilir, kefalet başvuruları dinlenmezdi. Geçmişte adli yaptırımlara maruz kalmıştı ve birçok kez temyize gitmişti ama umurunda değildi.

Mahkeme salonu oldukça boş görünüyordu. Belki yarım düzine avukat vardı ve onlar da bir o kadar müvekkili temsil ediyordu. Geriye hücrelerde kamu avukatını bekleyen yaklaşık yirmi kişi kalıyordu. Önce Popo'nun, sonra da David Child'ın davasının görülmesini ayarlamıştım. O sabah erkenden katip Denise'i aramıştım. Ona mümkün olduğunca çabuk temizlenmem gerektiğini ve

kişisel bir iyilik olarak düşündü. O da kabul etti. Personel arasında iyi bir itibarım vardı.

Gözaltı memuru Popo'yu getirdi. El ve ayak bileklerine kelepçe takmıştı ve sol tarafımdaki koltuğuna oturdu. Yaklaşık yirmi metre ötede, davalarının bekleyen mahkûmların oluşturduğu sırayı görebiliyordum. David Child bu sıranın başındaydı ve mahkeme salonuna bir işkence odasıymış gibi bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve bu mesafeden bile titrerken zincirlerinin çınladığını duyabiliyordum.

Savcı Julie Lopez, muhtemelen Yargıç Knox'la aynı boydaydı: 1.80'in birkaç santim üzerinde. Otuz kadar mavi dosya, eşit oranlı iki yığın halinde önünde duruyordu. Tıpkı dosyaları gibi, Julie de her zaman süper düzenli görünüyordu; saçları bir kalemle arkadan bağlanmıştı, makyajı abartısızdı, koyu renk takım elbiseleri iş gibi ve kusursuz bir şekilde dikilmişti. Sol taraftaki koleksiyondan ilk dosyayı aldı ve gününe başladı.

Sayın Yargıç, ilk davamız Dale "Popo" Barnes. Bay Flynn sanığı temsil ediyor. Savcılık adresindeki tüm suçlamaları geri çekiyor, Sayın Yargıç.

Knox bu duruşma salonunda çok sık oturmadığı için Popo'yu tanımıyordu. İlk başta savcıya hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kısarak dosyanın sayfalarını karıştırdı ve okudukça yüzüne, bana ve müvekkilime karşı bariz küçümsemesini gizleyemeyen bir ifade yayıldı.

"Bayan Lopez, sizi doğru mu duydum? Savcılık tüm suçlamaları geri mi çekiyor?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Julie.

"Ama üzerinde, basit bir bulundurma suçunu bir kenara bırakın, bir dağıtım suçlamasını doğrulayacak kadar uyuşturucu vardı.

"Evet, Sayın Yargıç.

"Peki neden suçlamaları geri çekiyorsunuz?"

Sorunlarına ek olarak, Yargıç Knox oldukça aptaldı. Julie bana baktı ve omuz silkti. Bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık.

ve yargıcı görmezden geldik. Ne yapacağımıza karar veriyorduk. Halka açık bir mahkemede Popo'nun uzun süredir polis muhbiri olduğunu ve çok çeşitli uyuşturucu suçlarından yargılanmaktan muaf olduğunu açıklamak kötü olurdu. Belki de Popo isminin bunu vereceğini düşünmüştüm. Knox üzerinde işe yaramamış gibi görünüyordu.

Çoğu yargıç ipucunu alır ve bu adamın NYPD'ye içini döktüğünü fark ama Knox, Julie'nin mahcup gülümsemesine rağmen ısırmıyordu.

"Burada kaçırdığım bir şey mi var?" dedi Knox.

Yaklaşık elli IQ puanı, söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeydi. Bunun yerine beynim aniden hızlandı ve sabahki ikinci ikna edicim için bir fırsat gördüm.

'Sayın Yargıç, sizinle bu konu hakkında odamızda konuşabilir miyiz? Burada hassas bir konu var. Ayrıca, Sayın Yargıç'ın listesindeki bir sonraki davayı özel olarak görüşme fırsatını takdir ediyorum. Bay Child,' dedim ve hedefimin adını söylerken önce ona sonra da yargıca baktım. Muhabirlerin sıraları doldurması için biraz erkendi ve arka sırada birkaç suç muhabiri olsa bile, David Child'ı mahkemede görmeyi , bu yüzden isim bir zil çalmayacak ve sıraların hemen önünde olmadıkça onu görmeyeceklerdi. O pozisyonda hiç muhabir yoktu.

Knox onu hemen tanıdı ama akıllıca davranarak mahkemede olabilecek gazetecileri uyandırmak istemedi. İhtiyacımız olan tek şey hafif bir baş sallamaydı. Knox ayağa kalktı, katip 'Herkes kalksın' dedi ve Julie ve ben Knox'u mahkemenin arka kapısından, küçük bir koridordan, bu mahkeme için ayrılmış odalardan geçerek Knox'un küçük krallığı olarak ikiye katlanan özel ofisine kadar takip ettik. Adliyede yargıç odalarıyla ilgili kurallar vardı ama kişisel ofislerle ilgili bir kural yoktu, bu yüzden Knox bu boşluktan yararlandı. O koltuğunda rahat ederken ve cübbesini ayarlarken etrafa bakacak zamanım oldu. küçük ofis boyanmıştı

Bugünlerde her ofisin duvarında bulunan krem renginin aynısı. Knox'un ünlü golfçülerle çekilmiş fotoğrafları odanın her yerinde asılıydı. Arka duvarda bir sopa seti bile vardı. Aile fotoğrafları yoktu. Halı kaplı zeminden hem tanıdık hem de anlaşılması güç bir koku yükseliyordu. Bal, çamaşır suyu ve malt viski gibi kokuyordu.

Knox sırtmasını bastıramayarak, "Önce Popo, sonra da ikiniz bana Bay Child hakkında her şeyi anlatarak günümü güzelleştirin," dedi.

Julie ve ben Knox'un masasına bakan rahat görünümlü iki deri sandalyenin önünde ayakta duruyorduk. Yargıcın odasında size sorulmadan oturmazdınız. Bildiğim kadarıyla Knox hiç kimseden oturmasını istememişti. Tam bir pislikti.

Julie, Popo ile ilgili olan mavi dosyayı açıp notlarını okuyabilmek için önündeki sandalyenin arkalığının üstünde dengelemeye çalıştı. Popo için ne bir dosyam ne de notlarım vardı. Popo'nun eski dosyalarından birkaçı yanımdaydı, onları da göstermelik olarak taşımıştım. Genelde Popo için kağıttan bir dosya oluşturmazdım çünkü o zaman birileri bunu denetleyebilir ve NYPD'ye fatura ettiğim saatlerin yakınında bile çalışmadığımı fark edebilirdi. Dosya yoksa denetim de yok. IRS soru sorarsa, bir yere yanlış kaydedildiğini söyledim ve onlar da bana şüpheyile yaklaşırlardı. NYPD dosyayı görmek isterse, onlara cehenneme gitmelerini söyledim; bu benim müvekkilimin dosyasıydı ve avukat-müvekkil gizliliği onu koruyordu.

Julie notlarını okurken ben de arkadaşça ve pohpohlayıcı bir yaklaşımla hemen konuya girmeye karar verdim.

'Yargıç, müvekkilim Popo bir polis muhbiridir. İşi gereği uyuşturucu taşımak ve kullanmak Savcılık bunu biliyor ve daha iyi olması için buna göz yumuyor. Müvekkilim bir dizi iyi tutuklamaya yol açan bilgiler sağlamıştır.

Knox'un boynu burnuyla aynı renge döndü. Açık mahkemede bir polis muhbirini neredeyse yüzüstü bıraktığı için utanıyordu. Ona bir can simidi uzatmıştım, zeki görünmesi ve yüzünü kurtarması için bir yol.

Knox, "Bay Flynn, ben sadece savcıya müvekkilinizden aldığı bilgilerin tüm suçlamaların geri çekilmesine değil değmeyeceğini sormak istemiştim," dedi.

Julie, "Popo ile devam eden bir anlaşmamız var ve onun bir dokunulmazlık anlaşması var," dedi.

"Peki, Child hakkında konuşmadan önce, Popo'nun yürümesine izin verebilir miyiz?" dedim.

Kim? Keş, tabii. Bana milyarderimizden bahset. Dosyaya bir göz attım. Savunması var mı?"

"Elbette," dedim.

"Savcılığın kefalet konusundaki tutumu nedir?" diye sordu Knox, dikkatini hızla Julie'ye çevirerek.

'Kefaletle karşıyız,' dedi Julie.

"Kesin mi?" diye sordu Knox.

"Evet, Sayın Yargıç. İnsanlar, mahkemenin en katı kefalet koşullarıyla bile Bay Child'ın duruşmaya gelmesini sağlayamayacağını düşünüyor.

Yargıç sandalyesinde öne doğru eğildi ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Soluk dilinin ucu dudaklarının arasından kaçtı ve Knox onu tekrar ağzına götürürken yüksek bir emme sesi çıkardı. Bu hareket ani ve bir şekilde sürüngenvari bir hareketti. Savcının kendisine söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptı.

"Müvekkiliniz hangi kefalet koşullarını kabul eder, Bay Flynn?"

Bu, kefalet duruşmasına kısa devre yaptırma girişimiydi. Ona müvekkilimin kabul edeceği koşulları söyleseydim, kefaleti kabul ederdi ama müvekkilimin kabul edeceğini söylediğim koşulların üzerine ek koşullar koyardı. Ben bu soruyu cevapladıktan sonra Julie'yi sorguya çekerek kefaletle serbest bırakılması halinde hangi koşulları talep edeceğini öğrenmeye çalışacaktı. bu şekilde Knox hem hem de savunma ve

Savcılık kefaletle ilgili bir anlaşmayı kabul etti, böylece duruşmaya çıkmasına gerek kalmayacaktı. Bu şekilde hem savunma hem de iddia makamı mutsuz olacaktı ama her ikimiz de kazandığımız küçük zemini kaybetmekten korkacağımız için hiçbirimiz onun kararına itiraz edemeyecektik. Knox yavaş öğreniyor olabilirdi ama bir iki adli numara öğrenmişti.

"Korkarım kefalet şartları konusunda müvekkilimden talimat almam gerekecek.

"Güzel," dedi Knox. "On dakikanız var.

Saatime baktım ve Gerry Sinton'ın kükreyerek mahkemeye gelmesinden önce yaklaşık on dört dakikam olduğunu ve sonra biz daha başlamadan her şeyin biteceğini tahmin ettim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hikayeyi zaten biliyordum. Yaklaşık dokuz saat önce Dell tarafından ayrıntılı olarak anlatılmıştı. Yine de müşteriden duymak istedim. Her hikayenin her zaman birden fazla versiyonu . Bizler kendi küçük gezegenlerimiziz ve kaçınılmaz olarak olayları sadece kendi bakış açımızdan görebiliriz; bu da önyargılarımızı, kötü alışkanlıklarımızı, yeteneklerimizi ve sınırlı algılarımızı içerir. İki insan aynı şeyi görmez. Buna bir de herhangi bir kişinin, kiminle konuştuğuna bağlı olarak aynı durumları farklı şekillerde anlatacağını eklediğinizde, olayların ne kadar belirsiz versiyonları olabileceği hakkında bir fikir edinirsiniz. Bir kişi aynı hikayeyi bir erkekle mi yoksa bir kadınla mı, bir üniversite profesörüyle mi yoksa bir taksi şoförüyle mi, bir polisle mi yoksa bir avukatla mı konuştuğuna bağlı olarak farklı anlatacaktır. Konuşmamızı ve beden dilimizi, dinleyicinin empati ve anlayışını kazanabilmek için bilinçsizce ayarlarız. Sorun şu ki, gerçekte ne olduğuna dair bir yargıya varmak için tüm bilgilere ihtiyacınız var. Üstelik bu, hikayeyi anlatanın başlangıçta doğruyu söyleyip söylemediğini dikkate almadan olur.

Ham veriyi elde etmek için tasarlanmış basit teknikler vardır, spin değil.

David Child'ı konuşturmak için bu tekniklerin en basitini kullandım. Sıkışık gri bir danışma odasında oturuyorduk. Koyu maun bir masa bizi ayırıyordu. Masanın üzerinde, geçmişteki suçluların isimlerini etine kazımak için kullanılan ataçların, bıçakların ve kalemlerin izleri vardı.

Daha yeni oturmuştum. Child'a Yargıç Knox'la konuşmam hakkında hiçbir şey .

"Ee, ne oldu? Dedim ki.

"Yargıç ne dedi?

Sandalyemde arkama yaslanarak hiçbir şey söylemedim. Ellerim uyluklarımın üzerinde duruyordu. Kollarımı kavuşturmamak, açık bir vücut duruşu sergilemek önemliydi. Böylece bilinçaltımda 'alma' halinde kalmaya devam ettim.

"Ne dedi?

Başım sağa doğru eğildi.

"Bay Flynn?

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Çocuk yere baktı. Birisi sabırla sizin konuşmaya başlamanızı beklerken sessizliği korumak oldukça zordur. Başını kaldırdı ve yalvaran bir bakışla bakışlarımı karşıladı. Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne oldu David? Tekrar ettim.

Birkaç kez başını salladı, sonra teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Child'a neden tutuklandığını, neden cinayetle suçlandığını ya da polislerin elinde ne gibi kanıtlar olduğunu sormadım. Sorduğum soru olabildiğince açık ve genişti, böylece çok daha fazla bilgi alabilecektim.

"Tanrım," dedi Child, ellerini başının üzerinde gezdirerek. "Clara'yı severdim. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O mükemmeldi. Çok mükemmeldi. Neden benim gibi bir pislikle birlikte oldu, asla bilemeyeceğim. Tanrım beni affet ama şu anda keşke onunla hiç tanışmasaydım diyorum. O hala hayatta olurdu.'

Ağlamaya başladı. Gözyaşları serbestçe akıyordu ve gözlerinin etrafındaki şişlikten son birkaç saat içinde çok ağladığı anlaşılıyordu. Buna rağmen, eğildi ve sırtını salladı, büyük nefesler gırtlaktan gelen çığlıklar attı. Tüm sözde maddi değerine ve gücüne rağmen, o anda yüzündeki sümük ve tuzlu gözyaşlarıyla sefil bir çocuğa benziyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Kolumu ona dolamadım. Teselli ya da güven verici bir söz söylemedim. Rahat ve sessiz kaldım.

Eğer ona sempati duysaydım, ona iyilik yapmamış olurum. Kalan sekiz dakikamı onun ağlamasını ve burnunu silmesini izleyerek geçirirdim. Birinin ağlamayı bırakıp konuşmaya başlamasını sağlamanın en hızlı yolu sessiz kalmaktır. İnsanlar bu duygu selini bir yabancıya açmaktan utanırlar.

Child yüzünü silmek için tulumunun kolunu kullandı.

"Özür dilerim. Özür dilerim," dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Yedi dakika kaldı.

"Ne oldu David?

döndürdü, nefesini düzenlemek için birkaç kez üfledi ve bana cevabımı verdi.

'O benim yüzümden öldü,' dedi.

Konuşurken bana bakmadı. Gözlerini alçakta, masanın üzerinde tuttu. Kelimeler sanki bana adresini ya da doğum tarihini söylemiş gibi gerçekçi bir şekilde çıkıyordu. Bu içten bir itiraf değil, basit bir ifadeydi.

Avukatlar genellikle müvekkillerinin doğruyu söyleyip söylemediğini sorgulamazlar. Bu şekilde delilik yatar. Yapmanız gerekeni yapar ve sisteme güvenirsiniz. Yani, suçlu suçunu kabul eder. Masumlar davalarını savunur ve jüri karar verir. Eğer bu sürecin bir yan ürünü gerçeğin ortaya , öyle olsun ama sürecin amacı gerçek değildir. Amaç karardır. Hakikatin yargılamada yeri yoktur çünkü hiç kimse, en azından avukatlar ya da yargıç, onu bulmakla ilgilenmez.

Ancak, avukat olmadan önceki kariyerimde hedefim her zaman gerçektir. Bir dolandırıcı olarak hedefinize mutlak gerçeği göstererek yaşar ve ölürsünüz. Gerçek gerçeği değil elbette. Hayır, gerçeğin dolandırıcılığa uygun bir versiyonu, ama o hikaye, o çizgi, o her neyse, o hedef için gerçek gibi görünmeli, hissetmeli, tatmalı ve gerçek olmalıydı.

Tecrübelerime dayanarak normalde bir yalanı bir mil öteden fark edebilirdim. Child'ın mükemmel bir yalancı olmasını bekliyordum, yalanlarını fark edebilmem için üzerinde çalışmam gereken bir . Onu hafife almışım. Sinir, şok ve suçluluk duygusuyla doluydu. Bu da onu okumayı neredeyse imkânsız kılıyordu. Onun yerine içgüdülerime güvenmek zorundaydım.

İlk izlenimim, bu adam katil değildi. Ama daha önce yanılmıştım.

Altı dakika.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Görüşme odası, bitişik koridordaki parmaklıklı kapıların sürgülü kapanış sesleriyle *yankılandı*. Kabinin ağır kapısı sıkıca kapalı olsa bile, bu sesleri dışarıda tutmaya yetmiyordu. Ağlama, şarkı söyleme ve dua etme.

Çocuk yüzünü sildi. çekti ve doğruldu.

'Evden çıkmadan önce kötü bir şeyler olacağını biliyordum. Telefonumdan e-postalarımı kontrol ettim; on yedi yeni mesaj vardı. Tek bir sayı. Tek sayıları sevmem, bu yüzden kötü bir şey olacağını ve bunun benim hatam olacağını biliyordum. Çılgınca olduğunu biliyorum ama bu bende hep vardı. Doktor teşhis koydu...'

"Fazla zamanımız yok David. Ayrıntılara daha sonra girebiliriz. Sadece kız arkadaşına ne olduğunu temelleri.

"Clara'yı dairemde bıraktım - o gün yeni taşınmıştı. İşe gidiyordum - binamdan birkaç blok ötedeki trafik ışıklarında durdum. Her Cuma akşamı saat sekiz buçukta Reeler'de bir toplantı yapardık; haftanın rakamlarını kontrol eder, pazarlama planını ayarlar ve fikir alışverişinde bulunurduk. Işık yeşile döndü ve ben de beyaz çizgiyi geçtim. Kavşağı belki yirmi adım kadar geçmiştim ki bu pislik bana çarptı. Kırmızı ışıkta geçti ve Bugatti'ne çarptı. Arabadan iner inmez üzerindeki içki kokusunu alabildim ve sonra beni tehdit etti. Polis geldi ve bana ne olduğunu sordular. Onlara anlattım ve sonra polis bana sürücünün arabamın ayak bölmesinde bir silah gördüğünü söyledi. Ona bunun bir hata olduğunu söyledim, ama sonra polis arabama gitti. I

Yemin ederim Bay Flynn, o silahı daha önce hiç görmedim. Benim silahım yok. Benden ruhsatımı istedi. Ruhsatım . Benim olmadığını söyledim ve beni tutukladı. Para cezası falan alırım diye düşünmüştüm. Karakolda sadece birkaç saat kaldık. Gelip kıyafetlerimi aldılar, yüzümden, kollarımdan, ellerimden örnek aldılar ve parmak izlerimi aldılar. Hepsinin rutin olduğunu düşündüm. Gerry Sinton'ı aradım ve o da karakola geldi. Gecenin ilerleyen saatlerinde bana Clara'nın öldüğünü söylediler. Vurulmuştu. Cesedi benim dairemdeydi.

... BEN ... BEN ..'

Panik onu boğdu ve gözyaşlarının oluşmaya başladığını gördüm.

"Onu saat sekiz civarında dairemde bıraktım. Ona veda öpücüğü verdim. Evimden ayrıldığımda hayattaydı. Yemin ederim." "Yani sorgulandınız. Gerry seninleydi. Sen söyledin polislere ne söyledin?"

'Evet, onlara gerçeği söyledim. Saklayacak bir şeyim yoktu.

Eğer bir yalancıysa, en iyilerinden biriydi.

"Neden bana onun senin yüzünden öldüğünü söyledin?"

'Lanet olası tek sayı. Bunu biliyordum. Biri beni soymak için evime girmiş olmalı - ve onu buldular. Onu ben öldürmedim. Silahım yoktu. Ben yapmadım.. Ben... Hayır... Ben yapmadım... .

Göğsü pompalanmaya başladı ve gözleri kamaştı. Elleri şiddetli bir şekilde titredi ve masanın üzerine kusmadan hemen önce yüzü şok edici bir beyaza döndü. Sonra başı düştü. Sandalyeden düşmeden önce onu yakaladım, yan yatırdım, muayene odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve yardım çağırdım.

Kesik kesik nefesler alarak kelimeleri çıkarmaya çabaladı.

'Gerry ... Gerry ... bana ... kefalet yok ... kefalet yok ... medya yok ... kefalet alamayacak ... kaçma riski var' dedi.

"Sakin ol. Kapa çeneni ve nefes al."

Bir muhafız koşarak geldi, Child'ın yanında diz çöktü ve bana baktı. David şoka giriyordu.

İri ve nazik gözlü genç bir memur olan gardiyan gitti ve hemen bir maske ve küçük bir portatif oksijen tüpüyle geri döndü. Birlikte David'i sırtını duvara yaslayarak oturur pozisyona getirdik. Görevli oksijen maskesini David'in yüzüne geçirmeden önce bir solunum cihazını umutsuzca iki kez emdi. Birkaç dakika onunla birlikte oturduk, kendi kendine kontrol etmesine izin verdik. Bir süre sonra nefes alıp vermesi derinleşti, yavaşladı.

Maskeyi göğsüne geçirerek, "Gerry bana kefaletle serbest kalma şansım olmadığını söyledi," dedi.

Bu benim şansımdı. Ayağa kalktım, dosyayı açtım, dört sayfalık bir belgeyi dosyanın üstüne koydum ve David'in dizlerinin üzerine yerleştirdim.

"Bu da ne?

Bu bir avukatlık sözleşmesi. Bunu imzalarsan, senin avukatın olurum. Seni kefaletle çıkaracağım ve bunu belgelerden uzak tutacağım. Tek yapman gereken imzalamak' dedim ve kalemimi ona uzattım.

"Ama Gerry kefaletle serbest bırakılamayacağımı söyledi. Dört özel uçağım var. Kaçma riskim var. Ve eğer biri kefalet başvurusunda bulunursa, basın... her tarafa yayılır,' dedi, korku göğsünü daraltmakla tehdit ediyordu.

Sadece imzala. Hapiste bir gün bile dayanamazsın. Seni çıkarabilirim. Ama bunu yasal olarak yapmam gerek. Bunu imzala, ben de sana göz kulak olayım David.'

Aceleyle bir imza atarken kalem elinde titriyordu. Belgeyi ve kalemi alıp yanındaki muhafıza uzattım.

"Biraz titrek olduğu için, benim için buna şahit olun.

Gardiyan kağıda şarbonlu bir şeymiş gibi baktı ve elini kaldırdı.

'Bakın, bu benim korunmam için,' dedim.

Kapıda duran Neil, "Devam ve imzala," dedi. İyi olduğumdan emin olmak için gelmişti.

Gardiyanın isim etiketine baktım. Darryl White. Darryl'e belgeyi imzalattırdım, paraflattım ve tarih attım.

"Doktor buralarda mı? Ben sordum.

'Müdavimlerden biriyle görüşüyor,' dedi Neil.

'Oğluma hızlıca bir göz atmasına izin verir misin?

Belki için ona bir mavi verirsin?'

Elbette. Haydi oğlum. Artık emin ellerdesin,' dedi Neil.

Birlikte David'i ayağa kaldırdık. Benden daha küçük Darryl çocuğu tek eliyle kaldırabilirdi. Muhtemelen yüz on kilo ağırlığındaydı. Kemikleri dirsekten itibaren keskinleşmişti ve neredeyse hiç kas yapısı yoktu, sanki sinüs ve kağıt yapıştırıcısıyla bir arada tutuluyordu.

Sağlık odasında otururken, başı arkada, gözleri sanki ciğerlerine hava çekmelerini istermiş gibi kocaman, David konuştu. Bir fısıltı. Ben yakalayamadım.

'Ol. Doktor bir saniye içinde burada olacak' dedim.

Oksijen makinesinden gürültülü bir nefes alan David maskeyi bir tarafa çekti ve "Sana Eddie dememin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette," dedim.

Tamam. Anlaşmanı imzaladım. Bu benim avukatım olduğun anlamına geliyor, değil mi?'

Başımı salladım.

Lütfen Eddie, bana yardım et. Clara'yı ben öldürmedim.

Bana yardım et. Sana yalvarıyorum.'

Ve işte oradaydı, yalvarış. Dehşete düşmüş birinden gelen yardım çığlığı.

Çocuk.

Cep telefonumdan titreşim geliyor.

Dell'den bir mesaj daha.

Gerry Sinton az önce 12. mahkemeye geldi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Polis bürosundan bir kadın avukat, on iki numaralı mahkemede savcı Julie Lopez'le hızlı bir dava sıralaması yapmak için beş dakikasını ayırıyordu. Yargıç Knox masasının üzerindeki dava dosyalarını karıştırırken, önündeki avukatlar hızlıca bir duruşma için pazarlık yapıyordu.

İlk başta Gerry Sinton'ı görmedim. Onunla hiç yüz yüze gelmemiştim. Dün gece Dell bana bir fotoğraf göstermişti ama çok yeni bir fotoğraf değildi ve adamı beş yüz dolarlık tıraş losyonunun tatlı bulutu gibi saran güç hissini hiçbir şekilde yansıtmıyordu. Mavi ince çizgili takım elbisesi uzun ve zarif bedenine kusursuz bir şekilde uyuyordu. Griye çalan siyah bukleler, büyük ve tehlikeli bir başın üzerinde duruyordu. Burnunun ucunda geniş ama şık bir gözlük vardı. Bronzlaşmış, yaşlılıktan çizgiler oluşmuştu ama ellili yaşlarının sonundaymış gibi görünmüyordu. Paranın yaşlanma sürecini durdurmak gibi bir huyu vardı. Kâtip kürsüsünde diz çökmüş onunla konuşuyor, listeleri kontrol ediyor, müvekkilinin hâkim karşısına çıkışını kaçırmadığından emin olmaya çalışıyordu. Kâtibin ona konunun daha önce gündeme geldiğini ama karara bağlanmadığını söylediğini görebiliyordum. Daha yakına eğildi, katibin David Child'ın adının yanına yazdığı avukatın adını okudu. Kâtip odaya baktı, beni gördü, Gerry'ye bir şeyler söyledi ve sadece kâtiplerin yapabileceği şekilde işaret etti - *işte Bay Flynn. Kaydın avukatı o. Git onunla kavga et, dostum. Beni bu işin dışında bırak.*

Gerry'nin koca kafası yukarı kalktı ve gözlüklerini çıkarıp bana cam çiğnemeye hazırmış gibi baktı. Hırıltı yoktu. Sadece bir tehdit hissi vardı.

adamlarla birlikte geldi. Gözlüklerini tekrar taktı ve yürümeye başladı.

Kollarımı kavuşturarak ağırlığımı tek kalçama verdim ve yaklaşıırken onu izledim. Yaklaştıkça boynu daha da kızarıyordu ve önümde durduğunda kolalı yakasından şişman bir damar çıkmıştı. Benden bir buçuk adım kadar yüksekti ve neredeyse potayı engelleyen bir oyun kurucu gibi yakınımda duruyordu. Yıpranmış deri evrak çantasından uzun bir belge çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı. Serçe parmağındaki yüzüğün kocaman siyah taşı tepedeki ışıkları yakaladı ve beni bir anlığına kör etti. Yüzüğün muhtemelen ilk evimden daha pahalı olduğunu düşündüm.

Gözlüklerini tekrar çıkardı. o zaman gördüm.

Birini öldürmek kolay bir şey değildir. Cinayetlerin çoğu fail sarhoşken, kafası iyiyken ya da her ikisi birden olduğunda işlenir. Ya da bir tartışma kontrolden çıkar veya biri aşırı duygusal bir rahatsızlık yaşar. Çoğu insan cinayeti düşünemez bile. Ancak bizi öldürmekten alıkoyan psikolojik engellere karşı bağışıklığı olan insanlar da vardır. Onlarda empati yoktur. Katili görmek için Gerry Sinton'ın geçmişini bilmeme gerek yoktu. Bazen sadece bilirsiniz. Karşımdaki adam başka bir için hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece kendisi vardı. Başka bir şey yoktu.

"Siz Eddie Flynn misiniz?" Ses tonunda hâlâ Güney Baltimore'un izleri saklıydı.

"Doğru," dedim.

'Saçmalamayı kes. Ne kadar?'

'*Pardon?*'

Dirseğimi tuttu ve beni mahkeme salonunun köşesine götürdü.

Sesi alçak ve yavaştı. "Bir arkadaşından ünlü bir balıkçının bekletildiğine dair bir tüyo aldın. Oraya gidip kendine büyük bir balık çalmaya çalışıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bu *benim* balığım. Onu alamazsın. Bunun için zamanım yok. Ne kadar

Gitmek mi istiyorsun? On mu? On beş mi? Yirmi bine ne dersin?'

"Hayır, teşekkürler.

Yüz ifadesi değişmedi. Ölü bir yüzün ardına gizlenmiş soğuk bir nefret. Muhbir Farooq'un öldürülmesi emrini verdiğinde de aynı ifadeyi takındığını hayal ettim.

"Müvekkilimi yasadışı yollarla taciz ettin. Seni uzaklaştırabilir ve barodan attırabilirim. Hemen şimdi. Ya da yirmi bin doları alıp gidebilirsin.

Sağlam durdum.

Sakinleşti, bana baktıkça öfkesi azalıyordu. Muhtemelen suçlu listelerinde koşturutan, kirasını çıkarmaya çalışan küçük çaplı bir avukat gördü.

'Parayı al. Yürü git. Bu senin için çok büyük.

"Bence boyundan büyük işlere kalkışan sensin, dostum. Burası bir yönetim kurulu odası değil. Burası bir ceza mahkemesi. Artık benim evimdesin. Yerinde olsam o yakut terlikleri birbirine geçirir ve Yukarı Doğu Yakası'nı düşünürdüm,' dedim.

Gözle görülür bir tepki vermedi. Sadece sesindeki hafif titremeden rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

"Bu dava için sağlam bir avukatım var, Flynn. Büyük adamların nasıl çalıştığını bilirsin. O benim müvekkilim.'

"En son avansı aldım. Bu sabah David Child tarafından imzalanmış.

Yaklaştı, benim gibi beş para etmez avukatlarla tartışmaya alışık değildi.

"Yirmi binlik teklifim önümüzdeki altmış saniye için geçerli.

Omuz silktilim.

'Parayı almalısın. Almazsan kötü şeyler olacak.

Ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim ve sesim yükseldi. 'Geri çekil. Beni korkutamazsın.

'Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok...'

Yargıcın sesi Sinton'ın dikkatini çekti.

'Hey, burası bir mahkeme. Eğer ikinizin bir sorunu varsa, dışarıda halledin. Ben burada kitap okuyorum,' dedi Knox.

"Sayın Yargıç," dedi Sinton, "Bay Flynn'in müvekkilime yönelik yasadışı yaklaşımıyla ilgili olarak görevi kötüye kullanma söz konusudur. Bu konuyu odamda görüşmek istiyorum.

'Peki siz kimsiniz, efendim? Sizi daha önce bu mahkemede hiç görmedim,' dedi Yargıç Knox.

Benim adım Gerry Sinton, Sayın Yargıç. Bay Child'ı temsil ediyorum. Bay Flynn, burada, denedi-'

"Gerry Sinton? Harland ve Sinton'dan mı?"

"Evet, Sayın Yargıç. İstiyorum ki-' Ama Yargıç Knox ayaklarını onun altından kesti.

"Bay Harland Senior'u tanırdım - ben mesleğimi icra ederken . Şu anda şirketi görseydi çok gurur duyardı,' dedi Knox, ilk kez gülümseyerek. 'Bak ne diyeceğim, burada bir cezayı bitirmek üzereyim. Uzun sürmez. Siz ve Bay Flynn geri dönün, ben de beş dakika içinde odamda olacağım. Katip size gösterecek.'

Katibi takip etmeden önce Sinton döndü ve bana memnun bir bakış attı. Şirketin eski dostu Yargıç Knox'un olayları kendi istediği gibi göreceğinden emindi. Bunun olmasına izin veremezdim. Eğer davadan alınırsam, Christine için her şey biterdi.

Koridordan Knox'un odasına giden çıkışa doğru ilerlerken derin nefesler aldım, tuttum ve yavaşça bıraktım. Önümüzdeki beş dakika içinde iyi bir şey bulamazsam, su geçirmez Harland ve Sinton avukatı beni kalıcı olarak oyun dışı bırakacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Katip Gerry Sinton'ı aynı isimsiz koridor boyunca Knox'un odasına götürdü. Bizi içeri aldı ve sonra gitti. Gerry sinirli ve yorgun bir iç çekişle Yargıç Knox'un masasına bakan güzel sandalyelerinden birine oturdu. Odada sadece biz vardık. Tek kelime konuşmadı, sadece orada oturdu ve beni görmezden geldi. Knox'un karşısına hiç çıkmamıştı, o sandalyede izinsiz oturmanın Knox'a anevrizma bilmiyordu.

İlk oyunumu izledim ve çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Beş dakika sonra Yargıç Knox'un koridorda ilerlerken mırıldandığını duydum. Sebilden bir bardak su doldurdum ve odanın arka tarafında beklemeye başladım. Kapı açıldığında Gerry ayağa kalktı, sonra Knox ile birlikte oturdu. Bakışları gördüm. Yargı kaşları kalkıyor ve Knox'un dişleri alt dudağını ısıırıyordu.

'Beyler, mahkeme salonumda avukatların kendi aralarında tartışmalarından hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil. Eğer tartışmak istiyorsanız, bunu davanızı çağırdığımda yaparsınız. Şimdi, sorun ne gibi görünüyor? Bay Flynn benim dosyamda Child'ın avukatı olarak görünüyor. Sorun nedir, Bay Sinton?

Gerry'nin çantasından hacimli bir anlaşma çıktı ve onu saygıyla yargıcın bakışları altına yerleştirdi. Sinton sandalyesinde biraz daha uzun oturdu ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Yargıçla konuşurken ses tonu değişti; daha hafif, daha sıcaktı.

"Sayın Yargıç, bu Bay Child tarafından 2013 yılında imzalanmış bir avukatlık sözleşmesi. Tüm yasal konularda onun adına hareket etme yetkisini sadece ve sadece benim şirketime veriyor. Bay Child avukatını değiştirmek isterse

nce bize otuz gün önceden bildirimde bulunmalıdır. Böyle bir bildirimde bulunmamayı seçerse, bu anlaşma bize bu ilişkide oluşturulan tüm dosyalar ve belgeler üzerinde haciz hakkı verir. Temel olarak, bu madde Bay Child için münhasıran hareket etme hakkı vermektedir. Bu anlaşmayı imzalamadan önce, bu madde müvekkile özellikle okunmuş ve sonuçları hakkında kendisine ayrı bir hukuki tavsiye verilmiştir. Bugün Bay Child tarafından imzalanan herhangi bir avukatlık sözleşmesi geçersizdir. Bay Flynn önceden var olan avukat-müvekkil ilişkisini ihlal etmiştir; müvekkilimi yasadışı bir şekilde talep etmiştir ve bu öğleden sonra acil bir eyalet barosu komitesi toplamayı ve Bay Flynn'in disiplin cezası almak üzere görevden uzaklaştırılmasını sağlamayı planlıyorum.

Sinton arkasına yaslandı, uzun, kalın bacak bacak üstüne attı elini nazikçe kucağına koydu. Konuşması cilalı ve temizdi. Derin sesi, kadife kaplı bir şapkanın içine düşen çakıl taşları gibiydi; zengin, saf bir tonu ve altında biraz sertliği vardı. Artık o soğuk cellattan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yargıç Knox ilgili bölümleri gözden geçirdi, sonra kâğıdı masasına bıraktı, çenesini ovuşturdu ve ben odanın arka tarafındaki kitaplığına yaslanmışken bana baktı. Bana hitap etmeden hemen önce doğrudum.

'Buna ne diyorsunuz Bay Flynn? Bu belgeyi okudunuz mu?'

"Hayır," dedim.

Knox daha fazlasını söylememi bekledi. Hiçbir şey söylemedim.

"Okumak ister misiniz? Bay Sinton oldukça ciddi iddialarda bulunuyor.

Plastik bardaktaki suyumı boşalttım ve çöpe attım.

"Bay Child'ın davası Bay Sinton burada değildi. Ben . Bay Child ile konuştum ve ona yardım etmem için bana adeta yalvardı. Benimle bir avukatlık sözleşmesi imzaladı ve gözaltı memurlarından biri imzaya tanıklık etti. Bay Child'ın duruşması Bay Sinton hazır bulunmadan yapılsaydı ne olurdu? Bana göre , bu olurdu.

avukatın verimsiz temsili. Gerçekten *olmak zorundasın* müvekkilinizi temsil etmek için buradayım.'

Yargıç Sinton'a bir bakış fırlattı. İnsanların mahkemesine geç kalmasından nefret ederdi. Geç kalırsan, kaybedersin. Bu kadar basitti.

'Eğer Bay Sinton bu argümanı ileri sürerse, müvekkilimi Bay Sinton'ın geç kalması konusunda Baro Standartları Komitesi'ne şikayette bulunmaya ikna edebilirim. Suç iddialarıyla ilgili olduğu ve bugün imzalanıp şahitlik edildiği için benim avukatlık sözleşmem en uygun olanı. Tahminimce Bay Sinton kovulduğu gerçeğiyle başa çıkamıyor,' dedim ellerimi Sinton'ın yanındaki sandalyenin arkasına koyarak.

"Sayın Yargıç," dedi Sinton, sandalyesinde öne doğru eğilerek ve başını sallayarak.

"Kıçınız, Bay Sinton," dedi Yargıç Knox.

"Affedersiniz?" dedi Sinton, kendisine yakışandan biraz daha fazla şaşkınlık ve öfkeyle.

"Sizi duyamıyorum, Bay Sinton," dedi yargıç.

"*Dedim* ki..." diye başladı Gerry, yüksek sesle.

"Ben senin hacminden bahsetmiyordum. Kıçınızdan bahsediyordum. Bu odalar ve ofisler benim mahkeme salonumun uzantısıdır, Bay Sinton. Hiçbir avukat ayakta durmadan bana hitap etmemiştir. Sandalyemde uzanırken bana hitap eden ilk kişisiniz. Bu arada size oturma iznini kim verdi? Benim iznim olmadan kimse oturamaz. Bu mahkemede biraz deneyiminiz olsaydı, bunu bilirdiniz.

Sinton'ın alnındaki deri gerilmişti. Oturmasına izin verdiğimi biliyordu; yargıcı kızdırmasına izin verdiğimi biliyordu. Yargıç Knox da bunu biliyordu, çünkü dudak yerine geçen o ikiz sümüklüböceklerin etrafında küçük bir gülümsemenin oynadığını görebiliyordum.

Gerry ölü bir gülümsemeyle ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve kravatını düzeltti. Sevecen tavırları kayboldu - köpekbalığı odaya geri dönmüştü.

"Sayın Yargıç, sanık yasal olarak benim müvekkilimdir. Sorgulanırken karakolda onunla birlikteydim. Onu yakaladım.

önce bu dava. Eğer Bay Flynn'in argümanını onaylarsanız, bu yasadışı talebi de onaylamış olursunuz.

Bu Gerry'nin en önemli noktasıydı. Muhtemelen bunu kullanmak zorunda kalmayacağını, yargıcın ona bir iyilik yapacağını umuyordu. Knox iyilik yapma işinde değildi ve onu tehdit etmek işe yaramazdı. Kurnazlığa ihtiyacı vardı. Bana doğru döndü.

"Sayın Yargıç, Bay Sinton hukuki bir argüman ileri sürüyor. Bence bunun hukuki bir yorum meselesi olduğu konusunda haklı. Ne karar verirsiniz verin, muhtemelen temyize gideceksiniz. Ben yeterince konuştum. Konuyu değerlendirmenize izin vereceğim.

Yargıç Knox ellerini birbirine sürttü, dirseklerini masasına dayadı ve boşluğa baktı. Knox'un sağduyusu oldukça iyiydi ve bir ceza yargıcısı için ağırbaşlı sayılabilecek biriydi ama hukuki konularda çok zayıftı. Yasalara dayanarak karar vermekten başka çaresi olmadığı nadir durumlarda, temyiz mahkemesi yargıçları tarafından ağır bir şekilde eleştirilmişti. Mahkemesine gelen suçlu sanıklara karşı duyduğu küçümseme iyi biliniyordu ve bir üst mahkeme tarafından çok sert olduğu ya da haklarını tanımadığı için eleştirilmesi umurunda değildi ama bir temyiz mahkemesi yargıcının ona yasayı yanlış anladığını söylemesi onun için çok fazlaydı. Knox bunu istemedi. Bu tür durumlardan kaçınırdı. Karar vermek zorunda kalmamak için her şeyi yapardı.

Ben de ona bir çıkış yolu verdim.

'Karar vermeden önce Sayın Yargıç, mahkemenizde daha önce yaşananlar için özür dilemek istiyorum. Bay Sinton'ın bu konuyu getirme ihtiyacı hissetmesi utanç verici. Bunu çözebilmeliydik.

Knox'un kafasındaki ampulün patladığını neredeyse görebiliyordum. 'Bay Flynn, bu meselenin bu kadar uzamasından dolayı ne kadar mutsuz olduğumu söyleyebilir miyim?

bu kadar ileri gitti. İki deneyimli avukatın bir müvekkil için didişmesi ikinizi de iyi yansıtmıyor. Bu yüzden her birinize bunu çözmeniz için bir şans daha vereceğim.

Kendiniz. Beyler, kamu avukatını avukat olarak atama yetkisine sahibim. Sanırım burada ilerlemenin yolu olabilir. İkiniz de iki dakikalığına dışarı çıkın. Ya ikiniz de anlaştığınız bir yolla buraya geri gelirsiniz ya da Bay Child savcılığa gider ve ikiniz de birbirinizi başka bir mahkemede dava edebilirsiniz.

"Sayın Yargıç-" diye başladı Gerry.

"Tek kelime daha etmeyin, Bay Sinton. Dışarı çıkın ve bunu konuşun.'

Yargıç Knox ellerini sildi ve kendi kendine gülümsedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Koridorda bir ileri bir geri yürüyen ayaklarımız ve Gerry Sinton'ın serçe parmağındaki yüzüğü duvarlara vurması yankılanıyordu.

"Her zaman midir?" dedi.

Oldukça fazla. Bakın, birilerinin itiraz edebileceği bir karar vermek istemiyor. Kamu avukatı bir davayı almaya itiraz edemez ve biz de bu karara itiraz edemeyiz. Her iki şekilde de karar vermek istemiyor. Neden bana bırakmıyorsun? Çocuk emin ellerde. Ben çok tecrübeliyim. Onu en iyi şekilde temsil edebilirim.'

Gerry kollarını kavuşturdu. 'Ne tür var? İki yüz avukatım ve günün her saati çalışabileceğim bir uzman ekibim var. Sizin kaç tane destek personeliniz var?

"Destek personeline, daktilocuya ve temizlikçiye bakıyorsunuz.

"Bu bir hata, Flynn.

"O kadar emin değilim. Yargıçları ve onlarla nasıl oynayacağımı biliyorum. Bu konuda bir düzine avukatınız olabilir, ancak bu, ne yaptığınızı bilmediğiniz için savcının kışınıza tekmeyi basmasını engellemeyecektir. Yine de cinayet davalarında insan gücü her zaman işe yarar...'

'Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Sadece parayı al.'

Bu davaya en az benim kadar ihtiyacı kişinin Sinton olduğunu hatırladım. Eğer David Child Harland ve Sinton'a Dell'in umduğu kadar zarar verebiliyorsa, o zaman şirketin onu ne pahasına olursa olsun temsil etmesi gerekiyordu - böylece onu izleyebileceklerdi. Ve

Hafif bir ceza karşılığında avukatlarını federallere teslim ederek bir anlaşma yapmadığından emin olun.

"Ben para istemiyorum. Davayı istiyorum. Bu medyanın ilgisini çekecek büyük bir dava olacak. Bu benim yapabilir. Bu benim davam. Geri adım atmayacağım. Kaybedecek bir şeyim yok. İkimiz de onu temsil edemeyeceğimize göre, Knox'a kamu avukatını aramasını söyleyebiliriz.

Üç adım attım ve elimi Knox'un ofisinin kapı koluna koydum. Sinton beni durdurmak için uzandı.

Bekle, bekle. Bu çok ilginç. İkimizin de onu temsil edemeyeceğini söyledin. Neden olmasın? Benim kaynaklarım var; senin de deneyimin. Sen özel danışman rolünü üstlenirsin, ya da danışman, nasıl adlandırmak istersen. Biz de davasını önden hallederiz.'

"İmkânı yok," dedim ve kolu çevirdim.

Bekle! İkinci sandalyeyi alabilirsin. Bu-'

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim Yargıç Knox'un kapısını hafifçe aralayarak.

"Dur bakalım," dedi Sinton dişlerini sıkarak. "Tamam, ilk sandalye. Ama biz bir takımız.

"Her neyse," dedim ve Knox'un ofisine girdim.

Knox cep telefonunda Angry Birds oynuyordu. Taze bir fincan kahve önünde soğumaya başlamıştı.

'Senin Onur, Biz var a Uzlaşma. Bu firma
Harland ve Sinton bu davada benim yardımcı
avukatım olarak görev yapacak.

Yargıç başını salladı ama gözlerini akıllı telefonundan ayırmadı.

Bunu duyduğuma sevindim beyler. Kefalet duruşması beş dakika içinde. Savcıyı dışarıda bekleyin.'

Gerry Sinton yemi yutmuştu. Christine, Gerry Sinton ve Ben Harland yüzünden bu karmaşanın içindeydi. Bu adamlara yakın olmak istiyordum. Belki Dell'i tatmin edecek bir şeyler bulabilirdim, Christine'i paçayı kurtarmaya yetecek kadar ve David Child'ı hapis cezasına çarptırmak zorunda kalmayacağım kadar. Şimdi şansım vardı. Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan oldukça emindim. Zorlayamazdım

Çocuk içine hapishane olmadan at en az
çalışıyor bir şey Christine'i başka bir yoldan
temizlemeye çalışıyorum.

Gerry Sinton sırtını soluk koridor duvarına dayadı ve yavaşça
nefes aldı. Müvekkilini geri almıştı.

Christine'e bir şans vermiştim.

Ve muhtemelen kendi ölüm fermanımı imzaladım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Savcı Julie Lopez koridorda yürüdü, bize baktı ve Yargıç Knox'un kapısını çaldı. Biz de onu odaya kadar takip ettik.

"*People v. Child* davasında kayıtlara geri döndük. Savunma ekibi son birkaç dakika içinde büyüdü, Bayan Lopez. Umarım bir itirazınız yoktur," dedi Yargıç Knox.

"Yok," dedi Lopez, Gerry Sinton'a bakarak.

Yargıç Knox, "Ve sadece kayıtlara geçmesi için soruyorum, müvekkiliniz bu duruşmaya yokluğunda katılmayı kabul ediyor mu, Bay Flynn?" diye sordu.

"Doğru, Sayın Yargıç. Onu basının önünde açık mahkemeye sürüklemek için bir neden göremiyorum. Burada özel olarak devam etmekten mutluluk duyarız.

"Peki, üzerinde anlaşmaya varılan kefalet şartları nedir, Avukat Bey?

Lopez, "Sanığın burada ikamet etmesini talep ediyoruz" dedi, ancak Sinton onun sözünü kesti.

Bir saniye Sayın Yargıç. Kefalet için başvurmadık. Müvekkilim şu anda kefalet başvurusunda bulunmak istemiyor. Bu medyanın hassas olduğu bir dava ve müvekkilim-

Sayın Yargıç, ben birinci başkanım. Yardımcı avukatımı dikkate almayın. Başvurumuz mahkeme tarafından not edilmiştir ve kefalet başvurusunda bulunmak isteyen Bay Child'ın talimatları doğrultusunda hareket ediyoruz. İkamet şartlarını kabul ediyoruz. Başka var mı?' Ben söyledim.

'Mahkemeye çıkma tarihleri hariç, her gün saat 13:00'ten önce en yakın karakola giderek rapor verecek ve pasaportunu teslim edecek. Reçeteli ilaçlar dışında alkol ya da uyuşturucu kullanmayacak ve sanık periyodik olarak rastgele alkol ve uyuşturucu testine tabi tutulacak," dedi Lopez.

"Sayın Yargıç, sanık-

"Anlaştık, I dedi, önce Sinton olabilir yap herhangi bir daha fazla hasar.

'Kefalet verildi içinde ve toplam . on milyon Dolar.

Ön duruşma yarın saat ...'

Lopez, "Sayın Yargıç, bu öğleden sonra ön duruşmaya devam etmeye hazırız," dedi.

"Evraklar tebliğ edildi mi?" diye sordu yargıç. Lopez bana büyük bir zarf uzattı.

'Artık var,' dedi.

Çenesini ovuşturarak Yargıç Knox, golf maçının iptal edilmesini düşündü.

'Ön duruşma hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğer bu dava medyanın ilgi odağı olacaksa, ön duruşmadan feragat edeceğinizi tahmin ediyorum,' dedi yargıç.

Cinayet gibi ağır suç davalarının çoğunda, savcılığın sanığı suçlamak ve davayı büyük jüriye sunmak için yeterli kanıta sahip olup olmadığına karar vermek üzere tasarlanmış duruşma olan ön duruşma yapılmazdı. Savcılık suçu kanıtlamak zorunda değildi. Muhtemel sebep şeklinde tartışılabilir bir davaları olduğunu kanıtlamak zorundaydılar. Genellikle, tutuklama ve suçlama için yeterli kanıt varsa, bu, savcılığın ön duruşmayı kolaylıkla geçmesi için fazlasıyla yeterli kanıt olduğu anlamına gelir.

"Çağrınız nedir?" dedi Yargıç Knox.

Savcılık dosyasının içeriği hakkında zaten iyi bir tahminim vardı. Bir gece önce Dell polislerin elindeki kanıtları ortaya koymuştu. Ön duruşma zaman olurdu. David Child'ı iki kez mahkum etmeye yetecek kadar kanıt vardı.

'Ön elemelerden feragat etmiyoruz,' dedim.

Kanıtları görmezden gelip sadece David'in konuşmasını dinleseymdim, ona inanırdım. Dağılıyordu ve bunu yapmasına izin vermeye hazır değildim, henüz değil. Kanıtları kendim görmem, onunla tekrar konuşmam gerekiyordu. Seçenekleri oyunda tutmak istedim.

Yargıç Knox'un masasındaki telefon çalmaya başladı.

'Pekâlâ. Dava saat dörde kadar ertelenmiştir,' dedi ve telefona cevap verdi.

Kapıya varmadan önce yargıç beni durdurdu.

"Bekleyin, Bay Flynn.

Lopez, Sinton ve ben yargıca döndük. Şaşkın görünüyordu. Yüzü solgunlaşmıştı ve üst dudağında ter oluştuğunu gördüm. Telefon konuşmasını dinledi, gözleri hızla hareket ediyordu - bilgiyi işliyordu. Sonunda başını salladı.

Burada benimle birlikte. Ona söyleyeceğim. Tam bir soruşturma isteyeceğiz. Bu çok çirkin. Beni bilgilendirmeye devam et Wilson,' dedi Knox. "Lanet olsun," diye bağırarak ahizeyi kapattı. 'Beyler, hemen hücrelere gitseniz iyi olur. Müvekkiliniz bıçaklandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Asansörün 'C' düğmesine basmak daha hızlı hareket etmesini sağlamadı. Sinton köşede durmuş, eliyle ağzını kapatmış, başını eğmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Knox bize haberi verdiğiinden beri tek kelime etmemişti.

"Hadi," dedim ve bodrum katının düğmesine bastım.

Gözlerimi kapatarak alnımı asansör kumandasının üzerinde duran soğuk alüminyum kaplamaya dayadım. Sessizce David'in hâlâ hayatta olması için dua ettim. O anda onu önemsemeye başladığımı fark ettim. O kadar çaresiz görünüyordu ki, dünyası ve zihni etrafında çöküyordu. Peki ne için? O bir katil değildi. Ayıkken sevdiği birinin tetiğini çekebilecek türden insanları tespit etmek kolaydır. Narsisizm, zalimlik, sosyal kopukluk ve şiddet geçmişi gibi sosyopatik eğilimler belirgin olacaktır.

Child'da o huysuzluk ya da empati yoksunluğu yoktu ve dünyası etrafında küle dönüyor olsa da kızgın değildi - korkuyordu.

O çocuğun kız arkadaşını öldürmesine imkan yok.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve David hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Onun zenginlik seviyesine birilerini incitmeden ulaşamazsınız. Ve David'in konumundaki adamlar ellerini kirletmezlerdi. Birinin öldürülmesini istiyorsa, bunu yapması için her zaman bir adama para ödeyebilirdi.

Keşke onu hücrenin dışında görebilseydim - onu hapishane-turuncu tulumunun soğuk paniğinin dışında izleyebilseydim. O zaman emin olabilirdim. Şu anda tek sahip olduğum şey içgüdülerimin onun masum olduğunu söylemesiydi.

Şimdi biri onu bıçaklamıştı.

Asansör yavaşladı ve kapılar bir zil sesiyle açıldı. En alt kata ulaşmadan çok önce hücrelerdeki isyanı duymuştum. Tutuklular çılgına dönmüştü. Havada kan vardı. Gardiyanlar mahkûmlara bağıyor, onlar da parmaklıkları sallayarak, tükürerek ve feryat ederek karşılık veriyordu. Parmaklar suçlayıcı bir şekilde gardiyanlara dönüktü. Bir slogan başladı: "killa, killa, killa. Bir gardiyan arka duvardan bir hortum çıkardı ve tüm koğuşa püskürtmeye hazırlanırken, sağlık görevlisi ofislerden bana el salladı. Sinton arkamda koşarken hücrelerin yanından geçerek ilk yardım odasına açılan küçük bir koridora ulaştım.

Yavaşladıkça kaydım ve ayaklarım yerde dans etti, bir elimle duvara tutunarak kendimi sabitlemeyi başarana kadar tutunacak bir yer bulmaya çalıştım. Tepedeki ışıklar, sırlıklam olmuş zemine mükemmel bir şekilde yansıyor. Orada burada, kapılarda, duvarlarda hâlâ taze kan kalıntılarını görebiliyordum. Omzumun üzerinden baktığımda, yeni paspaslanmış zeminin izinin hücrelere kadar uzandığını gördüm. İlk yardım odası meşguldü ve kanla ıslanmış bandajlar ve gazlı bezler dolu çöp sepetinden dışarı fırlamıştı. Sağlık görevlisinin bile gömleğinin omzunda hâlâ kan lekeleri vardı. Köşedeki tıbbi koltuk da kanla kırmızıya boyanmıştı ve silinmiş olmasına rağmen henüz düzgün bir şekilde temizlenmemişti.

"Ne oldu?" dedi Gerry.

"Kim bu adam?" dedi sağlık görevlisi.

Sorun yok. O benimle birlikte. Adamımız nasıl? Başarabilecek mi?' Dedim.

"Sağlık görevlileri onu aldığı anda yaşıyordu. Hayati değerleri iyi görünmüyordu, çok kan kaybetmişti.

"Tanrım, ne oldu? Dedim ki.

"Bilmiyorum. Alarm çaldı ve birkaç gardiyanın onu kafesten sürükleyerek çıkardığını gördüm. Çocuk kanlar içindeydi. Kolları fena kesilmişti ve orta kısmında büyük bir bıçak yarası vardı. Kaltak pompalamayı durdurmuyordu. Her kimse

Bıçağı ona sapladı, karnını deşmeye çalışırken bıçağı yukarı doğru yırttı, sonra da yüzünü fena halde kesti.

"Sağlık görevlileri onu nereye götürüyor?" dedi Sinton.

"Acil Servis'e," dedi sağlık görevlisi.

"Bir saniye bile bir yere gitme," dedim ama Sinton çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı. David'i tek başına istiyordu - böylece beni kovdurabilecekti. Sinton'ın peşinden gitmeyi şiddetle arzuluyordum. Ama önce ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ve zamanım vardı. David'in doğruca ameliyata alınma ihtimali vardı. Sinton'ın müvekkilini görmek için uzun süre beklemesi gerekecekti. Bunun benim hatam olmaması ve daha önce David'in ayakkabılarını alan iri adamın öç almaya karar vermemiş olması için dua ettim.

Gürültü azalmıştı ve sadece bir avuç tutuklu gardiyanlarla tartışıyordu. Dinlenme odasını kontrol ettim. Henüz ortalığı temizlememişlerdi ve bir masaya doğru uzanan kanlı ayak izlerini görebiliyordum. O sabah David'e yaklaşmama yardım eden gardiyan Neil, elleri başının üzerinde, yüzü dumanı tüten bir fincan kahvenin birkaç santim üzerinde oturuyordu. Kelepçelerinde kan lekeleri vardı. Yanında bir polis oturuyordu, defteri masanın üzerinde açık, kalemi elindeydi.

"Neil, iyi misin? Dedim.

Başını hızla kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı ama başaramadı ve ağzını silip sandalyede arkasına yaslanmadan önce öksürdü. "Yanında refakatçi olmadan etrafta dolaşmamalısın.

"Refakatçiye ihtiyacım yok. Bu hücreleri en az sizin kadar iyi biliyorum. Doktor bana çocuğu çıkardığınızı söyledi. Ne olduğunu bilmem gerekiyor' dedim.

"Bu adam avukat mı?" dedi polis, kalemiyle beni göstererek.

Sorun yok. Bu Eddie Flynn. Adamın avukatı. Otur Eddie,' dedi Neil. 'Bak, anlatacak pek bir şey yok. Panik atak yatıştıktan sonra, sağlık görevlisi Çocuk'u uygun görerek nezarethaneye geri döndü. Orada belki iki, üç dakika kalmıştı ki küçük bir bağırış duydum, olağan dışı bir şey değildi.

sıradan. Sonra Meksikalıyı gördüm, tişörtünü giymeyen dövme adam, Child'yanına geldi ve ona bir şeyler söyledi. Tam ona saldıracakken müvekkiliniz Child'ın önüne çıktı ve tüm gücüyle saldırdı. Oraya girip adamı indirmem on, belki on iki saniye sürdü. O zaman çok geçti. Meksikalının kışında bir sustalı olmalı. Aramadan geçmesinin tek yolu buydu. Popo'yu izole ettik, bir yer açtık ve üzerinde çalışmaya başladık. Onu sabit tutamadık, bu yüzden ilk yardım odasına taşındık. Orada yaptığı çok iyi bir şeydi, Child'ı kurtardı.

"Anlamıyorum..."

'Popo! Hiçbir şey bilmiyor musun? Meksikalı, Child'la kavga etmeye çalışıyordu. Sonra bir bakmışsın, Meksikalının elinde bir sustalı var ve Child'a saldırıyor. Son anda Popo araya girdi ve darbeyi aldı. Cesur çocuk. Belki aptal ama cesur.'

"Tanrım, Popo. Ona David'e dikkat etmesini söylemeseydim bunu asla yapmazdı.

Başaracaktır. Popo güçlüdür. Ve onu çok çabuk yakaladık.'

Üzerime daha fazla ağırlık çöktü. Başım döndü. Hastaydım. Popo'yu riske attığım için utandım.

"Child nerede?" diye .

Yine panik atak geçiriyor. Onu bir üst kattaki güvenli nezarethaneye koyduk. Kapıda bir memur var ama bütün gün orada kalamaz. O gardiyana ihtiyacım var.'

Ellerimi kaldırıp Christine'in özgürlük bileti hâlâ nefes aldığı için Tanrı'ya şükretmek istedim ama yapamadım. Uyuşturucu bağımlısı, ispiyoncu, hırsız Popo, tüm şehirdeki en beklenmedik kahraman, az önce devreye girmiş ve bir milyarderin hayatını kurtarmıştı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve parmaklarımı her iki gözümün köşesinden derimin üzerinde gezdirdim ve sonra şakaklarıma masaj yaptım. Popo bunu benim için yapmış olmalıydı. Vurulacağını görmüş ve belki de bana olan yersiz sadakatinden dolayı araya girmiş ve bir cinayeti durdurmuştu. Ya da belki ben

Popo'ya kötölük yapıyordum. Elbette keş ve suçluydu ama Popo'da başka bir şey vardı. Belki de bunu sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için yaptı.

"Popo hakkında bir şey duyarsan hemen bana haber ver.

Döndüm ve çıkışa yöneldim. Olay yüzünden gardiyanlar yetersiz ve sinirliydi. Artık ziyaret olmayacaktı. Öncelik kafeslerde sükûneti sağlamak ve adamları mahkemeye ve kefalet bürosuna ya da nezarethaneye geri götürmektir. Her şey yavaşlayacaktı. Bu bana biraz zaman kazandırdı. Gerry Sinton'ın hatayı, yani Popo'nun Child'da değil de acil serviste olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. En fazla yarım saat diye düşündüm.

'Teşekkürler, Neil. Muhtemelen bugün Popo'yu kurtardın.'

'Bu çocukta uyuşturucunun yiyip bitirmediği pek bir şey yok. Geldiğinde iyi durumda değildi ama o bir savaşçı.

Aklıma bir düşünce geldi ve beklemek istemedim.

"Meksikalı, hamlesini yapmadan önce kafeste ne kadar kaldı?

"Ah, sanırım yarım saat, belki daha fazla içeride kaldı. Siz David'i görüşme odasına götürdükten hemen sonra içeri girdi.

Başımı salladım ve Neil'i polise ifade vermesi için bıraktım. Asansörü çağırdım ve beklerken güvenlik masasının arkasındaki görevlinin beyaz tahtayı silmesini izledim. Tahtanın üzerinde "BÜYÜK OLAY OLMADAN GEÇEN GÜNLER" yazıyordu. Görevli '87'yi sildi, büyük bir Magic Marker'ın kapağını açtı ve tahtaya büyük bir sıfır çizdi.

Dell'i kontrol etme zamanı gelmişti.

Ona müşteriye garantiye aldığımı söyleme zamanı. Ve anlaşmamızın iptal olduğunu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çıkışa doğru ilerlerken ve adliye binasından caddeyi geçerken herhangi bir izleyici fark etmedim. Jack's adında yirmi dört saat açık bir kuru temizlemecinin önünde siyah bir cip bekliyordu. Bir gazete satıcısının eline birkaç dolar sıkıştırdım ve *New York Times* ile *Wall Street Journal*'ın birer nüshasını aldım. Sokağı tekrar kontrol ettim. Kuyruk yoktu.

Arka yolcu kapısı açıldı.

"Nasıl gidiyor?" dedi Dell, yanına bindiğimde, dava deri koltuğa bıraktım, gazetelerimi de üstüne koydum ve kapıyı kapattım.

"David'in hayatına kastedildi. Bir Meksikalı onu kafeste bıçaklamaya çalıştı ve müvekkilim müdahale etti; Popo başaramayabilir. Yine de çocuk iyi. Uzun vadede bize yardımcı olabilir ve inanın bana, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak. Gerry Sinton kendisini yardımcı avukat olarak atatmayı başardı.

Dell sol eliyle dairesel hareket yaptı ve SUV trafiğe girdi. Dikkatini arkamızdaki arabalara ve yayalara vererek takip edilip edilmediğimizi kontrol etti. Sürücü saçlarını kestirmişti ve sol elinin parmaklarının birbirine bantlanmış olduğunu görebiliyordum. Bir kırmızı ışığa geldiğimizde arkasını dönüp bana kaşlarını çatarak baktı.

'Ajan Weinstein'la zaten tanıştınız,' dedi Dell.

"Parmağın nasıl?" diye .

Zayıf adam bana gülümsedi, sağ eliyle beni tersledi ve sonra arkasını döndü. Patronu yarım blok daha kuyruğumuzu kontrol devam etti, sonra bakışlarını bana çevirdi.

'Ortak avukat mı? Bunun olmasına nasıl izin verirsiniz?" dedi Dell. Sesinde biraz sıcaklık sezdim.

'Adamlarınızın onu kaza mahallinde tutması gerekiyordu. Buraya erken geldi.'

Şirketin güvenlik ekibi Sinton'ı izliyordu. Harland ve Sinton eski denizcilerden oluşan altı kişilik bir ekip çalıştırıyor. Avukatlara ve belgelere göz kulak oluyorlar ama aslında para için infazcı ve bekçi köpekleri olduklarını düşünüyoruz. Ekibin başında Gill adında biri var. Eski bir denizci ve eski NYPD ajanı. Zeki ve acımasız. Şirketin güvenliği müdahale etti. Tahminimce onlardan biri Gill'i aradı. Muhtemelen birkaç iyilik yapmıştır çünkü Sinton'ı tutan polisler telsizden bir çağrı almış ve Gerry bu çağrıdan hemen sonra serbest bırakılmıştır. Olay yerindeki memur bana teğmeninden onu bırakması için emir aldığını söyledi. Sinton'ı daha uzun süre tutmuş olsaydı, birileri polislerin bir nedeni olduğunu tahmin edebilirdi. Sinton şimdi nerede?'

"İkimiz de Child'ın bıçaklandığını düşündük. Acil servise doğru gidiyor. Child'ın hâlâ adliyede olduğunu anlaması için yarım saatimiz var.

"Meksikalıların Child'ı hedef aldığından emin misin?

"Ben de öyle duydum. Görünüşe göre firma onu dışarı çıkarmaya çalışmış.

Dell kucağındaki manila dosyadan siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı. İçindekileri görmemem için dosyayı fazla açmamaya dikkat ediyordu, ama dosyada Harland ve Sinton'la ilgili kalın bir kâğıt demeti olduğunu anlamama yetecek kadarını gördüm. Fotoğrafta benim yaşlarımda, belki kırkına biraz daha yakın, kaslı yapılı, açık kumral saçlı bir adam yakından çekilmişti. Çenesi bir beyzbol sopasını kıracakmış gibi görünüyordu. Bu, on iki numaralı mahkemenin dışındaki koridorda bana bakan siyah ceketli ve gri kazaklı adam değildi.

Bu Gill. Ona dikkat edin. O tehlikeli biri. Şirket operasyonlarını korumak için adam öldürür ve Gill de tetikçidir. Ben olsam derdim ki o tuzak kurdu bıçaklama girişiminde bulundu

kalem tutuyor. Sinton'ı aradan çıkarman gerek. Sinton boğazına sarılmışken Child'a baskı yapamazsın. Ondan nasıl kurtulacaksın?'

Şimdilik kalıyor. Ona ihtiyacım olacak. Gerçek şu ki Dell, Child'ın suçlu olduğuna ikna olmadım. Başka bir yolu olmalı. Sadece henüz bulamadım.'

'Oh, masum, değil mi? Nasıl anladınız?'

"Sadece biliyorum. Çocukta yetenek yok. Bunu söyleyebilirim.'

'Neden bunu karına kara para aklama ve haraç toplama suçlarından seksen beş yıl yedikten sonra açıklamayı denemiyorsun? Bu *çocuğa* aldanmayın. Kendini milyarder yaptı ve bunu acımasızca yaptı, bunu unutmayın.

Dur . Sadece istihbaratı istiyorsun, değil mi? Hesaplar, bankalar, sözleşmeler, hepsini Ben Harland ve Gerry Sinton'a bağlayan kanıtlar. Başarılı bir kovuşturma için tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu biliyorum, ama bunların hiçbirini Child'dan alamayacaksınız. Bu adamın kirli paranın ihtiyacı yok. Bu işe bulaşmadı. O tip biri değil. Hiçbir şey bilmiyor, Dell. O bir hedef, hepsi bu. Harland ve Sinton'a para akıtan diğer zengin aptallar gibi o da bir kurban. İhtiyacın olan kanıtı bulabilirim ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım.

"Bu adam seni gerçekten kandırmış Eddie. Ne yaptığını bildiğini sanıyordum; bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Karının özgürlüğü karşılığında kanıt, para ve tanıklık. Fazla bir şey istemedim.'

"Bu Child'la tanışmadan önceydi. çok genç ve dağılıyor. Karımı seviyorum ama onun için hayatımı feda etmeyeceğim. Eğer başka bir yolu varsa. İhtiyacın olanı almanı sağlayacağım ve Christine'i rahat bırakacaksın. Ama Child'ın şirketle nasıl bağlantılı olduğunu ve onlar hakkında ne bildiğini bilmem gerek. Bana anlatmalısın.'

Fotoğrafı ona geri verdim, o da dikkatlice dosyasına yerleştirdikten sonra aramızdaki koltuğa fırlattı. içini çekti ve öne doğru eğildi. koşarak

Ellerini yüzüne kapattı, bir şeyler mırıldandı ve sonra net bir şekilde konuştu.

"Bir anlaşmamız vardı. Bir planımız vardı. Sözünde durmayan insanları sevmem, Eddie. Bana ne yapacağımı söyleyen eski mahkûm sanatçılardan da hoşlanmam. Bundan hiç hoşlanmıyorum,' dedi.

Dell'in başı dik bir şekilde koltuğa yaslandı. Parmaklarını gözlüklerinin altından geçirerek gözlerini ovuşturdu. Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, sanki Child'ın yirmi dört saat önce tutuklanmasından bu yana kendisinden esirgenen uykuyla savaşıyordu. Sol gözünde bir seğirme gördüm ve alındaki terin kokusunu aldım. Gözlerinin etrafındaki çizgiler artık derindi.

İlk planımıza sadık kalacağız. Child aleyhindeki kanıtlar onu kız arkadaşını öldürmekten mahkum etmek için fazlasıyla yeterli. Neden biliyor musun? Çünkü onu o öldürdü, Eddie. Ona bir çıkış yolun olduğunu söyle. Hayatını kurtarabileceğini söyle. Ona bir anlaşma yapabileceğini söyle. Şirket hakkında itiraf etmesini istiyoruz. Beş yıl parkta yürümek gibi bir şey. Cinayet için güzel bir anlaşma. Eğer reddederse, ömür boyu hapse girer.

"Hayır. Ya ben çeker giderim ya da David'in şirkette ne işi olduğunu söylersin.

Bu çok riskli. Bunu benim yöntemimle yapmalıyız. Çocuğun bir sorunu var. Çözümü sen sunacaksın. Bu bilgiyi vermesinin başka bir yolu yok.

'Alabilirim,' dedim.

Dell beni inceledi, seçeneklerini tarttı, teslim edip edemeyeceğime karar verdi. Arka görüşü kontrol ettim. SUV'a en yakın araba otuz metre kadar uzaktaydı ve saatte yaklaşık yirmi mil hızla gittiğimizi tahmin ediyordum. Dell'in cevabının ne olacağını biliyordum ve bir sonraki hamlemi de biliyordum.

"Hayır," dedi Dell.

"O zaman bitti," dedim, ön koltukların arasına uzanıp ve park frenini çektim. Tüm araç

lastikler kilitlenince öne doğru savruldu. Emniyet kemeri sıkıca tutunduğu için sürücünün başı göğsünün içinde kayboldu.

Sağ omzum çoktan ön yolcu koltuğuna sıkışmış, momentuma karşı hazırlıklı olmuştum. Dell'in yüzü sürücü koltuğuna girdi, dosyalar yere kaydı ve arkamızdaki araba kornasını çaldı ve arabamızın arkasına çarpmadan önce durmayı başardı.

Dosyalarımı ve gazetelerimi topladım, kapıyı açtım ve 'Ben çıkıyorum. Sen kendi başınasın.

Şoför Weinstein, bana deli diye bağırmaya başlamıştı bile.

Omzuma bir el dokundu. Bunun güçlü bir tutuş olacağını ve beni tekrar aracın içine çekeceğini tahmin etmiştim. Ama öyle olmadı. Kavrayış bir teslimiyet ve yardım için son bir yalvarış gibiydi.

"," dedi Dell.

Kapıyı kapattım, dosdoğru önüme baktım, dosyalar kucağımda oturuyordu, Dell'in gözlerine bakmadan bilgiyi bekliyordum. SUV yavaş bir hızla hareket ederken arkamızdaki trafikten gelen korna sesleri kesildi.

Weinstein, "Bunu bir daha deneme," dedi. Dell iç çekerek durumu açıkladı.

"David Child'ın sahip olduğu şey yasadışı değil. Aslında, tamamen yasal. Bir çamaşırhane için en büyük risk zincirindeki personeldir. David Child firmaya bu riski azaltmalarını sağlayan bir çözüm sundu. Para birçok elden geçmek yerine, artık tek bir tuşa basarak hesaplara .

"Neden sen?

"Firma için dijital bir güvenlik sistemi tasarladı. Bu muayenahanenin müşterilerinin hesaplarında ciddi paralar dolaşüyor, bu paraları bilgisayar korsanlarından korumak için hava geçirmez bir güvenlik sistemine ihtiyacı var. David de bir algoritma tasarladı. Reeler ile aynı prensiplere dayanan bir sistem: rastgele ve hedefli dizilerin bir kombinasyonu. Temel olarak David, Harland and Sinton'da bir BT güvenlik sistemi kurdu - bu tamamen yasal, ancak 'u farklı bir şekilde kullandı, haline geldi.

şimdiye kadar tasarlanmış en güvenli ve en iyi kara para aklama yöntemidir.

"Ama parayı yıkamak için tasarlanmadı mı?

"Anladın sen onu. Diyelim ki David'in kurduğu sistem bir hacker tehdidi tespit etti. Eğer yeterince ciddiye, program firmanın iş ve müşteri hesaplarındaki tüm parayı ether'e atar. Normalde firmanın yüzlerce müşteri hesabında bulunan milyonlarca ve milyonlarca dolar hareket etmeye başlar. Algo, parayı on bin dolardan büyük olmayan daha küçük meblağlara böler ve hacker'dan korumak için yüzlerce hesap arasında rastgele bir dijital yolculuğa gönderir. Bir kez gittiğinde izi sürülemiyor, ancak yetmiş iki saat sonra para tek bir yüksek güvenli hesaba geri dönüyor. Tabii ki para oraya ulaştığında tamamen temizlenmiş oluyor. Firma, çalışır durumda olduğundan emin olmak için sistemi istediği sıklıkta *test* edebilir. Para on bin dolardan daha düşük meblağlara bölündüğü için, Banka Gizlilik Yasası devreye girmez ve meblağların durum tespiti veya kara para aklamayı önleme kontrolleri olmadan hareket etmesine izin verilir. İşte kara para aklama budur; her bir dolar için bir pasaport satın almak gibi bir şeydir. Kara para aklamanın üç temel aşaması vardır: giriş, katmanlama ve entegrasyon. Sahte hisse senedi işlemi parayı sisteme sokar; Harland ve Sinton algoritmayı tetiklediğinde, paranın yasal hesaptan yasal hesaba hareketi kaynak katmanlarını ekler ve yetmiş iki saat sonra kirli ve yasal tüm para tek bir hesaba yerleşir.

Sisteme hayran kaldım; çok güzeldi. Firma bir düğmeye dokunarak milyonları tedavi edebiliyor - güvenlik sistemlerini test ediyormuş gibi yaparak David'in algoritmasını tetikliyorlar ve para rastgele bir yıkama döngüsünde dönüyor. Mükemmel.

'Güvenlik sistemi yasal olduğu için arama izni alamazsınız ve para döndüğü izini süremezsiniz. Sanırım algoritma ortaklara götürüyor?'

Başını sallayan Dell bir bastırdı.

'Evet, ortaklara bu şekilde ödeme yapıldığına inanıyoruz - yüksek güvenlikli hesaba yatan paranın bir kısmının kaymağını . Tüm paranın toplandığı son hesap her zaman Ben Harland'ın adına. Bu kadarını biliyoruz. Ama hesap numarasını ya da hangi banka olduğunu bilmiyoruz. Şirketin bir avuç bankada binlerce hareketsiz hesabı var. Algo döngüsünün sonuna ulaştığında para her seferinde farklı bir bankaya yatıyor. Bunun küçük bir yüzdesini bile bulmak için bir teknisyen ordusu gerekir ve hesaba tam olarak ne zaman ulaştığını bilmemiz gerekir. Hangi bankaya gittiğini bile bilmiyoruz. Algo kendi rotasında ilerlediğinde, ortaklara yeni hesap bilgilerini veren bir e-posta gönderir. O zamana kadar para temizlenmiş oluyor ve ortaklar yatırımcılara ödeme yapmadan önce kendi yüzdelerini . Çamaşırların birkaç ayda bir aktığını tahmin ediyoruz - ve en iyi tahminimize göre ortaklar her seferinde kendileri için yaklaşık beş milyon alıyor. Ancak buradaki kilit nokta iyileşme. Bir düşünün - son birkaç yıldaki büyük finansal dolandırıcılık baskınlarının her birinin ortak bir yanı var - para asla geri alınamadı. Algoritma sayesinde parayı ve ortakları bulabiliriz.

Dell'in bana söylediği her şeyi iyice düşündüm.

"Dün bana Farooq'un firmanın aracılardan kurtulduğunu söylediğini anlatmıştınız, yani artık tüm operasyon dijital mi?

Oldukça. Bu daha güvenli. Aracılara ihtiyaç duymadıkları takdirde muhtemelen dijitalleşeceklerini tahmin ettik. Firma para katırlarını serbest bırakırken Child da müşteri oldu ve güvenlik sistemlerini tasarladı, biz de araştırmaya başladık. Teknisyenlerimizin nasıl çalıştığını anlaması uzun sürmedi, ancak takip etmek için çok karmaşık. Bu yüzden Child'a ihtiyacımız var. Langley'deki tüm teknik ekibimiz yaklaşık yüz hesabı izleyebiliyor. Binlerce var. Ama paranın bu hesaplardan kaybolduğunu ve yetmiş iki saat sonra geri geldiğini öğrendik.

Daha sonra. Gözetlememiz tam olarak yasal değil. Mahkemeye çıkarabileceğimiz birine ihtiyacımız var. Child'a ihtiyacımız var. Teknisyenlerimiz Gerry'nin dün algoyu tetiklediğini ve paranın şu anda havada döndüğünü düşünüyor.

'Bu yüzden Child'dan hızlı bir anlaşma yapmasını istediniz. Ortaklara giden kirli paranın izini sürmek için sisteme erişiminiz olmalı ama aynı zamanda son yıkamadan sonra parayı almak için bankada bekliyor olmanız gerekiyor.

Tamamdır. Sinton'ın algo'yu Child'ın tutuklanmasından sonra tetiklemesi beni tedirgin ediyor. Parayı temizlediğini ve para yere düştüğünde Sinton ve Harland'ın temiz parayı alıp ortadan kaybolacaklarını düşünüyorum. Ama bunu yapmak istemezler. David'i algo hakkında içini dökmeden önce indirebilirlerse, kaçmak zorunda kalmayacaklar. Şansımız yaver gitti. Bundan faydalanmalıyız. Paranın çamaşırhaneye giden yolunu bulabilirsek, hepsini alıp ortakları hapse atabiliriz. Harland ve Sinton'ı istiyorum. Adamlarımdan biri olan Eddie'yi öldürdüler. Arabada yanarken benim adımlı söylediğini duydum. Buna ihtiyacım var.'

"Analistiniz Sophie. Kennedy bana ondan bahsetti. İkinizin arasında bir şey olduğunu söyledi. Kaybınız için üzgünüm.'

Ciddiydim. Dell'in yüzümde herhangi bir samimiyetsizlik belirtisi aramasına engel olmadı. Tatmin olmuş bir şekilde, "Teşekkür ederim." dedi. O çok gençti. O konvoyda ben olmalıydım. Zorladığımı biliyorum ama kötü bir adam değilim. Sadece şirketi istiyorum.

"David Child'dan tam olarak ne istiyorsunuz?

"Algoritmayı o yazdı. Parayı nasıl hareket ettirdiğini ve nereye gideceğini takip etmenin bir yolu olmalı. Algo parayı hareket ettirirken onu izlemenin bir yolunu bulmalı. Paranın şirkete yatırılan ilk dolardan ortaklara yapılan ödemeye kadar izlediği rotayı istiyorum. Bize paranın nereye gideceğini ve Harland ve Sinton'a nasıl anlatacak. Bu bize Gerry Sinton ve Ben Harland'ı suçlamamız için kanıt sağlayacak ve şirketin tüm parasını güvence altına almamızı sağlayacak.

Dell'in hesabını inceleyerek herhangi bir tutarsızlık olup olmadığına baktım. Sadece bir tane buldum.

'Sana inandığımı söyle. Kulağa daha çok gerçek gibi geliyor. Ama Child'ın algo'yu manipüle edebileceğini öğrendiysen ve karşılığında onunla bir anlaşma yapacaksan, o zaman bana neden ihtiyacın var? Neden gidip onu kendin görüp anlaşmayı ? Neden beni dahil ediyorsun?'

"David'in bilişim sisteminden haberdar olur olmaz tam olarak bunu yapmayı planladık. Ta ki Büro'daki dostlarımız bize David'in ruhsal değerlendirmesini verene kadar. Çocuğun geçmişinde köklü otorite sorunları var - uzun yıllar hackerlık yapmış ve hükümetten nefret ediyor ve ona güvenmiyor. Sınırdan paranoyak ve bir tür uyum bozukluğundan muzdarip. Eğer ona doğrudan yaklaşırsak, bize güvenmeyecektir. Ama bu önemli değil; avukatı öğrenmeden ona yasal olarak ulaşamayız. Bir de ölen kız arkadaşı meselesi var. Avukatı olmadan onunla anlaşma yapamayız. Child'ın bir müttefike, güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı ve onu şirketten ayırmak zorundaydık. Onun için yeni bir avukat getirmek mantıklıydı, sempatik ve Child'ı suçunu kabul etmeye ve anlaşma yapmaya ikna etmek için motive olacak bir avukat. Karınız şirketteki işi aldığından beri radarımızdaydınız. O avukatlar hakkında her şeyi, olası her istismar açısını biliyoruz. Ve fırsat ortaya çıktığında, bunu kullanabileceğimizi düşündük. Sen bu iş için mükemmeldin.'

Bu standart CIA yöntemiymi, insanları kullanmak, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için hayatları manipüle etmek. Bu oyunu de oynamıştım.

'Ben o kadar mükemmel değilim. Çocuk'u yanlış bir itirafta bulunması için dövmeyeceğim.

'Birini iyi okuyabildiğini biliyorum ama asla emin olamazsın, Eddie. David Child çok zeki biri ve tüm kanıtlar onun bir katil olduğunu söylüyor. Bir katili serbest mi bırakacaksın? Fotoğrafları gördüm. Ne yaptığını biliyorum.

o kızı yaptı. Her ne kadar şirketi istesem de, böyle bir adamın öylece çekip gitmesine izin veremem.

Soğuk, donuk bir ağrı sağ elimi aydınlattı. Eski bir yaralanma. Kötü anılar sel gibi geri geldi.

"Dell, eğer suçlu olduğumu düşünseydim, onu yakalamana yardım ederdim. Bu konuda içgüdülerime güvenmek zorundayım. Sana kanıtını başka bir yoldan getireceğim. Kanıtı aldığımda, Christine'in dokunulmazlık anlaşması yapmasına izin vereceksin," dedim.

Çenesini ovuşturdu ve "Nasıl alacaksın?" dedi, "Onu bana bırak.

Adliyeden yarım mil uzakta kenara çektik.

Buradan yürüyebilirsin. Dikkatli ol. Sana bu adamların tehlikeli olduğunu söylemiştim. Şimdi ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorsun. Kendine bir iyilik yap ve kolay yolu seç - bana savunmamı ver, ben de Christine'in güvende olduğundan emin olayım. Ama bana karşı gelersen Christine'i suçlatmayacağımı sanma. Yarın gece şirketin parası güvenli bir hesaba yatacak, . Bekleyebilmemiz için bilgiye ondan önce ihtiyacım var. Eğer o zamana kadar algo'nun izini bulamazsak, çok geç olur. Sinton ihtiyaç duyarsa parayı alıp ortadan kaybolabilir," dedi Dell.

Dava dosyalarımı kolumun altına sıkıştırdım, kapıyı açtım ve cipten inip kaldırıma çıktım. Dell cep telefonunu açtı ve dikkatini ekrana verdi. Kapıyı kapattım ve cip hızla uzaklaştı.

Karım mı, müvekkilim mi? Paranın gelmesine 29 saat var. Christine'i temize çıkarmak için 29 saat - *eğer* Child'dan vazgeçersem.

Bir gece önce kolay bir karar gibi görünmüştü. Ama bu işte yanlış tarafta olduğumu, David'in hapse girmesine yardım edecek değil, onu savunacak birine ihtiyacı olduğunu hissetmekten kurtulamıyordum.

Kısa bir süre önce suçlu olduğumu bildiğim bir adamı temsil etmişim. Oyunu oynadım ve onu kurtardım. Ve o günden beri her gün pişmanlık duydum. O yolda çok şey kaybetmişim.

Masum bir adamı hapse gönderemeyeceğim gibi suçlu bir adamı da serbest bırakamazdım. Bir sanığın kendisini kurtarması için çok iyi bir avukat satın almasına izin veren sistem, sınırsız kaynaklara sahip deneyimli savcılar, müvekkillerine mahkemeye gitmek için bir otobüs bileti bile alamayan kamu avukatlarıyla karşı karşıya getiren sistemle aynıydı.

Sistem yanlıştı. Oyuncuların hükmetmesine izin veriyordu. Ben bir oyuncuydum ve başka ne yaparsam yapayım, muayenehanemi devam ettirmek için ne dolandırıcılık yaparsam yapayım, sistemin yanlış nedenlerle çökmesine izin veremezdim.

Bir şekilde hem Christine'i hem de David'i temize çıkarmam gerekiyordu ve o anda, kafamda ne şekilde canlandırırsam canlandırayım, ikisini de kurtarmaya çalışırsam muhtemelen en az birini kaybedeceğimi biliyordum. David'in bana güvenmesini sağlamalıyım. Bir anlaşma yapmak zorundaydım.

Klasörün içindekilerin yerine koyduğum *New York Times*'ın kapağına bakarsa Dell'i kandırıp kandıramayacağını merak ederken ağzımın kenarına yarım bir gülümseme yerleşti. Çalıntı belgelerle sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Yarım blok ötede bir FedEx ofisi gördüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Atışa 33 saat kaldı.

FedEx ofisinde son teknoloji ürünü altı fotokopi makinesi vardı. Dosyadaki sayfaları bunlardan üçüne geçirdim, sayfaları eşit olarak dağıttım, bir makineye elliden fazla şekilde. Her makineyi çalıştırdım ve fotokopi makineleri Dell'in dosyasının kopyalarını çıkarmak için vızıldayarak çalışırken bekledim.

Her kopyaları topladım, masaya ödeme yaptım ve ayrıldım.

Acil durum numaram olan Dell Direct'i aradım. Cip bir dakika içinde geldi.

Bu kez yolcu kapısını açtım ve kâğıtları uzattım. "Üzgünüm, bu dosyalarımınla karışmış olmalı.

Seğirme.

Dell tek kelime etmeden orijinal belgeleri aldı, kapıyı kapattı ve New York trafiğinde hızla uzaklaşarak Chrysler Binası'na doğru ilerledi.

Kopyalarımı o gün yanımda taşıdığım eski Popo dosyalarının keşif sayfaları arasına yerleştirmiştım. O anda dosyayı okuyamadım. Child'ın kefalet işlemlerine yardımcı olmak ve nezarethanede işler sakinleşir sakinleşmez serbest bırakılmak üzere mahkemeye geri dönmem gerekiyordu. Dosyayı daha sonra okumam gerekecekti. Oturup bir şeyler düşünecek zamanım olduğunda.

O belgeleri alarak çizgiyi aşmıştım. Dell dosyayı kasıtlı olarak aldığıma emin olmasa bile, bunun benim tarafımdan yapılmış bir hareket olduğunu varsayacaktı. Daha dikkatli olmalıydım.

Dell ile dikkatlice. Christine'in kaderi onun ellerindeydi. Ve bundan nefret ettim.

Bir şekilde bu güç dengesini kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulmalıydım ve bunun anahtarının bir hücrede panikten işeyen, nefes alamayan ya da düşünemeyen, bırakın başkasına yardım etmeyi, yirmi iki yaşında bir çocuk olduğunu biliyordum.

Bir taksiye el salladım, şoföre beni mahkemeye geri getirmesini söyledim, Knox'un odasında Lopez'in bana verdiği savcılık dosyasını açtım ve okumaya başladım. Temel gerçekleri zaten biliyordum - kurban, David'in kız arkadaşı, dairesinde vurulmuş olarak bulunmuştu. Dosyayı açmadan önce bilmediğim şey, savcılığın davayı nasıl yürüteceğiydi, Child'a karşı ellerinde hangi kanıtların olduğuydu, hakimin önüne hangi gerekçeyi koyacaklarıydı.

Kalın bir dosya değildi - ön adli tıp raporları, tanık ifadeleri, olay yeri fotoğrafları ve bilgisayar kayıtları. Okumayı bitirdikten sonra David Child hakkındaki değerlendirmemden şüphe etmeye başladım; kanıtlar temiz görünüyordu ve David'in kız arkadaşı Clara Reece'i vurarak öldürdüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu. Çocuğun gözlerini düşündüm. Paniğini. Onu derin bir çukura düşerken izlemek gibiydi.

Savcılığın cinayetin nedenini ne şekilde açıklayacağını tahmin etmekte zorlandım. Kanıtlar sadece David'in kız arkadaşını öldürdüğünü değil, aynı zamanda bunu başka birinin yapmasının da imkansız olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Taksi şoföründen adliyeden bir blok ötede durmasını istedim. Kafamı boşaltmak için biraz yürümem gerekiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hafif bir yağmur başladı ve yakamı yukarı çekip dosyaları kuru kalmaları için paltomun kıvrımlarına sıkıştırdım. Kaldırım, işe gidip gelenler, alışveriş yapanlar, koşucular, satıcılar, sokak sanatçıları ve cep telefonlarıyla yüksek sesle konuşan insanlarla uğulduyordu. Hiçbirini duymadım ya da gerçekten görmedim. Ne mahkeme binasının önünü kaplayan taş sütunları ne de dışarıda sıralanmış, şoförleri pencerelerinden sarkmış, kimin ilk sırayı alacağını tartışan sarı taksileri gördüm. Bunların hiçbiri doğrudan görüş alanıma girmiyordu, yine de hepsinin farkındaydım, ama sadece en temel düzeyde. Kafam hala savcılık dosyasındaydı.

Dosyada, henüz savunmaya tebliğ edilmemiş iki DVD'nin söz ediliyordu, ancak bunları izleyen ve kanıt amacıyla yorumlarını not ettirmek isteyen dedektiflerin ifadeleri vardı. Polisin ifadesine göre ilk DVD, Central Park West'te bulunan ve RTC'yi kaydeden bir trafik kamerasına aitti. Sarhoş bir sürücü kırmızı ışıkta geçmiş ve David'in Bugatti'sine kafa kafaya çarpmıştı. Polis olay yerine gittiğinde süper arabanın yolcu ayak bölmesinde bir silah gördü. Child silahın kendisine ait olmadığını söyledi. Polis Phil Jones, silahı kokladığını ve sanki yeni ateşlenmiş gibi bir koku aldığını söyledi. Silahın ruhsatı yoktu ve Child'ı tutuklayıp nezarete attılar. Daha sonra bir apartman dairesinde bulunan cesedin raporlarıyla onun adresini eşleştirdiler - onun dairesi. Polislerin ifadelerinde, eğer Child'ın arabası ateş almamış olsaydı

sarhoş sürücü tarafından çarpılmış olsaydı, temiz bir şekilde ve cinayet silahından kurtulma şansı olabilirdi.

Öyle de oldu, kader onun yakalanmasını sağladı.

Görece yeni bir milyarder olan Child, Amerika Birleşik Devletleri'nin en pahalı apartmanı olan Central Park Eleven'da bir daireye sahipti. Bina aslında Central Park West'te yer alıyordu, ancak buraya Central Park Eleven adını vermeye karar vermişlerdi. Dairesi bir basketbol sahasından daha büyük bir alana yayılıyordu ve Manhattan'daki en iyi park manzarasına sahip geniş, etrafı saran bir balkonu vardı. Gershbaum adında bir Hollywood film yönetmeni olan komşusunun ifadesi, yirmi beşinci kattaki bitişik daireye sahip olduğunu ve o yükseklikte, ana bloğun üzerindeki kulede, her katta sadece iki daire olduğunu açıklayarak başladı. Dairesinde, o gün çekmekte olduğu bir filmin görüntülerini izlerken silah sesi duyduğunu sandığını söyledi. İlk başta emin olamamış. Sokakta bir arabanın geri tepmiş düşünmüş ve kontrol etmek için balkon kapısını açıp korkulukların üzerinden eğilmiş. İşte o zaman yanındaki dairenin camının patladığını gördü. Bu onu o kadar korkutmuş ki neredeyse kendi korkuluklarının üzerinden düşecekmiş. Panik odasından bina güvenliğini aradı ve bekledi. Güvenlik dört dakika içinde kapısının önündeydi. Gershbaum güvenlik görevlisine gördüklerini anlattı ve ona yan balkondaki camı gösterdi. Daireye giren ilk güvenlik görevlisi Clara'nın cesedini mutfakta buldu.

Gardiyanın gördüklerini tarif etmesini hatırlamama gerek yoktu. Olay yerindeki cesedin fotoğrafı çoktan zihnime kazınmıştı. Sarı saçları vardı, kısa . Saçları artık sarı değildi; şimdi kanlı bir doku yığınıydı. Koyu mavi kot pantolon üzerine beyaz bir tişört giymişti, ayakları çıplaktı. Vücudu mutfakta yüzüstü yatıyordu, başı hafifçe sağa dönüktü. İki kolu da yanlarındaydı. İnsanlar nadiren yerde yüzüstü yatarken vurulurlar. Ve vurulan çoğu insan anında ölmez ve kolları

Merminin kinetik kuvvetiyle yere düşerken refleks olarak düşüşlerini kırmak için uzanırlar. Clara'nın kolları düşüşünü engellemek için hareket etmemişti. Bunun mantıklı açıklaması, vücudu cilalı beyaz fayanslara çarpmadan önce ölmüş olması olabilir.

Adli tabip Clara'nın birden fazla kez vurulduğunu ve kurşunların çoğunun kafasına isabet ettiğini belirtti. Sirtının ortasında, on üç milimetre arayla iki kurşun giriş yarası vardı. Geri kalan kurşunlar başının arkasına isabet etmiş. Vücudunun pozisyonuna bakılırsa, ölümden sonra yerinden oynatılmadıysa, önce başından vurulup sonra yere düşürülmüş. Yere düştüğünden emin olmak için omurgasına iki el ateş edilmiş ve ardından katil kafasının arkasına ateş etmiş. Adli tabip kafatasının çok az bir kısmı sağlam kaldığı için kafaya kaç el ateş edildiğini doğrulayamadı. Olay Yeri İnceleme'nin ifadesi, Clara'nın yüzünün altındaki fayansların kırıldığını ve çimentonun parçalanmış mermilerden oluşan bir topa dönüştüğünü doğruladı.

Olay yerini incelediğinde, katilin kadının sırtına iki el ateş ettiğini ve şarjörün geri kalanını da başının arkasına ateş ederek harcadığını gördü.

Sonra yeniden doldurdum.

İkinci şarjör daha sonra kafatasından geriye kalana boşaltılmıştı.

Bir öfke saldırısı. Bu da kurbanı iyi tanıyan bir şüpheliye işaret ediyordu ve savcılığın cinayet sebebi olarak bunu öne süreceğini tahmin ediyordum. Olay yeri fotoğraflarının geri kalanıyla birlikte Clara'nın Reeler hesabından alınmış bir fotoğrafı da vardı. Yanında onun yaşlarında ama onun kadar güzel olmayan başka bir kadın vardı. Bar taburelerinde oturmuşlar, yeni ve uyumlu dövmelerini gösteriyorlardı. Sağ bileklerinde mor bir papatya vardı. İçkiler arkalarında duruyordu ve yüzleri bardan uzağa dönüktü. Clara sanki kıkırdıyor gibi görünüyordu. Doğuştan güzeldi, cildi berrak ve parlaktı, gözlerinde de coşkulu bir ifade vardı.

Bir an için, yıllar önce saldırganı serbest bıraktığımda çok kötü bir şekilde başarısızlığa uğrattığım genç kızı düşündüm.

Midemde giderek artan bir sıcaklık hissettim. Ellerim ağırlaştı ve uçmaya hazır hissettim. Bu his bazen, birine zarar vermek istediğimde bana da gelirdi. Clara için yapabileceğim tek şey, katilinin bunu bir başkasına asla yapamayacağından emin olmaktı. Aynı dövmeyle olay yeri fotoğraflarında, ters dönmüş, cansız bileğinde gördüğümde, ruhunun bir parçasının geride kaldığını, izlediğini, alınan cana ağladığını ve yargıladığını düşünmeden edemedim. Yine David Child'ı düşündüm; bu kadar iyi yalan söyleyebilir miydi? Beni kandıracak kadar iyi - bir mankeni bile tanıyabilen bir adam? Yapabileceğine inanmıyordum ama Child aleyhindeki kanıtlar okudukça daha da kötüleşti.

Central Park Eleven'da kiracıysanız, dairenizin anahtarını ve elektronik bir fob'u alırdınız. Fob binadaki asansörleri çalıştırıyor ve konutunuz için standart olarak gelen güvenlik alarminızı kapatıyordu. Bina güvenliği Child'ın giriş ve çıkışlarını fob'undan dakikası dakikasına kayıt altına alıyordu. Saat 19:46'da Clara ile birlikte dairesine girmiş, on yedi dakika sonra Child'ın asansörü kullanarak binadan tek başına çıktığı kaydedilmiştir. Daireyi terk eden son kişi oydu. Bundan dört dakika sonra güvenlik görevlileri Gershbaum'un dairesine gelir ve David Child'ın boş dairesinde Clara'nın cesedini bulurlar. Birkaç dakika önce terk ettiği dairede.

Bir polis binanın güvenlik kamerası kayıtlarını inceledi ve Child'ın daireye girip çıktığını gördü. Büyük boy yeşil kapüşonlu bir üst, bol gri eşofman altı ve bir çift kırmızı Nike giyyordu. Araba kazasının güvenlik görüntülerini içeren ilk DVD'den Child'ın eşkalini kontrol ettim. Aynı kıyafetleri giyyordu.

Ön adli tıp incelemeleri Child'ın ellerinin ve kıyafetlerinin barut kalıntılarıyla kaplı olduğunu ortaya çıkardı. Bu ikincil bir transfer vakası değildi.

tabancayla ateş etmiş ya da atış alanında dolaşıyormuş. GSR ile banyo yapmış gibi görünüyordu; ellerinde, kıyafetlerinde ve yüzünde bulunan konsantrasyonlar, silahı birden fazla kez ateşlemiş olmasıyla tutarlıydı.

Polis sorgusu sırasında Child, polisin kendisine göstermesinden önce silahı hiç görmediğini, iddiaya göre David'in Bugatti'sinin zemininde bulunduğunu söyledi. Onlara silahı olmadığını ve hayatı boyunca hiç ateş etmediğini söylemişti.

Dairede bulunan mermi kovanları balistik tabi tutulacak ve raporlar yakında hazır olacaktı. Ancak, benzer kalibre ve ilk bulgular göz önüne alındığında, Child'ın arabasındaki silahın cinayet silahı olduğu görülüyordu.

Silah bir Ruger LCP'ydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Arızalı alarmlı yangın kapısından girilen adliyenin arka merdivenleri beni güvenli gözaltı katına götürdü. Ceza İnfaz Kurumu bu bloğu en tehlikeli ve en savunmasız tutuklular için ayırmıştı. Parmaklıklı girişin arkasında iki gardiyan bir dizi güvenlik monitörünü yönetiyordu. İçlerinden birini tanıyordum ve ona Child'ı görmeye geldiğimi söyledim. Gözaltının bu bölümü kilit altında değildi ve mahkûma bir şey vermeye çalışmadığımdan emin olmak için üstümü arayıp dosyalarımı iyice karıştırdıktan sonra geçmeme izin verdi.

Koridor bir kez kıvrıldı ve sonunda, sağ duvardaki hücrelerin ötesinde, güvenlik odasının dışında oturan tek bir gardiyan gördüm. Bir gözaltı memuruna göre ufak tefekti, en fazla 1.80 boyundaydı. Kemerinden sarkan çevik kuvvet sopası olduğundan daha büyük görünüyordu.

"Müvekkilimi görmek isteyen var mı?"

"Doktor onu kontrol etmeye geldi ama on dakika önce gitti. Onu görmek ister misiniz?" dedi gardiyan.

"Elbette.

"Avukatı siz misiniz?"

Ben onun annesi değilim. Tabii ki avukatıyım. Hücreyi açabilir misiniz? Ona göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"O bir AR - risk altında - bu yüzden onu her dokuz dakikada bir kontrol ediyorum. Dosyamı okumak ister misin?" diye sordu.

Muhtemelen denetim kutularını çoktan işaretlemişti ve kontrol etmenin bir anlamı yoktu. Hücresinin kapısı metalik bir iniltiyle açıldı ve içeride Child'ı yerde yatarken gördüm.

yatak yerine geçen iki inçlik kauçuk şilte. Yatarken bile başını kucaklıyordu, belki de bir elini alnında tutmazsa kendini içinde bulunduğu kasırganın zaten olduğundan daha da hızlı döneceğinden korkuyordu.

"Seni kefaletle serbest bıraktım ama bazı şartlarım var. Yapmak zorunda kalacaksın

- 'Başladım.

"Yaşıyor mu?" dedi Child.

Bu adam hakkındaki izlenimim daha da arttı. Başınızda cinayet suçlamasıyla turuncu bir tulumun içinde otururken, diğer insanların sorunlarını unutmak gerçekten çok kolay.

"Beni koruyordu," dedi David, kendini oturur pozisyona getirerek.

Yatak aslında sağdaki duvara cıvatalanmış bir çift braketten sarkan çelik bir plakaydı. Hücrenin ortasında çelik bir tuvalet, solda ise çelik bir bank vardı. Zemin hala ıslak görünen dökme betonu ve ayaklarımdan yukarı çıkan nemi hissedebiliyordum - kokusunu da alabiliyordum.

"Bunu neden yaptı?" diye sordu.

Popo'dan sana göz kulak olmasını istedim. Ama sanırım bundan daha fazlası var. Eğer umurunda olmasaydı saldırıyı durdurmaya çalışmazdı.

Gardiyan hücre kapısını kapatıp kilitledi.

'Büyürken hiç arkadaşım olmadı. Çok zorbalığa uğradım. İlk milyonumu kazandığımda birden popüler oldum. Belki de... Bilmiyorum, sence para mı istedi?'

"Senin kim olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum.

'Evet, ama *Time* dergisinin kapağında gibiyim. Beni tanımış olmalı.'

"Popo'nun *Time* aboneliği olduğunu sanmıyorum. Okuyamıyor ve ona senin kim olduğunu söylemediğimden eminim. Evsiz, beş parasız ve bir sonraki ilacınızı arıyorsanız sosyal medya radarınızda görünmez. Milyarder olduğunu bilseydi, emin ol para isterdi. Sanırım muhtemelen paran olduğunu tahmin etti.

Çünkü beyazsın, temizsin ve o pahalı spor ayakkabıları giyiyorsun, ama sırf zengin beyaz bir ocuk olduğun için kendini bir sustalının önüne koymazdı.

Alnına masaj yaptı. "Şimdi ne olacak?

"Bir gelişme oldu. Gerry Sinton ortaya , cehennemi oynadı ve hakimi kendisini yardımcı avukat olarak ataması için ikna etti. Eğer onu kovmak istiyorsanız, mahkemeye gitmeniz gerekecek. Harland ve Sinton ile imzaladığınız avukatlık sözleşmesi çok sıkı ve onlara avukat-müvekkil iş ürünü üzerinde haciz hakkı veriyor. Onu görmezden gelebilirsiniz ama işler karışır. Senin için değil, benim için. Beni ihtiyati tedbirlerle uğraştıracak ve müvekkillerinden birini taciz ettiğim için barodan attırmaya çalışacak. Benim tavsiyem, en azından bir süreliğine onu etrafınızda tutmanız.

'Bu iyi oldu. Onu kovduğum için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Hücre kapısının dışında gardiyanın sakızının aralıklı olarak patladığını duyabiliyordum, bu yüzden David'e yaklaştım ve yanına oturdum.

"Daha ileri gitmeden önce bilmeniz gereken bir şey var. Gerry kefalet için başvurmak istemedi. Dün gece karakolda size de söyledi, değil mi?"

David başını salladı. 'Basının bu üzerine gideceğini söyledi. Şirketimin hisse fiyatı dibe vuracakmış ve birkaç uağım olduğu için zaten kefaletle serbest bırakılamayacak kadar kaçma riskim varmış. Kefalet için başvurmanın bir anlamı olmadığını söyledi - çok fazla dezavantajı varmış.

Nedense o anda, birdenbire o sabah tıraş olmadığımı fark ettim. enemde bir günlük büyümenin törpüsünü hissedebiliyordum. Boğazımı temizledim ve ona gerçeği söylerken David'in gözleriyle karşılaştım.

"Herhangi bir birinci sınıf hukuk öğrencisi size kefaletle serbest bırakılacağınızı ve hakim bu yetkiye sahip olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca, kaç tane özel jetiniz olduğu önemli değil - mahkemeye pasaportunuzu verin, masaya büyük bir kefalet koyun ve

siciliniz temizse, her zaman kefaletle serbest kalırsınız. Gerry'nin ceza yargılaması konusunda çok az tecrübesi olduğunu biliyorum ama o kadar da aptal olduğunu sanmıyorum. Bence senin gözaltında kalmanı istedi.'

"Neden?"

"Böylece öldürülebilirsin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bakışlarımı yarım saniye kadar tuttu ve sonra yüzü bir duygu slaytı gösterisi yaptı. Önce gülümsedi, durdu, sarsılmadığımı görmek için bana tekrar baktı, kaşları çatıldı. Gözleri titredi ve kısıldı. Ona söylediklerime inanmak istemiyordu. En çok korktuğumuz şeyi görmezden gelmek ve her türlü umut olasılığına - yanlış umut olsa bile - sarılmak insanın doğasında vardı.

"Bu hiç mantıklı değil.

Elbette öyle. Mantıklı olmayan şey içeride kalıp kefalet için başvurmamak. Gerry senin alternatif bir hukuki tavsiye almanı hiç beklemiyordu. Eğer inandığım şey doğruysa, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olmanı, kalbinde Meksikalı'nın şişiyle morgda yatmanı bekliyordu.

"Hayır, bu doğru değil," dedi David.

"Meksikalı, sen revirdeyken hücrene girdi - danışma odasında panik atak geçirdikten sonra. Sen kafese geri döner dönmez harekete geçti. Sen bir çetede değilsin. O kafeste kimse değilsin ve o adamı kışkırtacak bir şey yapacağını sanmıyorum. Sustalıyı oraya sokmasının tek bir nedeni vardı. Seni öldürmek için oradaydı David. Ve onu Gerry Sinton gönderdi.'

Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Sustum ve düşünmesine izin verdim.

Bir düşünce onu durma noktasına getirdi.

"Bak, artık benim avukatımsın, tamam mı? Eğer kendini daha iyi hissedeceksen Gerry'yi kovarım. Bence senin gibi uzman bir ceza avukatım olması daha iyi, ama çılgınca suçlamalarda bulunma - bu beni korkutuyor.

"Korkmalısın. On iki saat önce federal bir görev gücü bana geldi ve onlara yardım etmezsem karımı hapse atacıklarını söyledi. Seninle yakınlaşmamı ve bu davada seni savunmam için beni tuttuğundan emin olmamı istediler. Sonra da savunma anlaşması yapman için sana baskı yapmamı istediler: Devletin kanıtlarını kendi avukatların Harland ve Sinton'a ve onların kara para aklama operasyonuna çevir, karşılığında kız arkadaşını öldürmekten hafif bir ceza alacaksın. Ben de bunu yapmaya hazırdım. Sonra seninle tanıştım ve iki şey öğrendim - kız arkadaşını öldürdüğünü sanmıyorum ve Harland ve Sinton'ın kara para aklama operasyonu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer operasyonlarını biliyor olsaydın, hapisten kurtulma kartından sonraki en iyi şeye sahip olurdun. Eğer durum böyle olsaydı, Gerry Sinton'ı yarım mil yakınınızda istemezsiniz ve polisler tarafından sorgulandığınızda kesinlikle yanınızda oturmasını istemezsiniz.

Bacakları gibi oldu ve kendini yarı alçalttı, yarı soğuk beton zemine düştü.

'Eğer kız arkadaşını öldürmediysen, birileri sana tuzak kurmuş gibi görünüyor. Ve bu şirket değil. Bir anlaşma yapıp ceza indirimi karşılığında onları ele vermek ihtimaline karşı seni düdüklü tencerenin içinde istemiyorlar. Bu yüzden kefaletle serbest kalmanı istemediler. İçeride, kendileriyle hiçbir bağlantısı olmayan rastgele bir şiddet eyleminin hayatınızı sona erdirmesini istediler. "Ölümler tanıklık etmez.

Başını salladı ve nefesi yeniden hızlandı. İleri geri sallanırken elleri ritmik bir şekilde dizlerinin üzerinde gezindi ve paniği savuşturdu.

"Kız arkadaşınızın ölümü tesadüf olabilir ama ben buna inanmıyorum. Bak, henüz her şeyi çözmüş değilim. Masum olduğunu biliyorum. Para aklama işine bulaşmayacak kadar zengin ve ünlü olduğunu biliyorum.

"Kara para aklama mı? Burada Harland ve Sinton'dan bahsediyoruz. Onlar en saygın firmalardan biri.

New York'ta. Hiçbir yolu yok...'

Dur bakalım. Başta ben de inanmamıştım David. Ama şimdi doğru olduğuna ikna oldum. Eğer hepsi bir yığın saçmalıkta ve federaller yanlış anladıysa, neden rastgele bir çete üyesi daha önce hiç tanımadığı yüz on kiloluk beyaz bir çocuğu öldürerek kendisine ömür boyu hapis cezası aldırır? Bu ona herhangi bir statü kazandırmaz. Evet, senin gibiler kafeste dayak yiyebilir ya da daha kötüsüne maruz kalabilir ama o adamların seni öldürmesi için hiçbir neden yok çünkü sen bir tehdit değilsin. Onlar için önemsizsin. Benim teorime göre Harland ve Sinton seni önemli biri yapmak için birilerine para ödedi. Senin ölmeni istiyorlar.'

'Hayır, bu delilik, tamamen delilik. Hayır. İmkânı yok. Yani, firmanın yasadışı bir şey yaptığına dair hiçbir şey bilmiyorum.

Aynen öyle. Bence bu konuda aynı seviyedesin. Bir bok bilmiyor olsaydınız, federallerin ya da şirketin hedefi olmazdınız. Ama hedefsiniz. IT güvenlik sisteminizin, bir siber saldırı tespit ettiğinde parayı gizleyen algoritmanın, firma tarafından nakit para aklamak için kullanıldığı söylendi - milyonlarca dolar. Sistemi test ediyormuş gibi yapıyorlar ama parayı akılıyorlar. Federaller parayı ortaklara kadar takip edebilmek için algo'nuzu istiyor. Eğer bunu onlara verirseniz, bir anlaşma yapabiliriz.

Ne? Benim algoritmam para aklamak için tasarlanmadı. Bu bir güvenlik sistemi.'

"Bunu biliyorum. Ama sanırım ortaklar sizden güvenlik sistemlerini bir spesifikasyona göre tasarlamanızı istedi - böylece bir tehdit tespit edildiğinde para işlemeye başlayacak. Haksız mıyım?'

Başını salladı.

"Federaller parayı ve ortakları istiyor ve sizin algoritmanız da bu işin anahtarı. Eğer algoya erişebilirlerse, bu FBI'a ilk işlemlerden temiz faturalara kadar tüm para izini verir. Firma, siz tutuklandığınız anda algoritmayı tetikledi. Tahminimce para son hesaba geçtiğinde ortaklar çekip gidecek. FBI para geldiğinde orada olmak istiyor. Onlar istiyor

Suçunu kabul etmeni istiyorlar, algoritmayı istiyorlar, sonra sana yumuşak davranacaklar ve karımın gitmesine izin verecekler. Ama bence burada başka bir anlaşma var.

'Onu ben öldürmedim. Suçlu olduğumu kabul etmeyeceğim.'

İşlemediğin bir cinayet için hapse girmene izin vermeyeceğim. Yeni bir anlaşma yapacağız. Onlara algoritmayı satacağım - fiyat yüksek - senin ve Christine'in gitmesine izin vermek zorundalar.

Elimi uzattım ve ancak o zaman titrediğimi fark ettim.

Bana baktı, en az kadar korkmuştu.

David kafası duvara çarpana kadar geri geri gitti.

"Yapamam," dedi.

"Yapmak zorundasın. Buradan tek parça halinde çıkabilmen için tek şansın benim.

"Hayır, yani size yardım edemem. Federaller her şeyi yanlış biliyor. Algoritma şirketteki ayrı bir dahili sistemde. Ona erişemiyorum.

Parmaklarını birbirine geçirerek ellerini başının üzerinde tuttu ve sonra kafatasının üzerine bıraktı. İki eli ensesinde kilitliken dirseklerini birbirine vurdu, ardından kollarını çırpmaya başladı. Çocuk, kollarını körük gibi kullanarak kafasından bir fikir üflemeğe çalışıyor gibiydi.

'Tanrım, keşke bunlar olmasaydı,' dedi.

Tamamen hareketsiz kaldı - düşüncede dondu kaldı. Fikrin nefes almasına izin verdiğinde vücudu yeniden canlandı.

'Eddie, ya algoritmayı takip ettirebilirsem? Sana neden güveneyim?'

Güzel bir soruydu. İkna edici bir cümle kurmayı düşündüm. Sonra vazgeçtim ve ona gerçeği söyledim.

'Yerinizde olsaydım, kimseye güvenmezdim. Ne yazık ki başka seçeneğiniz yok. Şirket senin bir tehdit olduğunu düşünüyor ve ölmeni istiyor. Eğer federallere şirketi çökertmeye yetecek kadar para verebilirsek, bu sana bir şans verir, ben de sen ve karım için bir pazarlık yapabilirim. O zaman Clara'yı kimin öldürdüğünü bulmana yardım edeceğim. Sanmıyorum.

Bu yanlış giden bir soygundu. Dairenizden hiçbir şey alınmadı. Düşünmek için zamanınız vardı. Eğer bana masum olduğunuzu söylüyorsanız, o zaman size kimin tuzak kurmak isteyebileceğine dair bir fikriniz olmalı.

'Benden hoşlanmayan pek çok insan var. Reeler'a tuzak kurmama yardım edenler, rüşvet verdiklerim. Hepsi bir zamanlar arkadaştı, hiçbirinin birini öldüreceğini sanmıyorum. Ama öldürebileceğini bildiğim bir kişi var.

"Kim?"

"Bernard Langhiemer.

"Bernard Langhiemer de kim?"

Bir rakip. Bir keresinde beni yok edeceğini söyleyen biri. Onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatabilirim.

'Bunu seni buradan çıkardığımızda konuşuruz. Bu arada, seni dışarıda koruyabilirim.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Arayabileceğim bir arkadaşım var. Eski bir antrenman arkadaşım için çalışıyor. Bu arkadaş biraz sıradışı ama seni hayatta tutacaktır. İnsanlar ona Kertenkele der. Daha doğrusu o *kendine* Kertenkele diyor.

Kertenkele mi?"

'Size söyledim - biraz sıra dışı biri ama ona hayatım pahasına güveniyorum. Ve ailenizin iletişim bilgilerine ihtiyacım var, buraya gelip kefalet paranızı organize edecek birine.

"Benim ailem yok. Pek yok. Holly'yi arayabilirsin. Para transferini o ayarlayabilir.'"Holly

kim?"

"Holly Shepard. Eski bir arkadaşım ve asistanım."

"Sana kıyafet de getirebilir mi?"

"Elbette.

Cep telefonu numarasını ezbere biliyordu, ben de dosyaya . David odada volta atıyor, mırıldanıyordu. Aleyhindeki kanıtları ve Dell'in bana söylediklerini düşündüm. Bir an için David'in benimle oyun oynayıp oynamadığını merak ettim.

"Paranın izini gerçekten sürebiliyor musunuz?" diye sordum.

Durdu. Ellerini ovuşturdu.

"Emin değilim. Deneyebilirim. Sence onlara verirsem beni bırakırlar mı?"

Bu bekçi rap ve hücre kapı ile onun
Sopa. Görüntüleyici kayarak açıldı ve kapıdan onun
donuk gözlerini gördüm.

"Ofisten aradılar. Adın Flynn, değil mi?" "Evet, Eddie
Flynn."

'Karınız sizi görmeye geldi,' dedi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Merdivenin tepesinden, o sabah merkezi lobiye bakışım hemen hemen her günkü gibiydi. Güvenlik her tarafa yayılmıştı; girişteki çanta tarayıcılarına odaklanmış ekipler ve etrafta sürekli tetikte bekleyen yedekler vardı. Zemin siyah, sertleştirilmiş ve ağır işlerde kullanılmak üzere kauçukla kaplanmıştı. Zemine çelik çubuklarla tutturulmuş sıra sıra çam banklar vardı. Banklar duvarlar boyunca uzanıyordu ve kahve makinelerinin karşısında birkaç koltuk adası bulunuyordu. O gün sabahtan gece saat bire, yani mahkemenin kapanışına kadar mahkeme salonunda sürekli bir sanık kuyruğu olurdu. Bu da normalde kapılardan aile üyeleri, kız arkadaşlar, kefiller, polisler, avukatlar, uyuşturucu satıcıları, muhabirler, pezevenkler, gözetim memurları ve mahkeme personelinin oluşan bir nehrin geçmesi anlamına geliyordu.

Holly, David'in asistanı, telefonumu açtı.

Holly, ben Eddie Flynn. Müvekkilim David Child adına arıyorum. Yardıma ihtiyacım var-'

O iyi mi? Onu görmeme izin vermiyorlar ve şirket de bana hiçbir şey söylemiyor. Gerry seninle mi? Neden telefonlarıma cevap vermiyor? David kefaletle serbest kalacak mı?

Dinleyebileceğimden daha hızlı konuşuyordu. Ama paniklemiş ya da hiperaktif değildi; sesi süper organize olmuş ve diğer herkesin neden aynı seviyede çalışmadığını anlayamayan biri gibi geliyordu. Söylemesi zordu ama David'den çok büyük olmadığını tahmin ediyordum - en fazla yirmili yaşların ortası ya da sonu.

Sizi yavaşlatayım. Harland ve Sinton'ın ortak avukatıyım. Ben uzman bir ceza savunma avukatıyım. Anlaşıldığı kadarıyla David'in tutuklandığını biliyorsunuz. Ciddi bir suçla itham edildiğini söyleyebilirim. Kefalet bürosuna gelip kefaletini karşılamak için para transferi ayarlamayı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?'

'Aman Tanrım! O iyi mi? David kapalı alanlarla başa çıkamaz. Çıldıracak... İlaçlarını aldı mı?'

Holly, o iyi. Ona ben bakıyorum. Şimdi, yapman gereken şey şu...'

Adliyenin adresini, mahkeme fonları ofisinin banka bilgilerini, dava dosya numarasını verdim ve David için birkaç kıyafet getirmesini istedim. Hepsini yazdı ve hemen söyledi. Telefonu kapattıktan sonra Kertenkele'nin cep telefonunu aradım ve kefaletini ödediğinde David'i alması için gerekli ayarlamaları yaptım. Kertenkele eski bir denizciydi ve en eski dostum Şapkalı Jimmy'nin gezici tetikçisi/sorgulayıcısıydı. Kertenkele, Rus mafyasıyla başa çıkmamda bana yardım eden adamlarından biriydi. Güvenliği halledebilirdi.

Merdivenlerden inerken Christine'i gördüm. Doğu duvarına yakın bir bankta, üzerinde "ATEŞLİ SİLAH YASAKTIR" yazan bir tabelanın altında oturuyordu. FOTOĞRAF ÇEKMEK YASAK. Yanında deri bir çanta duruyordu; yeni ve pahalı görünüyordu. Kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Temiz siyah bir takım elbise giymiş, eteği dizinin hemen üzerinde duruyordu. Bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Sol bacağı ritmik bir şekilde sallanıyor, cilalı deri yüksek topuklu ayakkabısını yerinden çıkarmakla tehdit ediyordu. Endişeli görünüyordu. Hava son birkaç gündür güzeldi ve lobideki kaloriferler kapıdaki muhafızların yararına sonuna kadar açıldığından, odadaki sıcaklık şiddetliydi. Uzun, narin parmaklarıyla, açık yakalı krem rengi bluzunun açıkta bıraktığı boğazının soluk tenini yelpazeledi.

Merdivenin dibine beni gördü, çantasını kaptı ve bana doğru yürüdü.

Yüksek topuklu ayakkabıları duvarlarda yankılanan derin *takırtılar* çıkarıyordu. Adımları kararlı ve hızlıydı ve başının arkasındaki saç tutamını yürüyüşünün vahşi hareketiyle birlikte savuruyordu.

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum ve ayakkabısıyla sürekli vurması endişeli olduğunu doğruluyordu. Merdivenlerin dibinde bekledi.

Mavi gözlerinin etrafındaki deri gergindi ve elmacık kemikleri renkliydi, sanki tek renkli takım elbise ve topuklu ayakkabılarla kendilerini daha belirgin bir şekilde göstermek istiyorlardı.

Kaç kez onun yanında uyandığımı, kanepede televizyon izlerken ona doğru döndüğümün ya da sabahları banyoda onun kokusunu aldığımı önemi yoktu - her seferinde midemde bir kıpırtı ve bu gezegende birlikte olmak istediğim tek kadını bulmuş olmanın verdiği o sıcak duyguyu hissediyordum. Son zamanlarda bu duygunun hemen ardından bir nefret seli geliyordu - başıma gelen en iyi şeyi kaybetmiştim ve hepsi benim suçumdu. Belki de ayrılığın kalıcı olmadığına dair kalan küçük umuduma hâlâ tutunuyordum. Eğer bu işi berbat edersem onun günde yirmi üç saatini bir hapishane hücresinde geçireceği düşüncesi damarlarımda adrenalin yükselmesine neden oldu.

Ben daha merdivenin dibine varmadan konuşmaya başladı. Cevaplar istiyordu.

'Gerry Sinton'ın asistanı az önce senin yüzünden beni toplantıdan çıkardı. Kovulacağımı sandım. Bana işlerini sabote ettiğini ve en büyük müşterilerinden birine yasadışı yollardan ulaşmaya çalıştığını söyledi. Ona bunu yapmanın mümkün olmadığını söyledim. Bunu yapamayacağını söyledim. Beni buraya seninle konuşmam için gönderdiler. Neler oluyor Eddie?'

"Sakin ol. Açıklamaya çalışayım. Haklısın. Ben David Child'ı temsil ediyorum" dedim.

Gözleri kısıldı. Christine son derece zeki bir avukattı ve davalar hakkında benim bilebileceğimden çok daha fazlasını biliyordu. Hukuk fakültesinde tanışmıştık; o en iyi öğrencilerden biriydi ve ben de orada pamuk ipliğine bağlıydım. Bir sabah aynı taksiyle okula gitmiştik ve ben ondan büyülenmişim. Kariyer odaklı ve kuralcı olan diğer kadınların aksine Christine'in içinde vahşi bir damar vardı. Sınıftaki diğer kadınların çoğunun sahip olduğu paraya ve ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına sahipti ama bu onu lekelememişti. Zamanını ders çalışarak ve iş başvurularını planlayarak geçirmek yerine ya bardaydı ya da evsizler barınağında gönüllülük yapıyordu. Neyse ki, çok az çaba harcamayarak ya da hiç çaba harcamadan başarılı olacak zekâyâ sahipti. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

'Bunu neden yapıyorsun? Bunun beni korkunç bir duruma soktuğunu bilmiyor musun?

'Kariyerine zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı . Bunu açıklamak zor,' dedim.

'Benim şirketimin müvekkillerinden birini çalabileceğini nasıl düşünürsün? Sen şirket avukatı değilsin. Bir hukuk kitabının bir ucunu Sears kataloğundan ayıramazsın.'

"Kulağa çılgınca gelecek ama bunu senin için yapıyorum.

Gözlerini devirdi ve benden uzaklaştı. Başını yavaşça sallayarak şakaklarına masaj yaptığını gördüm.

Arkasından yaklaştım ve omzuna dokunmadan hemen önce elimi havada durdurdum. Bunu hissetti.

Yapma. Kariyerimi önemseydiğini biliyorum. Bu yüzden bunu anlamıyorum. Benimle bir ilgisi yok. Gerry Sinton'ın asistanına da çok kızgıyım - benimle bir pislikmişim gibi konuştu. Tanrım, Eddie, kovulabilirim,' dedi.

Elim yanıma düştü.

Bir süre öylece durduk. Hiçbir şey söylemedim ve garip sessizliğin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verdim. Döndü ve yüzümü inceledi.

'Bu müşteriyle ne yapıyorsun? Bana gerçeği söyle.' Burada konuşamayız. Bak, bu seninle ve benimle ilgili değil. Sana gereken bir şey var ama şimdi sırası değil.

ve burası yeri değil. Daha sonra uğrayabilirim ve konuşuruz. Seninle dalga geçmiyorum, söz veriyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, sadece daha iyi olmasını. Bunu yapabilirim. Yapmaya çalışıyorum. Güven bana, bunu senin için yapıyorum - bizim için.'

Yüzümde onu kandırdığımı gösteren işaretler aradı. Beni okuyabiliyordu ve doğruyu söylediğimi bildiğini hissediyordum.

"Amy seni seviyor ve senin de onu sevdiğini biliyorum. Bazen... bazen bizim için bir şans olabileceğini düşünüyorum..'

Mavi gözlerindeki yumuşak bakış, 'O zaman böyle şeyler yaparsın' dediğinde buharlaştı.

"Christine...

Hayır, Eddie. Patronlarımdan birini kızdırdın. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama bu bana geri dönmemeli. İşleri düzeltmek mi istiyorsun? Olur. *Bunu* düzelt. Müşteriye bir hata yaptığını söyle ve onu Gerry Sinton'a geri gönder.

'Bundan daha karmaşık. Hadi biraz yürüyelim,' dedim, ön kapıyı işaret ederek.

El çantasını omzuna attı ve kapıya yöneldi. Önüne geçmesine izin verdim ve bakışlarımı adliyenin cam cepheli girişine odakladım. Tepedeki ışıklar sayesinde Christine'in camdaki yansımasını görebiliyordum. Gözlerimi cam duvarın orta noktasında tuttum, yürürken o ölü merkeze odaklandım ve çevresel görüşümü hızlandırdım.

Onları o zaman gördüm.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onlardan iki tane vardı.

İlk adam beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyordu. Ağır yapılıydı, kırklı yaşlarının başındaydı, kareli gömleği, yeşil vatkalı ceket ve saçlarına uygun hafif bir bıyığı vardı.

Ben aşağıya inip Christine'le buluştuğumda cep telefonunu kontrol etmek için merdivende duraklamıştı. Konuşurken bile arkamdaki iri adamı hissedebiliyordum. Koyu renk, ortası kırışık bir pantolon ve iş botları giymişti. Bu her şeyi açıklıyordu. Bir çift siyah, sık elbise pantolonu olan her adam aynı zamanda düzgün bir çift ayakkabıya da sahiptir ve mahkemeye iş botlarıyla gelmesine imkân yoktu.

Yeşil ceketli kumral adam elinde telefonuyla yavaşça gelmeye devam etti.

Bu adam hakkında fazla endişelenmemiştim. Emin değildim ama Dell'in bana gösterdiği fotoğraftaki adama çok benziyordu: Gill, Harland ve Sinton'ın güvenlik şefi, ancak henüz yüzüne iyice bakma şansım olmamıştı.

İkinci adam tamamen farklı bir hikâyeydi. Sağ tarafımdaki bankta oturuyordu. Kollarını kavuşturmuş, yanındaki bankın üzerine bir gazete yaymıştı. Ayaklarını uzatmış ve çaprazlamış bir şekilde uzanırken uzun siyah paltosu açıktı. Başını arkaya ve gözleri kapalı. O da bir kulaklık takıyordu ama bağlı olduğu cihazı göremiyordum. Ona yaklaştıkça yoğunluğu artan bayat sigara kokusu aldım ve sonra onu sabah koridorda gördüğüm, aynı giyen adam olarak tanıdım. O da

Görünüşünü biraz değiştirmek için gri kazağını atmış ve krem rengi düğmeli bir gömlek giymişti. Ama boynundaki dövme onu ele veriyordu. Kesinlikle daha önce akıllı telefonla gördüğüm adamdı. Doğrudan bana bakan adam. Daha yakından baktığımda sağ yanağında bir ben görebiliyordum ve aşırı bronzlaşmış olduğu için siyah saçları daha da koyu görünüyordu. İnce, kısık bir ağzı vardı, sanki hiç dudakları yokmuş gibi, ağzı daha çok açık bir yara gibi görünüyordu. İçgüdülerime ters düşüyordu ama onun sadece Dell ve federaller için çalışan bir göz olabileceğini tahmin ettim, yine de daha önce gördüğüm hiçbir federal ajana benzemiyordu.

Christine çıkışa doğru ilerliyor, yürürken kollarını sallıyordu.

Siyah paltolu adamın önünde durdum. Adam leş gibi kokuyordu. İşaret parmağında nikotin lekeleri vardı. Günde en az birkaç paket içiyor olmalıydı. Dosyalarımı yanımdaki yere koyarak bir dizimi yere koydum ve ayakkabı bağcığım ile uğraştım. Siyah paltolu adamdan bir metre kadar uzaktaydım. Öksürdüm, küfrettim. Kafasını kaldırıp bakmadı. Herhangi birinin gözlerini açıp, kaldırıp ne halt ettiğimi kontrol edebileceği kadar kişisel alanına yakındım. Hareket etmedi. Bu mesafeden boynundaki dövmeyi seçebiliyordum. Etine dövmeye görüntü hem tanıdıktı de ne kadar çok görürsem göreyim bana tuhaf gelmeye devam ediyordu: bir adam ya da bir adamın hayaleti - vücudu akışkandı ve oval başını vurgulayan kıvrımlarla şekillenmişti, elleri kulaklarının üzerinde kenetlenmişti ve ağzı açıktı. Bu, Munch'un *Çılgılık* adlı tablosuydu.

Bana bakmadı ve ben de buna sevindim. O siyah gözleri bir daha görmek istemiyordum. Düşüncesi bile ağzımın kurummasına neden oluyordu.

Bağcıklarını açarken, yeşil ceketli adamın arkamdan bana yaklaşmasını izledim. Geçmeden önce kulaklığın bağlantısını kesti, kabloyu katladı ve sağ ceketinin cebine soktu. Telefon

sol cebinde. Yansımasından beni izlediğini görebiliyordum. Yaklaştıkça hızı artıyordu. Doğruca yanımdan geçmeyi planlıyordu.

Hızla ayağa kalktım ve sağıma doğru ilerledim, doğrudan onun yoluna girdim. Sağ omzum sol kolunun hemen altına çarptı. Tökezledi ve düşmeden önce onu tutup sabitledim. Gözlerini kocaman açmış, şaşkınlık ve utanç içinde bana bakıyordu.

"Oh, Tanrım, üzgünüm, dostum. Lanet bağcıklar. Sen iyi misin?"
Dedim.

"Merak etme," diye mırıldandı ve hiç durmadan kapıdan çıkıp gitti. Evet oydu, şirketin güvenlik şefi Gill.

Siyah paltolu ve dövmele adam, birkaç metre çarpışmanın gürültüsüne rağmen başını kaldırmadı.

Gill'i ön kapıdan dışarı kadar takip ettim ve Christine'i sütunlardan birine yaslanmış, topuklarını taşa vururken, bir kolunu göğsünde kavuşturmuş, gözlerini trafiğe dikmiş halde gördüm.

Gill onun yanından geçti ve taş basamaklardan yarı koşarak indi. Cep telefonunu ceketimin cebine soktum ve Christine.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Christine başını sallayarak, "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum," dedi.

Hâlâ bana bakmıyordu. Rüzgâr hızlandı ve ceketinin yakalarını uçurdu. Kendine sarıldı ve soğuktan gözlerini kırıştırdı, dişleri takırdamasın diye çenesini sıkıca kapattı. Sinton'ın asistanına o kadar kızmış olmalıydı ki, ceketini bile almadan ofisten çıkıp gitmişti. Gözleri sulanmıştı ve bunun Manhattan'ın insan yapımı kanyonlarından esen doğu rüzgârından mı, yoksa bir zamanlar sahip olduğumuz ve kaybettiğimiz hayattan mı kaynaklandığını merak ettim. Onu görmek, koklamak, sesini dinlemek ve o anda birlikte olmadığımızı bilmek - yas tutmak gibiydi.

O anda, David'e yaslanıp onu kurtarmak için güçlü bir istek duydum. Direndim; bu yanlış bir umut ve kötü bir düşünceydi. Doğru hamlelerle ikisini de kurtarabilirdim.

Sesinde hiç öfke yoktu. Yumuşak bir sesle konuştu. "Bu senin tarzın değil ama içten içe kışkırdığını düşünüyorum, Eddie. Artık bir kariyerim olduğu için seni istemeyebileceğimi ya da belki de sana ihtiyacım olmadığını düşünüyorsun. Böyle hissetmek zorunda değilsin.

'Bu bizimle ilgili değil. Şirketinizde kötü bir şeyler oluyor. Bunu burada tartışamam. Bana bir iyilik yap. İşe geri Amy'yi al ve birkaç günlüğüne ortadan kaybol.'

'Saçmalama. Harland ve Sinton'dan bahsediyorsunuz.'

Burası bu konuşmayı yapmak için en kötü yerdi. Etrafta kimin dinlediğini bilmiyordum. Ona daha fazlasını söyleme riskini göze alamazdım. Bana doğru döndü.

Bakışlarında hayal kırıklığı vardı. Son birkaç haftada ne kadar ilerleme kaydetmiş olursak olalım, aptalca davranarak bunu çöpe attığımı düşünüyordu.

'Bana güvenmeni istiyorum. Bu gece her şeyi açıklayacağım.

Hayır, yapmayacaksın. Bu iş burada ve şimdi bitiyor. Müşteriyi Gerry Sinton'a geri gönderin ve sonra konuşalım,' dedi.

"Yapamam. İnan bana, bu..." Elini çantasına daldırıp bir yüzük çıkardığında sesim kesildi. Evlilik yüzüğü. Benimkini her gün takardım. Hiç . O yüzüğünü takmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

"Geçen gece sen gittikten sonra bunu taktım. Sadece birkaç dakikalığına. Nasıl hissettirdiğini bilmek istedim.

Hiçbir şey söylemedim, sadece onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum.

"İyi hissettirdi, biliyor musun? İlk evlendiğimiz zamanki gibi. Onu takmayı bırakmıştım çünkü bana tüm kötü zamanları . Şimdi onu takabiliyorum ve gelecekte bir şeyler olabileceğini düşünüyorum - bizim ve Amy için iyi bir şeyler. Çantama koydum ve yanımda taşıyorum. Çekmeceye geri koymak zorunda kalmak istemiyorum, Eddie. Müşteriyi şirkete geri gönder lütfen. Bizim için,' dedi ve kendini sütundan iterek sokağa doğru ilerledi.

Arkasından seslendiğimde beni duymazdan gelerek taksi çağırmak için elini uzattı. Bir taksi şoförü durdu ve o da taksiye binip gitti.

Dijital bir zil sesi duyuldu.

Cep telefonumu kontrol ettim ama ne mesaj, ne mesajlaşma, ne de e-posta vardı.

Hareket ederken kalabalığı yüzler için taradım, sırtımı sokağa döndüm ve Gill'den aldığım telefonu dikkatlice kontrol . Kullan-at bir Nokia'ydı, ucuzdu, GPS'i yoktu, iz bırakmıyordu.

Yeni bir kısa mesaj vardı. "Mesajı aç "a tıkladım.

Dışarıdayız.

Mesajın yanında isim yoktu, sadece bir cep telefonu numarası vardı. Ancak bu, bir mesajlaşmanın ikinci mesajıydı. İlk mesaj üç dakika önce gönderilmişti.

Tek bir ifade. Omurgamda bir dalgalanma yaratan ve boynumun dibine bir buz kütlesi gibi yerleşen üç kelime. Telefonu o kadar sert kavradım ki neredeyse ekranı kıracaktım.

Karısını öldür.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Christine'in taksisi trafiğin içinde kaybolmuştu. Yeşil ceketli adam ortalıkta görünmüyordu. Döndüm ve koşarak adliyeye geri döndüm, güvenlik sırasından geçtim ve bankın boş olduğunu gördüm. Uzun siyah ceketli adam .

Parmaklarım titreyerek Dell'in bana verdiği telefondan Christine'in cep telefonunu aradım. Kendi telefonumu kullansaydım, cevap vermezdi.

Telefon çaldı. Cevap vermedi. Bıraktım çalsın. Yerde volta atmaya başladım.

İki kez çaldı. Soruşturma ofisinin yanındaki koridorda bulunan ankesörlü telefonlara koştum.

Tanrım, Christine, aç şu lanet telefonu.

Üç halka. Yüzüme kan hücum etti ve göğsümün dolduğunu, gömleğimi sıkıca çektiğini hissettim ama nefesim yoktu. Boğuluyormuşum gibi havayı emdim ve duvara bir yumruk attım.

Sesli mesaj.

, tekrar aradım.

"Christine White," dedi. Kızlık soyadına geri döndüğünden bahsetmemişti.

Benim. Sakın kapatma. Tehlikedesin. Neredesin?'

"Ne? Eddie?" Sesimdeki aciliyeti, kelimeleri titreyen nefesimle zorlarkenki tiz tonu duydu.

"?

"Centre Caddesi'nde bir taksideyim. Sorun nedir? Amy mi?'

Sesindeki ilk korku titremelerini duydum; hızlı konuşuyordu ve ciddi olduğumu biliyordu.

Hayır, *sensin*. Taksi şoförüne Walker Caddesi'nden sağa dönüyormuş şerit değiştirmesini söyleyin. Sonra da sizi takip eden bir araç olup olmadığını kontrol etmesini isteyin. Şimdi yap.'

Beni korkutuyorsun. Eğer bu bir çeşit-' 'Hemen yap!'

"Pekâlâ," dedi ve taksi şoförüne talimatlar verdiğini duydum. Ne dediğini tam olarak anlayamıyordum ama kadın talimatı güçlü bir şekilde tekrarladı.

'Ölüm tehdidi mi aldın? Bunu bilmeye hakkım var ve neden bunu bana beş dakika önce söylemedin?

Christine, sorma. Şimdi sorma. Sonra açıklarım. Şerit mi değiştirdin?'

'Evet, dışarıya taşındık. Tam olarak neye bakmam gerekiyor - bekle,' dedi.

Şoför bir şeyler mırıldandı ve Christine cevap verdi. Ne dediğini anlayamadım.

Sonra şoförün 'Mavi sedan, üç araba geride' dediğini duydum.

"Fikrinizi değiştirmişsiniz ve ofise geri dönüyormuşsunuz gibi ona eski şeridine geri dönmesini söyleyin.

Talimatı o verdi.

"Neler oluyor?" dedi. "Sedan takip etti mi?

Asfalttaki lastiklerin gürültüsü, uzaktan gelen bir korna sesi. Şoför tekrar: 'İşte gidiyor, bayan. Bir kuyruğumuz var.'

'Aman Tanrım. Bu da ne böyle? Ne yaptınız siz?

Daha sonra açıklayacağım. Tehlikedesin. O arabadaki adamlar sana zarar verecek, anladın mı? Şimdi, sana söylediklerimi aynen yap.'

Şimdi ağlıyordu. Şoför onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Polisi arayacağım," dedi, sesinden korku yayılıyordu.

'Hayır, yapma-'
Hat kesildi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Onu geri aradım ama telesekretere yönlendirdi. Tekrar aradım. Hiçbir şey çıkmadı.

Başım döndü. Ne halt edecektim ki? Ona zamanında ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Tekrar aradım.

'Eddie, diğer hatta polis var. Kenara çekip devriye arabasını bekleyeceğiz.'

'Hayır! Kenara çekmeyin. Eğer taksi durursa, ölürsün. Beni duyuyor musun? Şoföre devam etmesini söyle. Tam olarak neredesin?'

'Walker'da. Bekle...' Şoförle konuştuğumu duydum.

"Polisleri beklememi istiyor.

Beni hoparlöre ver.

Radyoyu ve şoförün konuşmasının ortasında olduğunu duydum.

'Hey, eğer kenara çekersen, sedandaki adamlar ve polisler sokağa gelmeden seni ve karımı öldürecekler. Yaşamak mı istiyorsun? Ne onu yap.

"Tamam, Tanrım, ne yapacağım?" dedi şoför.

"Adın ne senin?

"Ahmed.

'Tamam, Ahmed, Baxter ile bir kavşağa geliyor olmalısın. vardığında sola dön ve zemine bas.

',' dedi. 'Bekle,' dedim.

Christine beni duydu mu bilmiyorum. Hiçbir şey söylemedi.

'Derin nefes al, neredeyse . . Konuş benimle. Bana nerede olduğunu söyle.

'Biz geçiyor ve Süpermarket. Trafik destek Yukarı. Duruyoruz.'

Onun giysiler Hışırdadı, ve I tahmin edildi o oldu dönüp arkasını kontrol ediyor.

'Yüzünü öne dön, tatlım. Sinirlenip trafikte üzerine atlamalarını istemiyorum.

'Bekle...' Donuk bir gümbürtü. Tam arkamızdalar. Işık hala kırmızı. Oh Tanrım...'

"Kendine hakim ol," dedim.

"Arabadan iniyorlar!" diye bağırdı Christine. 'Yere yat,' diye .

Motorun gürültüsünü duydum ve Ahmed, 'Bu adamların silahları var' dedi.

'Taşınıyoruz. Taşınıyoruz, Tanrı'ya şükür,' dedi Christine.

'Yerde kal. Hazır mısın, Ahmed?'

'Kahretsin, bekle. Baxter tek yönlü; ,' dedi.

"İşte tam da bu yüzden döneceksin. Gaza bas, kornaya sonuna bas. Tek bu.'

Devirlerin tavan yaptığını duydum. Christine bir inilti çıkardı. Tek yapabildiğim onun ıslak, ağır nefeslerini dinlemek ve dua etmektir. Taksi hızlanıyor ve fren yapıyordu, motorun gırtlaktan gelen mırıltısını lastik gıcirtısı ve kornanın ağır sesi takip ediyordu. Ahmed karşıdan gelen trafiğin içinden geçiyordu.

'Dönüşü yapmadılar,' dedi Ahmed.

Cam kırılıyor, metal kesiliyor. Christine çığlık atıyor. Büyük bir *gümbürtü*. Korna çalmayı bıraktı ve onun yerine uzun, yavaş bir nota çaldı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cep telefonum elimde hareketsiz, sessiz duruyordu. Telefonumda arama olmadığından emin olmak için kontrol ettim ve çalmasını dileyerek ana ekrana baktım. Onu aradım - cevap vermedi.

Aradım, çıktı. . Tekrar. Hiçbir şey çıkmadı. Tekrar.

Sanki derin sulardan yüzeye çıkıyormuşum gibi, damarlarımda dolaşan kanımın sesi yerini adliye lobisinden gelen gürültüye bıraktı. Panik moduna geçtiğimde bu sesi duymazdan gelmişim. Çanta tarayıcısından gelen yumuşak bip seslerini, sertleştirilmiş kauçuk karo zemin üzerinde gıcırdayan lastik taban seslerini, asansörlerin *ping* sesini, koridorun karşısındaki kahve makinesini çalıştıran elektrikli pompayı, tanıkların gergin konuşmalarını ve avukatlarının sahte kahkahalarını duyuyordum; bunların hepsi ara sıra anons sisteminden gelen tutarsız, şifreli parazit patlamasıyla bastırılıyordu.

Cep telefonum bana baktı, soğukkanlı bir şekilde sessizdi. Telefonların yanından geçip lobiyi boydan boya kontrol ettim. Siyah ceketli adamdan ya da Gill'den hâlâ bir iz yoktu. Bacaklarımı çaprazlayarak sol omzumu duvara yasladım ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Sıradan bir gözlemcinin mesajlarımı kontrol ettiğimi düşünmesini sağlamak için telefonu biraz yukarı kaldırdım ve çevresel görüşümün işini yapmasına izin verdim. Başka kimse göze çarpmıyordu ama bu etrafta beni izleyen çift göz olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Zil sesini duymadan önce hissettim. "Christine? Dedim.

Koşuyordu. Nefes nefese. O zar zor konuşabiliyordu .
Zorluyorum.

"Ben iyiyim. Onları görmüyorum. Sürücü iyi. Ne yapmalıyım?"

"Hala Baxter'da mısın?"

"Evet.

"Geldiğin yoldan geri koş, kazayı geç. Caddenin karşısına geç ve en yakın taksiye atla. Arkana bakma. Sadece koş.'

Ayakları çarpıyor. Boğazında yumuşak
çırpınışlar. "Caddenin karşısındayım.
Bekleyen bir taksi görüyorum.'

"Koşmayı bırak. Ayakkabılarını giy. İçeri gir. Yolunuzu kesmeye çalışacaklar. Canal Caddesi'ne doğru ilerleyip sola dönerek Baxter'a ulaşacaklar ve Hester'dan size doğru gelecekler. Kaza yüzünden Baxter Caddesi'nden aşağı inemeyecekler. Taksiye bin ve şoföre Manhattan Köprüsü'ne gitmesini söyle.

Hiçbir şey.

A araba kapı açılış. Christine almak
içinde, sürücüye talimat vermek.

"Ben . Taşınıyoruz.'

Başımı serin duvara yasladım. İyi hissettirdi, sistemimi rahatlattı. Christine'in nefes almasına izin verdim. Nefes aldığı anda beni çağırdı.

'Sürücünün kaza yapmasını istediniz,' dedi.

Yaptım. Seni takip etmeyeceklerini biliyordum. Dönüp dolaşıp Hester'da önünüzü kesmek isteyenlerini tahmin etmiştim. Artık yapamazlar. Kaza yüzünden Baxter'da trafik tıkanı. Ahmed iyi mi?"

Evet. Sanırım öyle. Başka bir taksiye çarptık. Oldukça düşük hızda. Herkes iyi ama arabalar hurdaya döndü. Ona zarar verirler mi?"

'Hayır. Artık çok fazla tanık var. Burası New York. Kaza mahallinin etrafında şimdiden yirmi kişi vardır.

Gill'den aldığım telefonu kontrol ettim ve kendini kilitlediğini gördüm. Benden dört haneli bir kod istedi.
Yerleştirme

telefonu cebime koydum, nefes aldım ve gözlerimi kapattım.
Bana sedandan iz olmadığını söyledi. Başarmıştı.

'Amy'yi almalıyım,' dedi ve .

"Beni dinle. Kız kardeşini ara. Amy'i hemen okuldan almasını söyle. Red Hook'ta otoyola yakın bir motel bul.'

"Ofisi arayıp bugün dönmeyeceğimi söylemem gerekiyor.

Hayır. Yapamazsın. Beni dinle. Bu çılgınca gelecek

...'

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Ona her şeyi anlattım. Ona üzerinde imzası olan hisse sözleşmesinden bahsettim. Ben Harland için anlaşmaya şahitlik ettiğini yarı yarıya hatırlıyordu; Ben Harland ona ailevi bir acil durumu olduğunu -kızıyla ilgili bir şey- ve Christine'in imzaya şahitlik edebileceğini söylemişti. O zaman bunu hiç düşünmemişti. Ona Dell'den ve görev gücünden bahsettim. Firma, geçmişleri, mali durumları ve David hakkında temel bilgilere girdim. Ona karşı olan kanıtlardan bahsetmedim. Gerek yoktu. Ona masum olduğuna inandığımı söyledim. Bu kadarı yeterliydi.

Sözlerimi bitirdiğimde gözyaşlarını yuttuğunu, sinirlerinin boğazında titreştiğini duyabiliyordum. Konuşmayı taksi şoföründen saklayarak ahizeye fısıldadı.

"Bugün adliyede bir adam beni takip etti. Adı Gill. Şirketin güvenlik şefi. Telefonuna çarptım, içinde seni öldürmesini emreden bir mesaj vardı. Patronların korktu ve David Child'ı temsil etmemi istemiyorlar. Sanırım seni öldürürlerse davaya devam edemeyeceğimi düşündüler. "Rakibini saf dışı bırakmak için iyi bir yol gibi görünüyor.

Tekrar nefes verdi, gerginlik nefesine titrek bir ısıklık sesi gönderdi.

"Seni bir davadan kurtarmak için beni öldürürler mi?

'Bu adam onlara zarar verebilir. David'i kontrol edebilmek, şirketi batırması karşılığında polislerle cezasını kısaltacak bir anlaşma yapmayacağından emin olmak istiyorlar' dedim.

"Şirkette ne işi var?

"Şirketin para işlerinden sorumlu kişilerden biri olan Farooq, Cayman Adaları'nda polis tarafından yakalandı. Firma çamaşır işlerini yapan personeli işten çıkarıyordu; parayı temizlemek için daha güvenli bir yol bulmuşlardı. Firma muhbiri ifade veremeden öldürdü. Federal bir görev gücü, firmanın parayı temizlemek için David Child'ın anti-hacker güvenlik sistemini kullandığını öğrendi. Bir düğmeye basıyorlar ve milyonlar müşteri hesaplarından kayboluyor, yüzlerce bankadaki binlerce hesaptan geçerek güvenli bir hesaba temiz bir şekilde iniyor.

'Bunların hepsi benim hatam. Bana durum tespiti kontrollerini çoktan tamamladıklarını söyledi,' dedi Christine.

"Seni suçlamıyorum. Demek istediğim, mavi çipli bir efsane olan patronunuz önünüze bir belge koyuyor ve bunun helal olduğunu söylüyor - bunu herkes kabul eder. Bu sizin hatanız değil. Ben Harland ve Gerry Sinton'ın suçu. Bununla başa çıkmak zorundayız.'

Ne yaptım ben? Özür dilerim. FBI'a gideceğim. İfade vereceğim.'

Hayır. Bırak ben halledeyim. Sen Amy'nin yanında kal, ben de bu işi çözeyim. Sanırım Dell'in istediği bilgiyi almanın bir yolu var. David parayı hareket ettiren algoritmanın izini sürebileceğini söylüyor. Bilmiyorum. Eğer yapamazsa, bazı şeyleri yeniden düşünmek zorundayım.

'Eğer masum olduğuna inanıyorsanız, savunma yapmasına izin . Benim için olmaz. Bunu yapmayacağına söz ver Eddie.

"Söz veriyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.'

'Şarjım ,' dedi.

"Bak, işe geri dönemezsin. Bunun Harland ve Sinton'ın senin bir şeyler bildiğine inanacağı anlamına geldiğini biliyorum, ama artık bunun bir önemi yok; onlar zaten suikastı çağırdılar.

"Peki ne yapacaksın?

Öne düştü, gözlerim ayakkabılarımı içine aldı, sanki bu düşünceyi yerden yukarı çıkarıyordum.

"David'e geldiğince yardım edeceğim. Dell'in istediği şeyi elde etmesine yardımcı olmaya çalışacağım, sonra da senin ve onun dokunulmazlığı için federallerle bir anlaşma yapacağım.

'Ama bu bir cinayet. Kız arkadaşını vurup öldürdüğünü düşünürlerse serbest bırakamazlar.

Çenemi ovuşturdum ve 'Sanırım bunun bir yolu olabilir, ama burada önceliğim sensin' dedim.

'Ben masum bir adamı benim yüzümden hapiste tutamam.

Bununla yaşayabilir misin?" dedi.

O anda bir cevabım yoktu ama işin bu seçeneğe gelebileceğini biliyordum. Babam bir bahisçi ve dolandırıcıydı, ama asla düzgün bir adamdan para çalmaz, hak etmediği sürece kimseyi dolandırmaz ve kaybetmeyi göze alamayan birinden asla bahis almazdı. Babam bana birinci sınıf bir kanonun tüm numaralarını öğrettiğinde bu becerileri asla kendi deyimiyle 'küçük adama' zarar vermek için kullanmamamı da söyledi.

Çünkü evlat, biz küçük adamız.

Babamın becerilerini kullanarak, onun kodlarını koruyarak, en kötü sigorta şirketlerinden, uyuşturucu satıcılarından, bulabildiğim en aşağılık serserilerden hesaplar alarak bir dolandırıcıydım. Ve bir bebek gibi uyudum. Ancak avukat olduğumda uyku sorunu yaşamaya başladım. Sınır hiçbir zaman net değildi ve bunun bedelini onu görmezden gelmeye çalışarak ödedim. Bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim. Popo ve benim şehrin avukat fonunu dolandırmamız bile ışıklarımı açık tutmaya ve profesyonel muhbiri hayatta tutmaya yardımcı oldu. Şehir bunu karşılayabilirdi. Almamayı göze alamazdık.

"Firma beni öldürmeye hazırsa, size ne yapmaya hazırlar?" dedi.

'Kendi arkamı kollayabilirim. Bunu biliyorsun.'

'Amy'yi güvene alacağım ve seni bir motelden arayacağım. Şarjım bitmeden gitmem gerek. Dikkatli ol Eddie,' dedi ve telefonu kapattı.

Dell'in bana verdiği cep telefonundan gelen titreşim. Ondan bir mesaj:

Çocuk dosyasındaki ifşaat toplanmaya hazırdır.

Bunun sadece David aleyhindeki kanıtlara katkıda bulunacağından emindim ve Dell bunu bir an önce görmemi istiyordu. David için savaşımamı istemiyordu. Onun suçlu olduğuna inanmamı istiyordu. Açıklamada her ne varsa kötü haber olmalıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Child koridorda hızla ilerliyordu. Sarışın asistanı Holly neredeyse ona yetişmek için koşuyordu, kısa bacakları Child'ın uzun ve bilinçli adımlarının yanında bulanık kalıyordu. Kot pantolon ve kazak giymişti ve bir elinde cep telefonu, diğerinde iPad taşıyordu; her iki cihaz da birkaç saniyede bir yeni bir mesajla çınlıyordu. Child'ın sağında Gerry Sinton vardı. İri adam bir eli müvekkilinin omzunda yürüyordu. Beni gördüğünde yüzündeki küçümsemeyi gizleyemedi. Hastanede olanın David değil de Popo olduğunu ne zaman anladığını merak ediyordum. Belki de oraya vardığında.

Önlerine geçtim ve Child'ın yüzünde zorlukla gizlenmiş bir rahatlama gördüm.

David bana, 'Sana ne kadar teşekkür etsem azdır,' dedi. 'Lafı bile olmaz,' dedi Sinton.

Yüzüm "gerçekten mi Gerry?" gibi bir ifadeye büründü. David ağzını kapattı ve gergin bir kıkırdamayı bastırdı. Kefalet sevinci. Ama Child ne kadar rahatlamış görünse de, gülümsemesinin altında yatan korkuyu görebiliyordum.

"Peki bu öğleden sonra ne olacak?" diye sordu David.

"Savcılığın iddiasını test etmek için ilk şansımız olan ön başlıyoruz.

Ön duruşmadan feragat ettiğimizi sanıyordum. Bu duruşmada kazanılması gereken bir dava. Ve bir mucize eseri ön duruşmada savcılığın elinde yeterli olmadığını kanıtlasanız bile, savcı yine de iddianame için büyük jüriye götürebilir,' dedi Sinton.

Esasen, bir ağır davasında, savcılığın iki hakkı vardır. Ön duruşma sırasında suçlama için yeterli olası neden olduğunu bir hakime kanıtlayamazlarsa, aynı davayı her zaman büyük jüriye götürebilirler: sanığı suçlamak için yeterli kanıt olup olmadığına karar veren otuz halk üyesi - sadece savcılar dinlerler, savunma avukatlarını değil ve yüz kişiden doksan dokuzunda savcı iddianamesini alır.

"Bırak da büyük jüri için ben endişeleneyim. Her seferinde bir mücadele. Şu anda savcılığın davasına saldırmaya başlamalıyız. Eğer David söylediği gibi masumsa, sonuna kadar mücadele etmek isteyecektir," dedim.

"Eddie haklı," dedi David. 'Medya bir noktada bu davaya el atacak ve mümkün olan her düzeyde mücadele ettiğimi bilmelerini istiyorum.

"Elbette," dedi Sinton. 'Sadece, sana söylemek zorundayım David, aleyhindeki kanıtlar önemli.

'Bunu tartışmayalım, Gerry. Takıma gir,' dedim.

Sinton'dan tek alabildiğim başıyla onaylamak oldu. David yine gülümsedi ve elimi sıktı. Elimi bıraktığında, tokalaşırken ona verdiğim kartviziti avucunun içine aldı ve elini pantolonunun cebine soktu. Kartın üzerine Kertenkele'yle nasıl buluşacağımıza dair talimatlar yazmıştım.

Child anlaşılmaya sadık kalırsa, Sinton'a bir otele gideceğini söyleyecek, ama yönünü değiştirecek, Beşinci Cadde'de bir taksiden inecek ve mavi bir minibüse binecekti - direksiyonda Kertenkele vardı. Onlarla daha sonra Holly'nin dairesinde buluşacaktım.

'Ön eleme saat dörtte başlıyor. Saat üçte burada buluşuruz,' dedim David'e ve Holly ile birlikte adliyeden çıkıp bir taksiye binmelerini izledim. Gerry Sinton da onu izliyordu.

'Hastaneye gitmedin, Flynn,' dedi Sinton.

'I sadece bulundu dışarı hakkında ve karışıklık sonra sen Sola. Yoksa sana söyledim. Özür dilerim. Cep telefonunu bilmiyordum.

sayı.'

Geride durdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

'Aynı takımda olmamız gerekiyor. İkimiz de David için en iyisini istiyoruz, değil mi?

Başımı salladım ve birkaç dakika önce buluştuklarında David'in ona ne söylediğini merak ettim. Her neyse, ben hâlâ yardımcı avukattım.

'Seni ön elemeye istemiyorum,' dedi Sinton. 'Bence anlaşmayı yeniden gözden geçirmelisin. Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bana karşı gelen son kişi fena yandı.

Tek yapabildiğim, muhbir Farooq' asitle ıslanmış cesedini hayal etmektir.

'Belki de karınızı aramalısınız. Ondan biraz tavsiye al ve hâlâ yapabiliyorken çekip git. Yanağında bir titreme belirdi. Yüzünde hiç de azımsanmayacak bir zevkle tekrar konuştuğunda, Gerry Sinton'ın yaptıklarını kendine karşı haklı çıkarmak zorunda olmadığını biliyordum; yasaları çiğnemek ve insanları incitmek umurunda olmadığından da değildi bu. Sinton yaptığı işten zevk alıyordu. Beni tehdit etmekten, büyük miktarlarda para çalmaktan ve yoluna çıkanların canını almaktan zevk alıyordu.

"Ben ofise dönüyorum. Sizi daha sonra göremeyeceğimden eminim, bu yüzden lütfen karınıza benden bir mesaj iletin. Ona taksi ücretlerini masraflarına ekleyemeyeceğini söyle.

Çoğu iri adam gibi Sinton'ın da kalın bir çenesi vardı. Kulağın bir santimetre önünde, temporomandibular eklem. O noktaya indirilecek ani bir yumruk en ağır çeneyi bile cam gibi paramparça ederdi. Siyah bir Mercedes kaldırıma yanaşıp tek kelime etmeden Sinton'ı götürürken bunları düşündüm.

David ve Christine'e yönelik tehdidi ortadan kaldırmanın tek yolu David'e karşı açılan davanın sağlamaktı. Mahkumiyet tehdidi David'i ve benim onunla olan ilişkim her ikisinin de hayatını riske attı. David aleyhindeki kanıtlar ortadan kalkarsa

artık firmadan vazgeçmeleri için baskı altında değillerdi. Çoğu elden çıkarma ya da savunma anlaşması ön duruşmadan önce gerçekleşir. Bu yüzden Gerry bu süreci atlamak ve anlaşma yapma güdüsünü ortadan kaldırmak istedi.

Güvenlikten geçerken Gill'den aldığım telefonu bir zarfa koydum ve güvenlik masasına bıraktım. Binadan çıkarken Lester Dell'e bir mesaj gönderdim ve telefonu açmasını söyledim. Adliyenin dışındaki sokak insan kaynıyordu. Manhattan'da öğle vakti. Kendimi büyük ve hızlı bir kalabalığın içinde kaybettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir lokantadan bir fincan kahve aldım ve arka tarafta, pencereye yakın bir masaya oturdum. Birkaç dolambaçlı yoldan gittiğimi düşünürsek, beni yürüyerek takip etmek zor olurdu. Yine de birkaç dakikada bir pencereyi kontrol ederek üzerimde bir çift göz olmadığından emin oldum. Binaların üzerinde, yağmura gebe, cüruf taşından bir gökyüzü asılı duruyordu. Kahve sıcak ve sertti.

Federallerin bana verdiği cep telefonundan Dell'in numarasını . Merhaba bile demedi.

'Gerry Sinton'ın yirmi dakika kadar önce müvekkilinizi taksiye bindirdiğini gördüm. Anlaştığımızı sanıyordum. Anlaştığımızı sanıyordum: Bana bir savunma, algoritma ve Child'ın şirket aleyhindeki ifadesini verin, biz de karınıza yönelik suçlamaların düşmesine izin verelim.

'Sana , David'in kafasını taşa ihtiyacın olanı alacağım. Telefonu aldın mı?'

Ben aldım. Nereden ?'

"Gill'den aldım. Üzerinde karımı öldürmesini emreden bir mesaj var.'

'Tanrım, o iyi mi? Nerede o?'

O güvende. Şimdilik. Telefon sizi Sinton'a yaklaştırabilir - mesajın ondan geldiğini tahmin ediyorum. Bu bir cinayete teşebbüs suçlamasıdır.'

Hemen teknik ekibimi çağırıyorum. Bu çok ilginç. Firma mümkün olan her şekilde davadan alınmanı istiyor. Yaklaştık. Ama hata yapmayın - Sinton'ı cinayete teşebbüsten tutuklamakla ilgilenmiyorum; federaller onu bu konuda yakalayabilir. Benim işim firmanın müşterilerine zarar vermek.

silah tüccarları, teröristler. Bunu yapmak için paranın izini s rmem gerekiyor.

"Ne gerekiyorsa yaparım ama karşılığında Christine ve David'i istiyorum.

    ekti.

"Hiç birini gerçekten kaybettiniz mi?" dedi.

Ailemi düşündüm. Oldukça genç öldüler, zamanlarından önce, kesinlikle.

"Bu bir delik gibi, Eddie. Giden şeyin yerine yenisini koyamazsın - ama onu başka şeylerle doldurmaya  alı abilirsiniz. Yeni  eylerle. Düzeltmeye  alı abilirsiniz. Şirket Sophie'yi benden aldı ve bunu düzeltmem gerekiyor. Bunu yapabilirim. Ama buradaki diğer kurbanı d   n. Clara Reece, David'in dairesinde kafasının arkasında iki  arj r mermi ile yatarken bulundu. İstedikimi elde etmek için cinayet suçlamasından kurtulmasına izin verirsem, bir çukur daha kazmı  olurum. O yola girmeyece im. Giremem. Sen de yapmamalısın. Mesajımı daha önce almı sın. Savcının  n duru ma için ek kanıtları var. Oku ve bana David Child'ın masum olduğunu söyle.'

Dell'in oyununu anladım. Tanıdık bir oyundu. Bu, adalet sisteminin Amerika'da her gün oynadık ı bir oyundur - çünkü bazen gerçekten suçsuz olup önemli değildir; tek akıllıca hareket suçu kabul etmek ve daha az ceza için anlaşma yapmaktır.

"Benden yeni kanıtları okumamı ve David'e masum olup olmadık ına bakılmaksızın kesinlikle mahkum edilecek ini ve tek seçeneğinin suçunu kabul edip cezasını hafifletecek bir anlaşma yapmak olduğunu söylememi istiyorsunuz.

'Bingo,' dedi Dell.

Her olur. Ben de yaptım. Masum insanlar genellikle bir anlaşma yapıp iki yıl içinde dışarı  ıkabilecekken kaybetme ve on beş ya da yirmi yıl yatma riskini almak istemezler. Bu matematik - adalet değil, ama gerçek bu.

"İnceleyece im ama David'i ikna edebilecek imden emin değilim.  n duruşmada ifade vermesi için GSR uzmanına ihtiyacım olacak. Bu da

yardım et.'

'Nasıl olur? Bilirkişi raporları bu aşamada teslim edilmiyor mu? Yani, bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum.

O haklıydı. Bir ön duruşmada, çok iyi bir neden olmadıkça uzmanların yemin altında ifade vermeleri gerekmiyordu. Raporları çapraz sorguya tabi tutulmadan basitçe hakimın önüne konuyordu.

"Çocuk için. İkna edici bir şey. En güçlü kanıtlardan biri derisindeki ve giysilerindeki GSR. Rapor teslim edilirse, Child üzerinde gerçek bir etkisi olmaz. Öte yandan, uzman ifade verirse ve benim onun ifadesine karşı koyacak hiçbir şeyim yoksa, bu Child'ı daha da batırır ve üzerinde baskı oluşturur.

"Demek istediğinizi anlıyorum. Savcıyı arayacağım. Bu çocuk anlaşıma yapmanın tek şansı olduğunu anlamalı. Senin de öyle. Bir şeyler yemelisin. Uzun bir gün olacak. Yaban mersinli kreplerin çok güzel olduğunu duydum.

Cevap veremededen arama kesildi. Sokakta park etmiş araba yoktu, kaldırımda Dell'e benzeyen kimse yoktu. Kahretsin, çok iyiydi. CIA ajanlarının sadece isterlerse göründükleri fikrine kendimi bıraktım. Garson kız başka bir şey isteyip istemediğimi sordu. Yaban mersinli krep sipariş ettim.

Savcıyı GSR uzmanını çağırmaya ikna etmek için Dell'e güveniyordum. Adamı çapraz sorguya bile çekemezsem ön duruşmayı kazanma şansım yoktu. Ama o anda tanığa yöneltecek tek bir nokta bile düşünemiyordum. Gelecektir. Eğer David masumsa, er ya da geç, bunu kanıtlamak için ihtiyacım olan cephane bana gelecekti.

Siparişimi beklerken Dell'in dosyasının kopyasını açtım ve belgeleri karıştırmaya başladım. İlk parti, hepsi Harland ve Sinton'daki ortaklar tarafından şahitlik edilen hisse devir sözleşmelerinden oluşuyordu. Christine'in şahitlik ettiği anlaşıma da dahil olmak üzere kırktan fazla anlaşıma saydım.

Bu kağıtların arkasında daktiloyla yazılmış bir şirket listesi vardı. Her sayfada otuz ve on sekiz sayfa saydım. Şirketlerin hiçbiri tanıdık değildi. Liste alfabetik sıradaydı ve Christine'in şirketin adını kontrol etmek için geri döndüm. Farooq'tan aldıkları bilgi buydu. Dell'in Langley'deki ekibi bu şirket hesaplarını izliyor olmalıydı. Yeni çamaşırhane sistemini böyle bulmuşlar.

Diğer tek belge Harland ve Sinton'ın güvenlik ekibinin fotoğraflarıydı. Gill'in daha önce gördüğüm fotoğrafına takıldım.

Bunun arkasında dört fotoğraf daha var. Şirketin güvenlik ekibi. Beş adamın grup çekimleri. İki siyah takım elbise, beyaz gömlek, koyu renk kravat giymiş ve saçlarını mantıklı bir şekilde kestirmiş. Diğer ikisi sivil kıyafetler giymiş: kot pantolonun içine sokulmuş düğmeli gömlekler.

Boynunda çığlık atan adam dövmesi olan siyah paltolu adamın fotoğrafı yoktu.

Birkaç dakika boyunca oradan oraya aktarıldıktan sonra nihayet şehir merkezindeki acil servisten bir hemşireyi aramayı başardım. Popo ameliyattan çıkmıştı ama durumu hâlâ kritikti. Krepler geldiğinde hiç iştahım yoktu ama yine de bir ısırik aldım. Lester Dell bir konuda haklıydı - krepler mükemmeldi.

Bir süre oturup düşündüm. Lokantanın köşesinde 'PARA GİRİN' yazan iki bilgisayar vardı. Kahvemi alıp bilgisayar terminallerinden birine yöneldim. Dizlerimin yanında bir yuva vardı ve ona birkaç dolar değerinde bozuk para attım. Ekran değişti ve Google ana sayfasını açtı. 'Bernard Langhiemer' yazdım ve aramaya bastım.

İlk başta arama, biraz farklı bir isme sahip başka bir adam için bir ton sonuçla geri geldi. İsmi tam yazılışını aramak için seçeneğe ve altı bin sonuç aldım - hepsi Almanca. Daraltmak için

'David Child' ile birlikte 'Bernard Langhiemer' yazdım ve return tuşuna bastım.

İlk olarak bir teknoloji blogunda yayınlanan ve her iki isim için de olumlu sonuçlar gösteren bir makale geldi. Yazı dot-com şirketleri, özellikle de belirli sosyal medya platformlarının neden yükseldiği ve bazılarının neden başarısız olduğu üzerineydi. Bu konuları kendim takip etmiyordum - hiçbir sosyal medyada yer almıyordum - ama nasıl işlediğini biliyordum. Makalenin küçük bir bölümü Wave adlı bir sosyal medya platformunu inceliyor ve onu Reeler ile karşılaştırıyordu. Makaleye göre Wave, Bernard Langhiemer'in buluşuydu. Reeler'dan iki hafta sonra faaliyete geçti ve bir yıl sonra . Yazar, Reeler'ın Wave'den daha kullanıcı dostu, daha az sofistike olduğunu ve daha önce ortaya çıktığını . Tüm bunlar Langhiemer'in projesinin başarısız olmasına katkıda bulundu. Yarım düzine sayfaya daha göz attım ama hepsi Almanca'ydı ve eski aile ağaçlarıyla ilgiliydi.

İnternette Langhiemer ile David arasında bir anlaşmazlık olduğuna dair hiçbir şey yoktu ve Langhiemer'in herhangi biri için tehdit oluşturabileceğine dair hiçbir şey bulamadım. David'in Langhiemer'in kendisine tuzak kurduğunu düşünerek muhtemelen kötü bir karar verdiğini düşündüm. Adam yeterince sade görünüyordu.

E-postalarımın girmek için bir dakikamı ayırdım. Acil bir şey yoktu. Çıkış yaptım, dosyalarımı topladım, çeki ödedim ve kapıya yöneldim.

Kişisel cep telefonumdan gelen zil sesini duydum ve arayanın Christine olmasını umdum. Arayanın kimliği bana numaraya ulaşılamadığını söyledi.

"Merhaba," dedim.

"Bana ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz?" dedi hattın diğer ucundaki ses. Erkek, otuzlu yaşlarının başında, belki aksanında Orta Batı'dan bir iz.

"Kim bu?" diye .

"Bernard Langhiemer.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Lokantanın etrafına bakındım. Kimse benimle ilgilenmiyordu. Sokakta olmanın daha güvenli olduğuna karar verip oradan ayrıldım ve şehir merkezine geri döndüm.

"Bu numarayı nereden buldun? Dedim ki.

'Demek beni soruşturuyorsun,' dedi, cümleyi dişlerinin arasından tükürerek.

"Ben öyle bir şey demedim.

"Oh, sen yaptın. Beni kandırmaya çalışmayın, Bay Flynn. Beni aradığınızı biliyorum. Bilmek istediğim şey neden olduğu.

Bir internet kafede yaptığım tek bir aramadan beni nasıl bu kadar hızlı takip edebildiğini anlayamıyordum. Sonra e-postalarımı kontrol ettiğimi hatırladım. Belki de beni oradan bulmuştu. Bu adamla oynamanın bir faydası yoktu, bu yüzden dansı kestim ve doğrudan ona gittim.

'Tanışmak istiyorum,' dedim.

arka planda bir bir kadın sesi duyabiliyordum. Biri Langhiemer'e bağılıyor, '. Arama yok.'

Mikrofonda bir törpü ve boğuk bir erkek sesi duydum. Langhiemer duymamı istemediği bir şey söylemek için elini telefonun üzerine koymuştu. Belki de bu ses kız arkadaşını ama garip bir kelime seçmiydi. Aklımda kaldı.

Tekrar konuştuğunda sesi netti ve öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Peki ne konuşacağız? Firmanızın müşteri hesabındaki minimum para miktarını mı? Limit aşımını mı? Belki de ciltsiz polisiye romanlara olan düşkünlüğünüz ya da kahvaltınızı her zaman Ted's Diner'da yapıyor olmanız? Devam edebilirim...'

'Hızlısınız Bay Langhiemer. Gerçekten hızlısınız. Keşke Wave'i daha hızlı fırlatabilseydiniz, şimdiye kadar zengin olabilirdiniz. David Child'ın sizden önce davranması çok kötü oldu.

'Demek David'le ilgili, anlıyorum. Sizinle temasa geçeceğim,' dedi ve telefonu kapattı.

Şaşkınlık içinde telefonuma baktım. Bernard Langhiemer gerçekten ilginçleşmişti.

Christine'in ablası Carmel, Amy'yi okuldan almış ve ona bir pansiyonda katılmıştı.

245 Red Hook'ta. Amy sarsılmıştı. Sessizdi ve Christine'in gitmesine izin vermiyordu. Yedi ay önce Rus mafyası tarafından ve fiziksel olarak zarar görmemiş olsa da hasar almıştı. İyileşmesi istikrarlı ama yavaştı ve tüm bunlar onun için çok fazlaydı. Christine telefonda ağlıyordu. Yanlarına gitmek, ikisine de sarılmak için içimdeki dürtüyle savaştım. Ne pahasına olursa olsun onları New York'tan çıkarmalıydım - güvenli bir yere, kimsenin onları aramayacağı uzak bir yere.

'Eddie, korkuyorum,' dedi Christine.

'Bunu düzelteceğim. Hepinizin iyi olduğundan emin olacağım. Sizi seviyorum.

İçini çekti ve sesini kalınlaştıran duyguyu duydum. 'Ben... Kimsenin seni incitmesine izin verme,' dedi ve telefonu kapattı.

Foley Meydanı'ndaki kaldırıma çıktım ve 1 Hogan Place'deki savcılık ofisine doğru ilerledim. Binada sıkı bir güvenlik vardı ve ben oradayken acil bir tehlikeyle karşı karşıya değildim.

Asansörle bölge savcısının ofisinin resepsiyon bölümüne çıktım. Resepsiyon görevlisi Herb Goldman adında yaşlı bir adamdı. Herb zamanında bir düzine bölge savcısının gelip gittiğini görmüştü. Çelik grisi saçları, neredeyse bina kadar eski olan ciğer lekeli yüzünü çerçeveliyordu.

"Teslim olmaya mı geldin, Eddie?" diye sordu Herb.

Teslim oluyorum, Herb. Savunma avukatı olmaktan suçluyum. Burada gözlerimin bağlanması ve idam mangasını mı bekleyeceğim?

'Ben seninle konuşmayı kabul eden aptal her kimse onu bulana kadar sen şuradaki lekeli kanepeye oturabilirsin. Kimi arıyorsun?'

"Julie Lopez.

Telefonu eline alıp dahili bir numarayı aradığında Herb'ün gözleri biraz yukarı fırladı.

'O burada,' dedi.

Ahizeyi yerine koyarak bana oturmamı ve kısa süre içinde beni göreceğini söyledi.

Saat bir buçuğa geliyordu. Ön elemanın başlamasına iki buçuk saat vardı.

Bölge savcısı Michael Zader kapıyı tekmeleyerek açıp, "Flynn, bu taraftan," dedikten sonra dönüp hışımla mağara gibi ofise girmeden önce oturmaya ancak fırsat bulabildim.

Herb kıkırdadı ve Zader'in kapıda kaybolduğundan emin olduktan sonra ellerini birleştirip bir *vızıltı* sesi çıkardı ve bana bir ışın kılıcı saplayacakmış gibi yaptı. Soyadı *Yıldız Savaşları*'ndan bir karaktere benzediği için savcının başına gelmeyen kalmamıştı. Artık kimse, Herb bile, bunu onun yüzüne karşı yapmıyor.

Dış ofiste şehirdeki en iyi elli bölge savcı yardımcısı bulunuyordu. Açık planlıydı, masa bölmeleri yoktu ve savcı yardımcıları dörderli kümeler halinde birbirlerine bakacak şekilde oturuyorlardı. Zader, çalışanlarını davalarını ofiste tartışmaya, açılış ve kapanış konuşmalarını birbirlerine aktarmaya, geri bildirim ve eleştiri yapmaya, bunlardan bir şeyler öğrenmeye ve daha iyi olmaya teşvik ediyordu. Zader, haftada iki saat savunma koçluğunu zorunlu hale getirmiş ve bütçesinin yaklaşık yüzde beşini eğitimci için . Sonuç olarak mahkumiyet oranları yükselmeye başlamıştı. Mahkeme salonunun gerçek bir öğrencisiydi ve ADA rütbelerinde yükselmişti. Zader ilk cinayet davasını yıkıcı bir şekilde kazandıktan sonra, meslektaşları çekmecelerine *Star Wars* oyuncakları bırakmayı bırakmıştı.

Miriam Sullivan'ın masasının önünden geçtik, Zader'inkinin yanında bir köşede oturuyordu ama içeride değildi. Penceresindeki tabelayı gördüm: BÖLGE SAVCI YARDIMCISI. Son seçimlerde Zader'e karşı aday olmuş ve kıl payı kaybetmişti. Genellikle başarısız aday o noktada savcılıktan çekilir ama Miriam öyle yapmamıştı. Zader'in onu kalmaya ikna ettiğini ve dört yıl sonra görevden ayrıldığında onu aday göstereceğini söylediğini duymuştum; zaten valilik kampanyasını planlıyordu.

Onu ofisine kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Zader yaşlı bir erkek modele benziyordu. Çoğu profesyonel vücut geliştiriciden daha az yağ taşıyordu ve onların kütlesine sahip olmasa da oldukça yırtık pırtıktı. Kolları sıvalı, soluk mavi kravatının altındaki üst düğmesi açık ve siyah, parlak saçlarıyla bir katalog için poz vermeye hazır gibi görünüyordu.

Masasının yanındaki küçük buzdolabında duran şişeden kendine bir portakal suyu doldururken, "Otur," dedi. Bu ofiste burbon yok. Bana hiçbir şey teklif etmedi.

Oturdu ve bir dosyayı karıştırdı. Ofisin bir duvarında büyük ekran bir televizyon vardı ve arkasında raflar mahkeme sunumu üzerine kitaplar, avukatlık üzerine eğitici DVD'ler ve deri ciltli tüzüklerle doluydu. Önünde bir dizüstü bilgisayar ve bilgisayar vardı ama hiçbir yerde fotoğraf yoktu; Zader işiyle evliydi.

Gözlerini sayfalardan ayırmadan, "Peki, adaletteki bağlantınız kim?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim.

'David Child gibi bir müşteriyi elde etmek için çok fazla tekerleği yağlamış ya da çok fazla kahverengi zarf vermiş olmalısınız. Sadece bu kadar üst düzey bir bağlantıyı nasıl kurduğunuzu merak ediyordum, belki de haraç?

İçimi çektim.

"Sadece senin gibi ucuz bir avukatın Child gibi büyük bir balığı nasıl ele geçirdiğini merak ediyorum. Ancak o zaman başını bana bakacak kadar kaldırdı.

"Bu ayrıcalıklı bir durum ve sen de bunu biliyorsun. Julie'nin bu davada ADA olduğunu sanıyordum. Neden seninle konuşuyorum?"

Ağzının kenarındaki bir seğirme gülümseme yerine geçti. Bardağı kaldırarak uzun bir yudum aldı, portakal suyunu boşalttı ve kenarda portakal parçalarından oluşan kalın bir kalıntı bıraktı.

"Size bir içki ikram ederdim ama portakal suyunun yanında votkam yok.

Zader tamamen taktikçiydi. Her zaman. Bir yıl boyunca çalışmayı bıraktığım ve alkolün dibine vurduğum mahkemede herkes tarafından biliniyordu. Birkaç ay önce döndüğümde kimse bu konuyu açmayı uygun görmemişti. Bu kişiseldi ve çoğu avukat, hatta savcılar bile bana karşı kin beslemiyordu. Bir sürü avukat AA'dan geçti. Hayır, Zader'in benimle bir sorunu yoktu çünkü eskiden sarhoştum. Benden sadece yetkin bir savunma avukatı olduğum için hoşlanmıyordu. Ona göre ben bir pisliğim.

Artık o kadar çok içmiyorum. Her neyse, benim için biraz erken. Buraya Çocuk davasındaki keşfi almaya geldim, hakaret etmeye değil. Saygısızlık etmek istemem.'

Alınmadım. Karın nasıl? Gerçek bir hukuk firmasında çalıştığını duydum. Aferin ona. En azından evde biri eve iyi para getiriyor. Oh, bekle, şimdi ayrıldınız. Özür dilerim, unuttum.

Ahşap kolçağı daha da sıkı kavradığımda biraz çatladı. Buna ihtiyacım yoktu. Zader'in beni kızdırmaya çalışmasına aldırmadan zaten uçurumun kenarına çok yaklaşmıştım.

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı eğdim ve gülümsedim. Yüz hatlarında bir an için alaycı bir ifade belirdi ve anda kayboldu.

Önündeki dosyayı kapatarak sandalyesinde yaslandı. 'Keşfiniz burada. Ayrıca bu öğleden sonra ofisime başka bir şey daha gönderildi.

"Erkek arkadaşından çiçek mi? Dedim.

Sanki oyun devam ediyormuş gibi başını salladı. Erkek arkadaşı olup olmaması umurumda değildi, ama Zader böyle çocukça bir şakadan ciddi şekilde aşağılanacak türden homofobik bir cimriydi.

Arkasında kâğıtlarla dolu bir masa daha vardı. Bir yığının tepesinde kalın kahverengi bir zarf duruyordu. Zarfı yığının tepesinden kaptığı gibi açtı, içindeki sayfaları çıkardı ve başının üzerine fırlattı.

"Bu David Child için bir savunma anlaşması taslağı," dedi ve anlaşmayı önünde salladı.

Cevap vermedim.

"Daha açık olmak gerekirse, Flynn, bu federal bir savunma anlaşması. Müvekkiliniz yirmi dokuz yaşındaki kız arkadaşını soğukkanlılıkla vurduğunu kabul ediyor ve federal kolluk kuvvetleriyle tam işbirliği yaptığı sürece beş yıl ceza alacak.

'Ben herhangi bir anlaşma görmedim,' dedim.

"Biliyorum," dedi Zader. 'Sen de gitmeyeceksin.

Sayfaları ikiye katladı, sonra kat boyunca yırttı, sayfaları tekrar ikiye katladı ve tekrar yırttı, ellerini maun ağacının üzerine koyarken parçaların masasına sürüklenmesine izin verdi.

'Federal bir belgeyi yok etmek suçtur. Bunu hukuk fakültesinde öğrenmiş olabilirsin ama sanırım spor salonunda mekik çekmekle meşguldün.

'İmzalanana kadar resmi bir federal belge haline gelmezBurada bir anlaşma teklif etmiyoruz. Bunu bizzat söylemek için sizi buraya getirdim. Kimi tanıdığınızı ya da müvekkilinizin kimi tanıdığını bilmiyorum ama bu anlaşmanın imzalanması için ofisime yukarıdan çok baskı yapıldı. Bu cinayetle ilgili dava dosyasını okudum ve bu kadar açık ve net bir dava görmedim. Müvekkiliniz çok suçlu ve ben satın alınmayacağım. Kariyerime mal olsa da, bu davada itiraf pazarlığına izin vermeyeceğim.

'Bu senin davan değil. Lopez'in ADA'da kaydı var.'

İşler değişti, Eddie. Lopez artık ikinci başkan. Bu davayı kişisel olarak alıyorum. Ne kadar zengin olduğun önemli değil.

Müşteri öyle. Ne kadar federal torpil çalıştığının önemi yok. O kızı öldürdüğü için onu ömür boyu hapse göndereceğim.

'Bana masum olduğunu söylüyor ve aslında ben de ona inanmaya başlıyorum. Gemiye sabitlemek için gemiye gelmeniz gerekiyorsa bu dava gerçekten sallantıda olmalı.

'Hepsi masum olduklarını söylüyor. Dosyayı okuduğunuzda bu adamın suçlu olduğunu göreceksiniz.

"Bana blöf gibi geldi. Her zaman bir anlaşma vardır. Beş yılın çok hafif olduğunu düşünüyorsun, ama adamım on yıl karşılığında adresinden savunma yapmak istese, kolunu ısırp koparırdın.

'Eddie, bu dava kazanılamaz. Eğer müvekkilin yirmi yıl almak , bunu düşünürdüm. Gördüğüm kadarıyla müvekkilinizin mahkumiyeti yıldızlarda yazılı.

"Neden sen?

"Tanrılar buna karar verdi. Bir düşünsene. Adamınız kaçarken başka bir araba mı çarpıyor? Bir de tutuklayan polis memuru var. Şansa bakın.

"Memur Jones?

Evet. Çok zeki da on beş yıllık bir emektar. Çavuşluk sınavını asla geçemedi. Bu yıl işi bırakmaya karar veriyor ve Irak'ta bir petrol şirketinin mühendislerini koruyan özel bir güvenlik firmasında işe giriyor. Ve NYPD'deki son gününde müvekkilinizi tutuklar, kariyerinin en büyük baskını yapar - her ne kadar adamınızı içeri aldığı sırada bunu bilmesede de.

'Ben kadere inanmam,' dedim.

"Biliyorum," dedi Zader. 'Ve bu öğleden sonra müvekkilinizin kaderini .

'İlk kimi arıyorsun? IO'yu mu?'

Gözlerinin arkasında bir ışık yandı.

"İlk tanık olarak GSR uzmanını çağıracağım. Sadece onun raporunu sunabilirim, ancak hakim bu kanıtı dinlemesini istiyorum çünkü bundan kaçış yok. Tek bir tanıkla davanızı batıracağım.

Konuşurken parmakları hafifçe çene çizgisini okşadı.

Anlat.

Bana yalan söylemişti. Dell'in savcıyla olan teması ne olursa olsun, onu GSR uzmanını aramaya ikna etmeyi başardığından emindim, ancak Zader'in bana söylediğinden farklı nedenlerle. Savcı olmak sonuçlarla ilgili değildir. Bu sonuçlarla elde ettiğiniz halkla ilişkilerdir. Elbette rakamları iyileştirdi ama herkes rakamlarla oynayabilir. Yüzünü ulusal haberlere taşımak için yüksek profilli bir cinayete ihtiyacı olduğunu bilecek kadar zekiydi. Çocuk davası onun hayallerinin gerçekleşmesiydi. Dünya medyasının önüne koyduğu tartışılmaz uzman kanıtlarıyla ön elemeyi geçerse, eyalet seçimlerinde altın madalyaya sahip olacaktı. Yargıca rapor vermek yerine kameralara şov yapacaktı.

"Müvekkilinizin kafasını bir tabağa koyacağım ve bunu bilmesini istiyorum.

Kapı çalındı. Miriam Sullivan elinde şeffaf plastikle kaplı bir erkek takımıyla Zader'in ofisine geldi. Kuru temizlemeciden yeni çıkmıştı, sadece kameralar için. İş kıyafeti giymişti ve onu son gördüğümünden beri saçlarını kısacık kestirmişti.

Takım elbiseyi televizyonun önündeki sandalyeye bıraktı ve tek kelime etmeden çıktı.

Zader, "Sakıncası yoksa yirmi dakika içinde bir basın toplantım var," dedi.

Dosyanın kopyasını ondan aldım ve çıkarken ofisinin kapısını kapattım.

Miriam'ın ofisinin açık kapısında durakladım.

"Artık kuru temizleme mi topluyorsun?

Dedim.

Başını iki yana salladı. Gözlüklerini çıkardı ve burnunun üstündeki kırmızı olukları okşadı. Miriam, kırk yaşında, çekici ama ölümcül bir mahkeme salonu operatörüydü ve davalarını, rakiplerinin çoğuna üstünlük sağlayan soğukkanlı bir kararlılıkla yürütüyordu.

"Yapma, Eddie.

"Buraya böbürlenmeye gelmedim, Miriam. O ofiste savcı olarak bulunmalısın. Sen ondan daha iyisin. Sen emin cehennem gibi

sana böyle davranmasına izin vermemelisin. Bu iğrenç bir şey.'

"Zader'e karşı hiç dava , değil mi?" "söyleyemem.

Ona dikkat et. Beni kovabilirdi. Ama kovmadı. Savcılık ofisi için kendisine karşı aday olduğum için beni küçük düşürebilmek için kalmamı istedi. Kindar, hesapçı ve hilekâr biri. Düşündüm , biraz sana benziyor.'

"Gururum okşandı.

'Olma,' dedi, sonra öne doğru eğildi ve fısıldadı, 'Onun bokunu alıyorum çünkü hepsini kaydediyorum, günlük girişleri, fotoğraflar ve video. Dünya çapında bir cinsiyet ayrımcılığı davası açıyorum.

"Avukata ihtiyacın var mı?

"Neden, iyi bir tane biliyor musun?

Telefonunu kuru temizleme fişinin önüne tuttu, fotoğrafını çekti ve göz kırptı.

Dikkatli olun. Zader kurallara göre oynamaz. Tüm kariyeri boyunca sadece birkaç dava kaybetti ve onlar da yıllar önce, işi yeni öğrendiği zamanlardı. Küçük oyunundan yorulacağı güne hazırlanıyorum. Beni pes ettirmeye çalışıyor. Bırakmayacağım. Onu bekliyorum ve beni kovmanın daha kolay olduğuna karar verdiğinde, tacizden dava açmadığım sürece, harika bir tazminat almak için yeterli kanıtım olacak. Bence Zader'i yenmenin tek yolu, onun kazandığını düşünmesine izin vermek. İyi şanslar, Eddie. Bu öğleden sonra onun kığını tekmelediğinden emin ol.

'Yapacağım,' dedim.

Resepsiyonda Herb'e el sallayarak veda ettiğimde, Miriam'a söylediğim yalan için çoktan pişman olmuşum - gerçek şu ki, davayı kazanma ihtimalim yoktu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dell üçüncü çalışta telefonumu açtı. Tekrar sarı bir taksiye binmiştim, Holly'nin dairesine gitmeden önce takip edilmediğimden emin olmak için şehrin etrafındaki uzun yola çıkmıştım.

"Savcı savunmayı masadan kaldırıyor. Lanet anlaşılmayı okumama bile izin vermedi. Bir şey söylemeden önce, hayır, Child için daha fazla hapis cezası için blöf yaptığını sanmıyorum. Neden yapsın ki? Zader hırslı bir orospu çocuğu ve bu dava tüm dünyada manşet olacak. Bu Zader'in yükselme bileti ve bunu kameralar önünde oynamak istiyor.

Sessizlik.

"Orada mısın?

Ben buradayım. Zader için endişelenme. Onu ben .
Sen sadece savunmamı getir.'

Yapamam. Zamanımız yok. Ön duruşma iki saat içinde başlıyor. Duruşma başladıktan sonra savcı anlaşma kabul etmez. Bu olay basının dikkatini çektiği için, savcı anlaşma yaparsa, milyarderlere karşı yumuşak, fakirlere karşı sert görünecek. Zader'in Child'a bir örnek olması gerekiyor.

"Aptal mısın sen? Sana söyledim, ben hallederim. Bir anlaşma yaptığında beni ara. Ortakları ve parayı aldığımız sürece cinayet için beş yıl.'

Telefonu kapattı.

Holly'nin dairesi, Child'ın yaşadığı ve cinayetin işlendiği Central Park Eleven'in hemen arkasındaki pahalı bir binadaydı. Ben kovuşturma dosyasını karıştırdım.

Zader bana vermişti, yirmi dakika sonra kapattı. Holly'nin evinden üç blok ötedeydik.

GSR uzmanı Dr. Henry Porter'ın adli tıp raporunu okudum ve dosyadaki her belgeyi - olay yeri raporları, tanık ifadeleri, olay yeri fotoğrafları ve bilgisayar çıktıları - tekrar okudum. Her bir kanıt parçası temiz görünüyordu.

Ve tüm bunlar David Child'ın bir katil olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kavşakta Child'a çarpan Ford'un sürücüsü John Woodrow'un ifadesi vardı. Yolcunun ayak boşluğunda silahı görmüş, geri çekilmiş ve polisleri aramıştı. Bir de yeri inceleme uzmanı Rudy Noble'ın cinayet mahalliyle ilgili ifadesi vardı. Rudyye göre, kurban sırtından iki kez vurulmuş ve felç olmuş. Yüz üstü yere düşmüş. Child'ın dairesinin camını kıran ve komşusu Gershbaum'u alarma geçiren kurşun, muhtemelen kurban düşerken ona doğru ateşlenmişti. Olay yeri inceleme ekibi kurşunun kurbanın içinden geçtiğini, pencereyi kırdığını ve kurşunun bir daha bulunmamak balkondan uçsuz bucaksız mavi doğru yol aldığını düşünmektedir. CSI Noble, kurbanın kafasındaki ağır yaraları ve başının altındaki zeminde meydana gelen hasarı göz önünde bulundurarak, şarjörün geri kalanının kafatasına ateşlendiğini, katilin şarjörü yeniden doldurduğunu ve ardından ikinci şarjörün tamamını kafasının arkasına ateşlediğini, ancak gerçekte kurşunların çoğunun artık kemiğe ya da ete isabet etmediğini, doğrudan zemine gittiğini belirtti. Rudy Noble, zanlı ile maktul arasındaki ilişki ve maktulün ölüm şekli göz önüne alındığında, bu aşırı öldürme eyleminin çılgın bir eş ya da ortak - bu vakada David Child - tarafından işlenen bir suçun klasik bir göstergesi olduğu teorisini öne sürdü. Noble'ın raporunun ekinde dairenin ölçekli bir haritası vardı; küçük, titrek bir şekilde çizilmiş bir şekil, mutfakta bulunan kurbanın cesedini gösteriyordu.

Cinayet Masası Dedektifi Andy Morgan, çoğu zincirleme cinayetlerle ilgili olmak üzere çeşitli açıklamalarda bulunmuştu.

Central Park Eleven'daki ve Ulaştırma Bakanlığı'ndaki trafik kameralarının görüntülerinin kopyalarını aldığıında gözaltında tutuluyordu. Dedektifin ana ifadesi, Clara Reece'in cesedinin bulunduğu adreste yaşayan Child'ın, cesedin binanın güvenlik görevlileri tarafından bulunmasından dakikalar sonra bir trafik çarpışmasına karıştığını keşfetmesiyle ilgiliydi.

Child'ın cildinden ve kıyafetlerinden alınan örneklerin kirlenme olasılığının bulunmadığından emin olmak için Child ve kıyafetleri üzerinde GSR testi yapılmasını emrettiğini ve testlerin bağımsız bir GSR uzmanı tarafından yapılmasını sağladığını söyledi. Morgan'ın seçtiği uzmanın ilginç bir bakış açısı olduğu ortaya çıktı.

Dr. Henry Porter bir zamanlar devletin adli tıp departmanında çalışıyordu ama artık bağımsız bir uzmandı. Dr. Porter kürsüde oldukça sarsılmazdı - gerçekten zor bir davaydı. Porter'ın ifadelerinden hiçbirine daha önce başarıyla itiraz edilmemişti. Savunma avukatı çevrelerinde sağlam bir uzman tanık olarak tanınıyordu. Bu yüzden polisler yüksek profilli bir vurulma olayının kokusunu aldıklarında - kesinlikle manşetlere çıkacak bir olay - savcıya danıştılar ve davalarını güçlendirmek için sözde bağımsız Dr Porter'ı getirdiler.

Porter'ın raporu Child'ın yüzünde, ellerinde, kollarında ve vücudunun üst kısmında yüksek yoğunlukta barut kalıntısı olduğunu doğruladı. Birisi tetiği çektiğinde, ateşleme iğnesi ile kapsül arasındaki temastan kaynaklanan küçük patlama, silahın ve merminin etrafına küçük bir gaz bulutu gönderir. Bu bulut, şarapnel gibi küçük parçacıklar içerir ve bunların bir kısmı ısı nedeniyle bir araya gelir. Bu, atış . Malzemenin bir kısmı kurbanın üzerinde, silahta ya da ateş edenin üzerinde bulunabilir. Uzmanlar kurşun, baryum ve antimon ya da bunların patlamadan kaynaklanan yanmış kombinasyonlarını ya da fişekten, hatta bazen silahın kendisinden gelen parçaları aramaktadır. Porter'ın görüşüne göre GSR'nin miktarı tutarlı olacaktır.

Child'ın birden fazla kez ateşli silah kullanmış olması. Raporun eklerinde her bir numunede bulunan madde konsantrasyonlarını gösteren grafikler vardı. David'in cildinden ve kıyafetlerinden alınan numuneler hemen hemen aynı görünüyordu, ancak silahtan alınan numunenin sonuçlarını gösteren grafik biraz farklıydı; GSR o kadar yoğun değildi. Maddenin silahın kendisinden geniş bir alana yayıldığı düşünülüyordu, bunun neden böyle olabileceğini anlamak kolaydır. Ancak başka farklılıklar da vardı. GSR'nin temel göstergelerinden biri olan kurşun kalıntıları silahta bulunmuş, ancak David'in örneklerinden elde edilen sonuçlarda hiçbirine rastlanmamıştır. Buna ek olarak, David'in örneklerinde bulunan diğer bazı GSR dışı materyaller de tabanca sonuçlarından farklıydı. Yine, o kadar da büyük sorun değil. Asıl sorun, eğer David doğruyu söylüyorsa, üzerinde hiç GSR bulunmaması gerektiği idi.

Porter ayrıca David'den alınan örneklerde bulunan büyük yanmış kauçuk ve naylon onun eldiven giydiği anlamına gelebileceği teorisini de ortaya attı. Bu teorinin bir kısmı beni biraz sarstı. Savcılık Porter'a bunu bulgularına eklemesini söylemiş gibi geldi, böylece David'in arabasından çıkan silahta parmak izi eldiven giymiş olmasıyla açıklanabileceğini iddia .

Dedektif Morgan'ın Child'a en az altı kez silah sahibi olup olmadığını, ateş edip etmediğini ya da ateş eden birinin yanında bulunup bulunmadığını sorduğunu hatırladım. Child hiç silah sahibi olmadığını, silah tutmadığını ya da silah ateşlenirken yanında bulunmadığını söylemişti. Porter'ın GSR raporu bu ifadeyi yalanlıyor gibi görünüyordu.

Child'ın sorguda verdiği cevaplar ve Morgan'ın raporu birleşince Child'ın cinayeti işlediği ortaya çıktı. Buna bir de Child'ın Gershbaum'un silah seslerini duymasından ve pencerenin patladığını görmesinden hemen önce daireye girip çıktığını gösteren güvenlik kamerası görüntüleri eklendiğinde, Gershbaum'un yazacağı tek şey bu olurdu.

Porter'ın raporu hakkında düşündüm. David'in üzerindeki GSR ile silahın üzerindeki GSR arasındaki test sonuçlarındaki ince farklar ilgimi çekti. Çoğu zaman bir davayı çözmenin anahtarı küçük ayrıntılarda, en ince tutarsızlıklarda yatardı. Bunu çözmem gerekiyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kertenkele Holly'nin dairesinin kapısını açtı ve bir Beretta dayadı.

'Tanrım, dikkatli olmazsan bugünlerde birini öldüreceksin,' dedim.

"Kertenkele umut içinde yaşar," dedi Kertenkele.

Silahını yanına bırakarak bana boştaki elini uzattı. Adamın pnömomatik pres gibi bir tutuşu vardı. Onu son gördüğümünden beri yeni bir dövme yaptırmıştı. Şişe yeşili bir yılanın kuyruğu düz siyah tişörtünün boynundan çıkıp çene çizgisine doğru kıvrılıyordu. Sürüngeleleri severdi. Ve nedense kendisinden hep üçüncü şahıs olarak bahsederdi. Kimse nedenini bilmiyordu ve kimsenin de ona soracak cesareti yoktu. Temiz traşlı, sık kesilmiş koyu renk saçları ve spor salonu fiziğinin üzerinde sıfır yağ oranıyla Kertenkele ciddiyet saçıyordu. Eski askerdi ve Afganistan ile Irak'ta görev yapmıştı. Eve döndüğünde savaşa devam etmişti ama artık Şapkalı Jimmy'den iyi para alıyordu.

"Kuyruğu kaybetmekle ilgili bir sorun var mı? Dedim ki.

Hiçbiri. Taksi ara sokağa girdi, dışarı çıktılar, bir sonraki ara sokağa döndüler ve benim minibüse bindiler. Taksi olduğu yerde kaldı, görüşü ve kuyruklarını engelledi. Temiz bir şekilde kaçtık.

Daireden çıktı ve ben yanından geçerken koridoru kontrol etti. Eşikten geçer geçmez güçlü bir kimyasal koku üzerime sinmişti. Holly ahşap zeminde diz çökmüş, inatçı bir lekeyi öfkeyle ovalıyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde iki galonluk bir çamaşır suyu şişesi duruyordu ve paspas kovası da eski kahverengi deri sandalyenin yanında duruyordu.

Başını yerden kaldırdı ve ovalama fırçasıyla gösterdiği çabadan dolayı yüzünün kızardığını gördüm.

'Temizlikle ilgili bir sorunu var,' dedi ve avuçlarını genişçe açtı. Yeni misafiriyle yaşamının oldukça zor olacağını düşündüm.

Evin kirası muhtemelen küçük bir servete mal olsa da, pek büyük sayılmazdı. Sağ tarafta küçük bir mutfak, sol tarafta televizyon, bir kanep ve bir deri koltuk vardı. Yaşam alanının ötesinde dört sandalyeyle çevrili kompakt, kare bir yemek masası vardı. İki kapı sırasıyla banyoya ve tek kişilik yatak odasına açılıyordu.

Yemek masasında Child dizüstü bilgisayarının tuşlarına basıyordu. Varlığını fark etmemişti bile. Ona yaklaştığımda, yerde hepsi aynı spor mağazasından alınmış yarım düzine alışveriş torbası fark ettim. Poşetler yeni kıyafetlerle doluydu.

David'e merhaba demek üzereydim ki durdum. Geri çekildim. Çantalardan birini aldım ve ona baktım.

Yeşil kapüşonlu bir sweatshirt giymişti ve sanki içine iki kez sığabilecekmiş gibi görünüyordu. Gri eşofman altı sıska bacaklarından ve bir çift kırmızı spor ayakkabı giymişti. Çantalarda birbirinin aynısı birkaç yeşil üst, gri pantolon ve iki çift kırmızı Nike daha vardı.

Holly'ye baktım, o da cevap olarak gözlerini devirdi.

Bu, polisin ifadesinde tarif ettiği ve David'in binasındaki güvenlik kamerası görüntülerini özetleyen kıyafetin aynısıydı; David'in sarhoş sürücü tarafından çarpıldığında giydiği kıyafetin aynısıydı; masada otururken giydiği kıyafetin aynısıydı.

'İşle ilgili kararları bir çırpıda verebilirim ama sabahları mısır gevreği markamı seçmek için bir saatimi harcayabilirim. Gündelik şeyler söz konusu olduğunda, seçim yapmaktan hoşlanmıyorum,' dedi David, hala bilgisayar ekranından başını kaldırmadan. 'Bu kıyafetleri seviyorum. Bunlardan birkaç tane alıyorum ve sabahları daha kolay oluyor. Seçim yapmama gerek kalmıyor. Tek yapmam gereken kıyafetleri doğru sırayla giymek.

Başımı salladım, doğru sıranın ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

David'in dizüstü bilgisayarından bir zil sesi yankılandı. Sonra bir tane daha. Cıvı cıvı uyarılar çoğaldı ve David pedine dokunmaya ve parmaklarını üzerinde gezdirmeye başladı.

'Adıma bir e-posta uyarısı gönderdim. Görünüşe göre işim bitti,' dedi.

Ayağa kalktı ve televizyonun kumandasını buldu, açtı ve CNN'i buldu. İsimsiz bir ödül töreninin kırmızı halısında çekilmiş Ekranın altındaki afişte REELER'İN KURUCUSU VE YÖNETİCİSİ DAVID CHILD BİRİNCİ DERECE CİNAYETLE SUÇLANIYOR yazıyordu.

Ses seviyesi göstergesi ekranda belirdi ve sunucunun sesi televizyondan yükseldikçe yükseldi.

'... Bölge Savcısı Michael Zader, David Elliott Child isimli şahsın tutuklandığını ve birinci dereceden cinayetle suçlandığını açıkladı. Kurbanın adı resmi olarak yirmi dokuz yaşındaki Clara Reece olarak açıklandı. CNN kaynakları Clara Reece'in, popüler sosyal medya platformu Reeler'in milyarder kurucusu yirmi iki yaşındaki David Child'ın nişanlısı olduğuna inanıyor. Şu anda daha fazla bilgi açıklanmadı, ancak CNN bu hikayeye ilgili daha fazla bilgi alır almaz sizlerle paylaşacak. Ekonomi ve iş analistimizin borsanın bu habere nasıl tepki verdiğini bir saat içinde rapor etmesini umuyoruz. Tahmin edebileceğiniz gibi, Reeler için iyi değil. Öte yandan New York Liman Polisi, Doğu Nehri'nde kimliği belirsiz bir erkek cesedi buldu. Erkeğin altmışlı yaşlarının sonlarında olduğu söyleniyor...'

David gücü kesti ve kumandayı duvara fırlatmaya hazır bir şekilde kolunu geri çekti.

Kendini durdurdu, bir süre alnını tuttu ve sonra kumandayı koltuğa bıraktı. Masadaki yerine döndü ve dünyası ve işi etrafında parçalanırken ekrana odaklanmaya çalıştı. Holly onun arkasında durdu ve elini omzuna koydu. İrkilmedi, omuz silkmedi.

sadece başını salladı ve beni bırakıp mutfağa geri döndü. David'le ilk tanıştığımda ona fazla yaklaşmamam konusunda uyarılmışım. Dell bana David'in insanların ona dokunmasıyla ilgili gerçek bir sorunu olduğunu söylemişti.

Holly ile bir sorunu yoktu. İlk düşündüğümde daha yakın oldukları izlenimine kapıldım.

"Hücrede sana kimin tuzak kurmuş olabileceğini sordum. Bir isim söyledin - Bernard Langhiemer. Bana ondan bahset,' dedim.

'O bir şeytan. Langhiemer muhtemelen teknoloji dünyasının dışında hakkında çok az şey bilinen tek ünlü dahi,' dedi David ekrandan başını kaldırarak.

"On dört yaşındayken Çin Gizli Servisi'ni hackledi. Çin'deki her gizli ajana bir Noel e-kartı gönderdi. Asla kovuşturulmadı ve Çinliler bunu örtbas etti. Bir çocuğun yatak odasında sistemlerini yaktığını itiraf etmenin utancını yaşamak istemediler. CIA, FBI, hatta Gizli Servis bile bu adamı işe almaya çalıştı ama o hepsine hayır dedi ve Wall Street'te çalışmaya başladı. Şehirde bilgi akışının hızı hayati önem taşır. Langhiemer bilgisayar sistemlerinde devrim yarattı.

"Peki onu nereden tanıyorsun?

Dudaklarındaki hüznü gülümsemeyi sildi.

"Reeler'ın piyasaya sürülmesinden bir ay kadar sonra Langhiemer kendi sosyal medya platformu Wave'i çıkardı. Doğruyu söylemek gerekirse, en az Reeler kadar iyiydi, hatta belki biraz daha iyiydi - ama biz ayın lezzetiydik ve Wave öldü. Langhiemer'in bir ton para kaybettiğini ve beni suçladığını duydum.

'Wave kapandı ve birkaç hafta sonra Reeler'ı satın almaya çalıştı. İlk başta bir grup destekçinin arkasına saklandı. Sonra ortaya çıktı. Tüm teklifleri geri çevirdim. Telefonlara cevap vermeyi bıraktığımda Langhiemer evime geldi.

"Onu ben bıraktım. Onunla tanışmayı merak ediyordum; adam bir efsane. Otuzlu yaşlarında. Hipster sakalı, dar Armani takım elbisesi ve

elinde Çin yemeği ve bir evrak çantasıyla kapımda durdu. Biraz konuştuk - ikimiz de sektörde kimleri tanıyorduk, kimleri seviyorduk, kimlerden nefret ediyorduk. Kimseden hoşlanmıyordu. Ben yemedim, o da yemedi. Sonra kalktı, çantayı masanın üzerine bıraktı ve yirmi dört saat içinde bir cevap beklediğini söyledi.

"antada ne kadar para vardı? Ben sordum.

"Para yoktu. İçinde bir ortaklık anlaşması vardı. Reeler'i satmam karşılığında beni işine ortak edecekti. Eğer imzalasaydım, dijital dünyanın büyük bir kısmına sahip olacaktım. Ve şu an olduğumdan daha zengin olacaktım. Ama ben kendi şirketimi istedim. Başkalarıyla iyi geçinemem. Çıldırdım. Langhiemer herkesi satın alabileceğini düşünüyor. Ben de arabası binamın önüne gelene kadar bekledim ve anlaşmayı balkondan aşağı attım. Bana baktığını hatırlıyorum. Yüzünü göremiyordum; çok uzaktaydı. Sayfalar konfeti gibi etrafına saçılırken bana Reeler'dan bir mesaj gönderdi. "Seni yok edeceğim" yazıyordu.

Sandalyemi masadan uzağa ittim, kollarımı kavuşturdum.

"Bu adamın sana tuzak kurduğunu mu düşünüyorsun?

'Parası var, gücü var. Bunu daha önce de yaptı - Wave hakkında eleştirel makaleler yayınlayan ya da faaliyetlerinin daha kötü yanlarını ortaya çıkarmak için bir kampanya düzenlemeye çalışan yüksek profilli blog yazarlarının bilgisayarlarına çocukların yasadışı görüntülerini gönderdi. Bundan da paçayı kurtardı - blog yazarları hapse girdi. Bazıları Twitter ve Reeler'da o kadar kötü trollendiler ki intihar ettiler. Langhiemer için internette bulabileceğiniz tek şey onun orada olmasına izin verdiği şeyler. Bu yolda incittiğim pek çok insan olduğunu biliyorum - bununla gurur duymuyorum. Ama hepsi parasını aldı. Langhiemer bunu yapacak kadar benden nefret eden tek kişi.

David'e internette yaptığım aramadan ve birkaç dakika sonra Langhiemer'den gelen telefondan bahsettim.

"Makale muhtemelen kendisini kontrol edenlere göz kulak olmak için yayınladığı sahte bir makaleydi. Muhtemelen makalenin kendisi de ona bilgisayar korsanlığı yapmasını sağlayan bir virüs yerleştirmiştir.

Bilgisayarı. E-postanızı kontrol ettiğinizde, kimliğinizi tespit etti ve banka geçmişinizi, her şeyi aldı. E-posta şifrenizi ve banka hesaplarınızı değiştirmeniz akıllıca olacaktır.

"Sence benimle buluşacak mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim dikkatli olmanız gerektiği. Bu arada, ben de bazı izleme kodlamaları üzerinde çalışıyordum. Sanırım algoritmayı izlemenin bir yolunu buldum.

Dizüstü bilgisayarından bir bellek çıkardı, 'Bu program, algoritma hareket firmanın parasının her kuruşunu takip edebilir. Hatta döngü sona erdiğinde tüm paranın hangi hesapta toplanacağını bile söyleyebiliyor. Sadece bir şey var - onu kullanamayız.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Buraya geldiğimizden beri o şey üzerinde çalışıyor," dedi Kertenkele. Döndüm ve iri adamın pencereleri kontrol edişini izledim.

Holly ayağa kalktı, alnındaki teri sildi ve kahve isteyip istemediğimi sordu.

Yaptım.

Neden kullanamıyoruz? Ben sordum.

David dudaklarını büzdü ve belleği masanın üzerine koydu. Başını eğdi ve tasarım gözlüklerinin kenarlarından bana baktı.

Child, "Beni temsil etmek için kandırdığınızda, karınız için bir anlaşma yapabilmek için suçumu kabul etmemi istediniz, değil mi?" dedi.

Dışarı çıktığından beri daha net düşünüyordu. Panik sesini terk etmişti, sakin ve kendinden emin görünüyordu. O bombayı patlatmasını bekliyordum, onun avukatı olmak için etik olmayan yöntemlerimin tartışılmasını bekliyordum. Bağırmadı, alay etmedi ya da hafifçe gibi görünmedi. Tarafsız bir soruymuş gibi görünüyordu, sanki hafıza çubuğunu masanın üzerine koyar gibi - *işte orada*.

"Masum olduğumu anladığım anda itiraf ettim. Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değildim David. Aslında, sana bunları anlattığıma hala inanamıyorum. İnsanlara karşı bu kadar açık sözlü olmak bana göre değil.

Ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırırken birden kendimi rahatsız hissettim. Masadan bir sandalye çekip oturdum. Hafıza çubuğu elime birkaç santim uzakta duruyordu.

'Herkes'e karşı olabileceğim kadar dürüst oldum. Unutma, burada oturuyor olmanın ve morgda ölü yatmıyor olmanın tek nedeni ben ve Popo'dur.

Başını salladı ve bakışlarını bellek çubuğuna çevirdi. Boynuna asılı kulaklıkların yastıklı hoparlörlerine dokundu, sonra parmaklarını birbirine sürttü. Dizüstü bilgisayarın yanında bir paket antibakteriyel mendil duruyordu. Birkaç yaprağı soyarak parmaklarını dikkatlice sildi.

'Sana güvenebilir miyim bilmiyorum,' dedi.

"Belki değil, ama seni öldürmeye çalışan ben değilim.

Ağır bir iç çekiş ve başını sallama.

'Ama bana yalan söyledin,' dedi.

'Söyledim ve eğer yalan söylemeseydim, şu anda hayatta olmayacaktın. Karımın aklanmasını istiyorum ama az önce saldırıya uğradı ve şimdi onun hayatta kalmasından daha çok endişeleniyorum. Onu hedef alıyorlar çünkü seni temsil etmemi istemiyorlar, böylece durumu kontrol edebilecekler ve küçük bir hapis cezası karşılığında onlara karşı tanıklık yapmadığından emin olacaklar.

"Tanrım, karın, o iyi mi?" "O güvende.

Şimdilik.

beyaz bir kahve fincanı belirdi, simsiyah deminden buhar yükseliyordu.

"Krema mı şeker mi?" diye sordu Holly. "Hayır, teşekkürler" dedim.

David'e baktı ve o da başını salladı. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, David'e bir şey isteyip istemediğini sormasına gerek kalmamıştı. Anlayışları aralarında konuşulmadan geçti.

Kahvenin tadı güzeldi, zengindi ve bir denizci müfrezesini uyandırmaya yetecek kadar kafein içeriyordu. David bardağını bir kutu enerji gazozundan doldurdu. Sıvı neredeyse zehirli görünüyordu; parlak maviydi ve bardağın dibindeki buza çarptığında bir bilim deneyi gibi köpürüyordu. İçindeki şekerin kokusunu bir mil öteden alabiliyordum. Sodanın yarısını boşalttı, dudaklarını şapırdattı ve öne doğru eğildi.

"Ben... ah, burada zorlanıyorum," dedi, sesi benim gelişim için takındığı yüz ifadesine ihanet ediyordu. 'Kime güvenilebileceğimi bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Burada söylemek istediğim, sana güvenmek istiyorum ama . Beni sadece karını kurtarmak için kullanmadığını nereden bileceğim?

Bunu bir an düşündüm ve iç çektim. O anda ona Tanrı'nın dürüst gerçeğinden başka söyleyecek daha iyi bir şey bulamadım.

"Birkaç yıl önce bana bir şey oldu," diye başladım ve David kollarını kavuşturup başını öne eğdi. Meraklı ama temkinliydi.

"Hanna Tublowski adında genç bir kadını kaçırmaya teşebbüs etmekle suçlanan bir adamı temsil ettim. Onu serbest bıraktım. Jüri "suçsuz" kararı vermeden önce, müvekkilimin o kızı kaçırmaya çalıştığını fark ettim. Kurbanın çapraz sorgusu sırasında müvekkilimin yüzünün nefret ve heyecanla aydınlandığını gördüm ve o anda bu adamın suçlu olduğunu anladım. İfade verirken o on yedi yaşındaki kızın ağlamasını dinlemek müvekkilime muazzam bir zevk verdi. Sanki onun parçalara ayrılışını izlemek, müvekkilimin sakladığı bir parçasının canlanmasını sağlamıştı. Bunu benden saklayamazdı. Ben işimi yaptım ve o da kurtuldu. Daha sonra aynı kızı yatağına bağlı buldum. Dövülmüştü ve... şey, ona ne yaptığını bilmek istemezsiniz. Polisler geldiğinde, adamı neredeyse öldürüyordum. Elimi yüzünde kırdım.

'O kızı hayal kırıklığına uğrattım. Ona hiçbir şey borçlu değildim ve onu önemsemek benim işim değildi; benim işim onu tanık kürsüsünde yok etmektir.

Child'ın kolları iki yanına düştü ve başını salladı.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Ne olursa olsun adalet oyununu kendi bildiğim gibi oynayacaktım. O adamın tekrar serbest kalmasına izin vermektense, seni yapmadığın bir şey için hapse gönderemezdim. Benim gözümde bu da aynı derecede kötü.

'Ama bir davada ne olacağına siz karar veremezsiniz,' dedi David.

Kahvemden bir yudum daha aldım, fincanı masaya bıraktım ve şöyle dedim: 'Şair Robert Frost bir keresinde jürinin kimin en iyi avukata sahip olduğuna karar vermek için seçilen on iki kişi olduğunu söylemişti. Bunda doğruluk payı olduğuna inanıyorum. Savcılığın elindeki deliller çok güçlü ve seni kurtaracağıma dair söz veremem ama deneyebilirim ve bu şehirdeki tüm avukatlardan daha sıkı mücadele ederim.

"Beraat etme ihtimali nedir?

Söylemlerim o noktaya kadar iyiydi. 'Mahkemeye girdiğinizde, Vegas zamanıdır. Her şey olabilir ama ben mucize yaratan biri değilim.

"Kazanmak için bir mucizeye olduğunu mu söylüyorsunuz?

Durakladığımda gözlerindeki beklentiyi fark ettim. Açık ağzı, cevabımı duymak için öne doğru eğilmişti.

"Aleyhinizdeki kanıtlar çok büyük. Arabanızda cinayet silahı var ve üzerinizde barut izleri var. Dedektiflere hiç ateş söylemişsiniz. Tutuklandığınızda üzerinizin barut iziyle kaplı olduğu gerçeğini nasıl açıklamayı düşünüyorsunuz? Ve güvenlik kameraları cinayet sırasında sizin dışınızda kimsenin dairenize girip çıkmadığını gösteriyor. Burada katil darbesi yok David. Bir yargıcı, davanın duruşmaya çıkması için yeterli kanıt olmadığına ikna etmeye çalışmak çok zor bir iş. Yargıcı ikna ederse, savcının büyük jüri önünde iddianame hazırlamak için bir şansı daha olur.

Omuzları çöktü ve bakışları sanki hiçliğin içinde kayboldu, sanki kör oldu.

Zor bir ihtimal olduğu konusunda yalan söylemiştim. Gördüğüm kanıtlara göre neredeyse imkânsız görünüyordu. Ama daha önce de kötü durumlarla karşılaşmıştım. Her zaman bir açığı vardı, sadece onu bulmam gerekiyordu.

"İkimiz için de çok kötü," dedi David.

"Ne demek istiyorsun?

Bellek çubuğunu aldı ve bakışlarının önünde tuttu.

"Bana söylediğin her şeye inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Ama tehlikede olan çok şey var. İnsanlar beni sadece onlara verebileceklerim için görüyor. Parayı umursamayan tek kişi Clara'ydı. Onu öldüreni parmaklıklar ardında görmek istiyorum. Bunu yapman için sana para veririm. Ama sana söyleyebileceğim tek şey ben olmadığım ve beni savunmana ihtiyacım olduğu.

Bana bellek sürücüsünü uzattı.

"Bu USB bellek bir yazılım içeriyor. FBI, Harland ve Sinton'ın ana bilgisayarına erişebilir ve bunu paranın izini sürmek için kullanabilir.

Küçük siyah cihaz yaklaşık bir inç uzunluğundaydı. Bu kadar küçük, önemsiz görünen bir şeyde kadar çok bilginin depolanabilmesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Bellek sizindir. Eğer FBI bu belleği Harland ve Sinton sistemine takarsa, izlemeye başlamak için bir şifre isteyecekler. Hakkımdaki suçlamalar düşer düşmez onlara şifreyi vereceğim.

"Federallerin önerdiği de buydu, bir yol-

Hayır, öyle değil. Clara'nın cinayetini kabul etmemi istiyorlar. Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. Siz beni suçlamalardan aklayın, ben de size firmayı vereyim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Bu David'in oyunuydu. Bu senaryoyu bir süredir kafasında kuruyordu.

FBI'a sat. Tüm suçlamaların düşmesini ve ismimin temize çıkmasını istiyorum. Bu benim son sözüm. Hapiste hiç yatmayacağım anlamına gelse bile suçu kabul etmeyeceğim. Suçumu kabul etmek bir seçenek değil. Bunu ben yapmadım. İtiraf edersem Reeler'ı kaybederim. Üniversitedeki küçük yurt odamda bilgisayarımın başında kırk, elli saat geçirdim ve bir gün başaracağımı hayal ettim. On altı yaşında felç geçirdim. Bunu biliyor muydun? Reeler'ın lansmanı için yetmiş üç saatlik bir kodlama maratonu. Bir an dizüstü bilgisayarımda harıl harıl çalışıyordum, sonra hastanede uyandım ve sağ bacağımı hissetmiyordum. Sağlık görevlileri beni getirdiğinde cebimde hayatım boyunca biriktirdiğim yirmi üç dolar yetmiş sekiz sent ve geri ödeyemediğim kırk bin dolarlık bir banka kredisi vardı. Üç gün sonra Reeler'ı hastane yatağımdan fırlattım. Bundan birkaç hafta sonra hastaneden çıktım, tamamen iyileştim, Reeler'ın dokuz yüz bin kullanıcısı var ve tarihteki en hızlı büyüyen sosyal ağ. Her şeyimi riske attım, sağlığımı, paramı, akıl sağlığımı. Ve karşılığını aldım. Ben... Bunu kaybedemem.

Gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine koydu. Cebindeki çantadan ipek bir bez çıkardı ve camları temizlemeye başladı. Hızlı, neredeyse çılgınca vuruşlar.

"Sorun şu ki, kanıtlar Clara'yı sizin öldürdüğünüzü söylüyor. Zaman verilirse, bunun üzerinde çalışabilirim. Karımın böyle bir zamanı yok David. Bana yardım et, ben de sana yardım edeceğime söz vereyim.

'Bu iş mahkemeye giderse, itibarım zaten mahvolur. Bunun hemen ortadan kaldırılmasını istiyorum. Anlaşmayı yapın.'

"İnanın bana, ben de en az sizin kadar bu vakanın ölmesini istiyorum. Ama ya bunu yapamazsam? Ve bir anlaşma yapmak - bilirsiniz, şehir katillerin serbest kalmasına izin vermez, FBI'ın ABD tarihindeki en büyük kara para aklama operasyonunu yakalamasına yardım ediyor olsalar bile. Suçlu olduğunu düşünüyorlar ve bunu kanıtlayacak delilleri var. "Seni serbest bırakacak bir anlaşma yapamam.

"O zaman ön duruşmada masum olduğumu kanıtla.

Uzun bir iç geçirdim ve şakaklarımı ovuşturdum.

"Ön duruşma iki saat içinde. Savcılığın tek yapması gereken size karşı tartışılabilir bir dava olduğunu kanıtlamak. Neredeyse masum olduğunuzu kanıtlamamız gerekecek. Ve jüri yok; tek bir yargıç karar verecek.'

Çocuk ipek kumaşı katladı, dikkatlice gözlük kutusuna yerleştirdi ve kapağını kapattı.

'Hiçbir şey imkansız değildir. Ben masumum; sadece bunu göstermeliyiz.

'O kadar basit değil,' dedim. Gözlerimin arkasındaki acı kafatasıma yayıldı ve boyun kaslarıma daldı.

"Ama bu kadar basit.

David için her şeyin çok siyah ve beyaz, temiz ya da kirli, suçlu ya da masum olduğu izlenimini edindim; gri çizgiler onun bilincine girmiyordu. Taştan ya da yeşil kapüşonlu üstler, gri eşofman altları ve kırmızı Nike'lardan oluşan gerçek bir düşünce süreci vardı.

"Masum olduğuma , değil mi?

Bir avukat için her zaman en kolay soru. Cevap, avukatın neye inandığının önemli olmadığıdır; kimseye inanmak bizim işimiz değildir - tek yapmamız gereken müvekkili temsil etmek ve jürinin müvekkile inanmasını sağlamaktır. David'in hazır bir cevaptan daha fazlasına ihtiyacı vardı - bana güvenmesi gerekiyordu - ben de ona duymak istediği şeyi söyledim.

'Senin bir katil olduğunu sanmıyorum David,' dedim.

İçgüdülerim bana onun masum olduğunu söylüyordu. Zihnim kanıtları görmezden gelmekte zorlandı.

Kafası karışmış görünüyordu.

"Eğer katil olduğumu düşünmüyorsanız, bunu mahkemede kanıtlayın. Bu şey başlamadan önce sadece iki saatimiz olduğunu söylemiştin. İctihat hukuku ya da başka bir şey araştırıyor olman gerekmiyor mu?" dedi David. Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlememişti. Yine de ona hayranlık duydum. Masumiyetine olan inancının gücü beni açık fikirli tutuyordu.

'Hayır, herhangi bir yasal araştırma yapmama gerek yok. Sadece her şeyi tekrar okumam, DVD'leri izlemem ve bir giriş yolu bulmam gerekiyor.

"Neye giriş yolu?

'Size tuzak kanıtlamanın bir yolu,' dedim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Holly ilk DVD'yi oynatıcıya yerleştirdi. Ben ayağa kalktım, Kertenkele diz çöktü ve David koltuğa oturdu. Öne doğru eğilmiş, parmaklarını ağızına götürmüş, video yüklenirken dönen diskin grafiğini izliyordu.

Ekran, Central Park Eleven'ın lobisinin görüntüsüyle doldu - Manhattan'ın milyonerlerine diğerlerinden daha fazla ev sahipliğı yapıyordu. Şeftali rengindeki mermer lobide büyük saksı bitkileri ve küçük ağaclar sıralanmıştı. Kamera resepsiyon masasının üzerine monte edilmiş olmalıydı. Ekranın köşesinde KAMERA 1 yazıyordu ama ekranda tarih ya da zaman damgası görünmüyordu.

Yeşil kapüşonlu spor bir üst, gri bol bir pantolon ve kırmızı spor ayakkabılar giyen sıska bir çocuk lobiye girdi. Kapüşonu aşağıdaydı. Bu David'di. Mavi kot pantolon ve beyaz bluz üzerine kısa lacivert bir ceket giymiş sarışın genç bir kadınla el ele tutuşuyordu - Clara. Televizyona dönüp David'e baktım, o kadar öne eğilmişti ki koltukta zar zor tünüyordu. Plazma ekrandan gelen titrek ışıktı yanağında bir damla gözyaşı gördüm. Bu, Clara'nın öldürölmeden önceki son görüntüsüydü.

Çift resepsiyonun önünden hızla geçti ve kamera görüntüsü değişti. Şimdi bir asansör kamerasına bakıyorduk. Kapılar açıldı ve Clara ile David asansöre bindiler. David kapüşonunun cebinden bir fob çıkardı ve asansör paneline okuttu. Sonra bir kat seçti, döndü ve Clara'yı kucakladı. Holly'ye baktım - gözleri önce zemine sonra tekrar ekrana kaydı ve videoyu görünce eli açık ağızının üzerine kapandı.

Tekrar televizyona baktım, Clara Reece asansörün köşesindeydi ve gözleri yerdeydi. David ona doğru ilerledi ve o da elini kaldırdı. David durdu. Garip ve mutsuz görünüyordu. Hatta belki biraz korkmuştu. Kapılar açıldığında hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Bu görüntünün 14 MART 19:45 tarih ve saat damgalı olduğunu fark ettim.

Görüntü tekrar değişti. Bu kez elli üç numaralı kameradan gelen görüntü, aralarında elli metre mesafe bulunan iki kapılı bir sahanlığı gösteriyordu. Asansörden önce Clara çıktı, onu David izledi, bu kez kapüşonu yukarıdaydı. Onu kollarına aldı ve dairesine doğru yürüdüler. Her dairenin yanında bir ayna, bir şemsiye standı ve küçük bir masa vardı. Sağdaki kapının anahtarını tekrar kullandı, sonra kapıyı açmak için anahtarlarını kullandı.

Videoyu durdurdum ve geri sardım. Bir dakika önce sarılıyorlardı, bir dakika sonra ise onu yanında istemiyordu. "Neydi o David?" dedim. Clara asansörde oldukça rahatsız görünüyordu. Tartıştınız mı?' dedim.

"Tanrım, hayır. Klostrofobisi vardı. Clara asansörde diğer insanlarla, hatta benimle birlikte olmakta zorlanıyordu. Kendini bunu yapmaya zorluyor, bu korkunun üstesinden gelmeye çalışıyordu.

David kontrolsüzce ellerinin içine hıçkırmaya başladı. Arkasını dönüp mutfığa gitti ve yüzüne su çarptı.

Savcılık asansör görüntülerini David ve Clara arasında bir kavga olarak satacaktır. Kesinlikle bir kavga gibi görünebilir. Savcılık sadece gerekçesini buldu.

Ekran karardı, bulanıklaştı ve sonra aynı görüntü yeniden belirdi, bu kez boş sahanlık. David'in figürü, şimdi kapüşonu açık ve omzuna asılı spor çantasıyla daireden çıktı ve kapıyı kapattı. Bir an duraksadı ve kapıya doğru geri döndü. Sanki bir şey unutmuş gibiydi. Sonra kazağının göbek cebini karıştırdı, bir iPod ya da telefon ile bir çift iç kulaklık sarkıtarak çıkardı,

kulaklarına yerleştirdi ve asansörü çağırdı. Clara'yla birlikte daireye girdikleri andan itibaren yaklaşık on altı-on yedi dakika geçmişti; kameradaki saat 20:02'yi gösteriyordu. Bir süre bekledikten sonra asansöre bindi. Aşağıya doğru yolculukla ilgili hiçbir görüntü yoktu. Son görüntü, David'in lobide asansörden çıkarken ve binayı terk ederkenki haliydi. DVD bir polis seri numarası ve RM #1 - RM #5 referanslı bir sergi kataloğu ile sona eriyordu.

Görüntüleri derleyen polis, David'in dairesinin dışındaki kamerayı izlediğini söyledi. O gittikten sonra kimse içeri girmemiş. Kimse dışarı çıkmamış. Daireye giren bir sonraki canlı, Clara Reece'i mutfak zemininde ölü bulan ve dairede başka kimsenin olmadığını gören bina güvenlik görevlisiydi. Çok basitti - eğer polis haklıysa ve David gittikten sonra kimse onun evine yaklaşmadıysa, o zaman Clara'yı öldürebilecek tek kişi oydu.

İyi bir başlangıç değil.

DVD çıkarken bir vızıltı. Holly'ye bir sonrakini uzattım, o da . David hâlâ küçük mutfaktaydı ve tezgâha yaslanmıştı.

'David, bunu izlemen gerek,' dedim.

Yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. Burnunu çekiyor ve ıslak mendille burnunu siliyordu. Televizyona doğru döndü.

Ekrana tekrar baktım ve Manhattan'da yoğun bir kavşak gördüm. New York Ulaştırma Bakanlığı trafik kamerasının zaman damgası 20:18'i gösteriyordu. David'in apartmandan çıkış görüntüsü ile bu kameranın onu yakalaması arasında yaklaşık on iki dakika geçmişti.

"Yine ne kullanıyorsun?" diye sordum

David'e. 'Bugatti Veyron,' dedi.

Kendine özgü, 1,3 milyon dolarlık arabanın trafik ışıklarında yavaşladığını gördüm. Bugatti kameraya dönüktü. Arabalar Central Park'ın keşiştiği noktada durdu ve ekran boyunca soldan sağa doğru ilerledi. Sonra durdular ve birkaç yaya

David'in arabasının önünden karşıya geçtiler. Sonuncusu da caddeyi geçtikten sonra, David'in arabasının kalkışını görene kadar on saniyelik bir gecikme oldu. Hızlı hareket ediyordu, bin beygir gücündeki süper arabanın gazına bir dokunuş yeterli olacaktı. Bugatti hızla havalandı ve nasıl olduysa ters yönde giden bir Ford son anda Bugatti'nin yoluna girdi. Çarpmanın şiddetiyle Ford'un arka süspansiyonunun yerden fırladığını, arka lastiklerin havalandığını, şasinin çarpmanın etkisiyle büküldüğünü gördüm. Ford'un radyatöründen neredeyse anında buhar fışkırdı. Her iki araç da hareketsiz kaldı. Arabadan ilk önce Ford'un sürücüsü çıktı. Polis açıklamasına göre John Woodrow isimli bu adam daha sonra alkollü araç kullanmak ve dikkatsiz araç kullanmakla suçlandı. Ayaklarının üzerinde çok sağlam . Beyaz düğmeli bir gömlek giymişti ve gömleğinin yarısı kot pantolonunun içine sokulmuştu. Arabanın etrafında dolaşırken, kötü bir şekilde topalladığını görebiliyordum.

Hayır, kötü bir şekilde değil, belirgin bir şekilde.

Sağ bacağı önüne düşmüş, ayağı sallanıyordu. Diz ve ayak bileği eklemleri sanki ipile bir arada tutulmuş gibi görünüyordu. Sonra manevrayı tekrarlamadan önce sol bacağının üzerine sıçradı.

Aklımda iki şey kaldı.

Kazada sağ dizini ve ayak bileğini kötü bir şekilde yaralamış olabilir. Bu ihtimali göz ardı edemezdim. Ama aklımın bir köşesinde bu adamın eski bir sakatlıktan dolayı topalladığını biliyordum ve bu topallamayı daha önce de gördüğümü sanıyordum.

Bugatti'nin yolcu camına ulaştığında kamera zoom yaptı. Sanki David'le konuşacakmış gibi eğildi, açık, boş elleri arabanın tavanındaydı. Başını arabadan çıkardığında, kamera neredeyse yüzünü çerçeveliyordu. Bir sıra büyük, parlak beyaz dişi yakın çekim için parlıyordu.

O anda David'in cinayetle anladım; araba kazası kaza değildi. Ford pikabın sürücüsü yıllar önce birlikte çalıştığım bir adamdı. Onun

Gerçek adı John Woodrow değildi ve o topallığın nasıl ortaya çıktığını hatırladım.

Ve yeni dişlerini nasıl aldığını.

Pikap sürücüsü yakın çekimden sonra yolcu penceresinden geri çekilir gibi oldu, cebinden bir cep telefonu çıkardı ve polisleri aradı. İki dakika sonra polis gelene kadar her iki araba da yerinde kaldı. Bir devriye polisi David'e yaklaştı, onu arabadan indirdi ve sonra sanki bir şey fark etmiş gibi durup Bugatti'nin içine baktı. Polis aracın etrafında dolaştı, elleri boştu, yolcu kapısını açtı, sonra içeri eğildi. Geri döndüğünde, parmakları sıkışmış bir şekilde Ruger'in kabzasını tutuyordu. Woodrow ile konuştu, sonra müvekkilimin üzerini aradı ve kelepçeledi. İkinci bir devriye arabası geldi ve kamyonet sürücüsünü götürdü. David, kısa bir süre sonra olay yerinden ayrılan ilk devriye aracının arkasına bindirildi.

Videoyu duraklattım, geri sardım ve kamyonet sürücüsü ile polisin David'in arabasına yaklaşmasını izledim. Kamyonet sürücüsünün elleri Bugatti'nin içine hiç girmedi ve polis ceket giymiyordu ve kafasını arabanın yolcu tarafına soktuğunda ellerinin boş olduğunu görebiliyordum. Bir saniye sonra elleri tekrar ortaya çıktı ve cinayet silahını tutuyordu.

David sorumu önceden cevapladı.

'O silahın arabama nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok' dedi. 'Birinin onu oraya yerleştirmiş olması mümkün mü?

Bundan şüpheliyim. Arabanın güvenlik sistemi son teknoloji ürünü ve ayrıca çantamı yolcu koltuğuna koydum. Yolcu ayak bölmesinde bir silah olsaydı fark ederdim.

Başımı salladım. Eğer haklıysam, silah David'in arabasına yerleştirilmiş olmalıydı. Polis ya da kamyonet sürücüsü yerleştirmiş olamazdı. Silahı David'in dairesinden arabaya nasıl getirmişlerdi?

Kaza bir tuzaktı. Sürücü Perry Lake adında bir adam. O bir kiralık katil,' dedim.

"Ne?" dedi David.

'Kazaları o ayarlıyor,' dedim.

Perry Lake ile birkaç ay çalışmıştım, bir ömür önce. Perry eskiden yarıştırdı. Yetenekli bir NASCAR sürücüsüydü, ta ki kokain alışkanlığı onu yarıştan düşürene ve bir alkollü araç kullanma suçu kariyerine son kurşunu sıkana kadar. Perry gibi yetenekli bir adam her zaman iş bulabilir. Uyuşturucuya olan tutkusuyla, bu işler her zaman yasadışı ve yüksek maaşlı işler olacaktı. Birkaç yıl boyunca Atlantic City'de faaliyet gösteren bir çetenin kaçış şoförlüğünü yaptı, sonra Yukarı Doğu Yakası'nda kızlarla çalışan üst düzey bir pezevengin yaptı ve son olarak da benim için kiralık katil olarak çalıştı. Perry, sahte kişisel yaralanma vakalarıyla sigorta şirketlerini dolandırmak için araba kazaları ayarladı. Çok da para kazandı. Sonra yanlış türden bir kadınla yattı - onu topal ve bir sürü diş işi ile bırakan sahiplenici, psikopat bir kocası olan türden.

"Sonuç olarak David, birileri Perry'ye limitini aşacak kadar içki içmesi için para verdi ve sonra da polisler silahı bulsun diye o gün, o saatte, o kavşakta arabasını seninkine çarptı.

David hiçbir şey söylemedi. Aptal aptal televizyona baktı ve ağzı açık kaldı.

'Ben de öyle düşünüyorum ama bana pek mantıklı gelmiyor. Clara'nın cesedi bulunur bulunmaz polisler zaten sizi aramaya gelecekken neden sahte bir kaza düzenlediniz? Ben de öyle dedim.

'Haklısın. Bu hiç mantıklı değil,' dedi David.

Çenemi ovuşturdum, kalemimi parmaklarımın arasında döndürdüm.

'Holly, yatak odanı kullanabilir miyim? Bunu düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,' dedim.

"Elbette," dedi. 'Sadece çok uzun sürmesin. Mahkemeden önce sadece bir saatimiz var.

David'in kıyafetlerini tekrar gözden geçirdim, çantaları kontrol ettim. "David, bir takım elbiseye ihtiyacın olacak.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir araba kazası ayarlamak için çok dikkat, beceri ve planlama gerekir. Kongreyi yönetirken, kaza güzergahını belirlemek için bir hafta uğraştım. Trafik ışıklarını zamanlamak, kavşakları arasındaki mesafeleri ölçmek, farklı zamanlarda trafik akışını izlemek için saatler harcadım. Hedefin günlük rotası üzerinde tercih ettiğim yeri belirledikten sonra, hedefi iki hafta daha takip ederdim. Onları gün içinde, genellikle işe gidip gelirken vurmayı seviyordum. Bu en öngörülebilir, değişme ihtimali en az olan ve kazanın en çok rahatsızlık vereceği rotaydı. Ama bir de profesyoneller vardı, Perry Lake ve Arthur Podolske gibi adamlar. Böyle adamlar çok azdı. Profesyonel bir sürücünün kaza yapmasını ve bunu gerçekmiş gibi göstermesini istiyorsanız, çok kısa bir aday listesi vardı. New York'ta daha da kısa bir liste ve ben hepsini tanıyordum. Kaza bir tuzaktı ama neden olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Neden bu kadar zahmete girsin? Polisler David'in kız arkadaşının öldürüldüğünü bile bilmiyorken bunu neden ?

Kızımın bana verdiği, yan tarafında 'Baba' yazan kalem, parmaklarımın arasından fısıldayarak geçti, hiç bitmeyen bir sırayla her parmağımdan geçip başparmağıma dolandı ve sonra tekrar geri döndü.

Düşünmeme yardımcı oldu.

Tüm savcılık dosyasını yatağın üzerine yaymıştım: tanık ifadeleri, olay yeri fotoğrafları, Dr. Porter'ın GSR

raporu, araba enkazının fotoğrafları - Perry'nin hurdaya dönmüş Ford'u ve David'in Bugatti'sinin ön lastiği kopmuş ve hava yastıkları delinmiş çizgi film hayaletleri gibi konsoldan sarkıyordu. Güvenlik kayıtlarının kopyalarını, silah üzerinde negatif çıkan parmak izi analizini ve David'in tutuklama raporunu bile ortaya koydum. Her kanıt parçası, her belge, hepsi ayrılmış, hepsi düzgünce sayfalara yerleştirilmişti.

Yatağın etrafında dolaşırken, kalem elimin üzerinde kayarken, kendimi bir şeye yakın hissettim. Bunun bir kısmı mantıklı gelmiyordu. Tam önümdeydi ama göremiyordum.

Kertenkele kapıyı çalmadan yatak odasının kapısını açtı ve "Adliyeye varmak istiyorsak beş dakika içinde ayrılmalıyız" dedi.

Kısa deri ceketini giydiğinde, yatağın üzerinde ayrılmış ve düzgün sütunlar halinde dizilmiş dosyayı fark etti.

"Bir şey buldunuz mu?" dedi.

'Henüz değil, ama yaklaştım. Beni düşünmem için yalnız bırakırsanız daha iyi olur.

Kıkırdadı ve ceketinin cebinden bir çift deri sürücü eldiveni çıkarıp takmaya başladı. 'Her şeyi ortaya dökerek doğru olanı yapıyorsun.

Zihni düzene sokmaya yardımcı olur. Kertenkele bunu silahlarıyla yapmayı sever - parça parça ayırır ve patlatılmış bir görünümde ortaya koyar. Temizler, pırıl pırıl yapar. Sonra hepsini geri koyar... Hey, neye ?

Gözlerim dönmüş olmalı. Kertenkele'nin eldivenlerine bakıyordum. Onlarla ilgili bir şey, az önce söyledikleriyle ilgili bir şey - bana bir fikir verdi.

"David, bana dizüstü bilgisayarını getir." diye seslendim.

Aradığım şey internette yaptığım aramanın altıncı sayfasında çıktı. Belirsiz bir Fransız adli bilimler dergisinde bir yazı. David hangi arama motorunu kullandıysa bana web sayfasının oldukça iyi bir çevirisini sundu. Ben için makale için ödemek zorunda kaldım. içinde bir dakika ben vardı it

indirildi ve tercüme edildi. Makale geçen yıl Interpol tarafından düzenlenen bir adli tıp konferansında sunulmuştu.

Oradaydı. Mümkündü.

Mükemmeldi.

'David, sana tuzak kuran her kimse çok zeki bir orospu çocuğu. Kertenkele bana bu fikri vermeseydi asla aramazdım.

"Kertenkele sana bir fikir mi verdi?" dedi Kertenkele.

Bakışlarım hurdaya dönmüş Bugatti'nin fotoğrafından Kertenkele'nin eldivenli ellerine kaydı.

'Çok motive edici olabilirsin, ama küçük bir iyiliğe ihtiyacım var. Eldivenlerini ödünç almam lazım.

İKİNCİ BÖLÜM

ÖDEME

KIRKINCI BÖLÜM

Atışa 27 saat kaldı.

Adliye binasına geri dönmek için Kertenkele'nin çok düşünmesi ve plan yapması gerekti. Oraya iki ayrı arabayla gittik. Ben, Kertenkele'nin desteğe ihtiyacı olduğunda onunla birlikte çalışan Şapkalı Jimmy'nin ortaklarından biri olan Frankie'nin kullandığı aşırı büyümüş bir sedanın arkasındaydım. Deri kaplı direksiyon simidi Frankie'nin kocaman, nasırlı elleri arasında gözden kaybolmuştu. Jimmy'ye borcu olan elmas gibi sert adamların dolarlarını döven eller.

Arabayla adliye binasının önünden geçtik. Kaldırımdan, merdivenlerden yukarı, girişe kadar her yer bir medya kongresi gibiydi. Başkan'ın geleceğini düşünseniz affedilirdiniz. Çok fazla ceset vardı. Kalabalığın içinde elinde 38'likle bekleyen biri olsa David ilk basamağı bile çıkamazdı. Kalabalığın arasında birkaç takım elbise gördüm ve bu pahalı grubun ortasında Gerry Sinton'ın uzun boyu vardı, müşterisine dünya medyasının önünden geçerken eşlik etmek için dışarıda bekliyordu.

'Beklediğim gibi, tıklım tıklım,' dedim.

Etrafında döndük, adliyeden birkaç blok önce durduk. Kertenkele'nin minibüsünün dikiz aynasında görünmesini beklerken, kaldırım ile adliye girişi arasındaki yüz yirmi beş metrelik insan kalabalığını düşündüm. Şirketin o kalabalıkta kaç tetikçisi olabilirdi? Şirketin güvenlik ekibinin fotoğraflarını incelemesi için Kertenkele'ye vermiştim. Ben de onların yüzlerini incelemiştim.

David. Onlardan birini görürsek kaçırdık. Dikiz aynamızda mavi bir Ford Transit minibüs belirdi, yavaşladı. Frankie trafiğe çıktı ve Transit düştü.

Sedan kaldırımın kenarına, tavanından uydular fışkıran medya kamyonlarının hemen arkasına park etti. Dışarı çıktım, dosyalarım dizüstü bilgisayar çantasıyla omzuma asılmıştı. Her ihtimale karşı ellerimin serbest olmasını istedim.

Gerry Sinton'ı, kendisini David'in avukatı olarak tanıyan ve açlıkla etrafını saran bir avuç gazeteciye savuştururken buldum. Beni gördü ve televizyon ekiplerinin arasından geçerek merdivenlerden aşağı indi. İş bilen muhabirler çekim yapmak üzere olduklarını hissetmişlerdi - Sinton'ı merdivenlerden aşağı, kaldırıma doğru takip ettiler.

Başını sallayarak beni onayladı.

Transit yanaştı ve sedanın arkasında durdu. Sinton geldi, muhabirler ve kameralar peşindeydi. Öfkesini bastırmak için mücadele ederken sesi titriyordu.

'David nerede? Otele hiç gelememi,' dedi. 'Hadi onu içeri alalım, ve sonra biz konuşabiliriz. Burada o şimdi geliyor,' diye cevap verdim.

Frankie sedandan indi ve arka yolcu kapısını açtı. Gerry omzumun üzerinden bir çift kırmızı Nike'ın kaldırıma çarptığını ve beyaz bir çarşafı örtülü kambur bir figürün arabadan düşüp bize doğru koştuğunu gördü.

Gerry çarşafı tuttu, ellerini müvekkiline ve onu şimdi patlamakta olan kameralar, ışıklar ve sesler denizine doğru götürdü. Muhabirleri görmezden gelerek etrafı kontrol ettim. Şirketin güvenlik ekibinden kimseyi göremedim. Halktan birkaç kişi de ne olup bittiğinden habersiz ama havadaki enerjiden etkilenmiş ve çarşafın altındaki sanığı bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşan muhabirlerin arasına katıldı. Gerry gazetecilerin arasından geçerken sağ elini önünde onun önünde bir defans oyuncusu gibi

yetmişli yıllarda, medya Gerry ve müvekkilini tamamen kuşatmadan hemen önce kendimi uzaklara bıraktım.

Etrafı bir kez daha taradım, potansiyel bir tetikçi yoktu. Arabanın kaputunda durmuş bizi izleyen Frankie'ye başımla işaret ettim.

Lizard'ın Transit'inin arka kapısı açıldı ve kötü bir takım elbise giymiş genç bir adamın küçük figürünü gördüm. Minibüsün kapısını kapattı ve hızlı adımlarla adliye girişine doğru başladı. Onunla birlikte hareket ettim ve arkasından gelen Holly'nin koşmaya başlamadan önce Frankie'ye minibüsün anahtarlarını fırlatmasını izledim.

İşte o zaman silah sesini duydum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Gidin!" diye bağırdım ve David silah seslerine doğru döndü. Holly onu kolundan yakaladı ve birlikte girişe doğru koşmaya . Yolları açıktı.

İnsanlar çapraz ateşe yakalanmadan önce kaçmak için çabalarken merdivenlerden aşağı yuvarlanan cesetleri görmek için döndüm. Açık kahverengi paltolu iri bir adam hala mikrofonuyla konuşurken beni omuzlayarak yolundan çekti ve görüş açımı girebilmek için birkaç kadın sunucunun yanından geçmek zorunda kaldım.

Gerry Sinton betonun üzerinde baş aşağı yatıyordu. Ellerini karnında, göğsünde, bacaklarında gezdirerek serseri bir kurşun yemediğinden emin olmaya çalıştı. Beyaz çarşaf Kertenkele'nin kafasından uçtu ve onunla birlikte kullanılmış fişeği de attı. Gerry ona iyice bakamadan Kertenkele havalandı. Frankie yumruğuyla başının üzerinde dairesel bir hareket yaptı. Park edecekti ve sonra geri dönecekti. Muhabir kalabalığı nefeslerini tuttu, kameralar sabitlendi ve çığlıklar yorumlara dönüştü.

En üst basamaklara ulaştığımda David ve Holly'nin güvenlik kontrolünün ötesinde, adliye binasının içinde güvende olduklarını gördüm.

Holly, David'in elini tutuyordu.

Girişin dışında toplanmış olan gazeteci grubunun arasından geçerken özürlerimi sundum. Bir el kolumu kavradı ve döndüm.

Boğazında *Çığlık* dövmesi olan adam beni ele geçirmişti. Hareket edemiyordum. Beni tutan onun tutuşu değildi; gözleriydi. Gözbebekleri ve irisleri koyu kahverengi değildi; siyahtı. Tamamen siyah. Her bir gözü

Süt dolu bir tabağın içinde duran mükemmel bir akik incisi. Ve bu yüzün altında, solgun adam boğazında çığlık attı.

Elini bırakıp parmaklarını iki yana açarak ellerini havaya kaldırdığında ondan sigara kokusu aldım. Teni koyu olsa da avuç içleri bembeyazdı. Parmaklarında ve bileklerinde daha fazla damlacık ve beyaz renk sıçraması fark ettim. Bu bölgelerdeki deri pürüzsüzdü: avuç içlerinde ya da parmaklarında kırışıklık ya da çizgi yoktu. Her şey temiz, düz ve lekesiz bir şekilde haşlanmıştı. Dokunuşu parmak izi bile bırakmıyordu.

Adam o kadar sıra dışı, o kadar dikkat çekiciydi ki, bir an için başparmağı ile işaret parmağı arasındaki kısımda bir şey sakladığını fark etmedim.

Adam kalın bir İspanyol aksanıyla, "Müvekkilimize çenesini kapalı tutmasını söyleyin, *cabron*," dedi.

Geri çekildi ve sağ başparmağını işaret parmağından ayırdı.

İnce camların çatırdadığını duydum. Kalabalığı iterek merdivenlerden aşağı indi. Bir şeylerin tısladığını duydum ve aşağıya baktım. Bir kaşıktan daha büyük olmayan cam parçaları ve etraflarında betonu yedikçe fokurdayan kehribar rengi bir sıvı.

Elinde küçük bir asit şişesi vardı. Titredim ve basamakları taradım. Gitmişti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yargıç Knox'un mahkeme salonu hâlâ titrek olan medya mensuplarıyla hızla doluyordu. David ve Holly'nin hemen arkamda olduğundan emin olmak için biraz yavaşladım. David'e uyarıdan bahsetmemeye karar vermiştim; daha yeni yeni toparlanıyordu. Belgelerimi savunma masasının üzerine koydum ve David solumda olacak şekilde sağ taraftaki koltuğa oturdum. O geldiğinde Gerry'nin köşedeki koltuğa oturması gerekecekti.

Mahkemenin arka kapıları yüz metre arkamızda açıldı. İddia makamı geliyordu. Zader, delil kutularını ve klasörleri mahkemeye taşıyan bölge savcı yardımcıları grubunun arkasında duruyordu. Bölge Savcısı Zader başparmağıyla iPhone'una bir şeyler yazdı.

geçerken eğildi ve 'Bunu az önce Reeler'da yayınladım' dedi.

New York Bölge Savcılığı'nın resmi makarasında yeni bir mesaj yer aldı:

'DAVID CHILD DAVASININ ÖN DURUŞMASINDA SUNACAĞIMIZ KANITLAR
ULUSU ŞOK EDECEK. BİZİ TAKİP EDİN OLARAK BİZ YÜKLEYİN
MAKARALAR CANLI DURUŞMADAN .

#JUSTICEFORCLARA'

Zader sesindeki heyecanı tutamayarak, "Bu iş halka açık ve karışık olacak," dedi.

DA'nın Reeler direğinin altında 'R' harfi ve altında bir sayı olan bir kutu gördüm. Sayı her yarım saniyede bir artıyordu - 257, 583, 1,009. Bu, mesajın Reeler, Facebook ve Twitter üzerinden kaç kez iletildiğinin sayısıydı.

"Halka açık ve dağınık," dedi tekrar, yavaşça.

ADA'larına doğru yürüdü ve galerinin ön sıralarında yerlerini almış olan daha etkili birkaç TV sunucusuna el salladı.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu David.

Hemen hemen. Davayla hiçbir detay vermiyor. Sadece profilini yükseltiyor. Sen oldukça büyük bir balıksın - seni halkın içinde deşmek istiyor. Bu onun siyasi kariyerini başlatabilecek türden bir dava. Eğer belediye başkanı ya da vali olmak istiyorsa, televizyona çıkmaya ihtiyacı var. Bence sizi yok etmek için Reeler'ı kullanması hoşuna gidiyor. Sanırım bunda biraz ironi buluyor. Onun yemek bileti olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Bu Clara ile ilgili değil. Bu onunla ilgili ve bu beni hasta ediyor.

Gerry Sinton tek kelime etmeden savunma masasının sonundaki yerine oturdu. Yaklaştığını duymamıştım; iri bir adama göre çok yavaş yürüyordu. Bir şişe asitle uyarı göndermek Gerry'yi aşan bir şey değildi. Arka sokaklardan yönetim kurulu odasına kadar . Dell de bana bunu söylemişti. Karşıya uzanıp Gerry'nin ipek kravatını tutmayı ve kafasını maun ağacına kez vurmayı düşündüm. Yargıç Knox odaya girip kürsüdeki yerini aldığında ve davayı açtığında bunu yapmaktan vazgeçtim.

Artık geri adım atmak yok. Buraya kadarmış. Burada olanlar David'i kurtaracak ya da mahkum edecekti. Christine'i kurtaracak ya da mahkum edecekti. Hayatımın gidişatını şekillendirecekti. Savcılığın yarım düzine tanığı vardı - hepsi de David Child'ı kesin mahkûmiyete götürecek kanıtları vermeye hazırđı. Yalan söyleyen bir tanığı parçalara ayırmak çok daha kolaydır. Söyleyebildiğim kadarıyla, iki tanık dışında, savcılığın geri kalan tanıklarının her biri doğruyu söylüyordu ve bu doğrular David'in suçluluğunu kanıtlıyordu. Kendi gerçeğimi yaratabilmek ve Knox'un büyük resmi görmesini sağlamak için gerçeği her birinden uzaklaştırmak .

Sorun şu ki, o zamanlar büyük resmi bilmiyordum. Henüz tüm bu olayların gerçek yüzünü göremiyordum.

Kendime geleceğini söyledim. Zaman ver.

Dr. Henry Porter ilk büyük işti. GSR uzmanı. Onu Zader'in dört sıra arkasında otururken gördüm. Ellili yaşlarında, gri elbise pantolonu, beyaz gömleği ve mavi ceketle şık giyimli bir adamdı. Soluk sarı bir kravatla tamamlanmıştı. Nedense, çağdaşı olan ateşli silahlar uzmanlarının çoğu gibi onun da kırılmış bir bıyığı vardı. Adli tıp uzmanlığı sertifikasıyla birlikte bıyık da veriyorlar mı diye merak ettim.

Benim baktığımı gördü ve işaret parmağı ve başparmağıyla gözlüğünü düzeltti, sonra dikkatini Zader'e çevirdi.

Savcı ayağa kalkmış, kendi dava dosyasını kanıtlar için hazırlayan Yargıç Knox'a açılış konuşmasını yapmaya hazırlanıyordu.

O zaman Zader ya da Porter'in onlar için sakladığım şey bir fikirleri olup olmadığını merak ettim. Umarım yoktur. Savcı ilk tanışının hazır olduğundan emin olmak için galeriyi kontrol etti. Birbirlerini başparmaklarıyla onayladılar. Bir saat içinde Zader'in parmağını kıcına sokmuş, her şeyin nerede yanlış gittiğini merak ediyor olacağına dair kendime şans verdim. Benim de oturup nasıl bu kadar kötü batırdığımı düşünme ihtimalim eşitti. Karar vermek için çok yakındı.

Yargıç Knox, Zader'e hazır olduğunu işaret etti. Bölge Savcısı acele etmedi. Bir bardak sudan yudumladı. Herkesin sessiz olduğundan, tüm gözlerin üzerinde olduğundan ve dinleyicilerinin hazır olduğundan emin olmak için galeriyi hızlıca taradı.

TV kameraları çekmeye başladı. Bu dava ülkedeki neredeyse tüm haber kanallarında canlı yayınlanacaktı. Zader'in son sözleri zihnimde yankılandı.

Halka açık ve dağınık.

Kahretsin, keşke tıraş olsaydım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sayın Yargıç, Michael Zader, Bölge . İkinci başkan Bayan Lopez. Bay Flynn ve Bay Sinton sanığı temsil ediyor.

Savcılık masasının etrafında dolanarak mahkemenin ortasına yerleşti. Mahkeme salonunda hangi noktanın kameralara en iyi açıyı vereceğini çoktan hesapladığını hayal ettim.

"Açılış konuşmamı kısa tutacağım, Sayın Yargıç," dedi Zader ceketini ilikleyerek.

Yargıç Knox'un uzun soluklu açılış konuşmalarını önemsemediğini biliyordu. Doğrudan kanıtlara geçmeyi severdi. Zader'in bunu işaret etmiş olması, Yargıç Knox'kameralar için ona kesintisiz olarak biraz zaman tanıyacağı anlamına geliyordu. Bir avukat olarak öğrendiğiniz ilk şeylerden biri, her yargıcın tercihlerini öğrenmenin ne kadar önemli olduğudur. Bazıları uzun konuşmalardan hoşlanır, bazıları gerçeklere çok az atıfta bulunan katı hukuki tartışmalardan hoşlanır ve bazıları da yargılamanın adilliğine bakmaksızın her şeyin mümkün olan en az karmaşık ve en hızlı şekilde bitmesini ister. Yargıç Knox ikinci kategoriye giriyordu. Savcı ev ödevini yapmıştı.

"Mahkemeye, sanığın vurularak öldürüldüğü sırada kurban Clara Reece ile birlikte dairesinde bulunan tek kişi olduğunu kanıtlayan bir dizi tanık sunacağız. Elimizdeki kamera kayıtları sanığın ve kurbanın dairesine girdiğini açıkça göstermektedir. Dakikalar sonra, sanığın komşusu Bay Gershbaum ilk silah seslerini duymuş ve araştırmak için balkona çıkmıştır,

ve sanığın dairesinin penceresinden bir ateş edildiğine tanık oldu. Dairenin içinden ateş edilmiştir. Güvenlik kayıtları daha sonra sanığın daireden çıktığını göstermektedir. Bay Gershbaum'un çağırdığı güvenlik görevlisi Richard Forest, binadaki diğer görevlilerle birlikte olay yerine gittiğini ve sanığın boş dairesinde Clara Reece'in cesedini bulduğunu söyleyecektir. Kanıtlar, Bay Gershbaum'un güvenliği araması ile cesedin sanığın dairesinde bulunması arasındaki o önemli ve çılgın dakikalarda, güvenlik kamerası görüntülerinin sanığı o daireden çıkan tek kişi olarak açıkça gösterdiğini ortaya koyacaktır. Çok basit - iki kişi boş bir daireye giriyor ve sadece biri canlı çıkıyor. İçeride başka kimsenin olmadığını ve başka kimsenin de gelmediğini biliyoruz. David Child evinden ayrılır ve birkaç dakika içinde kız arkadaşının cesedi bulunur. Kısacası, onu öldürebilecek tek kişi David Child'dır.

Durakladı, yargıç notlarını toparlarken kendi kendine başını salladı.

"Adli tabibin raporu, kurbanın öldürülme şeklinden bahsediyor. Sayın Yargıç, bu davanın en şok edici kısmı budur.

Bir duraklama daha, mahkeme salonundaki gerilimi artırıyor. Bu adam çok iyiydi.

"Kurban Clara Reece, Ruger marka küçük ve gizlenebilir bir tabancayla başının arkasından on iki kez vuruldu. On iki kez. İlk kafa atışından sonra açıkça ölmüştü, ancak katili, sanık, kafatasının arkasına neredeyse tüm şarjörü boşalttı, boş şarjörü çıkardı, yeniden doldurdu, silahı kurdu ve kafasına yedi el daha ateş etti.

'Bu cinayette yer alan aşırılık, bunun kör bir öfkeyle işlenmiş bir suç olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu kiralık bir katilin işi değil Bu son derece şiddetli, intikam dolu bir cinayettir - açıkça küçümsenmiş ve aşağılanmış bir katil tarafından işlendiğini söylüyoruz.

derin sorunlu aşık. Kurbanın sevgilisi tarafından. Sanık David Child.

"Nihayetinde, bu iğrenç suçu işlerken kullandığı şiddet, kötü şansla birleşince kaçınılmaz olarak sanığın katil olduğunun ortaya çıkmasına neden olmuştur. Sanık apartmandan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, evinden yarım mil kadar uzakta başka bir araçla trafik çarpışmasına karışmıştır. Diğer aracın sürücüsü Bay John Woodrow'du. Bay Woodrow yasal alkol sınırının birkaç kat üzerindeydi ve sanığın spor arabasıyla kafa kafaya çarpışarak trafik kazasına neden olduğunu kabul ediyordu.

"Bay Woodrow kazanın ardından sanığın aracına yaklaştığında, araçta görünür bir yerde bir silah olduğunu fark etmiştir. Polisten yardım istemiş ve Memur Phil Jones olay yerine gitmiştir. Memur Jones, sanığın aracında bir Ruger tabanca bulmuştur.

"Bu silah, adli silah kalıntısı uzmanımız Dr. Porter tarafından bağımsız olarak test edilmiştir. Sanıktan barut kalıntısı için örnek alındığında, Dr Porter'ın bağımsız bilimsel analiziyle sanığın tam anlamıyla GSR ile kaplı olduğu keşfedildi ve doğrulandı. Soruşturma memuru Dedektif Morgan ile yapılan görüşmede sanık silah sahibi olduğunu, dokunduğunu, ateş ettiğini ve hatta silah ateşlendiğinde aynı odada bulunduğunu reddetmiştir. Bilimsel kanıtlar göz önüne alındığında, sanığın yalan söylediği açıktır.

Zader, çürütülemez adli kanıtlarla olan bariz uyumsuzluğu vurgulamak için ellerini kaldırdı, gözlerini kapattı ve 'Biliyorum, bu adam kışından yalan söylüyor' der gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Özetlemek gerekirse, sadece olası bir sebep yok, aynı zamanda sanık bu suçu işleyebilecek tek kişi. İkinci olarak, adli kanıtlar göz önüne alındığında, sanık polise yalan söylemiştir. Bu doğru, yalan söylediğini söylüyoruz, çünkü açıkçası adli tıp yalan söyleyemez.

"Savcılığın sunduğu delillerin kısa bir özeti bu," dedi.

Kameralara baktı, yapmaması gereken bir şey. Elinde değildi sanırım.

"Bay Flynn, kısa bir açılışınız var mı?

Yargıç Knox hakkındaki düşüncelerim yumuşadı. Zader'in kameralara oynadığını biliyordu ve en azından hızlı bir geri dönüş için bana bir şans vermek istedi.

'Hayır, teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Hadi başlayalım.' "Çok iyi. İlk tanışınız, Bay Zader?"

"Dr. Henry Porter'ı çağırıyoruz.

Bir dakika. O bir uzman tanık değil mi? Eğer öyleyse, onu ön duruşmaya çağırmak zorunda değilsiniz. Sadece raporunu okuyabilirim.'

"Sayın Yargıç, bu davada Dr. Porter'ı dinlemenin herkes için faydalı olacağını düşünüyoruz. Bulgularını mahkeme için özetleyebilir ve eminim Bay Flynn'in sorularını da yanıtlayabilir.

Yine kameralar için. Yargıç, Zader'in Porter'ı aradığını biliyordu, böylece medya bu su götürmez kanıtı hemen ele geçirebilecekti. Yargıç Knox'un raporu okuduğu on dakikalık bir çekim iyi bir TV yayını olmazdı.

Yargıç, "Eğer , o zaman onu çağırın," dedi.

Tanık çoktan ayağa kalkmış ve raporu sağ kolunun altında, tanık kürsüsüne doğru ilerliyordu. Yanımdan geçerken silah yağı ve ucuz tıraş losyonu kokusu aldım. Kendinden emin ve korkusuz görünüyordu. Davanın bu erken aşamasında, savunmanın iddia makamının tanıklarının bulgularına karşı kendi uzmanını getirmesi için yeterli zaman yoktur. Bilirkişilerin en çok korktuğu şey de budur - daha iyi referanslara sahip başka bir bilirkişinin kendilerinin hatalı olduğunu söylemesi. Bu olmadan, korkacakları çok az şey vardır. Ve Porter'ın tanık olarak sağlam bir sicili vardı - daha önce hiçbir davada kendisine başarıyla itiraz edilmemişti.

Kendime her şeyin bir ilki olduğunu söyledim.

Porter yemin etti ve oturdu.

"Dr. Porter, uzmanlık alanınızı kısaca özetleyebilir misiniz?" dedi Zader.

Elbette. Ben eğitimli bir balistik ve adli ateşli silah kalıntısı bulma uzmanıyım. Daha önce devletin kendi adli tıp laboratuvarında çalıştım ve binlerce delil yer aldım. İki yüz üç duruşmada kanıt sundum.

Rahat ve evinde gibi görünüyordu. Ne de olsa profesyonel bir tanık olmak onun işiydi. Ve Porter iyiydi, çok iyiydi. Mahkemeye çıktığı dava sayısını tam olarak belirttiğinden hiç şüphem yoktu, böylece hemen net, kesin ve deneyimli görünecekti. Aynı zamanda, gözümü korkutmak için kaç davaya girdiğinden bahsettiğinden de hiç şüphem yoktu; bu davaların hepsinde savcılık tanığı olarak yer almış ve her biri mahkûmiyetle sonuçlanmıştı.

Zader, "Dr. Porter, barut kalıntısı nedir?" diye sordu.

'Bir atıcı dolu bir ateşli silahın tetiğini çektiğinde, ateşleme iğnesi kapsüle doğru itilir, bu da fişek içindeki itici gazı ateşler ve ardından çok hızlı bir şekilde büyük miktarda gaz oluşturur. Bu gaz daha sonra mermiyi namludan saniyede yaklaşık bin fit hızla fırlatır. Astar ve itici gazdaki patlama atmosfere gazlar ve malzeme parçaları salar, bunların bir kısmı birbirine kaynaşır. Bu parçalar pim, itici gaz, primer ve mermiden gelen küçük parçacıkların kombinasyonlarıdır. Tüm bu malzeme daha sonra oluştuğu ortama hızla yerleşir. Dolayısıyla silahtan çıkan kalıntılar normalde ateş eden kişinin cildine ve giysilerine yerleşecektir.

"Doktor, sanığın deri ve giysilerinden alınan örnekler üzerinde testler yaptınız mı?"

"Ben yaptım. NYPD memurları sanığın ellerinden, süveterinden ve yüzünden örnekler topladı. Daha sonra bu örnekleri, ateşli silah kalıntılarında bulunan ortak maddeyi içerip içermediğini görmek için test ettim.

"Peki ne buldun?"

"Tüm numune alanlarında yüksek yoğunlukta baryum ve antimon birikintileri buldum. Bu malzemenin bir kısmı, yoğunlukla baryum olmak üzere, birbirine kaynaşmıştı. Bu malzeme kombinasyonu bilimsel olarak kanıtlanmış ve ateşli silah kalıntısı olduğu genel kabul görmüştür.

Zader, "Yüksek konsantrasyonlu mevduat dediğinizde bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Eğer bir tetikçi silahını bir kez ateşlerse, derisinde ya da giysilerinde atış artığı olabilecek bir madde bulabilirim. Eğer birden fazla atış , birden fazla patlama olacaktır, dolayısıyla bulunan malzemenin hacmi ve yoğunluğu artacaktır.

"Bu durumda, Dr Porter, sanığın üzerinde bulunan yüksek yoğunluktaki barut kalıntısıyla ilgili olarak vardığınız sonuç neydi?"

"Barut kalıntısının geniş dağılımı ve yoğun miktarı göz önüne alındığında Bay Child'ın birden fazla kez ateşlenmiş bir ateşli silaha çok yakın olduğu ve numuneler alınmadan önceki son birkaç saat içinde bu maddeye maruz kaldığı sonucuna büyük bir kesinlikle varabilirim.

Zader, "Sayın Yargıç, notlarımı kontrol etmem için bana bir dakika verebilir misiniz?" dedi.

"Elbette," dedi Knox.

Hukuk defterine döndü ve sayfa karıştırdı. Aslında sadece etki yaratmak için duraklıyor, son cevabın yargıcın - ve evdeki izleyicilerin - zihnine sızmasına izin veriyordu.

Doğruldu ve dikkatini tekrar tanığa verdi.

Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Şimdi, Dr Porter, elimde sanık Child'ın polise hiç silah kullanmadığını ve hatta silah kullanılan bir odada bile bulunmadığını söylediğine dair bir not var. Bulgularınıza göre bunun mümkün olduğunu söyleyebilir misiniz?

"Hayır.

'Hepimiz silah kalıntısı gibi izlerin bir yerden bir yere, bir kişiden bir kişiye geçebildiği vakaları duymuşuzdur. Bu davada bu mümkün mü?

'GSR'nin aktarılabilmesi mümkündür. GSR bir kişinin giysilerinden veya cildinden diğer bölgelere aktarılabilir. Bu davada böyle bir şey olmadı. Sanığın ellerinden, kıyafetlerinden ve yüzünden aldığım tüm örneklerde bulduğum kalıntı miktarı, aktarım ihtimalini ortadan kaldırmaktadır.

"Peki neden?

Çünkü sanığın atış artıklarıyla duş alması gerekirdi. Tecrübelerime , sanığın üzerinde bulunan yüksek miktardaki ve yüksek konsantrasyondaki GSR'nin ikincil transfer yoluyla oraya ulaşması mümkün değildir. Böyle bir şey olamaz. Bu davadaki somut deliller, sanığın birden fazla kez ateşlenen bir ateşli silaha yakın mesafede olduğunu kanıtlamaktadır.

Zader yine ve cevapların kameralara sızmasına izin verdi. Başka soru sormayacaktı. Zader kendi noktalarını ortaya koymuş ve en olası saldırı yolunu kesmişti. David'e "Cep telefonunu aç, sessizde kalsın" diye fısıldadım. O bunu yaparken, yargıç görmesin diye masanın altına bir not karaladım ve David'e uzattım.

Beklentiyle bana baktı.

'Henüz yapmayın. İşaretimi bekle,' dedim.

Zader neredeyse meydan okurcasına, "Tanık senin," dedi: *Elinden gelenin en kötüsünü yap. Dayanabilirim.*

Porter hiç de endişeli görünmüyordu. Bildiği kadarıyla bu rutin bir test, rutin sonuçları olan rutin bir davaydı. Tüm olağan savunma avukatlığı açılarını - tüm eski argümanları - bilecek kadar deneyimi vardı. Normalde bu tür kanıtlara karşı standart saldırı yöntemi zincire saldırmaktı. Porter bir laboratuvarında çalışıyordu. Kanıtları toplamadı ve hangi örneklerin orijinal olup hangilerinin olmadığını, hangi örneklerin kontamine olduğunu ve hangilerinin doğru bir şekilde korunduğunu bilmiyordu. Ne zaman

Savunma bilimle tartışamadı, uzman kontamine materyali test ettiği için bilimin konuyla ilgisiz olduğunu savundular.

Porter kollarını kavuşturdu. Bunların hepsini daha önce defalarca duymuştu. Her şeye hazırdı.

Ama bunun için değil.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

'Bu adamla balığa çıkmayın,' dedi Sinton. 'O tehlikeli biri - uzmanımızı alana kadar bekle. Bunu duruşmaya saklayın.

Sinton'ı ilk kez gergin gördüm. Üst dudağında ter vardı, kalemi elinde titriyordu. Tek istediği oradan çıkmak ve David' de yanında götürmekti. Şirket onu mahkemede öldüremezdi. Eğer onu dışarı çıkarmak istiyorlarsa, güvenli binadan uzakta, savunmasız bir şekilde sokakta olması gerekiyordu.

Gerry'yi görmezden geldim, ayağa kalktım, elim boştu ve Yargıç Knox'a baktım. Kızgın görünüyordu. Benimle tanık arasında hiçbir yere varmayacak uzun ve sıkıcı bir tartışma bekliyordu.

Ama aklımda kesin bir hedef vardı.

"Dr. Porter, ifadenize iki yüzden biraz fazla davada tanıklık ettiğinizi belirterek başladınız, değil mi?

"Bunu da sayarsak iki yüz dört.

'Hatırlattığınız için minnettarım. Bu iki yüz dört duruşmadan kaç tanesi savunma için uzman tanık olarak gerçekleşti?

Başka herhangi bir sözde bağımsız uzman muhtemelen biraz kıvranırdı. Porter öyle yapmadı. İşi olurluna bıraktı.

"Yok," dedi. "Yok

mu?" "Doğru.

Özür dilerim, belki IYapma. Anlıyorum. Bu sadece o belirtmişsiniz, içinde senin ifade, o sen vardır bir *bağımsız*

Uzman,' dedim.

Öyleyim. Savunma avukatı ya da iddia makamı tarafından tutulabilirim. Benim görevim mahkemeye dürüst görüşlerimi sunmaktır; ücretim için çeki hangi tarafın imzaladığı önemli değildir.

Kapıyı azıcık açmıştı. Beni içeri kadar.

"Yani, dürüst ve uzman görüşünüze varırken, adresinden çek üzerindeki ismi görmezden geldiniz ve görüşünüzü tamamen bulduğunuz kanıtlara dayandırdınız, doğru mu?

"Doğru.

Peki, örnek olarak, savcılık tarafından gerçeklere ya da kendi kanıt bulgularınıza dayanmayan bir görüş bildirmeniz istenseydi ne yapardınız?

"Herhangi bir savcının profesyonel bir tanıktan bunu yapmasını isteyeceğinden şüpheliyim, ancak kayıtlara geçmesi için söylüyorum, destekleyecek kanıtlar olmadan resmi bir görüş beyan etmem.

"Yani görüşünüz sadece gerçeklerden ve kanıtlardan mı kaynaklanıyor?

"Tabii ki.

'Yani bilinen gerçekler size aksini söylediğinde bir görüşü spekülasyona dayandıramazsınız, değil mi?

"Doğru," dedi iç çekerek.

Zader'in savcılarına fısıldadığını ve onlara hızla bir yere varamayacağımı söylediğini duyabiliyordum.

Porter'ın raporunu aldım, David'in yüzünden, ellerinden ve giysilerinden alınan örneklerde bulunan parçacıkların ve malzemelerin bir dökümünü veren raporun arkasına göz attım. Bu, Porter'ın kanıtlarını dayandığı ham bilimsel verilerdi.

"Doktor, test sonuçlarınızda çok sayıda farklı partikül mü buldunuz?

'Evet. Patlama gerçekleştiğinde, silah sesi ile atmosfere salınan küçük madde

Cilde yerleşmeden önce diğer partikülleri, dolayısıyla bazen toz partikülleri gibi diğer kalıntıları da alır.

"Atış artığının üç ana göstergesi kurşun, baryum ve antimon parçacıkları mıdır?

"Doğru.

'Baryum ve antimon partikülleri primer ve itici gazın ateşlenmesinden mi kaynaklanıyor?

"Genel olarak, evet.

'Kurşun parçacıkları mermiden ya da metal kılıfın kendisinden gelme eğiliminde mi?

"Evet.

"Sonuçlarınızda hiç kurşun izine rastlamadınız mı?

'Bu duyulmamış bir şey değil. Bazı üreticilerin mermileri diğerlerine göre daha sert ve daha dayanıklıdır. Yüksek baryum ve antimon konsantrasyonları bilimsel olarak iyi bilinen GSR belirtileridir.

"Yüksek baryum ve antimon konsantrasyonlarının yanı sıra, sonuçlarınız yoğun bir naylon koleksiyonu gösteriyor?

'Evet. Ateş eden kişinin bu malzemeden yapılmış eldivenler giymiş olması mümkün. Eldivenlerin üzerine yerleşen sıcak GSR malzemesi yakıp deriye geçmeye yetebilir,' dedi Porter, ifadesinin sonuna geldiğinde sesi kısılmıştı. Bu konuda kendini sağlam hissetmiyordu ve raporunu hazırlarken savcı tarafından örneklerde neden bu kadar çok naylon ve kauçuk bulunduğunu açıklamaya zorlandığını tahmin etmiştim. Savunma makamı silahta parmak izi bulunmadığına işaret ettiğinde bu savcıya kolay bir argüman sağlar; Zader Porter'ın tetikçinin eldiven giymiş olabileceği yönündeki düşüncelerine dayanabilir.

Durakladım, kafam karışmış gibi yaptım ve yargıca baktım. David, savunma masasının altına yerleştirdiğim Kertenkele eldivenlerini bana uzattı. Porter'ın raporunu yere ve eldivenleri havaya kaldırdım.

Biraz kafam karıştı. Bunlar naylon eldiven değil, ama tetikçi bunun gibi tüm eli kaplayan eldivenler giymiş olsaydı, bu kadar

Ellerden alınan örnekte çok fazla GSR maddesi var mı?' Dedim ki.

"Demek istediğinizi anlıyorum, ancak malzeme havaya karışmış ve eldivenler çıkarıldığında ellerin üzerine çökmüş olabilir.

"Siz yalancı mısınız, Dr. Porter?

Yargıç Knox'un başını notlarından kaldırarak endişeli bakışlarını savunma avukatına yöneltti. Bu bakış bana ince bir buz üzerinde olduğumu ve bunu desteklemem gerektiğini söyledi.

Porter'in cevabı "Yeminliyim Bay Flynn," oldu.

"Öyle olduğunuzu biliyorum; sadece doğrudan ifadenizde malzemenin sanığın kıyafetlerine ve ellerine ikincil transfer yoluyla geçme olasılığını özellikle dışladınız, doğru mu?

Yargıca başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu bildirdi.

"Sanırım açık konuşmak gerekirse, eldivenlerini çıkardığında sanığın ellerine düşen malzeme ikincil transfer olacaktır, ancak bazıları bunun hala birincil olduğunu söyleyebilir, çünkü malzeme sadece orijinal kaynağın etrafında hareket etmektedir.

"Bu soruşturmanın baş dedektifi Morgan'dır; ona yalancı mı diyorsunuz, Dr Porter?

"Tabii ki hayır.

"Dedektif Morgan, David Child'ı evinden çıktığı andan kazaya karıştığı ana kadar takip eden bir dizi özel güvenlik kamerası ve sokak kamerasını . Dedektif Morgan ifadesinde David Child'ın bir çift eldiveni attığından bahsetmiyor. , dairesinde ya da üzerinde eldiven bulunmuyor ve eldivenleri atmadığı çok açık çünkü kameraya yansır. Eğer tetikçinin eldiven giymiş olabileceğini söylüyorsanız, eldivenler nereye gitti?

"Buna cevap veremem.

Porter'ın raporunu elime aldım.

"Test sonuçlarınızda baryum, antimon ve naylonun yanı sıra erimiş kauçuk, deri ve plastik de buldunuz, doğru mu?"

"Evet."

"Aslında, sanığın derisinden ve giysilerinden alınan tüm örneklerde yüksek oranda naylon, kauçuk, deri ve plastik vardı, doğru mu?"

"Bu adil. Evet."

"Hiç benzer sonuçlarla karşılaştınız mı?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem, ancak bir silahın ateşlendiği her ortam farklıdır. İnsan bulacağı malzemeyi her zaman tahmin edemez."

"Bulgularınızı kanıtlara dayandırdığınıza ve polis tarafından hiçbir eldiven bulunmadığına göre, tüm bu naylon, kauçuk, deri ve plastik kalıntıların nereden geldiğini düşünüyorsunuz?"

"Korkarım bu konuda tahminde bulunamam."

'Bu Çünkü sen var Hayır kanıt .
nerede Sanık bu materyalle temas etmiş olabilir mi?'

Bunu düşünerek durakladı. İnce parmakları çenesinin üzerinde gezindi. Soruya şüpheyle yaklaştı.

"Bu doğru. Elimde bu malzemenin tam olarak nereden geldiğini anlamamı sağlayacak herhangi bir kanıt yok."

Porter'ın şüphelenmeye hakkı vardı. O anda, tüm ifadesi bıçak .

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Dr. Porter, lütfen bu fotoğraflara bir göz atın. David'in Bugatti'si ile Ford pikap arasındaki çarpışmayı görüntüleyen trafik kamerasının fotoğraflarını ona uzattım.

"Bu fotoğrafları daha önce görüp görmediğinizi teyit edebilir misiniz?

Yargıca baktı ve 'Sayın Yargıç, bu fotoğrafları daha önce hiç görmedim' dedi.

'Savcılık ve savunma makamı, bunun Bay Child'ın arabası Bugatti olduğu konusunda hemfikir. Bu fotoğraflarda görüyor musunuz?' diye sordum.

"Evet.

"Bu aracın ön tarafında, kafa kafaya çarpışmadan kaynaklanan büyük bir hasar olduğunu göreceksiniz, doğru mu?

"Motorlu taşıt uzmanı değilim ama fikirdeyim.

"Peki, bu fotoğrafları gördükten sonra, daha önceki ifadenizi geri çekmek istiyor musunuz?

'Özür dilerim, ne? Anlamıyorum,' dedi Porter. Savcı bir enayi yumruğu için hazırlandığını biliyordu ama yumruğun nereye ineceğini bilmiyordu. Zader'in Lopez'e fısıldadığını duyabiliyordum - o da nereye varacağını bilmiyordu. Anlamış olsalardı da fark etmezdi. Önemli olan o anda Porter'ın bunun geldiğini görememesiydi.

"Doktor, uzman bir tanığın tarafsız ve uzman görüşü sunma görevi olduğunun farkındasınızdır.

"Yükümlülüklerimin farkındayım, ancak ifademin hangi kısmını geri çekmemi istediğinizi anlamıyorum.

"David Child'ın atış artığı testinin pozitif çıktığı ve bu nedenle ya birden fazla kez silahla ateş ettiği ya da birden fazla kez ateşlenmiş bir silahın yakın çevresinde bulunmuş olabileceği yönündeki ifadeniz. Bu ifadeyi geri çekmeniz için size son bir fırsat vereceğim, Doktor.

"Hayır, bu ifadeyi geri çekmek için bir neden göremiyorum. Durakladım, başımı salladım. Yargıca baktım.

"Üçüncü fotoğrafa bakın, Dr. Porter.

Bulana kadar fotoğrafların arasında gezindi. Enkaz halindeki Bugatti'nin yakın çekimi. Birkaç dakika önce incelemişti ama bir kez daha baktı soruyu bekledi.

'Biraz önce Bay Child'ın ellerinde, kollarında, giysilerinde ve yüzünde bulunan naylon, plastik, deri ve kauçuk parçacıklarını açıklayamadınız. Şimdi açıklayabilir misiniz?

Fotoğrafa bir kez daha baktı.

"Hayır.

İçimi çektim, sanki Porter'dan bu itirafı zorla almak gibi, aslında ona soruyu cevaplamak için yeterince zaman vermiyordum.

'Dr. Porter, ağır darbeyi zaten tespit ettik - üçüncü fotoğraf aracın yakın çekim görüntüsü. İç kısımdan da görebileceğiniz gibi, en az üç ...'

Sandalyesinde biraz kaydı. Gözlerini kapattı. Onu köşeye sıkıştırmıştım. İfadesini taş bir tablete kazımıştım. Bundan bir santim bile saparsa, kanıt kulesi yıkılacaktı ve bunu biliyordu. Yine de başka seçeneği yoktu.

Görmüştü.

Kertenkele parçalara ayrılmış silahının parçalarını patlatılmış bir görünümde ortaya koymaktan bahsettiğinde bu vahiy aklıma gelmişti. Aklıma GSR'nin bir patlamadan geriye kalan madde olduğu geldi ve David'in o gün bir patlamanın içinde olduğundan emindim. Küçük bir patlamaydı ama ateşlenen bir mermiden kaynaklanan patlamadan daha büyüktü.

"Hava yastıkları," dedi Porter.

Arkamda Zader'in heyecanla fısıldadığını duydum. Döndüm ve bir savcı yardımcısının mahkeme salonundan çıktığını, yürürken cep telefonunu açtığını gördüm. Gençti, yirmili yaşlarındaydı, gri bir takım elbise, kahverengi deri ayakkabılar giyyordu, kahverengi saçlarının altında koyu renk bir sakalı vardı. Dikkatimi tekrar Porter'a çevirdim.

'Evet, hava yastıkları. Hava yastıkları bir kazada tetiklendiğinde, ön panelden patlar ve mikrosaniyeler içinde şişer, değil mi?' diye sordum.

"Evet," dedi Porter.

'Bu patlayıcı güç, baryum ve antimon izleri bırakacak küçük bir primerden kaynaklanıyor. Bu doğru değil mi?'

'Tam bileşiminden emin değilim...'

Ona doğru yürümeye başlamıştım bile. Elimde, hava yastığının açılmasının ardından bir araçta bulunan GSR ve iz materyal arasındaki benzerlikler üzerine Fransız adli tıp makalesinin bir kopyasını tutuyordum.

'Doktor, bu geçen yıl yayınlanan ve hava yastığı açılma kalıntısının adli analizini ve GSR ile benzerliklerini detaylandıran bilimsel bir makaledir. Lütfen dördüncü sayfayı çevirin ve sonuçları kendiniz okuyun.

Kâtip kâğıdın bir kopyasını yargıç için aldı. Bir kopyasını Zader'in masasına bıraktım. Almadı, sadece bana baktı.

Okurken, Porter dudağını çiğnedi. Makalenin tamamını okuması için ona tam üç dakika verdim. Yargıç Knox'un da okuduğunu görünce midemde küçük bir sıçrama oldu. İlgileniyordu. Bu şekilde devam etmeliydim.

'Evet, adli tıp sonuçlarının hava yastığının açılmasından kaynaklanan partikül kalıntısının standart özelliklerini detaylandığını görüyorum. Ancak bu benim sonuçlarımın GSR varlığını ortaya koymadığı anlamına gelmiyor.

Porter görüşüne sınıksız sarılmış, karşı koyuyordu. Önceki iki yüz üç duruşmasında başarılı olmuş bir uzmandan tam da bunu yapmasını beklerdim.

"Emin misiniz? Dedim.

"Sonuçlarımdan eminim.

'Hava yastıklarını serbest bırakmak için direksiyon simidi kapağını ve ön paneli delen patlamada, naylon hava yastığının küçük parçacıklarının, ön panelden gelen kauçuk, deri ve plastikte birlikte ısıda erimesi, serbest kalması ve tıpkı çalışmanın bulunduğu gibi ciltte birikmesi tamamen olasıdır?

"Belki mi?

'Belki mi? Olması çok muhtemel. Doğru değil mi?' 'Evet,' dedi yumuşak bir sesle.

'Hava yastığı açılma kalıntılarına ilişkin bu adli tıp makalesi, yapılan neredeyse her analizde çok benzer bir madde bulunduğunu belirtmektedir. Bunu kabul ediyor musunuz?'

"Yapmak zorundayım.

"Bu makalede tanımlanan karakteristik hava yastığı tortusu malzemesinin, sanıktan numuneler üzerinde yaptığınız analizde bulunan malzemeye neredeyse aynı olduğunu kabul ediyor musunuz?

Ben daha sorumu bitirmeden Porter başını sallamaya başlamıştı bile; savaşımdan pes etmeyecekti.

'Neredeyse aynı ve naylon ve kauçuk gibi bazı kalıntılar hava yastığı patlamasından kaynaklanmış olabilir, ancak bu bir şeyi değiştirmez. Sanığın üzerinde bulunan baryum ve antimon, ateşli silah kalıntılarının karakteristik malzemeleridir. Bu örneklerde barut izi bulduğuma dair kanaatim devam etmektedir.

Neredeyse rahatlamış bir halde mahkeme salonuna baktı. Bir yudum su aldı ve yutmadan önce ağzında evirip çevirdi, rakibinin en iyi vuruşunu yapmış ve geri dönmüş ödüllü bir dövüşçü görünümündeydi. Henüz farkında değildi ama çoktan on sayım için yere düşmek üzereydi.

"Dr. Porter, daha önce GSR malzemesinin kutsal üçlüsünün kurşun, baryum ve antimon olduğunu tespit etmiştik, hatırlıyor musunuz?

"İstiyorum.

'Bazı üreticilerin mermilerinin diğerlerine göre daha sert olduğunu, bu nedenle GSR'de kurşun izi bırakmayabileceğini söylemişsiniz. Bu hala sizin görüşünüz mü?

"Öyle.

"Sanıktan alınan örnekleri test ettiniz, ancak silahtan alınan örnekleri de test ettiniz mi?

Gözleri yavaşça kapandı. Benden çok ilerideydi. Körlemesine başını salladı.

"Bu bir evet mi?" diye sordum.

"Evet," dedi usulca, yük treni ona çarptığında görmemek için gözlerini kapalı tutarak.

"Doktor, sanığın arabasında bulunan silah üzerinde incelemede baryum, antimon ve kurşun izlerine rastladınız.

Gözleri açıldı ve "Evet" dedi. "Naylon yok mu?

"Hayır.

"Lastik yok mu?" "Hayır.

"Deri yok mu?"

"Hayır.

"materyali ve sanığın üzerinde bulunan materyal üzerinde yaptığınız testlerin sonuçları çok mu farklı?

"Evet, farklılıklar var.

"Adil olmak gerekirse, Dr. Porter, bölge size sanığın tutuklanmasından hemen önce hava yastıklarının açıldığı bir trafik kazası geçirdiği bilgisini vermedi, doğru mu?

Ona bir kemik attığını biliyordu ve iki eliyle birden yakaladı.

"Bu doğru, Bay Flynn. Analizlerimi besleyecek hayati çevresel gerçeklere sahip olmazsam doğru karşılaştırma testleri yapamam.

"Peki, savcı size bu hayati bilgiyi vermiş olsaydı, görüşünüz farklı olur muydu?

Porter, Zader'i otobüsün altına atmadan önce bile savcının gözlerini kafatasımın arkasında hissedebiliyordum; aşikârı.

Porter, 'Benim görüşüm çok farklı olurdu,' dedi.

"Kurşun kalıntısı bırakan bir silahın bu kalıntıyı sadece silahta bırakması ve ateş eden kişinin ellerinde veya kıyafetlerinde en ufak bir iz bile bırakmaması mümkün değildir, doğru mu?

Savcıya bakmaktan kendimi alamadım, Dr. Porter'ın bir şeyler bulmasını, büyük bir bilimsel koz, ifadesini kurtaracak bir Hail Mary bulmasını dilemesini izledim. Uzman bir süre hiçbir şey söylemedi. Zader'e neredeyse özür dilercesine baktı. Porter'ın omuz silktiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Şu anda bildiklerimi göz önüne alırsak, bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim. "Sonuçlarınıza ve hava yastıkları hakkında şu anda bildiklerinize ve numune sonuçlarınız arasındaki ortak önemli farklılıklara göre, silahta bulunan maddenin GSR olması ve sanığın üzerinde bulunan maddenin Hava yastığı mı?"

O boğuluyordu ve ben bacaklarına çimento torbaları bağlıyordum. Başını kaşıyarak bir süre sessiz kaldı.

Yavaşça, hatta usulca konuştum. 'Doktor, size daha önceki cevabınızı hatırlatabilir miyim? Bu mahkemeye görüşünüzün gerçeklerden ve kanıtlardan kaynaklandığını söylemişsiniz. Lütfen bunu aklınızda tutun. Şimdi size tekrar soruyorum, şu anda bildiğiniz gerçeklere ve kanıtlara göre, sanığın üzerinde bulduğunuz materyalin ateşli silah kalıntısı değil de hava yastığı patlamasından kaynaklanan kalıntı olması muhtemel mi?

Porter, "Evet, şimdi tüm gerçekleri öğrendiğime göre, bu ifadeye katılıyorum," dedi.

'Doktor, daha önce yeminli ifadenizde sanığın birçok kez silahla ateş ettiğini söylemişsiniz. Şimdi ise tek bir el bile ateş ettiğinden emin olamıyorsunuz. Bu doğru değil mi?'

Sessizlik. Havada en ufak bir nefes bile yok.
Herkes bu cevabı bekledi.

Porter dişlerini sıkarak, "Hayır, şu anda emin olamam," dedi.

Bir seksen döndüm ve Child"Gönder" dedim.

Savunma masasının altında David'in elleri akıllı telefonunda çalışıyordu. Tek ses yere vuran topuklarımdan geliyordu. Sonra Zader'in sandalyesi, ayağa kalkıp "Yönlendirme yok" dediğinde fayansların üzerinde gıcırdadı.

Yargıç Knox, "Bugün başka tanık var mı Bay Zader?" diye sordu.

"Bana bir dakika izin , Sayın Yargıç," dedi Zader, yerine oturdu ve dosyasının sayfalarını çevirdi. Oyalanıyordu.

David ekranı görebilmem için telefonunu uzattı. Birinci dereceden cinayetle suçlanan bir çocuk için kendinden son derece memnun görünüyordu. Cep telefonunu ondan aldım ve savcılığa yaklaştım. Yargıç başını eğmiş, notlarına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedim. Sadece Zader'in görebilmesi için telefonu uzattım.

David'in Reeler hesabından geliyordu. Yeni bir gönderi diğer tüm sosyal medya kanalları üzerinden Reeled edilmişti. Ekranın altındaki görüntülenme sayısı gerçek zamanlı olarak hareket ediyor ve binlerle ifade edilecek şekilde hızlanıyordu. Zader gönderiyi okuduğunda yirmi bir bin görüntülenme almıştı. Gönderi David'den takipçilerine basit ve kişiseldi:

MASUMUM. SAVCILIGIN UZMAN TANIĞI YOK EDILDI. SAVCILIGIN DAVASI ÇÖKÜYOR.
DA İÇİN UTANÇ VERİCİ. HALKA AÇIK VE
DAĞINIK.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Zader'bir iş için gönderdiği savcı yardımcısı mahkeme salonuna döndü. Orta koridordan aşağı inerken patronuna başparmağıyla selam verdi.

Zader'in yüzüne bir miktar çelik geri döndü. Çenesi sertleşti, gözleri arkadan parladı, şüphesiz geri dönen ADA ile planladığı bir tür hamle yüzünden.

Kına yakma dürtüsüne karşı koyamadı. "Bir savunmayla yirmi yıl mı?" dedi.

"Suçlamaları düşürün; bırakın yürüsün.

'Bunu söylemenizi umuyordum. Porter konusunda iyi iş çıkardın. Ne yazık ki hepsi bir hiç uğruna oldu,' dedi Zader. Bir sonraki nefesinde mahkemeye hitap etti.

"Sayın Yargıç, bir mesele ortaya çıktı ve sizinle ofisinizde özel olarak görüşmek istiyoruz.

"Bay Zader, golf günümü çoktan kaçırdım ve bu akşamki yemeğe geç kalıyorum, bu yüzden elinizi çabuk tutsanız iyi olur," dedi Knox, sandalyesine yaslanarak.

Zader ve belgeyle birlikte mahkemeye dönen savcı yardımcısı Knox'un masasında sağdaki sandalyenin arkasında duruyordu. Sinton ve ben sol tarafta duruyorduk. Zader'in kendini küçük düşürme ihtimali yoktu. Yargıçlarını tanıyordu.

Zader ADA'bir sayfa aldı ve yargıca uzattı. Yargıç Knox'a hitap ederken ses tonu ciddi ve saygılıydı. 'Sayın Yargıç, bu davadan çekilmenizi talep eden bir dilekçe sunma niyetimizi size bildirmek zorundayım. Elimizde yargının taraflı davrandığına dair kanıtlar var ve bu duruşmaya devam edemezsiniz.

Knox'un dudaklarında bir öfke parıltısı dalgalandı ve ağzını kapatmadan önce hırıltıya dönüşerek Zader'den bir parça koparma isteğini bastırdı. Okurken gözleri irileşti ve yanaklarına kan doldu, teni sadece gün batımı kızgınlığı olarak tanımlanabilecek bir renge büründü.

"Bu bilgiye nasıl ulaştınız?" diye sordu Yargıç Knox, sayfayı ters çevirip masasının üzerine koydu.

Zader, ADA'sına baktıktan sonra masum bir şekilde ellerini uzattı.

"Bu sizin iyiliğiniz için, Sayın Yargıç. Kenara çekilmeli ve bu ön duruşmayı başka bir yargıcın dinlemesine izin vermelisiniz. Kimse dava başlamadan önce bu bilgiden haberdar olduğunuzu söylemiyor. Aslında bunu biz de yeni keşfettik. Şimdi gönüllü olarak çekilerseniz sizi biraz utançtan kurtarmış olabiliriz.

Yargıç başını salladı, ağzı hayretle açılmıştı. Sonunda bana döndü ve "Bu konudaki görüşünüz nedir Bay Flynn?" diye sordu.

'Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de en az sizin kadar şaşırdım, Yargıç. Belgeyi görebilir miyim-'

"Hayır," dedi Knox ve elini sayfanın üstüne vurdu. 'Görmene gerek yok ama sana içeriğini anlatacağım. Yatırım temsilcimden gelen bir açıklama. Çeşitli portföylere yatırılmış hisse senetlerim ve hisselerim var ve karım acenteye ilgileniyor ve bu işleri yönetiyor. Bu onun alanı. Ben sadece çekleri yazıyorum. Görünüşe göre müşterinizin şirketi olan Reeler'in ana şirketinde küçük bir yatırımım var. Dava başlamadan önce bu yatırım hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sizi temin ederim.

Orospu çocuğu.

Savcı, Porter'ın savcılık davasını lekelediğini biliyordu. Aslında, davayı duvara toslatmıştı ve Zader kanıtları yok etmek istiyordu. Yargıç Knox davadan , dava başlamak zorunda kalacaktı.

Ve bu sefer ya Porter benim sorgulama tarzıma tamamen hazır olacaktı ya da daha büyük olasılıkla Zader onu tanık olarak bile çağdırmayacak ve davasını geri kalan kanıtlar üzerine inşa edecekti. Zader için bu sefer hatasız yeni bir başlangıç.

"Sayın Yargıç, eğer bundan haberiniz yoksa, nasıl önyargılı olabileceğinizi anlayamıyorum..." dedim.

Yargıç Knox, Zader'e yargıcın savcıcı küçümsediğini gösteren bir bakış atarak, "Oh, ," dedi. Eğer kanıtlar savcılığın lehine olsaydı, yargıçtan kendisini geri çekmesini istemelerinin hiçbir yolu yoktu. Zader'in dava başlamadan önce yargıcın yatırımları hakkında her şeyi bildiğinden şüpheleniyordum, böylece bir felaket olursa arka cebinde bir reddi hakim talebi olacaktı ve böylece geçmişini temizleyip yeniden başlayabilecekti. Knox'un yatırımlarının listesini alması için savcı yardımcısını göndermesi sadece göstermelikti. Ön duruşma başlamadan önce bu bilgiye sahipti.

"Sayın Yargıç, savunmanın bu duruşmaya devam etmenize bir itirazı yok.

"Tabii ki hayır," dedi Zader. 'Savunma itiraz etmeyecek çünkü Reeler'in hisse senedi fiyatı bu kovuşturmanın her saniyesinde düşüyor ve eğer davalı, suçlamaları düşürmek ve hisse senedi fiyatını ve kendi yatırımının getirisini kurtarmak için maddi çıkarı olan bir hakime sahipse, kim bir hakim istemez ki? Gerçek şu ki, Sayın Yargıç, eğer devam ederseniz ve basın bunu öğrenirse, ön duruşma bir maskaralığa dönüşecek ve kariyeriniz ciddi şekilde tehlikeye girecektir.

'Ne cüretle bana kariyerim ve mesleki yargılarımla hakkında ders verirsiniz ve beni basınla tehdit etmezsiniz, Bay Zader. Bir hücrenin içini görmekten bir sayfa kadar uzaktasınız. Gerçek şu ki, Bay Flynn'in nazik cevabına rağmen, kendimi geri çekmekten başka seçeneğim yok. Özür dilerim beyler. Üst yargıyla temasa geçip bu davanın sabah yeni bir yargıca devredilmesini sağlayacağım. Korkarım ön duruşma baştan başlamak zorunda kalacak.

Tüm doğru nedenlerden dolayı doğru bir karardı ama yine de ağızımda kötü bir tat bıraktı. Porter'ın aleyhine olan hususların David'e sempatik bir duruşma sağlayacağını düşünmüştüm; bu, savcılığın davasını çökertecek bir dizi çekiç darbesinin ilkiydi. Porter ve hava yastığı, şimdiye kadar bulabildiğim tek çekiç darbesiydi. Şimdi o da gitti. Basının bunu bilmesi önemli değildi. Yeni yargıç, Zader Porter'ı tekrar tanık olarak çağırmadığı sürece bunu hiç dikkate almayacaktı - ve bunu yapmasına imkan yoktu.

Kimse konuşmadı. Knox'un ofisinden çıktık ve Zader'in koridorda beni beklediğini gördüm.

"Görüyorsun ya Flynn, beni yenmenin bir yolu yok. Beni yen. Yarın seni havaya uçuracağım ve bu konuda yapabileceğin tek bir şey bile yok. Gerekirse, bana doğru sonucu veren bir yargıç bulana kadar her lanet yargıcı bu davadan atmaya devam edeceğim. Ayrıca desteğim de var. Yarın öğleden sonra büyük jüriyi topluyoruz. Yani yarınki ön duruşmayı kazansan bile, Child'ı suçlayacak *olan* büyük jürinin karşısına çıkabilirim. Elinde hiçbir şey yok. Anlaşma yapmak istediğinde bana gel.'

Zader'in uzaklaşmasına izin verdim, Gerry Sinton da onu takip ediyordu. Sinton yanımda olmak istemiyordu. Sinton'ın o kocaman eli Zader'in omzuna düştü. Savcıya kartını verdi ve konuşarak kulak mesafesinden uzaklaştılar. Gerry sigorta yaptırıyor, anlaşma yapmak için savcıya yaklaşırsam ilk onun haberi olsun diye planlar yapıyordu. Muhtemelen Zader'e kendisinin gerçek avukat olduğunu ve herhangi bir anlaşmanın ondan geçmesi gerektiğini açıklıyordu. Sinton anlaşma istemiyordu. Clara'nın cinayetinden kolayca sıyrılmak karşılığında şirketi gömmek için imza atmadan önce genç David'i öldürdüğünden emin olmak için savcıdan ipucu istiyordu. Gerry'yi kalabalıkta kaybetme fırsatını değerlendirdim, David'i yakaladım ve mahkeme salonunun hücrelere giden yan çıkışına yöneldim.

Bir şey kafamı kurcalamaya devam etti. Zader, Yargıç Knox'u nasıl ele geçirdi? O bile

duruşma başlamadan önce bilgiye zaten sahipti, kolayca elde edilemezdi. Birisi Zader'e yardım ediyordu. Ciddi bağlantıları olan biri.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Adliye binasından görünmeden çıkmak içeri girmekten çok daha kolay oldu. Tommy Biggs adında bir adliye güvenlik görevlisi bizi tutukluları hücrelerden mahkeme salonuna taşımak için kullanılan güvenli asansörden zemin kata indirdi. Mümkün olduğunca çok sayıda güvenlik görevlisi, katip, sekreter, arka ofis çalışanı, polis ve gözaltı memurunu tanımayı kendime iş edindim. Bunun birkaç nedeni vardı: Birincisi, müvekkilinizin davasının görülmesini beklerken genellikle iyi insanlar olmalarıydı. Bu iyi insanları tanımanın bir diğer avantajı da, gerçekte adalet sistemini onların yönettiğini fark etmenizdir. İş onlar yapıyor. Adaletin yerine getirilmesi için gereken tek şey, bir torba dolusu pislik arasından bir avuç iyi yargıç ve bir banka dolusu iyi destek personelidir.

Tommy servis bölümünün temiz olup olmadığını kontrol ederken biz loş koridorda bekledik. Yarı dönüp çelik kapıdan içeri baktı. Bir sürü kapıdan yanlamasına geçmek zorunda kalıp kalmadığını merak ettim. Tommy eski bir Bay Kainat yarışmacısı, bekar bir baba ve tanıdığım en iyi gözaltı memurlarından biriydi. Eski bir polis olan ve son yıllarını mahkumları bir minibüsten Chambers Caddesi'ndeki eski adliye binasındaki bir hücreye taşıyarak geçiren arkadaşım Barry, beni Tommy ile tanıştırmıştı.

Tommy bizi yükleme alanına, teslimatların yapıldığı güvenli otoparka götürdü - gıda, ofis malzemeleri ve herhangi bir nedenle NYPD'nin yanlış tarafına geçmeyi başaran ve

bir mahkum kamyonunun arkasında bu bölgeye geldi. Çelik panjurlardan oluşan bir blok halinde kesilmiş olan tek yaya kapısına doğru ilerledi. Tommy kapının yanındaki monitörlerden birinde bulunan güvenlik kamerasını kontrol ederek bekleyen gazeteciler olmadığından emin oldu.

"Gidin. Burası temiz," dedi Tommy. 'Teşekkürler, T. Sana borçlandım,' dedim.

Yanından geçerken omzumu sıvazladı ve caddeye çıkıp doğrudan başka bir koyu renkli sedana bindik, bu seferki gece mavisinin ağır bir tonuydu; son araba tekrar kullanılamayacak kadar sıcaktı. Frankie ben daha kapımı kapatamadan kaçtı.

Dışarıdaydık. Neyse ki David ve diğer herkes tek parça halindeydi. Şimdi düşünmek için biraz zamanım vardı. Ama Zader'in hamlelerini kafamdan geçirmek ve David aleyhindeki kanıtları düşünmek yerine aklım Christine'e kaydı. Zader'e kaybettiğim her toprak parçası Christine ve David'i vurmayı şirket için daha cazip hale getiriyordu. Artık çaresizlerdi. David'in konuşmadığından emin olmak için daha büyük riskler alacaklardı.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki kollarımdaki sızıyı hissedebiliyordum. Amy'nin buna ihtiyacı yoktu. Zaten çok şey yaşamıştı. Onları uzak ve güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

"Savcılığın bu hamlesi karşısında ne yapabiliriz?" diye sordu David. "Elbette yargıcı geri getirebiliriz.

"Yapacağımızı sanmıyorum. Bence savcının temiz bir sayfa açarak yeni bir duruşma yapma şansı var. Ve yedek olarak büyük jüriyi . Bu adam ciddi bir oyuncu.

"Onu yenebilir misin?" diye sordu David.

'Umalım da zorunda kalmayalım,' dedim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Holly biz dışarıdayken dairesindeki ısıtıcıyı açık bırakmış olmalı. Kapıyı açtığında, endüstriyel bir boya kurutucusunun patlamasıyla çarpılmış gibiydi. Pencereyi kontrol ettim ve Kertenkele ile Frankie'nin ayrılıp yaya olarak yola koyulmalarını izledim, rotamızın etrafını dolaşıp takip edilmediğimizden emin oldum. Karımın titreyen sesi hafızamda yankılandı - o günkü taksi yolculuğu boyunca onunla konuşurken boğazındaki korku. Ve Amy'nin ağlama sesi. Onun ağlamasını biliyordum - benim ağlamamdı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Holly ön kapıyı kilitledi, sürgü için başka bir anahtar buldu ve ardından iki güvenlik zincirini kapıya geçirdi. David daha sonra kapıya yaklaştı, kolu üç kez denedi ve kapının kilitli olduğundan emin oldu. Güvenlik zincirlerine dokundu ve tatmin olmuş bir şekilde sırt çantasını çıkarıp fermuarını açtı ve dizüstü bilgisayarını küçük yemek masasının üzerine serdi.

Otur David. Bu flaş bellek hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Yarınki ön elemeye bir mucize yaratmamı istiyorsun - ben senin kadar emin değilim. Seni ve Christine'i bu işten kurtarmanın başka bir yolu olmalı. Pazarlık edecek daha fazla şeyim olursa bir anlaşma yapabilirim.

"Size daha önce de söyledim, yazılım firmanın hesap sistemine giriyor. Paranın izini sürüyor ve takip ediyor. Federallerin tek yapması gereken bunu firmanın dijital ağına yerleştirmek.

Çizgisiz, şeftali rengi yüzü bir milim bile oynamadı. Gözleri doğal olarak hareket ediyordu, kasıtlı olarak değil sabitlenmişti, kayabiliyordu, ama

yoğunluğu hiç azalmadı. Doğruyu söylüyordu. Holly ona en sevdiği enerji içeceğinden soğuk bir kutu daha verdi. Kapağını açtı ve kendine yeni bir bardak doldurdu. Holly bana da cezveden bir fincan doldurdu, sıvı artık acı, sıcak bir karmaşaya dönüşmüştü. Tam sevdiğim gibi. Ona teşekkür ettim. O da bana sıkıntılı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bunu yaparken gözleri David'e takıldı.

"Bu yazılımı bu öğleden sonra mı yazdınız?

'Hayır, zaten vardı. Firmanın güvenlik sistemi hayata geçmeden önce algoritmayı test etmemiz ve çalıştığından emin olmamız gerekiyordu. Bu yazılım paranın hareketini izliyor, böylece algo'nun gerçekten çalıştığını biliyorduk. Bu üst düzey bir güvenlik işiydi, çünkü işin içinde büyük miktarda para vardı, bu yüzden kodlandıktan sonra algoritmaya erişmesine izin verilen tek kişi bendim.

"Peki bunu tasarlamanızı Gerry Sinton mı istedi?

"Evet. Veritabanlarının saldırıya uğraması halinde firmanın müşteri hesaplarını devralan bir yedek güvenlik sistemi istedi. Güvenilir bir tehdit tespit edildiğinde, şirketimin kurduğu sistem bir dizi kontrol yapmaya başlıyor. Saniyede binlerce hesaplama. Sistem bir risk olduğuna karar verirse, güvenlik algoritması devreye giriyor ve para güvenli bir hesaba dönmeden önce yetmiş iki saat boyunca dolaşıyor. Ben Harland adına beş farklı Manhattan bankasına dağılmış yüzlerce hareketsiz hesap var. Algo bu hesaplardan birini tüm paranın son varış noktası olarak rastgele seçiyor.

'Para eve da yıkanmış oluyor,' dedim.

Child, "Dürüst olmak gerekirse, bu algoritmayı oluşturduğumda bu hiç aklıma gelmemişti" dedi.

Terim 'yapılandırma' idi. Dostum Şapkalı Jimmy'nin yanında muhasebeci Albie de benzer bir yöntem kullanırdı. Bir nakit mevduatı 10.000 doların altındaki meblağlara bölmek - böylece banka, Banka Gizliliği Yasası uyarınca bir rapor yazmak zorunda kalmazdı.

Yasası'na tabidir ve Finansal Güvenlik Görev Gücü'ne şüpheli faaliyet çağrısında bulunmasına gerek yoktur.

"Ve bu algoritmaya sadece sizin erişiminiz var, yani şirket dışında?"

"Evet, firma ısrar etti. Ben de ısrar ettim. Kendi küçük dokunuşlarımı ekledim, böylece benden başka kimse programın özüne ve cıvatalarına erişemez. Bunun gibi bir algoritma piyasadaki tüm standart güvenlik teknolojilerinin ötesinde ve güvenli olmak zorunda ve bu da sadece tek geçiş anlamına geliyor. Sistem kendi kendine çalışacak şekilde tasarlanmıştır. Güncelleme ya da bakıma ihtiyacı yok. Firma bunu kullanabilir, ancak kaputu programı çalıştıran koda erişebilen tek kişi benim. Ama bunu sadece onların ofisinden, onların bilgisi dahilinde .

'Şirket bunu biliyor; bu yüzden hedefsiniz. FBI bu bilgiye nasıl ulaştı?'

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek.

"Bu algoritmayı harekete geçirmek için ne gerekiyor?" "Bir tehdit ya da emir.

"Yani şirketten biri bir düğmeye basarak bunu harekete geçirebilir mi?"

'Elbette. Bu yeteneğe sahip olmak zorunda; aksi takdirde fiziksel bir soygunu durduracak hiçbir şey yok. Gördüğünüz gibi, bir tehdit durumunda, çalınmalarını önlemek için varlıkların yerini değiştirmek veya dondurmak tamamen yasaldir. Eğer firma bunu parasını aklamak yeni bir yöntem olarak kullanıyorsa, benim sistemimi kullanıyor demektir. Yani karınızın ne yaptığı önemli değil. Sistemi işleten o olmadığı sürece, yanlış bir şey yapmamıştır.

'Ama hisse transferlerine izin veren belgelere tanıklık etti. Bu da aklamayı etkili bir şekilde örtbas ediyor.

Kahvem o mükemmel sıcaklığa ulaşmıştı ve bir yudum alıp sandalyemde arkama yaslandım. David birden bardağındaki terin masaya damladığını fark . Cebinden bir peçete çıkardı, masayı kuruladı ve içkisini peçetenin üzerine koydu.

"Yani algoritmaya erişebilir ve paranın nereye gittiğini öğrenebilir misiniz?"

"Hayır. Buradan yapılamaz. Onların sisteminde yapılması gerekiyor."

Harland ve Sinton'a canlı girip çıkmamızın imkânı yoktu. Çok riskli.

Saçlarımı geriye taradım ve parmaklarımı enseme birleştirdim. Adliyeden ayrıldığımdan beri başımdaki ağrı her dakika daha da artıyor, üzerimdeki baskı yeniden yükseliyordu.

"Hiç ağrı kesicin var mı?"

"Elbette," dedi Holly ve dolapları karıştırmaya başladı.

Buna ihtiyacım var David. Karım risk altında. Şirket bugün onu öldürmeye çalıştı, sırf beni senin davandan almak için. Ona zarar gelmesini istemiyorum ve sırf patronu tarafından imzalamaması gereken bir şeyi imzalaması için kandırıldığı için hapse girmesini de kesinlikle istemiyorum.

Karınız için üzülüyorum. Kimsenin ona zarar vermesini istemiyorum. Ama bu suçlamalardan aklanırsam, şirket FBI ile bir anlaşma yapıp yapmayacağımı merak etmekten vazgeçecek. Bu da tehdidi karınızdan uzaklaştırır.

Gözleri hızla hareket ediyordu ve nabzının boynundaki damardan tekno ritmiyle attığını neredeyse görebiliyordum.

Burnunu çekti, bir peçete daha çıkardı ve sümkürdü. O yapmadı hak ediyor için olmak kurban edildi için Christine. Elbette, yapabilseydim onun için hapis yatardım. Patronuna güvenmiş ve kendini büyük ve kötü bir işe bulaştırmıştı. Zader seçme şansı olsa David'i asla suçlamazdı ama acaba Dell'in yüzüne paranın tüm izini sürersem Zader'le bir şeyler yapabilir miydi? Ve Christine'in dokunulmazlığını satın alabilir mi? Buna inanmak zorundaydım. O anda başka bir çıkış yolu göremiyordum. "Bana verileri getir David. Suçlamaların ortadan kalkmasını sağlayacağım. Ya FBI suçlamayı düşürür ya da ben mahkemeye çıkarım. Her iki durumda da bu işten sıyrılacağını garanti ederim."

cinayet.'

O anda bu sözü nasıl getirebileceğimi merak ettim. Bu aşamada savcılığın kanıtlarına yönelik bir saldırı planı bile göremiyordum. David sandalyesinin arkasına yaslandı, Holly'ye baktı, ekrana baktı ve sonra bana baktı.

'Bu bir anlaşma olurdu ama size daha önce de söyledim, sisteme buradan erişemiyorum. Harland ve Sinton sunucusundan yapılması gerekiyor ve ancak onların binasında olursam ve Wi-Fi erişim kodlarına sahip olursam erişebilirim. Ana bilgisayar erişim noktaları konferans salonunda. Bu bilgisayar da dahil olmak üzere tüm bilgisayarları güvenli Wi-Fi üzerinden çalışıyor. Eğer o bilgisayarı Wi-Fi üzerinden uzaktan hackleyebilirsem, verilere ulaşabilirim. Ama ofislerine gidemeyiz. Asla çıkamayız.'

Harland ve Sinton Manhattan'ın önde gelen gökdelenlerinden birinin sekiz katını işgal ediyordu. Oraya bir kez girdik mi, bir daha görülmeme ihtimalimiz vardı. Tabii firmanın güvenlik ekibinin harekete geçmeyeceğinden emin olmanın bir yolu yoksa.

'Sanırım bize yardım edebilecek birini tanıyorum,' dedim.

Hafızamdan bir numara çevirdim ve bekledim. Aramamı, pürüzsüz çakıl taşları üzerinde sürüklenen ipek gibi ses çıkaran bir kadın sesi yanıtladı.

"Alo?"

"Benim. Bir işim var."

Sana da merhaba tatlım. Senden haber almak çok güzel, ama ben senin düz gittiğini sanıyordum. Büyük avukat falan. Hala oyunda mısın?"

'Her zaman, Boo. Her zaman.' Boo uzun yıllardır arkadaşım olan eski bir fahişe ve çok aktif bir dolandırıcıydı. Harland ve Sinton'a nasıl girip çıkacağıma dair bir fikrim vardı.

"Söylesene, eskiden minibüsünü dairenin önüne park eden adamla hala arkadaş mısın?"

"Bu tür insanlarla her zaman dostça davranırım."

Harika. Ona, ekipmanlarına ve minibüsüne ihtiyacım var.
Sana da.

"Kulağa heyecan verici geliyor. Kesim ne kadar?"

'Bunu bir iyilik olarak gör, ama karşılığını alacağından
emin olacağım. Sana söylemeliyim, bu tehlikeli.'

Durakladı, nefesi hızlı ve beklenti içindeydi.

'Başka türlü olmasını istemezdim,' dedi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Atışa 25 saat kaldı.

Holly benim çantamdan daha küçük bir araba kullanıyordu. Makyaj malzemesi ve sakız kokan küçük bir Honda. Kertenkele arkamızdan geldi, David Kertenkele'nin yeni siyah Transit'inin yolcu koltuğunda alçakta oturuyordu. İskeleye yanaştık ve Boo'yu bekledik. Bulutlar dolunayı bozmuştu. Saat sekizi geçiyordu ve Doksan Sekizinci Cadde'deki ankesörlü telefonda Gerry Sinton'ı arayıp dosyayı ve müşteriye strateji toplantısı için saat yedi buçukta ofislerine getireceğimi söyledim.

Beklerken David aleyhindeki kanıtları düşündüm ve ertesi sabah bunlara nasıl karşı çıkacağımı merak ettim. Christine'i arayarak bunu aklımdan çıkardım. Amy ile iyi olduklarını söyledi. Pizza sipariş etmişler ve otelden ayrılmamışlardı. Bunun saçmalık olduğunu söyleyebilirdim. Amy arka planda usul usul ağlıyordu, televizyonun sesini bastırmak için açmış olsam bile. İçimde biriken öfke çenemi zorluyordu. Sonunda Christine yumuşadı.

'Tabii ki çok korkuyor, Eddie. Ben de korkuyorum,' dedi, sesindeki tını gözyaşlarıyla ıslanmış, boğazı kısılmıştı.

'Bunu düzelteceğim. Polisin seni aramaya gelmeyeceğinden emin olacağım.

"Peki ya şirket?" diye sordu.

"FBI onları indirecek. Bu konuda yardımcı olabilirim ama önce senin bu işin dışında olduğundan emin olmalıyım. Senden istediğim bir şey var. Yardımı olur. Bugünkü Harland ve Sinton Wi-Fi şifresi nedir?"

"Neden?"

"İhtiyacım var. Sana bir şeyleri düzeltereğimi söyledim, bu yüzden şifreye ihtiyacım var.

"Yasadışı bir şey , değil mi Eddie?

'Cevabını bilmek istemediğiniz soruları sormayın. Parola.'

"Adı Chimera87. Ama muhtemelen şimdiye kadar değiştirmişlerdir.

Nefesimin altında küfrettim.

"Çocuk, menzilde olduğu sürece muhtemelen içeri girebileceğini söylüyor. Şifreyi nasıl alıyorsun? E-posta mı?'

Mesaj gönderiyorlar. Bak, bunu yapmak zorunda değilsin, Eddie. Kendimi bu işe ben bulaştırdım. Gidip FBI'la konuşmalı ve ellerimi havaya kaldırmalıyım.'

'Hayır, bunu yapma. Düzeltebilirim...' 'Bazen düzeltemeyeceğin şeyler vardır...'

'Evliliğimiz gibi mi? Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?'

Sessizlik.

"Hayır, özür dilerim. demek istemedim. Amy seni özliyor. Ben... Ben de seni özledim.

Bir süre ikimiz de konuşamadık. Sadece birbirimizin nefesini dinledik.

'Kendini öldürtme. Eğer ben ölürsem... Amy'nin en azından bir ebeveyne ihtiyacı var,' dedi.

' olacağım, ama bir şey olursa FBI'a gitme. Kaç ve Amy'de yanına al.'

Farlar arkamızdan geldi. Bir minibüsün farları olduğu belliydi, ben de inip Boo'yu bekledim. Boo Johnson tanıdığım en sert kadındı ve en akıllılarından biriydi. Doğuştan dolandırıcıydı. Bulunduğum yerden minibüsün plakasını seçemiyordum, karanlıkta olmazdı. Bu yüzden onlara doğru ilerledim ve Pier 39'a giden yolun yarısında onlarla buluştum.

Minibüs yavaşça, kademeli olarak durdu, yolcu kapısı açıldı ve dışarı acayip uzun, soluk, kaslı bir çift bacak çıktı. Minibüsün kapısını kapattı ve dikkatlice

Uzun topuklu ayakkabılarıyla ayak bileklerini incitmemek için bana doğru yürüdü.

Boo'yla ilk tanıştığım da bir dolandırıcıydım. Benimle birkaç işte çalışmıştı, çoğunlukla hafif işler, sahte araba kazaları ayarlamak gibi. Boo'nun sanki bir film yıldızıymış gibi bir görüntüsü vardı; neredeyse bir parıltıydı. Karnına kadar kesilmiş parlak ateş kırmızısı bir bluz ve dar siyah bir etek giymişti. Ağartılmış sarı saçları kısa kesilmişti ve yarım şişe saç spreyiyle imkansız bir açıda tutulmuştu. Güneş batalı çok olmuştu ama Boo her zaman gözlüklerini takardı. Geniş oval gözlüklerinin ardında bir rahibi yüksek bir binanın tepesinden aşağı atabilecek bir çift göz vardı.

Kalçasını eğdi ve "Yeterince iyi mi?" dedi.

Bir an için soruyla bağlantı kuramadım. Sonra elindeki laminasyonlu kartı gördüm. Ondan aldım ve inceledim. Gerçek olduğuna hiç şüphe yoktu.

'Bir saatlik çalışma için fena değil. Sanatçı kim?'

Boo, 'Queens'te Georgie adında küçük bir adam var,' dedi.

'Ona çalışmalarını beğendiğimi söyle. Bir gün onun hizmetlerine ihtiyacım olabilir.

Kertenkele, mavi kazak, deri ceket, yırtık kot pantolon ve beyzbol şapkası giymiş iri yarı bir adam olan minibüs şoförüyle el sıkıştı. Yakışıklı görünüyordu. Onu Roger olarak tanıttı. El sıkıştık ve sonra minibüsüne geri döndü.

Boo gülümseyerek, "Roger ve ben şimdilik sadece arkadaşız," dedi.

"mi?" diye sordum.

Kesinlikle. Ona göre bu da diğer iş geceleri gibi. Ben daha çok Hansel ve Gretel için endişeleniyorum,' dedi Boo, Holly ve David'e bakarken.

'Onları bana bırak,' dedim.

İkisi de çok gergin görünüyordu. David kendini kaybetmiş bir halde suya bakıyordu. Holly ayaklarını yere vuruyor, ellerini ceplerine sokuyordu. Ben yaklaşınca ikisi de dikkat kesildi.

'Holly, bunu yapmana gerek yok,' dedim.

'O haklı,' dedi David.

'Hayır, ben onun asistanıyım. Gelmezsem neden orada olmadığımı merak edecekler.

Belirgin kaygısına rağmen Holly'de bir kararlılık vardı ve bu sadakatten öte bir şeydi. David evinde bilgisayar başında ya da bir iş toplantısında rahattı ama iş gerçek dünyaya geldiğinde bir rehber ihtiyacı izlenimini edindim ve o da Holly'ydi. Ona sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Tamam, kurguyu biliyorsun. Gerry Sinton'ın sana ihtiyacı var David. Aslında, ellerine fırsat geçerse hepimizi öldürecekler. Bu bir tuzak. Şirkete bulaşmadan bu gece bize karşı bir hamle yapamayacaklarını garanti edecek. Her ne kadar ölmemizi isteseler de, bunu sadece kendilerini korumak için yapıyorlar, bu yüzden bizi ortadan kaldırmanın onlara kadar uzanabileceğini düşünürlerse riske girmezler. Dolandırıcılık bizi koruyor, ama sadece hepimiz buna kesinlikle inanırsak işe yarar. Bunu yaşamak zorundasınız. Gergin görünüyorsanız, sizi öldürmek isteyen insanlarla dolu bir binaya giren biri gibi görünüyorsanız - bilin bakalım ne olacak? Her şey bitmiştir. Savunmanı konuşmak için avukatının ofisine gidiyoruz David, başka bir şey yok.

Başlarıyla onayladılar.

Anladılar ama emin değildim. "Boo'yu takip . Güvenlikle konuşma. Bu işi

Ben ve Boo. David, ihtiyacın olanı aldığı anda, yorgun olduğunu söylemeni istiyorum - ön elemenden önce uyumaya ihtiyacın var. Bu bir işaret. Toparlanıp oradan çıkacağız.'

'Ya bunu anlarılarsa ne olacak? Beni öldürmeye çalışırlarsa ne olur?" dedi David.

'Yapmayacaklar,' dedim.

David, Holly ve ben onun arabasına doluştuk. Boo, Roger ve Kertenkele Roger'ın minibüsüne bindi.

Yola çıktık ve David'e bazı şifreli sözcükleri prova ettim, böylece bana ilerlemesini bildirebilecekti.

onun yapıldığını biliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Harland ve Sinton'a ev sahipliği yapan Lightner Binası'na doğru ilerlerken Manhattan'ın meşhur trafiği hafiflemişti. David, Holly'nin arabasının arkasında kıvrılmış oturuyordu ve ben dolandırıcılığı düşünmemeye çalışıyordum. Boo muhtemelen babam dışında tanıdığım en iyi dolandırıcıydı. Yollarımız ilk kesiştiğinde, Boo yüksek sınıf bir fahişe olarak ticaretini yapıyordu. Saatte kazandığı beş yüz dolar kadar para kazanabileceği bir çıkış yolu arıyordu ve ben de ona kısa sürede oyunculuk yeteneğini nasıl yıkıcı bir etki yaratmak için kullanabileceğini gösterdim.

Her dolandırıcılıkta bir ikna ediciye ihtiyacınız vardı. Yaptığım sigorta dolandırıcılıklarının çoğunda, tuhaf bir nedenle hepsi erkek olan sigorta müfettişleriyle ilgilenecek bir kişiye ihtiyaç vardı. Bu yüzden sahte bir davacı, sahte bir yaralanma, sahte bir tıp merkezi ile ayarladığım bir araba kazası için Boo genellikle tıp merkezinin resepsiyon masasını yönetir ve müfettişler onun seviyeli olduğuna ikna olana kadar onları pohpohlardı. En iyi ikna ediciydi.

Düşüncelerim ertesi sabahki ön duruşmaya kaydı. Bu gece iyi geçerse yarın mahkemeye gitmek zorunda kalmamak için dua ettim, ama bir yanımda David için bir anlaşma yapamayacağımı ve en kötüsü için plan yapmam gerektiğini biliyordu. Daha önce hiç ön duruşma kazanmamıştım ve son on yılda kazanan başka birini de tanıımıyordum. Bunlar temelde lastik damgalar; savcılık sanık aleyhine en ufak bir somut kanıt bile gösterebilirse kazanıyorlar.

Ön elemeyi kazanacak olsaydım, David'in masum olduğunu göstermem gerekirdi.

'Yarınki duruşmayı düşünüyorum,' dedim. "Başka bir şüpheliye ihtiyacımız var.

'Clara'ya zarar vermeyi aklımdan bile geçirebilecek birini tanımıyorum. O...' Güneşliğimdeki aynaya baktım ve David'in yüzünde gözyaşları gördüm.

Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım. Şimdilik unut gitsin. Bırak bu konuda ben endişeleneyim. Sadece burada ne yaptığımıza odaklan.

Bir paket antibakteriyel mendil çıkardı, yüzünü sildi ve gürültüyle burnunu sümkürdü. Clara gibi güzel bir kadın nasıl oldu da küçük David'le birlikte oldu? Sonra aptal olmayı bıraktım - *Peki Clara, seni milyarder David Child'a çeken ilk şey neydi?*

"Senden büyüktü, değil mi?

'Evet, ama bu önemli değildi. Harika görünümlü ve akıllıydı da. İyi bir kalbi vardı, Bay Flynn. O, başıma gelen en güzel şeydi. Birlikte geçirdiğimiz o altı ay hayatımın en mutlu dönemi.

Çevresel görüşümde Holly'nin ellerini direksiyon simidinde sıkıldığını gördüm.

"Clara'yla nasıl tanıştınız? Dedim ki.

"Reeler. Takipçilerimden biriydi ve bir Reeler kancasında tanıştık.

"Hiçbirini anlamadım," dedim.

"Reeler'da mısın?" dedi David.

'Hayır, öyle olduğumu söyleyemem ve kızım sosyal medya için biraz küçük. Temel bilgileri biliyorum, daha fazlasını değil.

"Şöyle ki - bir hesap açıyorsunuz ve fotoğraflarınızı, blogunuzu ve tüm güncellemelerinizi Reel'inize gönderiyorsunuz. Reel'iniz kendi sayfanız gibidir - ve Reeler algoritmaları güncellemelerinizi gönderinizle ilgileneceğini düşündüğü kişilere gönderir ve Twitter ve Facebook gibi diğer sosyal medya platformlarınıza bağlanır, böylece her şeyi Reeler hesabınızdan yayınlatabilirsiniz. Bir de en büyük satış noktası var; Reeler

yüz yüze etkileşimi teşvik eden tek sosyal medya platformu - biz bunlara kanca diyoruz. Yani bir bardaysanız ve bir fotoğraf paylaşırsanız, Reeler kancası için hazır olduğunuz sürece, Reeler bölgedeki diğer tüm Reeler kullanıcılarına nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı söyleyecek ve onları sizinle konuşmaya davet edecektir. Reeler'ın üniversiteli gençler arasında bu kadar hızlı yayılmasının nedeni bu - çevrimiçi olduğu ilk ay içinde kaç tane spontane Reeler partneri olduğunu biliyor musunuz? Sekiz bin diyelim. Reeler tek gerçek sosyal medya.

Tamam, anladım. Clara ile nasıl tanıştınız?'

Ellerini ovuşturdu ve cevabı bulmadan önce bir an için başını eğdi.

"Çok fazla dışarı çıkmıyorum. Genelde evde otururum ya da arkadaşlarımla evlerindeki partilere . Bir gece Loft'ta büyük bir Reeler partisi vardı. Loft'bilirsiniz - şehirdeki büyük bir kabare barıdır. Bardaki neredeyse herkes Reeler'paylaşım yapıyordu ve o kadar çok etkinlik vardı ki ağ neredeyse çöküyordu. TV haber kameraları haberi yapmak için oraya gidiyordu, ben ve yönetim kurulundan birkaç kişi partiye gittik. "Yüzlerimizi ana haber bültenlerine çıkaralım.

Bu anıya sevgiyle gülümsedi; sonra onun ölümünün yeni gerçekliği yüz hatlarına yayıldı ve gülümsemesini boğdu.

"Arkadaşı onu akşam yemeği ekmişti, o da partiye gitti ve haber kanallarından biriyle röportaj yaptı. Çok güzeldi, onlar için bariz bir seçim gibi ve Reeler hakkında o kadar tutkulu konuştu ki onunla şahsen tanışmak ve teşekkür etmek istedim. Böylece buluştuk, konuştuk, ayrıldık ve kahve içtik. Kalabalıkları pek sevmem. Hepsi bu kadar.'

Araba bir kanalizasyon kapağının üzerinden geçti ve sanki bir çarpışma bariyerinden geçmişiz gibi hissettik.

"Bana ondan bahset," dedim.

"Virginia'lıydı, dil eğitimi almıştı ve bir süre yurtdışında serbest çevirmen olarak çalışmıştı. Kaç dil bildiğini hatırlamıyorum, belki

Yedi ya da sekiz. Dünyanın her yerinde çalışmış, yorulmuş ve Amerika'ya geri dönmüş. Ailesi Florida'ya taşınmıştı. Eve dönmenin pek bir anlamı yoktu, bu yüzden New York'a BM'de çevirmen olarak iş aramaya geldi. Onunla tanıştığımda döneli sadece birkaç hafta olmuştu. Kader gibi bir şeydi. Uzakta olduğu için New York'ta kimseyi tanıımıyordu ve sanırım ben de tanıımıyordum. Bir şekilde bulduk.

"BM'de iş mi buldu?

"Hayır, başvurmuştu. yapıyordu.'

"Peki olay yerinde eski erkek arkadaşları ya da kin besleyen kimse yok muydu?

'Hayır. Ondan hoşlanmayan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. O kadar çok insan tanıımıyordu.'

Holly söze girdi. "David'i sekizinci sınıftan beri tanıyorum. Bunu söylememe kızmayacaktır ama okulda ya da üniversitede pek kimseyle çıkmadı. Reeler büyük bir şirkete gittiğinde David iyi vakit geçirdi ama ciddi kimse yoktu. Haksız mıyım?'

David başını salladı ve gülümsedi.

"Ona her zaman göz kulak oldum. Arkadaşız ve işten benimle ilgilendi. Ayrıca birkaç ayrılığı atlatmamı sağladı. Clara'nın David'in Reeler olayından sonra tanıştığı çoğu kızdan farklı olduğunu söylemeliyim. Çoğu David'i statüsü ve parası için istiyordu ve David o kızların hiçbirisiyle ciddi bir ilişki kurmadı. Clara farklıydı. O, bilmiyorum... samimiydi. Hem David'e olan sevgisinde hem de onun parasına olan ilgisizliğinde. Ona Tiffany'den o kolyeyi aldığını hatırlıyor musun?

David'in yüz ifadesinden, bir gülümseme ardından gözlerin kısılmasından, anının önce sıcak sonra acı verici olduğunu görebiliyordum. Olmuş olan kişinin bir hatırlatıcısı - ve yerine getirilmemiş bir hayatın soygunu. Dell'i düşündüm ve bir an için onu daha iyi anladım. Kanıtlar onu David'in katil olduğuna ikna etmişti ve cezasını çekmesini istiyordu. Bu kadar şiddetli, bu kadar ani bir hayat kaybının yeniden dengelenmesi gerekiyordu.

David konuşamıyordu ve hikayeyi Holly devraldı ama sanki sözleri yaralıyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu.

"Bir aydır çıkıyorlardı ve David Clara'ya yüz bin dolarlık bir Tiffany kolyeyle sürpriz yaptı. Clara ona saçmalamamasını söyledi. O Cumartesi kolyeyi geri verdiler ve Brooklyn'deki ikinci el mağazalarına alışverişe gittiler. Clara beğendiği küçük bir kolyeyi seçti ve David onu satın aldı. Fiyatı kırk dolardı.

Başka bir rögar kapağının üzerinden hızla geçtik ve omurgam Holly'nin araba seçimini protesto etmeye başlamıştı. Yine Langhiemer'ı düşündüm.

'Sence Langhiemer sana kendi başına tuzak kurmuş olabilir mi? Klavyenin arkasındayken acımasız olabilir ama tetiği çekebilir mi?

"Bilmiyorum," dedi David.

Koridor görüntülerini düşündüm. David'den sonra kimse daireyi terk etmemişti ve polisler daireyi boş bulmuştu. Her şey onu işaret ediyordu. Eğer Clarayı Langhiemer öldürdüyse, ya da ateş etmesi için başka birini tuttuysa bile, daha sonra pencereden atladılar mı? Lightner Binası'na yaklaşırken bunları düşündüm ve dostum Yargıç Ford'un bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırladım - bazen bir açıklama için o kadar uzağa gidersiniz ki cebinizde duran çözümü görmezden gelirsiniz. Porter'dan aldığım GSR ifadesine rağmen David, Clara'yı bir çift eldivenle vurmuş ve sonra eldivenleri kırık camdan dışarı fırlatmış olabilirdi, ellerinde sadece hava yastığı patlamasından kalan GSR kalmıştı. Porter bunu düşünmemişti ama eminim Zader eninde sonunda .

Akıl hocamı aramak istedim ama Yargıç Harry bana deli olduğumu ve ne düşünürsem düşüneyim ya da neye inanırsam inanayım kanıtların tek bir yönü işaret ettiğini söyleyecekti.

Bu konuşmayı yapmak istemedim. Belki de Harry'nin beni haklı olduğuna ikna etmesinden korkuyordum.

Holly, Lightner Binası'nın önünde durdu ve telefonum çalmaya başladı. İsimsiz bir numara.

"Eddie Flynn," dedim.

"Neden benimle görüşmek istiyorsunuz, Bay Flynn? Arayan Bernard Langhiemer'di. Sesini tanıdım, kırsal aksanının izleri Harvard mezunu tonuyla bastırılıyordu. Arabadan indim ve kaldırıma çıktım.

"Konuşmak istiyorum. Komik, ben de tam seni düşünüyordum. Beni geri arayıp aramayacağını merak etmeye başlamıştım.

"Bu çok garip. David'in yasal sorunlarıyla yeterince meşgul olduğunu düşünmüştüm. Ama onlarla oldukça iyi başa çıkıyor gibisin. David'in Makaralarını haberlerde gördüm. Bu senin fikrin miydi?"

"Neden buluşmuyoruz ve Reeler hakkında istediğin kadar konuşabiliriz.

'Ama konuşuyoruz. Neden benimle görüşmek istiyorsun?'

David'e iftira atıp atmadığını sorduğumda o orospu çocuğunun gözlerinin içine bakmak istedim. Telefonda gerçeği ayırt etmek çok zor.

'Uzun sürmez,' dedim.

"David'e yardımı olacak mı?"

Sadece yalan söylediğini anlarsam, diye düşündüm. "Bundan şüpheliyim, ama asla bilemezsin.

'Bu durumda, seninle buluşacağım. Bu gece mi?'

Harika. Chambers Caddesi'ndeki Ted'in Lokantası. Saat 10'da.'

Orada olacağım. Sadece bu gece dikkatli ol. Lightner Binası'nda yüzen bir sürü köpekbalığı var.

Arama kesildi. Telefonuma baktım. Langhiemer cep telefonumu takip ediyordu. Belli ki gözdağı vermeyi, küçük güç oyunları oynamayı seviyordu. Dell'in bana verdiği cep telefonu hâlâ bendeydi. Şimdilik idare ederdi. Kendi cep telefonumu kapattım, kaldırıma bıraktım ve onu parçalara ayırmaya hazır bir şekilde topuğumu kaldırdım. Durdum. Onu aldım ve cebime koydum. Cep telefonu kapalıysa sinyali takip edemezdi. Bunun için daha iyi kullanım alanları vardı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lightner Binası'nın otomatik döner kapıları hepimizin üç bölümden birine sığmasına izin verdi ve bizi lobiye doğru yönlendirirken yavaşça arkamızı döndük. Çelik, granit ve mermerin zevkli bir karışımı büyük girişi oluşturuyordu ve tek bir resepsiyon masası yirmi metre ötede, sağda, asansörlerle aramızda duruyordu.

Resepsiyonda dört kişi çalışıyordu. Gecenin bu saatinde, çoğu binada, bir resepsiyon görevlisi bulabilerseniz şanslısınız; kesinlikle dörde ihtiyacınız yoktu.

İlk adam uzun boylu ve genişti; yakasında SERGEI yazan bir rozet bulunan keskin siyah bir takım elbise giyiyordu. Beyaz-sarı saçları vardı ve onu güvenlik ekibinin fotoğraflarından tanıdım. Arkasında, çilek sarısı saçlarını kase şeklinde kestirmiş, orta yaşlı, heybetli bir kadın pipetle buzlu kahve içiyordu. Masanın solunda iki adam, siyah ceketli, otuzlu yaşlarının başında, kısa saçlı, muhtemelen silahlı - Harland ve Sinton'ın güvenlik ekibinin bir parçası. Onları Dell'in dosyasından da tanıdım. Şirket kilit altındaydı ve bu adamların asansöre adımımızı atar atmaz bizi öldürmeye hazır olduklarından hiç şüphem yoktu.

Resepsiyona giden yolu ben açtım, David ve Holly onu takip etti, Boo ve Roger da arkadan geldi. Kertenkele minibüste kaldı. O yedekti ve cep telefonum aracılığıyla olan biten her şeyi dinleyecekti. Onu aradım ve telefonu takım elbise ceketimin göğüs cebinde kilitli ve hoparlörde bıraktım.

Sergei'ye 'Gerry Sinton için Eddie Flynn ve David Child,' dedim.

'Bu beyler Harland ve Sinton'ın güvenliğinden. Size eşlik edecekler,' dedi.

Güvenlik ekibi bana dikmiş, çeneleri kenetlenmiş, elleri önlerinde kenetlenmişti. İçlerinden biri Samoalıya benziyordu, siyah saçları sıkı bir örgüyle yüzünden geriye doğru taranmıştı. Diğer adam beyazdı ve daha ufak tefekti, ama ikisinden daha kaba görünüyordu.

'Bir saniye,' dedim.

Boo'ya dönerek, "Bayan Feldstein, kurucu bir parça mı istediniz?" diye sordum.

"Teşekkür ederim Bay Flynn," dedi Boo, David ve benim yanımdan geçerken. Roger da arkasından onu takip etti. Roger çantasından büyük bir TV kamerası çıkarıp Boo'ya bir mikrofon uzatırken ve resepsiyonu aydınlatan kameranın düğmesine basarken güvenlik ekibinin küçük kafalarındaki çarkların nasıl çalıştığını görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Boo bluzunu düzeltti, Roger'a bir şeyler mırıldandı ve ardından kameraya verdiği parçaya başladı.

'Bu gece milyarder David Child yarınki duruşmaya hazırlanmak üzere hukuk ekibiyle görüşmeye başlıyor. Hafta sonunda Child'ın sevgilisi Clara Reece dairesinde vahşice vurularak öldürüldü. NYPD Child'a karşı güçlü bir davaları olduğuna inanıyor. *60 Dakika*'da sizi bu büyüleyici davanın derinliklerine götüreceğiz. David Child ve uzman hukuk ekibinin, pek çok kişinin açık ve kapalı bir dava olduğuna inandığı bu dava için umutsuzca bir savunma oluşturmaya çalışırken yaptıkları özel avukat-müvekkil görüşmelerine özel erişim iznimiz var.

Durakladı. Roger güvenlik ekibini de görüntüye aldığından emin olduktan sonra ışını kapattı.

'Harika, bu yüklendi. Hemen kesmeye başlayacaklar - yeniden çekim yok; büyük olacaksın Lana,' dedi Roger. Boo gülümsedi.

"Bu da ne böyle?" dedi Samoalı.

"Televizyon," dedim. 'CBS. *60 Dakika*'yı izliyor musun?'

"Hayır," dedi. "Buraya kamera giremez, Bay Flynn.

"Gerçekten mi? O zaman ofisime gitmemiz gerekecek. Gerry'ye selamımı söyle."

Döndüm ve yavaşça çıkışa doğru ilerlemeye başladım, Holly, Child, Boo ve Roger da benimle geldi.

"," dedi Samoalı, cep telefonundan arama yaparak.

Durduk. Gözlerimi yerden ayırmadım. David yanımda duruyordu ve yerden ayaklarıma doğru yayılan titreşimlerden vücudunun titrediğini neredeyse hissedebiliyordum. Onu sabitlemek için bir kolumu onunkine koydum. Holly'nin gözleri kocaman açılmıştı ve parmaklarını çantasında gezdirmeye devam ediyordu. Dikkatini çekmek için boğazımı temizledikten sonra ellerimle pasif bir hareket yaptım ve o da kıpırdanmayı kesti.

Samoalı'nın gözlerini benden ayırmayacağını biliyordum. Kocaman çenesinde bir parça sakız çiğniyordu ve nefes alışını üç metre öteden duyabiliyordum. Muhtemelen birkaç kişiyi patlatabilecek duruma gelmişti ve şimdi yeniden düşünmek zorundaydı çünkü yanlarında bir TV ekibi getirmişlerdi. Telefonu bağlandı ve muhtemelen Gerry Sinton'ın kendisine bir şeyler mırıldandığını duydum.

Samoalı'nın "*60 Dakika*" dediğini duydum. Dinledi, sonra da 'Çünkü lanet olası minibüsün yanında yazıyor' dedi.

Bu doğrudu. Roger CBS için çalışan kıdemli bir kameramandı ve ne zaman isterse minibüsü alıp gidebilirdi. Boo'yla uzun süreli bir iş ilişkisinin faydaları, Roger'ın zaman zaman yeni ve sıcak bir hikâyeyi ilk kez görmesi anlamına geliyordu. Boo'nun elini attığı başka ne varsa, biraz şantajla ve politikacıların gizli tutmayı sevdiği türden fotoğrafların ticaretiyle uğraşıyordu. Boo, bir gün kamera karşısına geçme hayalleri olan bir kameraman için güçlü bir varlıktı. Yapımcılar Roger'a minibüsü vermeyi ve biraz da serbest bırakmayı öğrenmişlerdi - bu her zaman işe yarıyordu.

CBS'in canlı giysili minibüsü en iyi ikna edici olduğunu kanıtlamıştı. Babam bir keresinde bana dolandırıcılığın kalbinin gözlerde yattığını söylemişti.

İnsanlar görebildiklerine inanırlar. Onların görüşlerini kontrol ettiğiniz sürece, zihinlerini de kontrol etmiş olursunuz.

"Yukarı çıkabilirsin," dedi Samoalı.

David telaşla başını salladı, dizüstü bilgisayar çantasını kavradı ve beni takip etti. İhtiyatlı bir gülümsemem onu biraz sakinleştirmiş gibiydi.

Güvenlik ekibinin yanından geçerken Samoalı, 'İstedığınız kadar zaman ayırın. Biz burada bekliyor olacağız.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Lightner Binası'nın lobisi etkileyiciyse, Harland ve Sinton'ın ofisleri girişı yağlı bir et lokantasının arka kapısı gibi gösteriyordu.

Altın.

Neredeyse her şey bir çeşit altın varakla kaplıydı. Altın lambalar, cam duvarlardaki altın yazılar ve bir sehpanın üzerindeki bir kâsenin içinde duran serbest altın kalemler o kadar narindi ki neredeyse üzerine nefes almaya korkacaktım. Firmanın resepsiyon alanında süslü antika mobilyalar sıralanmıştı ve sehpa sanki bir Viyana opera binasına aitmiş gibi görünüyordu. Resepsiyon alanından konferans salonuna kadar görebiliyordunuz. Cam bölme duvarlar şeffaftı ve büyük bir açık ofis izlenimi veriyordu. Burası hala tüm hızıyla çalışıyordu, avukatlar ofislerin etrafında dolaşıyor, taksimetrede dönen dolarlar için meşgul görünüyorlardı.

Boo'ya hafifçe başımı salladım, o da çantasını karıştırıp cep telefonunu buldu ve telefonundaki zamanlayıcıyı otuz saniyeden geriye doğru sayacak şekilde ayarladı. Bu aynı zamanda Roger'ın işaretiydi; kamerayı çalıştırdı ve ofislerin geniş kapsamlı çekimlerini yaptı.

"David, Bay Flynn," dedi derin ve otoriter bir ses. Bu Gerry Sinton'dı. Yan ofisten çıktı ve elini uzatarak selamlamaya hazır bir şekilde bize doğru yürüdü. İş arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim takım elbiseli üç genç adam arkasından geldi ve o David'in tutarken geride durdular.

"Önceden arayıp kamera ekibini beklememizi söylemeliydiniz," dedi, yüzündeki gülümsemeyi zar zor gizleyen bir ifadeyle

tiksinti. 'Bay Flynn'in sizin çıkarlarınızı düşündüğünden eminim, ancak gizli avukat toplantınıza televizyon ekiplerinin girmesine izin vermek biraz yanlış.

"Aslında bu benim fikrimdi," dedi David ve sesindeki gerginliği duyabilsem de, bunu söylerken Gerry'ye bakabilmek için boynunu eğmeyi başarmıştı.

'Bence harika bir fikir, ancak bunun da bir yeri ve zamanı var ...' diye başladı Gerry.

'Medya ile birlikte bunun önüne geçmemiz gerekiyor' dedim. 'Zaten her şey ortada. Hikayeyi kendimiz yapsak çok daha iyi olurO zaman kontrol edebiliriz.

Boo, Sinton'a elini uzatarak, "Özel mülkiyeti biz alıyoruz, bu yüzden biraz editoryal katkıya açığız," dedi.

"Lana Feldstein," dedi.

Gerry Sinton. Bana Gerry de. Seni daha önce *60 Dakika*'da gördüğümü sanmıyorum, Lana.'

"Bayan Feldstein," dedi Boo, gözlüklerini o inanılmaz gözlerinin tüm gücüyle Sinton'a vurarak. Boo'nun yeşil gizli silahlarından bir tür elektrik ya da ışık parlıyordu. Erkekleri ampule üşüşen pervaneler gibi o gözlere çekiyor gibiydi. Ona ihtiyaçları vardı ama dokunmak için fazla sıcak olduğunu biliyorlardı.

"Elbette, Bayan Feldstein," dedi.

Boo'nun elini gerekenden bir iki saniye daha uzun süre tuttu ama onun bakışlarını aynı süre boyunca tutamadı; kimse tutamazdı.

Boo'nun telefonu çaldı; zamanlayıcının süresi dolmuştu ve zil sesini iptal edip bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davrandı. "Scott, iğneleri aldın mı?" dedi.

"Scott Pelley - yapımcı," dedim. 'Roger videoyu kablosuz olarak kurgu odasına yükleyebiliyor. Stüdyodaki editörle lobideki çekimleri gözden geçiriyorlar.

Sinton başını salladı ve dudakları sanki kötü bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi dişlerinin üzerinde gezindi. Omzunun üzerinden koridorda duran başka bir adama baktı.

İç ofislere. Bu bakışta her ne ifade edildiyse, adamın konferans salonunun ötesindeki ofisler geçidine geri dönmesine neden oldu. Child'ın ve benim bulunduğum yerin video görüntüleri kontrolleri dışındayken, şu anda bir hamle yapmalarının imkânı yoktu.

"Dosyanın tamamı sende mi?" dedi.

Fotokopi çekebilmesi için savcılık dosyasını ona verdim.

Dosyayı çalışanlardan birine verdi, o da kopyalamak üzere hızla ayrıldı. Sinton'ı cam panelli bir koridorda takip ettik.

Şu an için güvendeydik. Gitmemiz gerekene kadar. Yine de şansımızı fazla zorlamak istemedim. David'e ofiste bir saatten fazla kalmayacağımızı söylemiştim. O süre içinde algo'yu çözemezse, ne olursa olsun kaçacaktık.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Gerry Sinton bizi koyu renkli nehir kayrak taşından yapılmış, üzerinde seyrek olarak parlak yeşil çizgiler bulunan uzun bir masanın bulunduğu bir konferans odasına götürdü. Sandalyeleri çektik ve masanın bir köşesine, duvardaki geniş ekran televizyona en yakın olanına oturduk. David'i oturma düzeni konusunda yönlendirmeyi ihmal etmemiştim. Sinton kadar bekleyecek, sonra onun karşısına oturacak ve mümkünse David sırtını duvara ya da pencereye dönecekti.

Roger odayı taradı ve Boo orada bulunan herkesi kısaca tanıttı. David Child'ın izleyicilerine tam erişim hakkı vermek istemesine rağmen CNN'in davasını tehlikeye atabilecek herhangi bir adım atmak istemediğini; bu nedenle gizli toplantıdaki seslerin hiçbirinin kaydedilmeyeceğini açıkladı.

'Teşekkür ,' dedi Sinton.

David deri çantasından şık, gümüş rengi bir dizüstü bilgisayar çıkardı, çalıştırdı, bir kutu enerji içeceği daha açtı ve masanın karşısındaki Boo'ya doğru eğildi. Boo yanına geldi ve David'in ekranındakileri okurken fısıldaşmaya başladılar.

"Bayan Feldstein yarın basına açıklayacağımız kişisel bir açıklama için bana yardım ediyor," dedi David, Sinton'ın araştıran bakışına cevap olarak.

"Siz savcılık dosyalarını okuyup hızlanırken ben de üzerinde çalışırım diye düşündüm.

'Elbette,' dedi Sinton.

David dizüstü bilgisayarını tıklarken sırtı Manhattan'a bakan büyük bir pencereye dönüktü. Sinton ve onun

arkadaşlar masanın karşısında oturuyordu. David, avukatlardan hiçbiri dizüstü bilgisayarının ekranını görmeden çalışabiliyordu. Manzarayı seyretmek için koltuğumda döndüm. David'in arkasında, Harland ve Sinton Lightner'ı satın aldığından beri kiracı bulmakta zorlanan şehirdeki eski ofis binalarından biri olan Corbin Binası vardı. Corbin Binası'nın her katının en az bir penceresine 'Kiralık' tabelaları yapıştırılmıştı. Ev sahipleri için bile zor günlerdi.

Yardımcı, orijinal savcılık dosyam ve beş kopyayla döndü. Birini Gerry'ye, birini David'e verdi ve kalan kopyaları Sinton'ın yanında oturan diğer meslektaşlarına dağıttı.

"Bunu okumak için birkaç dakika ayıracağım," dedi Sinton.

Ben de aynısını yaptım. Roger odayı taramaya devam etti ve Boo ile David birlikte fısıldaşmaya devam ettiler, Holly de arada sırada araya giriyordu.

"Birisi sizi işlemediğiniz bir suçla itham ettiğinde ne söyleyeceğinizi bilmek zordur.

Sinyal buydu; Christine'in bize verdiği ağ şifresi artık çalışmıyordu. David'in sisteme girmeyi denemesi gerekecekti.

Gerry acele etmeden her sayfayı taradı. Kalın parmakları kâğıt üzerinde neredeyse saygılı bir şekilde, özenle çalışıyordu. İş ortakları çok daha hızlı bir şekilde sayfaları karıştırıyor, HARLAND AND SINTON başlıklı sarı bloknotlara hızlıca notlar alıyorlardı.

Dosyada ne olduğunu tekrar okumama gerek yoktu. İlk kez takside almıştım.

On dakika sonra, son sayfayı çevirirken Sinton, "DVD'leri izleyelim mi?" dedi.

"Elbette," dedim ve ilk diskini ona uzattım. Diski televizyonun yan tarafına yerleştirdi ve ince bir kumanda aldı. Televizyon açıldığında ışıklar otomatik olarak karardı.

"Bu şeyi bir halkla ilişkiler firmasına hazırlatmalıydım," dedi David hayal kırıklığı içinde - ikinci sinyal. Sistemlerine girmekte zorlanıyordu; muhtemelen tam bir saate ihtiyacı olacaktı.

Ekran Central Park Eleven'in lobisiyle doldu. David ve Clara'nın el ele asansöre binişini, David'in anahtarlığını kaydırışını ve ardından katını seçişini, David'in klostrofobi olduğunu söylediği Clara'nın asansördeki korku dolu tepkisini izledim. David ve Gershbaum'un lüks dairelerine çıkan sahanlığa kamera değişimi. Dairenin ön kapısı David ve Clara'nın arkasından kapanırken kameradaki zaman damgası 19:46'yı gösteriyor. Görüntüler 20:02'ye kadar oynatılıyor ve David spor çantasıyla daireden ayrılıyor.

Sinton, görüntüler oynatılırken zaman damgalarını ve kamera kimlik numaralarını not .

Dosyayı karıştırdım ve David'in binasının güvenlik kayıtlarını buldum. Gershbaum'dan gelen acil durum çağrısı 20:02'de güvenliğe ulaşmış, David asansörle aşağı inerken onu kaçırmış olmalı. Güvenlik ekibi 20:06'da Gershbaum'un ön kapısına ulaştığında kontrolden geçmiş.

On altı dakika kız arkadaşını öldürmek için yeterli bir süreydi.

Sinton notlarını kontrol ederken, David'in dairesinden çıkışını izleyebilmek için görüntüyü geri sardı. Görüntüyü geri sarıp tekrar izledi, bu kez notlarını dikkate almadı.

Gerry'nin David'e kısa bir bakış attığını, sonra da asansörde kayıtsızca bekleyen müvekkilinin görüntüsüne döndüğünü gördüm. Elbette Gerry'nin ne düşündüğünü biliyordum - çoğu avukat cinayetten yargılanan birini temsil ederken aynı şeyi düşünür; o mu yapmıştı?

Belki de Sinton, David'in evinden çıkarken fazla sakin görüldüğünü düşünmüştü. Ceplerini karıştırmıyor, kaçmak için topuklarının üzerinde zıplamıyordu. Ortada gergin bir endişe yoktu. Sinton kendi kendine David'in kız arkadaşını öldürebilecek ve bunu bu kadar iyi saklayabilecek biri olup olmadığını soruyordu. Ben öyle düşünmüyordum. David'in latte sipariş ederken endişelenecek bir adam olduğunu sanıyordum. Eğer çocuk birini soğukkanlılıkla öldürmüştü

Kanımca, oradan çıkmak için neredeyse kapıyı parçalayacaktı ve asansör onu beklemiyorsa, merdivenlerden aşağı atlayacak ya da kendini lanet olası pencereden atacaktı. Bunun yerine, görüntülerde David'in kapüşonunu çıkardığı, kapıyı arkasından kapattığı, durduğu, arkasını döndüğü ve sanki bir şey unutmuş gibi kapıya doğru bir adım attığı, sonra kapıdan uzaklaştığı, kulaklıklarını taktığı, rahatça döndüğü ve asansör düğmesine bastığı görülüyordu. Bunu ikinci kez izliyordum ve David'in tereddüt etmesine, daireye doğru geri dönmesine ve sonra fikrini değiştirip asansöre gitmesine neyin sebep olduğunu bilmek istiyordum.

David ekrana bakmıyordu. Dikkati dizüstü bilgisayarda yoğunlaşmıştı.

Ona sormak zorundaydım.

"David, apartmandan çıktığında, asansörü beklerken koridorda bir şey duydun mu, belki bir silah sesi?

'Hayır, ben olsam hatırlardım,' dedi.

Bir dolmakalem Gerry'nin dudaklarına çarptı - kalemini bıraktı, hukuk defterinin yanında düz durduğundan emin oldu, sonra parmaklarını dikleştirdi. David'değerlendiriyordu - tartıyordu. Onu öldürmüş olabilir miydi?

Ama Sinton'ın David'in suçluluğunu ya da masumiyetini merak etmesi bir düşünceye yol açmıştı: Şirketin Clara Reece cinayetiyle hiçbir ilgisi yoktu ya da varsa bile Sinton'ın bundan haberi yoktu. David Child'ın öldürülmesi ve tutuklanması şirketi bir düdüklü tencerenin içine atmıştı - hayır, böyle bir ateşi bile bile kendi üzerlerine çekmezlerdi.

Sinton sonunda, "Kağıt dosyanın üzerinden geçebileceğimizi düşünmüştüm," dedi.

"Tamam," dedim. "Senin için uygun mu David?

'Siz devam edin ve konuşun. Şunu bir bitireyim, sonra her şeyi tartışırız.

Başka bir mesaj: Hala sisteme erişemiyordu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Sinton, "Bana öyle geliyor ki, David'in apartmandaki son kişi olduğunu gösteren güvenlik kamerası görüntülerinin yanı sıra, buradaki en büyük sorun David'in arabasındaki silahtır" dedi.

'Katılıyorum,' dedim.

'Peki yarın ne elde etmeyi umuyoruz? Bu kanıtlarla ön duruşma suya düştü. Bence duruşmadan feragat edelim ve mahkemeye hazırlanalım.

"Hayır.

Sinton'ın onunla çeliştigimi anlaması bir saniye sürdü. Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını ve homurdandı.

'Yarın kazanılacak bir şey yok Flynn, David'i tutuklamak için yeterli kanıt olmadığını söyleyemeyiz, oysa onu mahkum etmeye yetecek kadar kanıt var.

'David yarın suçlamaların düşmesini istiyor,' dedim.

'Eminim istiyordur, ama sen ve ben bunun olmayacağını biliyoruz.

gerçekleşmesi için.'

David bir an için başını kaldırıp bana baktı. Başımı salladım.

'David'e bunun zor bir olduğunu söyledim ama bunlar onun talimatları. Tüm yol boyunca bununla savaşacağız.

Sinton güldü, başını salladı. "Hadi ama. Bir mucize eseri ön elemeyi kazansanız bile, savcı yine de doğrudan büyük jüriye gidebilir. Duruşmaya hazırlanmak varken bununla vakit kaybediyoruz.

'Yarın kazanmak istiyorum,' dedi David.

Bu tartışmayı sona erdirdi. Sinton ellerini sallayarak başını salladı ve, 'Tabii ki var, eğer dövüşmek istiyorsan dövüşürüz, ama fazla bir şey yok,' dedi.

Saatime baktığımda yirmi dakikadan az bir süre kaldığını gördüm.

Gerry kaza görüntülerini oynattı ama ikinci kez izlemeye gerek duymadım. Onun yerine Sinton ve arkadaşlarına dikkat kesildim, David'e çarpması için para aldığından ve polislere sahte bir isim verdiğiinden emin olduğum profesyonel sürücü Perry Lake'i tanımadıklarından emindim. NYPD'ye göre Perry, John Woodrow'du. Mantıklı gelmişti. Perry Lake'in tehlikeli araç kullanmaktan sabıka kaydı vardı. John Woodrow'un sicilinin temiz olduğundan şüpheleniyordum.

"Bana bir saniye verin, işim bitecek," dedi David.

Sağ işaret parmağımla sol elimin arkasına dokundum. Daha fazla zaman istiyordu ve ben de beş dakikası işaret etmiştim.

On dakika gibi görünen bir süre boyunca sessizce oturduk. Aslında daha çok otuz saniye gibiydi. Sinton orada öylece oturamazdı. Otoritesini bu davaya damgalamak istiyordu.

"David, masum olduğumu biliyorum. Bay Flynn'in tutkulu ve yetenekli olduğumu biliyorum. Ama aynı zamanda söylediğim için beni bağışlayın- böyle büyük bir davayı kaçırmak istemeyecek küçük çaplı bir ceza avukatı. Alınma," dedi ve bana her kelimenin mümkün olduğunca kırıcı olmasını istediğini belirten bir bakış attı.

'Alınmadı' dedim.

"Cinayet silahı olduğumu düşündüğüm silah arabanızda bulundu.

'Dediğim gibi, bunu daha önce hiç görmedim...'

"David, hadi ama, senin yanında bulundu," dedi Sinton.

"Bana inanmıyorsun," dedi David.

Bu benim neye inandığımla ilgili bir mesele değil David. Bu kanıtlarla ilgili. Yapmamız gereken-'

Sinton sözünü kesti. Müşterisini yatıştırmak için doğru sözcükleri bulmaya çalışmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Gözlerini dikmiş David'e bakıyordu. Ayağa kalktım ve masanın etrafında , hareket ederken uzaktan kumandayı aldım. Çıkart tuşuna basıp diski bekledim ama aslında Sinton'ın neye baktığını görmeye çalışıyordum.

Görüş alanı, herkesi görmezden gelen, başı öne eğik, dizüstü bilgisayarında hararetle bir şeyler yazan David'e odaklandı.

Sonra onu gördüm.

Gerry Sinton David'e bakmıyordu. David'in arkasına bakıyordu. David'in bilgisayar ekranının penceredeki yansımalarına bakıyordu.

Sinton'dan daha uzakta ve daha kötü bir açıdaydım ve ben bile aynadaki yansımadan David'in bilgisayarında neler olduğunu görebiliyordum.

Dizüstü bilgisayar bölünmüş bir ekranda iki sayfa gösteriyordu. Bir tarafta Harland ve Sinton'ın giriş ekranı vardı ve logosunun altında şifre soran büyük beyaz bir kutu vardı.

Diğer ekranda koda benzeyen bir şey vardı. Parlak yeşil semboller ve sayılar, David'in diziye vurgulamadan ve ardından kodu kesip diğer ekrandaki şifre kutusuna yapıştırmadan önce inanılmaz bir hızla oluşturabildiği. Harland ve Sinton sayfasında LOG-IN FAIL yazdığını gördüm ve David başka bir diziye yeniden yazdı.

Omurgamda bir elektrik akımı oluştu.

DVD zengin bordo halının üzerine fırladı. David'e doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Dizüstü bilgisayarını kapattım, neredeyse parmaklarını hapsediyordum.

Bu kadar halkla ilişkiler çalışması yeter. Gerry haklı. Eğer seni kurtaramazsak, tüm bunların,' dedim Boo ve Roger'ı işaret ederek, 'hiçbir önemi yok.

Patlamamın ani oluşu ve dizüstü bilgisayarın kapağının çarpması odaya bir sessizlik yaydı, sanki herkes yankıların bir yuva bulması için nefes almayı bırakmış gibiydi.

Sinton arduvaz masaya vuruyor, serçe parmağındaki yüzük tekrarlanan çentik sesleri çıkarıyordu. bakışları uzak görünüyordu.

Caddenin karşısındaki Corbin Binası'na, çatıların üzerinden Central Park'ın ağaçlarının ötesine. Başını çevirdi ve o soğuk gözlerini bana dikti.

Sesi değişmişti. O derin ve agresif ses tonu yerini soğuk ve mesafeli bir tona bırakmıştı.

'Karınız bu öğleden sonra sizinle konuşmak için adliyeye gitti. Daha sonra işe geri dönmedi.'

O kaymış a hücreTelefon itibaren onun
Ceket, Bir şeyler yazdı, gönder tuşuna bastı ve
bakışlarını bana çevirdi.

'Hastaysa, olduğunu bildirmesi gerekirdi. En azından bir telefonla. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?'

BÖLÜM ELLİ BEŞ

"Bu öğleden sonra onu kısaca gördüm. Bir yere gitmesi gerektiğini söyledi. Artık birlikte değiliz, bu yüzden nereye gittiğini bilmiyorum. Bu arada ortağın nerede? Ben Harland'ın da burada olacağını düşünmüştüm,' dedim.

"Ben tatilde. Ben daha çok karın için endişeleniyorum. Belki hastadır. Belki de onu üzecek bir şey söylediniz,' dedi.

Hiç sanmıyorum. Birlikte kahve içtik. İyiydi. Aslında David, sen ve ben kahve içmeye gidelim. Daha sonra beni bırakabilirsin,' dedim. Kaçış sinyali.

Roger kamerayı çalıştırdı ve Boo çantasına uzandı. İçinde ne olduğunu bilmiyordum, belki bir silah, belki de bir bıçak. Boo kendi başının çaresine bakabilirdi; bir rujdan daha büyük her şeyle ölümcül olabilirdi.

Holly ayağa kalktı, biraz fazla hızlıydı ama önemli değildi. Çoktan yapılmıştık.

Koridorda ayak sesleri. Hızlı. Ağır. En az iki adam.

Konferans odasının kapısı açıldı ve Gill kapının girişinde durdu. kareli gömleğini giyiyordu ama yeşil ceketinden kurtulmuştu. Cep telefonu ile konuşuyordu. Sarışın Sergei yanında duruyordu.

'Brond ve Fiso'ya buraya gelmelerini söyle. Telefonlarıma cevap vermiyorlar,' dedi Gill.

Gill'in resepsiyonu aradığını, lobideki Samoalı ve arkadaşını kaldıramadığını tahmin ettim.

Ortaklar şaşkın görünüyordu. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

"Stüdyoya yüklenen tüm videolarımız bunlar," dedi Roger. Gill ve Sergei bakıştılar. Tereddüt ettiler. "Bu Bay Gill," dedi Sinton, ter parlayan onun alnını televizyon ekranının parıltısından korudu. 'Bay Gill ve adamları firmanın güvenliğiyle ilgileniyor. Eminim sana oteline kadar eşlik etmelerinde bir sakınca görmezsin David. Çok dikkatli olamayız.

Parmaklarımın avuç içlerime gömüldüğünü hissettim. Bacaklarım duruş pozisyonuna geçmişti ve eğer bir hareket yaparsa Bay Gill'in kafasını omuzlarından ayırmaya hazırdım. David'in sistemlerini hacklediğini düşünürlerse, hiçbirimiz binadan canlı çıkamazdık. Gerry Sinton çaresiz görünüyordu - kurallar değişmişti.

Klimadan gelen düşük bir elektrik uğultusu.

David dizüstü bilgisayarı göğsünde bir kalkan gibi tutuyordu ama bu sadece dikkatleri paniğine çekiyordu. David sanki göğsünü pompa gibi kullanarak o lanet şeyi şişiriyormuş gibi görünüyordu. Bir panik atağın daha eşiğindeydi.

Hareket etmedim. Gill'in arkasından tabancasına uzanmasını bekliyordum.

'Bay Gill, şu kamerayı benim için getirme nezaketinde bulunur musunuz? Kontrol etmek istiyorum,' dedi Sinton.

adama başını sallayan Gill, yerinde durdu. Tüm odayı iyi görebiliyordu ve sırtı duvara dönüktü, tüm potansiyel hedefleri ve tehditleri önündeydi. Bu pozisyonunu tehlikeye atmak istemezdi. Lobideki sarışın adam, Sergei, ilerledi, Sinton'ın arkasından yürüdü ve Roger ile kameraya doğru ilerledi. Roger'a ulaşmadan önce Boo'yu geçmesi gerekiyordu.

Altı buçuk yaşlarında ve XXXL takım elbise ceketinin sınırlarını zorlayan iki yüz elli kiloluk Sergei bakışlarını Roger'a dikti. Yaklaşırken, müdahale etmeye kalkarsa Boo'yu kenara itmek için sağ elini avuç içi açık bir şekilde uzattı. Boo onun yarısı kadardı. Ona bakmıyordu bile.

Neredeyse adam için üzülecektim.

Boo kayıtsızca sağ dizini yukarı kaldırdı ve ardından kalem topuğunu Sergei'nin sol ayağının üstüne hidrolik bir pres gibi . En az iki santimlik ince topuk, Sergei'nin ayağının bileğiyle birleştiği yumuşak etin içinde kayboldu. Çığlık atmadı. Buna zamanı yoktu. Ağız açıldı, gözleri yuvarlandı ve yere düştüğünde çoktan bayılmıştı.

Gill ilerlemedi.

Sağ kolu büküldü. Eli kalktı ve beliyle aynı hizaya geldiğinde dirseğinin arkasına doğru uzandığını gördüm. Bir parça almaya gidiyordu.

Konferans kapıları pat diye açıldı. Gill hareketini durdurdu ve tüm başlar odanın arkasına doğru dönerek uzun boylu, karanlık bir figürün Glock'u kucakladığını gördü.

BÖLÜM ELLİ ALTI

"Kertenkele'nin küçük bir özür dilemesi gerekiyor," dedi Kertenkele.

"Kim bu?" dedi Sinton, boyunun hizasına kadar yükselerek. Bu Kertenkele. O benim bir arkadaşım. *Benimle* ilgilenir kişisel güvenlik,' dedim.

"Lobideki iki adam beni buraya istemedi. Konuştuk. Dinlemediler. Polisler yolda. Resepsiyonistiniz onları aradı, sonra da sağlık görevlilerini. Büyük Samoalı adam pek iyi görünmüyor. Yarın uyandığında eskisinden biraz daha kısa olduğunu görebilir.

Sinton geriye doğru tökezledi, sandalyesini devirdi. Gill elini omzuna koydu, gözlerini Kertenkele'den ayırmıyordu. Kertenkele'nin de bakışlarını Gill'e kilitlediğini gördüm. Bunu daha önce de görmüştüm. Her nasılsa bir odadaki en ölümcül iki adam her zaman birbirini bulur; içgüdüsel olarak kimin en büyük tehdidi oluşturduğunu bilirler ve biri biletini kadar ikisi de geri adım atmaz.

Yetmiş dakikadır binada olduğumuzu bilmek için saatime bakmama gerek yoktu. Kertenkele'ye bir saat sonra dışarı çıkmazsak gelip bizi almasını söylemiştim.

Kimse kımıldamadı.

Bir polis sireninin kusursuz sesini duydum. Yumuşak ve uzaktı ama acildi.

'Biz gerekir Git, Eddie. Sen var o şey,' dedi Kertenkele.

O haklı. Bir şey buldum. Sanırım David adına kovulduğunu söyleyebilirim.'

Sinton konuştuğunda, tüm rafineri pratiği öfkesinin içinde kaybolup gitti. 'Sorun değil. Biz zaten muhbirleri temsil etmiyoruz. Bir anlamı yok. Genellikle kendilerini öldürtüyorlar.

Kertenkele, "Neden merdivenleri kullanmıyoruz; arabada uzun süre bekledik," dedi.

Hızla dışarı çıktık, Boo ve Roger önde, Holly ve David, sonra da ben. Kertenkele'nin gözleri bir süre daha Gill'in üzerinde kaldı ve sonra ona bir öpücük kondurdu.

Gill göz kırptı.

Merdivenleri ikişer ikişer üç kat aşağı indik. "İşte," dedi Kertenkele.

Onu sallanan kapılardan geçerek asansörün iç ışığıyla aydınlanan karanlık bir ofis resepsiyonuna kadar takip ettik - bir bıçak asansör kapılarını sıkıştırarak açıyordu.

Asansör zemin kata inerken kimse tek bir kelime bile edemedi - hepimiz tutmaya, adrenalini yavaşlatmaya çalışıyorduk - Boo ve Kertenkele hariç, onlar ağır nefes almıyorlardı; dijital ekranın katları saymasını izliyorlardı. Lobide kadın resepsiyonist bizi gördü, Kertenkele'yi fark edince çığlık attı ve masasının arkasına saklandı.

Dışarı çıkarken iki güvenlik görevlisinin kapının yanında bir yığın halinde yattığını gördüm, otomatik silahları önlerinde soyulmuş ve işe yaramaz haldeydi. Korumalardan biri yüzüstü yatıyordu ve kıpırdamıyordu. Samoalı yerde oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Yavaşça baldırına dokundu. Nefesi kısa, spazmodik soluklarla geliyor, elleri ayak bileğine yaklaştıkça şiddeti artıyordu. Ayağı sanki yanlış yöne çevrilmiş gibi görünüyordu. Döner kapılar bizi sokağa çıkarmak için açıldığında, Samoalı'nın çığlıkları hala uzakta olan polis sirenlerini bastırdı.

Holly'nin arabasının sürücü koltuğuna oturdum ve motoru çalıştırdım.

"; bekle," dedi David.

Ona bakmak için boynumu bktm ve dizüstü bilgisayarını
yüzünün önünde tuttuğunu gördüm.

Kod ekranı kaybolmuştı; sadece firmanın sayfası kalmıştı.
Harland ve Sinton logosunun altında şöyle yazıyordu-

ŞİMDİ GİRİŞ YAPTINIZ

BÖLÜM ELLİ YEDİ

'Bekle, bekle... Eğer havalanırsan, sinyali kaybedeceğim.

NYPD müdahale araçları belki beş blok , iki tonlu sirenler her geçen saniye ses tonunu ve şiddetini artırıyordu.

Arabayı çalıştırdım, devrin düşmesini bekledim ve sonra yavaşça gaza bastım. Arabayı çok fazla devir yaparsam motoru su basardı - sadece sıcak, gevşek ve kalkışa hazır olmasını istiyordum.

'Tanrım, geliyorlar,' dedi Holly.

Başını koltuğa gömdü ve gözleri yolcu penceresinin alt kısmıyla buluşana kadar aşağı kaydı. Gill ve diğer iki adam lobide Samoalı'nın üzerine diz çökmüşlerdi.

Kertenkele de gitmemişti. Beni takip etmek için bekliyordu. Minibüsün camından eğildi ve başparmağını bana doğru uzattı. Minibüsün direksiyonunda Roger vardı ve gazı da o pompalıyordu.

"David," dedim.

Parmakların tuşlar üzerinde çıkardığı içi boş plastik tıngırtı giderek şiddetlendi.

'İndiriyorum. Yüzde otuz.... yüzde kırk bir.. Bekleyin.

"David, buradan gitmeliyiz. Hiçbir şey.

Sirenler artık çok yakındı.

Gill döner kapının içindeydi, sağ eli arkasındaydı.

Kertenkele'ye başımı salladım, Honda'nın gazına bastım ve caddeye çıktım. Minibüsün V8'inden gelen donuk, gırtlaktan gelen ses

arkamdan geldi. İşaret verdim, köşeyi döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde şehrin derinliklerine doğru ilerledim.

'Hayır, neredeyse bitirdim. Bekle!'

"Anladın mı? Dikiz aynasına bakarak söyledim.

USB belleği dizüstü bilgisayarından çıkararak, "Anladım," dedi.

Jersey'e doğru yola çıktık, banliyölerde çılgın rotalar çizdik. Otuz dakika sonra arabayı durdurdum, Kertenkele, Boo ve Roger'ı bekledim.

"Sence savcı bunun karşılığında gitmeme izin verir mi?" dedi David flash belleği tutarak.

geldiğince zorlayacağım. Bu gece hayatını riske attın. Bunu unutmayacağım. Federaller bu verileri almak için Zader'e baskı yapacaklar. Elimizdeki tek şey bu. Umarım yeterince kötü istiyorlardır.'

fikri etrafta dolaşırken motordan gelen hırıltıyı dinledik.

"Sence onu ikna edebilirler mi?" dedi David.

"Bilmiyorum ama öyle umuyorum.

Yalan söyledim. Biliyordum. Dell, New York'ta ne tür bağlantıları olursa olsun, David'in geri çekilmesini savcıya kabul ettiremezdi. Mümkün değil. Tam bir itiraf ve hapis cezası isteyeceklerdir. Başka hiçbir şey Zader'i tatmin etmez. Ya David'e söylemek istemedim ya da söyleyemedim. Hangisi olursa olsun, başka bir şey söylemedim. Oyunumuzu oynamıştık. Dolandırıcılık, firmayla aramızdaki sahte ilişkiyi yok etmişti. Artık açık bir savaş vardı. Kertenkele'yi boynunda *Çığlık* dövmesi olan adama dikkat etmesi için uyarmıştım bile. CNN minibüsünün direksiyonundaki Roger arkamda belirdiğinde, onu sollamasına izin verdim ve takip ettim.

Sokaklarda ilerlerken, minibüsü farlarımın altında tutarken Christine'i düşündüm. Onu bu durumdan kurtarmaya çok yaklaşmıştım. O ve Amy'nin biraz daha dayanması gerekiyordu.

Gökyüzü kararmıştı ve dolunay vardı, parlak ve kırmızıya çalan bir renkteydi. Polisler geldiğinde

Gerry olayı önemsiz gösterecek, belki de Samoalı'nın merdivenlerden düştüğünü söyleyecekti. Gerry Sinton'ın polislerin kendisini ya da güvenlik ekibini araştırmasını istemeyeceğini biliyordum. Kertenkele'nin adamlarını dövmesinden şikâyetçi olmazdı.

Sinton bunu kendi halledecekti. Artık kara para aklama olduğumuzu bildiğine göre, bizi öldürtmek için elinden geleni yapacaktı. Dikkatli olmak zorundaydı. Olayı ona ya da şirkete bağlayacak bir şey yoktu. Ama baskı altındaydı.

"Para nereye ? diye sordum.

"Chase Manhattan yarın saat 16:05'te. Hesap numarasını aldım.'

Para hesaba geçtiğinde Gerry'nin ne yapacağını merak ediyordum. Onun yerinde olsaydım ne yapacağımı biliyordum. Gerry akıllıysa, parayı olduğu yerde bırakır, zaten zulasında ne kadar nakit varsa alır ve özel bir uçakla suçluların iade edilmediği bir ülkeye giderdi.

Dell'in para gelmeden önce firmayı için hesap detaylarına ve tüm kanıtlara ihtiyacı vardı. En büyük umudu yasadışı fonları güvence altına almaktı. Dell için asıl zafer, ele geçirilen para miktarındaydı.

"Ne kadar para ?

'Donald Trump'a kalp çarpıntısı yaşatmaya yetecek kadar. Sekize yakın,' dedi David.

"Sekiz milyon mu?" dedi Holly.

"Hayır, sekiz milyar," dedi David.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Harland ve Sinton'ı ziyaret ettikten sonra gideceğimiz yer çoktan kararlaştırılmıştı. Kertenkele kendi minibüsünü Roger'ın evinden alacak ve Boo Roger'ı CNN minibüsünü garaja koymaları için bırakacaktı. Kertenkele kendi minibüsünü alacak ve Holly, David ve benimle onun evinde buluşacaktı. Kertenkele evinin en güvenli yer olduğunu söyledi. Görünüşe göre o kadar da güvenli değilmiş. Ama bunun şirketten çok evdeki vahşi yaşamla ilgisi vardı.

Queens'te bir banliyö evinin önündeki boşluğa çektim ve Kertenkele'nin minibüsü park etti. Durur durmaz Kertenkele'nin ortağı Frankie'yi aradım, adamları Christine ve Amy'nin saklandıkları oteli izliyorlardı. Şimdiye kadar güvendeydiler ve şüpheli bir hareket yoktu. Boynunda dövme olan bir adam da yoktu.

Kertenkele'nin evi Queens'in sakin bir köşesinde bir aile evinden çok bir sürüngen evine benziyordu.

'Avluya girmeyin. Kapıyı bile açmayın,' dedi Kertenkele, yavaşça, ön kapıdan içeri giren herkese. Kertenkele'nin en değerli ve son derece yasadışı eşyalarını arka tarafta tuttuğunu hatırladım - Bert ve Ernie adını verdiği bir çift Komodo ejderi. Kişisel koruma, vurgunlar ve ara sıra sıcak teslimatlar dışında Kertenkele'nin İtalyan Mafyası için asıl rolü sorguculuktu. Konuşacak birine ihtiyaç duyduklarında onu buraya getiriyorlardı. Genellikle Bert ve Ernie'ye tek bir bakış yeterliydi. Bu adamların çoğu, o evdeki en ölümcül hayvanın Kertenkele'nin kendisi olduğunu anlamadı.

Holly çok az yedi ve Kertenkele'nin boş odasında yatmaya gitti. Kertenkele mutfakta durmuş, yirmi kiloluk bir domuz göbeği ve kaburgayı ayak uzunluğunda şeritler halinde doğruyordu. İşi bitince arkaya gitti ve kapıyı dışarıdan kilitledi.

Beslenme zamanı.

David önündeki tabağa dokunmadan bıraktı. Dizüstü bilgisayarını mutfak masasının koymuş olmasına rağmen henüz açmamıştı. Bir enerji içeceğini daha yudumladı ve Kertenkele'nin ekmek kızartma makinesinin yanında tuttuğu tarantula tankına . Birden kendimi hem hasta hem de aç hissettim. Kertenkele benim için bir kahraman sandviçi bırakmıştı; sandviçi , ikiye böldüm ve her bir yarısını ayrı bir tabağa yerleştirdim.

"Bu gece yine hayatımı kurtardın," dedi David.

Başımı salladım.

Boo ve Kertenkele hepimizi kurtardı. Umarım karşılığını verir. kapalı.'

parmaklarını üç kez masanın üzerine vurdu, Kertenkele'nin hazırladığı sandviç ve turşu tabağını kırk beş derece çevirerek ayarladı. Tabağın dizüstü bilgisayarıyla masanın kenarı arasında eşit mesafede durduğundan emin olmak için acele etmedi. Memnun kaldığında bir turşuyu inceledi ve hemen yerine koyup tekrar antibakteriyel mendillere daldı.

"Sana güveneceğim," dedi David, USB belleği bana uzatarak. "Al," dedi. 'Anlaşma için dene. Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum. Ama karının tehlikede olması için hiçbir sebep yok. Olanları değiştiremezsin. Ben . Bu şeyi yarın kazanamazsın. Deneyeceğini biliyorum; bunu şimdi anlıyorum. Ama açıkçası, karınızın acı çekmesi için hiçbir sebep yok. Hadi, al şunu.'

Peçeteye bir şifre kodu yazdı. Kalem sürücüyü peçetenin içine katladım, ayağa kalktım ve elimi David'in omzuna koydum. Biraz geri çekilir gibi oldu ve ben de onu rahat bıraktım. Bunu küçümseme olarak algılamadım.

'Teşekkür ederim ama sen ve Christine yürümeden bunu onlara vermeyeceğim,' dedim.

Başını salladı. 'Eddie, elinden geleni yapacağını biliyorum. Bugün neredeyse iki kez ölüyordum. Senin sayende hâlâ buradayım. Bunu unutmayacağım.

Bana verdiği cep telefonundan Dell'in numarasını aradım. "İhtiyacın olan şey bende var.

"Suç mı?

'Hayır, ama elimde bir sonraki en iyi şey var. Para izine erişmek için algoritma izine ve son depozito için hesap numarasına sahibim. Para yarın saat 16:00'dan hemen sonra yatacak ve tam olarak nereye gittiğini biliyorum. İstedğin buydu, değil mi?

"Yarım saat içinde St Regis Otel'de buluşalım.

"Hayır.

Sessizlik.

"Nedir bu Eddie? Şantaj mı?"

Ne dersen de. Bende umutsuzca ihtiyacın bir şey var. Karşılığında bir şey istiyorum.'

"Para mı istiyorsun?"

"Dört şey istiyorum. Teterboro Havaalanı'nda hazır ve yakıt dolu bir özel jet. Bir pilot. Sıralı olmayan, tahrif edilmemiş faturalar halinde yüz bin dolar getirin, ben de size kalem sürücüyü vereyim. Savcının David Child'a karşı tüm suçlamaları geri çekmesini ve karım için bir dokunulmazlık anlaşması yapacaksın. Karım ve kızım buradan uçup gidecekler ve uçağın indiğini bildiren bir telefon sana algo takibinin şifresini vereceğim.

Mikrofonun sesini kısmış olsa da odada başka biriyle konuştuğunu ve bilgi aktardığını anlayabiliyordum.

'İki saate ihtiyacım var. Anlaştık,' dedi.

Telefonu kapattım, David'e döndüm ve 'Tamamdır' dedim. Havaalanına gitmeden önce Langhiemer ile buluşmak için yeterli zamanım var.

"Sizinle görüşmeyi kabul etmesine şaşırdım.

Bu kesinlikle ilginç. Ya Clara'nın ölümüyle hiçbir ilgisi yok ve sadece keyif çatmak istiyor - ya da işin içinde ve kurgunun ne kadarını çözebildiğimizi öğrenmek istiyor. Her iki durumda da, onunla tanıştığımda öğreneceğim.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Saat onu üç geçe Ted's Diner'in önünden geçtim. Oldukça küçük bir yerdi ve kahvaltı için en sevdiğim yerdi. Ön tarafın cam olması insanları izlemek için harikaydı. Muhtemelen geç saatte yemek yiyen yol işçileri olan yüksek vizörlü montlar giymiş birkaç adam; müdavimi olan sahte kürk mantolu yaşlı bir kadın ve önündeki masada MacBook'u açık olan siyah kapüşonlu genç bir adam vardı. Mekândaki en genç kişiydi, David'in bana verdiği tarife uyuyordu ve kapıya yakın oturuyordu. Langhiemer'di. Buna bahse girerim.

Bloğun etrafında döndüm ve lokantanın sokağının aşağısına park ettim. Gecenin bu saatinde etrafta hâlâ bir sürü insan vardı. Cep telefonumu açtım, Holly'nin arabasını kilitledim ve bir taksi çağırmaya çalıştım. Kaldırımda beklerken, cep telefonumdan çağrı yönlendirme servisini seçtim ve Dell'in bana verdiği cep telefonunun numarasını girdim. Lokanta belki yüz metre ötedeydi. Işığın kaldırıma yayıldığını görebiliyordum ama içerideki kimse beni göremiyordu. Bir taksi yanaştı ve arkasına bindim.

"Nereye, dostum?"

'Üzgünüm, cüzdanımı unutmuşum. Daireme geri dönmem gerekecek' dedim ve tekrar sokağa çıktım.

Şoför başını salladı. Kapıyı kapattım ve sarı taksinin lokantadan nehre doğru uzaklaşmasını izledim, cep telefonumu koltuğun arkasına sıkıştırmıştım.

Honda'ya geri döndüm ve bekledim.

Şimdiye kadar Langhiemer'la olan sınırlı ilişkilerimin hepsi onun şartlarına göreydi; benim üzerimde kontrolü ve istihbaratı vardı. Bunu değiştirmem gerekiyordu.

İlk tahminim beş dakikaydı. Cep telefonumu açar açmaz bir tür programın Langhiemer'i uyardığından şüphe etmedim. Muhtemelen Ted'in evinde oturmuş ekrana bakıyor ve neden lokantaya doğru ters yönde gittiğimi merak ediyordu.

Dört dakika sonra cep telefonu çaldı. Çağrı yönlendirme. Taksideki kendi cep telefonum sessizdeydi ve aramayı elimdeki telefona yönlendirdi. Cevap verdim.

'Bekliyorum...' dedi Langhiemer.

Özür dilerim. Bir işim çıktı. Gelemeyeceğim. Yeniden planlayabilir miyiz? Dedim.

Langhiemer, 'Sanmıyorum,' dedi ve bağlantıyı kesti.

Arabayı çalıştırdım. Langhiemer lokantadan çıktı, omzuna bir dizüstü bilgisayar çantası asmıştı. Yaya geçidinden caddenin benim tarafıma geçti ve taksi çağırmak için başparmağını uzattı. Bir dakika sonra sarı bir taksi onu aldı. Trafik şeridine girmeden önce birkaç saniye bekledim ve onu takip ettim.

Sarı taksinin onu Beşinci Cadde'de bırakması uzun sürmedi. Park ettim, hızlıca indim ve şoföre parasını ödeyip parka bakan bir apartman bloğuna yöneldiğinde belki yirmi adım uzaktaydım. Binaya girişini izledim ve geri çekildim. Birkaç dakika geçmesine izin verdim, sonra onu takip ettim. Muhtemelen kendisine 'yaşam alanı kapıcısı' denmesini tercih eden, tam teçhizatlı bir kapıcı girişte durmuş beni izliyordu.

Merhaba. Ben Manhattan Cars'tan geliyorum. Az önce Bay Langhiemer'i bıraktım. Mesele şu ki, arabamın arkasında bir cep telefonu buldum. Vardiyama başlamadan önce arabayı temizledim ve hiç telefon bulamadım. Sanırım bu onun. Ona gösterebilmem için beni yukarı çıkarabilir misiniz?

Sesimin ikna edici olduğunu düşünmeme rağmen geçiş izni almayı . Cep telefonunu elimde tuttum ve

yorgun ve sıkılmış görünüyordu.

'arayıp soracağım. Burada bekleyin,' dedi kapıcı.

Güvenlik masasının yanındaki kahverengi deri koltuklar çok rahat görünüyordu ve ben de asansörlerin karşısındakini seçtim. Oturduğum yerden Langhiemer ile olan konuşmayı duyamadım.

Düşündüğümün yarısı kadar akıllı olsaydı, bunu çözerdi.

Kapıcı, 'Bay Langhiemer sizi hemen görmek için aşağıda olacak,' dedi.

Ben daha rahat edemediğim asansörün kapıları açıldı ve Ted'in Lokantası'ndan çıkan adamı gördüm. Hafif sakallı, gözlerinin etrafında koyu lekeler vardı. Zayıf, tamamen siyah giyinmişti. Dudaklarının etrafındaki hafif titreme ve geniş gözlü bakışları gergin öfkesini ele veriyordu.

Elini uzatarak asansörden dışarı fırladı. Ayağa kalkarken tokalaştım ve beni kapıya doğru çektiğini hissettim. Ona izin verdim. Pek çok bardan atılmıştım ve bu ürkütücü bir şekilde benzer hissettirdi.

'Dışarıda konuşalım,' dedi.

"Her şey yolunda mı Bay Langhiemer?" dedi kapıcı. "Gayet iyi," dedi.

Binanın dışında, kaldırımında elimi bıraktı.

"Buraya gelmemeliydin. İstedğin gibi lokantada bekledim. Kapıcıyla iyi iş çıkardın. Telefonum yanımda ve sen bunu biliyordun. Sanırım bir taksinin arkasında Manhattan'ı gezen senin telefonundu. Zekice.'

'Kapıcıya bıraktığım mesajın size bir ipucu düşündüm. Pek misafirperver değilsiniz. Dairenizden manzaraya bakmayı dört gözle bekliyordum.

"Ne istiyorsun?"

Bu yüzden gelmiştim. Soruyu sormadan önce adamı tedirgin etmek istedim. Ve hatırladım ki ilk beni aradığında, orada bir kadın sesi içindeydi.

Arka planda ona telefonu kapatmasını söylüyordu. Kullandığı ifade tuhaftı: '. Arama yok.'

"Benimle konuşmadan önce kız arkadaşının iznine ihtiyacın olmadığına emin misin?" dedim.

"Ne?"

"Bugün beni lokantadan aradığında, birdenbire bir kadın sesinin sana telefonu kapatmanı söylediğini duydum. Arama yok. Evinizde kimin pantolon giydiğini bilmek güzel," dedim.

Bu kızdırmanın ucuz bir yoluydu: öfkesiyle oynamak. Patlamasını, dilini gevşetmesini ve belki, sadece belki, sakın olsaydı yapmayacağı bir şeyi ele vermesini bekliyordum.

Langhiemer patlamadı. Öfkesinin kontrolden çıkmasına izin vermedi. Tam tersi.

Başını sallayarak geriye doğru tökezledi. Yüzündeki ifadeden korktuğunu anlayabiliyordum. Beklediğim tepki bu değildi ama bundan faydalanmaya karar verdim.

"Cumartesi akşamı sekiz sularında neredeydiniz?"

Dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı. Bir anlığına beni inceledi ve zehrinin tekrar vücuduna akması için kendine zaman tanıdı. 'David'in kız arkadaşını öldürüyordum. Söylememi istediğin şey bu mu?"

Sağ kaşında bir titreme oldu ve elleri ceplerine gitti.

"Neredeydin?"

"Evdeydim. Yalnızdım. Şimdi o boktan kışını benden uzak tut yoksa avukatımı arayacağım.

Hareket etmedi. Ben de. Sonra bakışlarımı tutarak geri .

"Mahremiyetime çok önem veririm Bay Flynn. Şimdi gidin."

"Ne yazık ki başkalarının mahremiyetine pek önem vermiyorsun," dedim ve cep telefonumu çıkarıp Langhiemer'in fotoğrafını çektim. Telefonuma el atmayı düşündü, sonra vazgeçti ve içeri geri döndü. Kapıcıya bağırıldı ve parmaklar ona doğrultuldu.

Bir şey . Bunu biliyordum. Bunun Clara'nın ölümüyle ya da David'le bir ilgisi olup olmadığını bilemiyordum. Her neyse, telefonda duyduğum kadın sesiyle bir ilgisi vardı. Kadını duymuş olmam onu korkutmuştu. Ve nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gece yarısına kadar havaalanına gitmem gerektiğinin bilinciyle hızla döndüm. Tam dönerken, çevresel görüşümde bir şey belirdi. Caddenin karşısındaki parkta hareketsiz duran biri. *Çığlık* dövmei adam. Bakışları karşısında donup kaldım ve hesap yapmaya başladım. Holly'nin arabası yaklaşık elli metre uzağa park edilmişti. Adam muhtemelen benden yetmiş beş metre, arabadan da elli metre uzaktaydı ama caddenin karşı tarafındaydı. Caddedeki sürekli araba akışı, bana ulaşmak için hareket halindeki trafikte sallanarak ilerlemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Arabaya ulaşabileceğimi, çalıştırabileceğimi ve kaçabileceğimi düşündüm. Ama zor olacaktı. Arabaya vardığımda çok yakındaysa, bagajı açmam ve Holly'nin elinde bir bijon anahtarı olmasını ummam gerekecekti.

Arabanın anahtarları elimde şingirdiyor, göğsümdeki korku dalgası nefesimi kesiyor ve bacaklarımın havalanmak için kaşındığını hissediyordum.

Koşmaya başlamadan hemen önce karşıdaki adam gülümsedi, bir sigara yaktı, bana sırtını döndü ve parka doğru uzaklaştı.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya bindim ve lastikleri asfalta vurdum.

ALTMİŖINCI BÖLÜM

Teterboro Havaalanı'nın pistini yalayan rüzgâr, Sanayi Caddesi boyunca kuzeye doğru ilerlerken küçük Honda'yı sallıyor, FBI ve bir federal ajansa ihtiyaç duyduklarında hizmet veren İç Güvenlik hangarına doğru ilerliyordum. Teterboro, Manhattan'ın yaklaşık on mil kuzeydoğusunda, Bergen County, New Jersey'de yer alıyordu. Burası mal ve insan taşıyan bir dizi özel hava taşımacılığı şirketine ev sahipliğı yapıyordu. Bir keresinde yakındaki Moonachie'den bir kızla çıkmıştım ve Industrial Avenue'den aşağı iner, sonra benim külüstür Chevy Tahoe'mun kaputuna oturur ve uçaklar tepemizde kükrerken altılı paketi paylaştık.

Arabayı sürerken Christine'i düşüncelerimden uzak tutmaya çalıştım. Zihnimde Langhiemer ile yaptığım konuşmayı tekrar ettim. David'i hiç sevmiyordu. Muhtemelen ondan nefret ediyordu. Ama bu, David'e cinayet tuzakı kurmak için Clara'yı öldürmeye yeter miydi? Özümde, David'in Clara'yı öldürmediğini biliyordum. Ama acaba David tarafından kandırılıyor muydum, yoksa onun masum olduğuna inanmak için kendimi mi kandırıyordum?

Öyle ya da böyle, firmanın dövmeli adamı Christine'in, David'in ya da benim üzerime bir kase asit dökmeden önce bunu durdurmam gerekiyordu.

Honda görmediğim bir tümseğı çarptı. Başım tavana çarptı ve küfrettim.

Zihnimi rahatlatıp David ve Langhiemer'i düşünmeyi bırakır bırakmaz aklım doğrudan Christine'e gitti. Yarım saat önce yaptığımız telefon görüşmesini tekrar ettim.

Christine bana New York'tan ayrılmak istemediğini söyledi. Burada kalıp mücadele istedi. Oldukça sert biriydi,

Ama avukatların genellikle zor olduğu şekilde: olasılıklara karşı mücadele etmek ve riskleri oynamak. Bu farklı bir durumdu. Ona güvende olmadığını ve Amy ile birlikte o lanet uçağı binmezse onu uçağı atacağımı ve koltuğı bağlayacağımı söyledim.

Suçluluk duygusu.

Ben Harland ve Gerry Sinton'ı açgözlölükleri ve firmalarındaki kıdemsiz ortakları sahtekârlıkları için kurban olarak kullanma korkaklıkları nedeniyle suçladım.

Ve kendimi suçladım.

Amy doğduğunda Christine, Amy ergenlik çağına gelene kadar çalışmak istemediğini söylemişti. Bunun Christine'in yetiştirilme tarzıyla ilgili olduğunu düşündüm. Annesi uzun saatler çalışıyordu ve Christine ilk yıllarının çoğunu dadılar ve bebek bakıcılarıyla geçirmiş, hafta sonları bile ebeveynleriyle nadiren vakit geçirmişti.

Suçluluk duygusu.

Christine'in Harland ve Sinton'daki işi kabul etmesinin tek nedeni ailemin geçimini . Christine baro sınavını geçtikten sonra prestijli firmalarda çalışmıştı ve bu yüzden özgeçmişini pek çok kapıyı açmıştı. Noel'den hemen önce, Christine Harland and Sinton'da işe başladı, önce yarı zamanlı, sonra daha uzun saatler. Ocak ayının sonunda haftada altmış saat çalışıyordu. İş istemiyordu. Amy ile zaman geçirmek istiyordu. Eve dolar getirmeyerek ikisini de mahrum bıraktığım zaman.

Hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı ve küçük far huzmelerinde önümü görmekte zorlanıyordum. Burnumu ön cama yaklaştırıp hız tümseklerine dikkat ederek geçirdiğim on dakikanın , ileride sağda küçük bir uçağın arka lambalarını ve uçağın hemen ötesinde bir havaalanı hangarının işaret ışığını gördüm. Otoparka döndüm ve hangara doğru ilerledim.

Yaklaştığımda Dell'in arabasının açık hangar kapılarının önüne park ettiğini gördüm.

Christine, kız kardeşi ve Amy geleceklerdi.

Honda'yı park ettim, takım elbise ceketimin yakasını boynuma doladım ve hangarın kapısına doğru koştum. İçeri adımımı attığımda sıırıslıkla olmuştum. Tepedeki ışıklardan gelen sarı-turuncu parıltı yanlışı bir ısı izlenimi . Hangar bir et dolabı gibiydi. Küçük uçağın yanında dururken Dell, Kennedy ve aralarında Ferrar ve Weinstein'ın da bulunduğu takım elbiseli iki ya da üç ajan daha gördüm. Weinstein hâlâ sarılı parmaklarını kucaklıyordu.

Onlara yaklaşırken Dellin havaya kaldırdığı bir el Kennedy'yi susturdu. Her iki adam da uzun paltolar giymiş ve eldiven takmışlardı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum Eddie," dedi Dell. Başını salladı ve gülümsedi.

'Kennedy her zaman teslimat yaptığımı bilir,' dedim.

"Tanrıya şükür," dedi Kennedy, bir şekilde tüm bu düzene başından beri karşı olduğunu anlamamı sağlayan bir şekilde. Kennedy ve ben asla dost olamayacak olsak da, Dell'in yöntemlerini takdir etmediğinden şüpheleniyordum. Kennedy'nin de bir ailesi vardı.

Bir teknisyen siyah bir kamyonun kaputunun üzerindeki dizüstü bilgisayarını açtı ve Dell elini kalem sürücü için uzattı. Hangarın ilerisinde başka bir siyah cip daha gördüm ama üzerinde daha fazla durmadım.

'Bizi dolandırmadığından emin olmak istiyoruz, Eddie. Sakıncası yoksa, sürücüde ne tür veriler olduğuna bakmak istiyoruz,' dedi Dell.

"Şifre olmadan okuyamazsın," dedim ve kağıdı uzattım.

Teknisyen sürücüyü dizüstü bilgisayara taktı ve makine canlanırken mırıldandığını duydum, belleğe erişmeye başlarken kontrollerini ve uyarı sistemlerini çalıştırdı.

Aferin.

Dell, "Burada çok fazla veri var" dedi.

'İşte orada. Parayı göreyim,' dedim.

Bir ajan büyük bir spor çanta çıkardı ve açtı. Bir yüz dolar faturalar - yirmi beş . onlar içinde her biri

paket. Parayı dökülmüş beton zemine boşalttım ve çantayı fırlatıp attım. Deste deste banknotları gözden geçirdim, izleyici ya da mürekkep bombası gibi aygıtlar olmadığından ve her banknotun Benjamin Franklin'in bir portresini taşıdığından emin oldum. Her bir desteyi değerlendirirken yanıma düzgünce yığdım ve küçük bir nakit kulesi inşa etmeye başladım. Hepsi aynı görünüyor, aynı hissi veriyor ve hemen hemen aynı ağırlıktaydı.

'Eğer bu paraların üzerinde iz bırakan bir spreyci bulursam...' 'Bunlar iyi,' dedi Dell.

Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktım. Yağmur hangarın alüminyum çatısında daha da şiddetlendi. Gürültüden bile bir arabanın yaklaştığını duydum ve farların yağın şiddetli yağmurda yansıdığını gördüm. Araba hangarın dışında durdu. İçinde Christine ve Amy'nin olduğu Carmel'in Lexus'uydu.

"Yolcularınız mı?" diye sordu Dell.

"Bunlar onlar.

'O zaman hepimiz buradayız. Şifre lütfen Eddie.' "Önce anlaşmalar.

Kennedy bir adım öne çıkarak iki zarf çıkardı, birini kamyonun kaputunun üzerine koydu ve diğerini Dell'e verdi.

İlk zarfta Christine için hem Kennedy hem de Bölge Savcısı Zader tarafından imzalanan ve Christine Flynn'e Harland and Sinton'daki işinden dolayı herhangi bir eyalet ya da federal ceza davası açılmayacağını teyit eden bir dokunulmazlık anlaşması vardı.

Ama bir şart vardı. Her zaman bir şart vardır.

Dokunulmazlığı Benjamin aleyhine ifade vermesine bağlıydı. K. Harland ve Gerald Sinton'ın sonraki duruşmalarında.

Belgeyi tekrar katlayıp zarfa koydum ve ceketimin içine yerleştirdim. Dell de benim hareketimi taklit ederek ikinci zarfı da ceketinin içine yerleştirdi.

Elimi uzatarak, 'David'in anlaşmasını görmem gerekiyor,' dedim.

'O sürücüde gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz. Eğer iyiye, hak ettiğini bulacaktır,' dedi Dell ve açık kapılara doğru yürümeye başladı. Bana onu takip etmemi işaret etti. Ferrar bir şemsiye kaptı, Dell'in yanına geldi ve şemsiyeyi açmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Şemsiyeyi sol eline geçirdi. Sağ kolu muştadan dolayı hâlâ çınlıyor olmalıydı.

Hangarın eşiğinde onlara katıldım; rüzgâr yağmuru yüzümüze çarpıyordu. Yağmur boynumdaki sıcak, kurşuni ağrıyı soğutuyor gibiydi. Yüzümü yıkamasına izin verdim - içime çektim.

'Bir anlaşma yaptık. Önce anlaşmalar' dedim.

"Uçağımı nereye götürüyorsunuz?" dedi Dell.

"Bilmene gerek yok.

'En azından pilota söylemesi gerekecek. Varış yerini telsizle bildirmesi gerekecek, o yüzden bana şimdi söylemeniz iyi olur.

'Uçak havalandığında size haber veririm,' dedim.

Havayı koklayarak ve bakışlarını karanlık gökyüzüne dikerek, "Çok da önemli olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. 'Bir fırtına yaklaşıyor,' dedi.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Jet kapıları açıktı. Uçağın kapısının çerçevesine yerleştirilmiş küçük bir merdiven beni çağırıyordu. Hiçbir yere gitmiyordum. Anlaşmayı tamamlamak ve sabah David'e karşı yapılan suçlamanın düşmesini sağlamak için geride kalmak zorundaydım.

Veda etmekten nefret ederdim.

Christine'in saçları sigara kokuyordu. Amy doğmadan önce bırakmıştı ama ara sıra bir kadeh şarabın yanında gizlice Lucky içtiğini hep biliyordum. Onu kendime yakın tuttum. İkimiz de Amy'ye sarıldık ve yağmurun altında birbirimize sarıldık. Bıraktıktan sonra yüzünü ellerimle hafifçe kavradım ve onu öptüm. Dudakları soğuk ve tatlıydı ve dilindeki dumanın tadını aldım. Aylardır ilk kez öpüşüyorduk. Her nasılsa, neredeyse ilk öpüşmemiz gibi hissettirdi - heyecan ve korku vardı, ama bu sefer sevgi ve pişmanlık da vardı. Ayrıldı, yere baktı ve Amy'nin yanında diz çöktü.

'Gitmeliyiz tatlım,' dedi.

Amy'nin kot ceketindeki, adını hiç duymadığım birçok rock grubunun logolarını taşıyan iğneler hangardan gelen ışıktaki parlıyordu. Yere çöktüm ve küçük kızımı kollarıma aldım. Titrediğini hissedebiliyordum. Christine'in daha uzun boylu, biraz daha yaşlı versiyonu olan Carmel'e baktım. Benden hiç hoşlanmamıştı.

"Seni seviyorum, ufaklık. Annene iyi bak. Uzak bir yere gidiyorsun - gerçekten güvenli bir yere. Yakında seninle olacağım.

Amy beni alnımdan öptü, on yaşındaki tüm gücüyle beni bir kez daha sıktı, annesinin elini tuttu ve uçağa doğru yola çıktılar. Carmel'e parayı verdim. 'Güvende olduklarından emin olacağım,' dedi.

Christine uçağa binmeden önce tekrar bana baktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Onları sildi. Dudakları sessizce hareket etti. "Seni seviyorum. Uçağın motor sesinden onu duyamadım. Belki de onun bu sözleri söylediğini duymayacağımı bilmek, bir şekilde bu sözleri söylemesini kolaylaştırıyordu.

Ben söyledim. El salladı ve .

Uçağın kapısı kapandı ve jet motorunun çalıştığını, ardından uçak dönüp piste doğru taksi yaparken ses perdesinin değiştiğini duydum.

"Şifre mi?" dedi Dell.

Hiçbir şey söylemedim - uçağın kalkmasını, Christine ve Amy'yi uzaklara götürmesini diledim. Şirketten, Dell ve Kennedy'den uzağa.

Benden uzak dur.

Ferrar şemsiyeyi güçlkle sol eline geçirdi ve patronuna bir telsiz uzattı.

"Burada bekle," dedi Dell. 'Pilot benim komutum olmadan havalanmayacak. Parola, Eddie. Yoksa bu uçak asla yerden kalkamaz.

"Anlaştık mı?" diye . Dell

başını salladı.

Boğazımdaki düğümler ve Dell'e mavi mürekkeple şifrenin yazılı olduğu peçeteyi verdim. Dell peçeteyi Ferrar'a uzattı, o da şemsiyesini katlayıp şifreyi bekleyen teknisyene götürdü.

Dell'e bakmadan elimi kaldırdım, konuşmayı kestim ve uçağın arkasından dışarı çıktım. Telsizden pilota bir şeyler mırıldandığını duydum. Yağmur hafif bir sağanağa dönüşmüştü ve uçak pistte hızlanıp çalkantılı gökyüzüne yükselirken bulutların biraz açıldığını gördüm.

Birkaç dakika orada kaldım. Güvendeydiler. Kimse onlara dokunamazdı, en azından şimdilik. Uçak yükseldikçe, kürek kemiklerimdeki keskin ağrı, donuk acı yankısına dönüştü.

"Hedef?" dedi Dell hattın diğer ucundaki pilota.

'Sizi zahmetten kurtarayım,' dedim. 'Şu anda yanlış yöne gidiyorlar. Christine pilota iniş yerini bir süre daha vermeyecek. Verdiğinde bir şey ayarlayacak vaktiniz olmayacak. Uçak iner inmez, ailemi güvenli bir yere, gizli bir yere götürecek biri olacak. Tek yaptığın onlara şirkette bir avantaj sağlamak. Harland ve Sinton'ı alaşağı edene kadar bu işten kurtulamayacaklar.

Başıyla onayladı ve hangara geri döndük. Teknoloji hızlı bir şekilde çalıştı ve birkaç saniye içinde yüz hatlarında bir gülümseme gördüm. Dişleri Taurus'un cilalı kaputunun yansımada ıslı ıslı parlıyordu. Dudaklarına çilekli bir sakız attı ve Dell'e fısıldadı.

'Teşekkür , ' dedi Dell.

'David'in ihtiyacım var,' dedim.

Bana zarfı uzattı. Alır almaz . Ağırılığı, verdiği his. Kennedy yüz ifademini değiştirdiğini gördü. Öfke ve midemde kaynayan korku yüzümün rengini soldurmuş olmalıydı.

"Sorun ne Eddie?" dedi Kennedy.

Zarfı ona uzattım. Açtı. Zarf boştu. Kennedy zarfı yırttı ve Dell'e saldırmak üzereydi ki hazinedeki adam konuştu.

Dell, "David Child'ın ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasını önlemek istiyorsanız, onunla konuşmanız gerekecek," dedi.

Siyah Taurus'un arka yolcu kapısı açıldı ve Bölge Savcısı Zader dışarı çıktı. Gri, iğne çizgili ceketinin düğmelerini ilikledi ve kravatını düzeltti. Elinde bir tutuyordu.

üzerinde EVIDENCE - DAVID CHILD yazan büyük kahverengi bir zarf. Bana uzattı.

Konuşurken sesindeki muzaffer tonu korumak için mücadele etti.

'Biliyor musun Eddie, hayal kırıklığına uğradım. Bir dolandırıcıyı kandırabileceğimi sanmıyordum.'

Zarfı yırtarak açtım ve yakından yazılmış beş sayfa buldum.

Bu bir savunma anlaşması değildi. Belgeyi göz gezdirerek okudum ve midemdeki rahatsız edici his, karnıma yayılan bir krampa dönüşerek boğazımı sıkı ve acı bir şekilde kavradı.

O anda iki şey biliyordum.

Christine'le ilgili endişelerimin David'i tehlikeye atmasına izin vermiştim; anlaşmayı görmeden şifreyi asla vermemeliydim. Canımı sıkan son şey ise yarın ya da aylar sonra yapılacak duruşmada ne yaparsam yapayım fark etmeyeceğini bilmektir. Zader'in bana verdiği belge David Child'ın cinayetten hüküm giymesini sağlayacaktı.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Atışa 20 saat kaldı.

Zader'in bana verdiği belge bir balistik raporuydu. Kurbanda bulunan mermilerin David'in arabasında bulunan silahtan ateşlendiğini hiçbir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde doğruluyordu. Bu raporu görmeyi bekliyordum ama o zaman değil, bu kadar çabuk değil. Ve bu kanıtın tek kelimesine bile itiraz edemedim. Savcı, David'in arabasındaki cinayet silahını, dairesindeki kız arkadaşının cesediyle eşleştiriyordu. Bu senaryodan geri dönüş yoktu.

Oyun bitti.

"Beni kullandın," dedim, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Bacaklarım bir dövüş duruşunda ayrıldı ve kalbim, kanımdan kaslarıma sızan adrenaline ritim tutmaya başladı.

"Ve karınız," dedi Dell. 'Artık ortaklarımız olduğuna göre o umurumuzda değil. Gidebilir. Herhangi bir suçlamayla karşılaşmayacak. Artık bir işe yaramıyor.

'O yapmadı, Zader. Bir anlaşmamız vardı - dokunulmazlık anlaşmaları için kalem sürücü.

'Benimle bir anlaşma yapmadınız,' dedi Zader. 'Ajan Dell ile anlaşma yapmaya çalıştın ama onun Çocuk davasıyla ilgili hiçbir yetkisi yok. Size söyledim, katilleri serbest bırakan anlaşmalar yapmayız. Benim ofisimde olmaz. Yapabileceğim en iyi şey, suçunu kabul ederse 20 yıl olur. Aksi takdirde, mahkemede görüşürüz.'

O uzaklaşıp cipe doğru giderken ben de peşinden gittim ama sonra kendimi durdurdum. Eğer ona yetişirsem neredeyse

kesinlikle onu yere . Saldırı suçundan kafeste bir gece geçirmek David'i savunmama yardımcı olmaz.

"Bu bir şaka, değil mi?" dedi Kennedy.

'Sen büyük bir çocuksun, Bill. Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi,' dedi Dell.

Kennedy çenesini yana yatırdı ve onu yakıcı bir bakışla karşılayan Dell'e doğru yürüdü.

"Bana vurmak mı istiyorsun, evlat? Durma, devam et. Kıçına tekmeyi basar ve rozetini alırım,' dedi Dell.

Kennedy başını salladı, bana döndü ve 'Eddie, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, sana söz veriyorum' dedi. Ciddiydi. Bir gün öncesine göre daha da bitkin ve dağınık görünüyordu. Saçları yağmurdan ıslanmıştı, gömleği de öyle ve onu dik tutan tek şeyin öfke olduğu izlenimine kapıldım. Kennedy dürüst biriydi - oyuna geleceğimi bilmesine imkân yoktu. Ve bu onu yiyip bitiriyordu.

Dell bir adım öne çıkarak saldırıya davetiye çıkardı. Kennedy geri çekildi, kendi siyah sedanına bindi ve hızla uzaklaştı.

Dell ve adamları araçlarına doluşup hangardan çıkarken balistik raporu elimde bir kâğıt topuna dönüştü.

Yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapmıştım. Karım için masum bir adamdan vazgeçmiştim. Christine'e yardım etmek için kendi boynunu tehlikeye atan, Virginia'da uçaktan inerken onu karşılamak için helikopter ödeyen bir adamı, fena halde yüzüstü bırakmıştım.

Christine'in cep telefonunu aradım ama kalkış için kapatılmış olmalıydı. Yağmur çatıda teneke bir davul çalıyordu. Hangarda sadece ben varken, nefesim ve ayakkabımın betona vuruşu için bir yankı odasına dönüştü.

Düşün.

Dell'in artık bana ihtiyacı yoktu. Şifreyi, ortaklara ve paraya giden kanıtı ele geçirmişti. Yarın, para gelir gelmez şirketi alaşağı edecekti. Ofislerinin dışında bir ekiple bekleyecek ve

Tam da ilk kuruşun şirketin hesabına geçtiği anda. Artık bana yardım edemezdi.

Zader yüksek profilli bir cinayet işlemek istiyordu. Kendine bir isim yapıyordu. Siyasi hırslarının ağırlığını bölge savcılığının çok ötesine, belediye başkanlığına ya da valiliğe taşıyacağını umduğu bir isim.

Yapılacak tek bir şey vardı. Mahkemede savaşmak.

Uzaktan sanki suyun altındaymış gibi bir zil duyduğum. Cep telefonunu cebimden çıkardığımda, hangardan seken zil sesinin gürültüsü beni neredeyse sağır edecekti. Kesinlikle beni kafamdan silkeledi.

"Eddie, ben Bill," dedi Ajan Kennedy. Daha önce benimle konuşurken hiç ilk adını kullanmamıştı.

'Dell'in yaptığı yanlıştı ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Eğer dürüst olamayacaksak, ne umut var? Üzgünüm, Eddie. Bunu bilmeni istedim. Ve nereye gittiğimi bilmeni istedim.'

"Dinliyorum.

Federal Plaza. Yarın için her şeyi aldığınızdan emin olmak için tüm polis ve savcılık dosyalarını kontrol edeceğim. Muhtemelen müvekkilinize bir faydası olmayacak ama yardım etmek istiyorum.

"Ona kuruldu.

"Böyle düşündüğünüzü biliyorum. Haklı da olabilirsin. Ama bak, senin için ne yapabilirim - bunu mahkemeye sakla. Yargıcın bunu delil yetersizliğinden reddetme şansı yok. Ve ön duruşmada bir tür Houdini numarası yapsan bile, Zader'in yarın öğleden sonra için büyük jüriyi topladığını duydum ve kesinlikle müvekkiline karşı bir dava bulacaklar çünkü onlara hitap bile edemiyorsun.

'Büyük jüriyi bana bırakın - bir şeyler çevirmenin bir yolu olabilir ama henüz emin değilim. Önemli olan şu anda bunun üzerinde çalışmam ve benim için başka bir şey yapmana ihtiyacım var, tabii bana yardım etme konusunda ciddiysen.

"Tabii, çek.

Kurban hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Ne bulabilirsiniz, istiyorum. Asansördeki kavga ya da kavgasızlık dışında, savcılığın elinde bu cinayet için henüz net bir sebep yok ve yarın bir tane ile karşılaşmak istemiyorum. Eğer haklıysam, Child'a tuzak kuruldu.

"Elbette. Arka planı bulabilirim. En kısa zamanda size ulaştıracağım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sana bir şey soracaktım. Takip ediliyorum. Boğazında Edvard Munch'un *Çığlık* dövmesi olan İspanyol bir adam. David'in çenesini kapalı tutması için beni bir şişe asitle uyardı. Harland ve Sinton için kayıt dışı çalışan bir kas gücü olduğunu tahmin ediyorum. Onu tanıyor musun?"

Ben sadece şirketin güvenlik ekibini tanıyorum. Dell bana Gill ve adamları hakkında size bilgi verdiğini söyledi. Şirkette bu tanıma uyan kimseyi görmedim. Bunu araştıracağım. Eğer onu tekrar görürseniz, beni arayın.'

Teşekkürler. Onu görürsem ararım.'

Kennedy'nin sesi ağırlaştı, yavaşladı.

Özür dilerim Eddie. Seni bu işe ben bulaştırdım. Görev gücüne daha geçen ay katılmıştım. Hiçbir yere varamamışlardı ve ben de kaçırdıkları bir şey olup olmadığını görmek için kanıtları incelemeye getirildim. Dell'in az sana söylediklerine rağmen, Harland ve Sinton'ı ortakları suçlayacaktık. Biz de bunu yapmaya hazırдық. Sonra hafta sonu Child kucağımıza düştü. Dell, Child'ın bir anlaşma yapmasını istiyordu ama onu şirketten ayırmamız ve yeni bir avukat bulmamız gerekiyordu. Bana bu işi iyi bir ücret karşılığında halledebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de seni önerdim. İsmi daha önce duyduğunu söyledi ve Christine'in dosyasını çıkardı. Tüm ortaklar hakkında derin bir geçmişi vardı. Sen bu iş için biçilmiş kaftandın. Eddie, özür dilerim.

Bana tuzak kurmadığını biliyorum. Bana şimdi yardım edebilirsin. Alabildiğin dosyaları al ve benimle bir saat içinde ofisimde buluş.

saat. Yarınki duruşmada ne söyleyeceğimi planlamaya başlamalıyım.

Düşüncelerim kayboldu. Sessizlik hattı doldurdu.

"Bu konuda yanılıyor olabilirsin. Child'ın içinde böyle bir şey olmadığını düşündüğünüzü biliyorum ama apartmanın güvenlik kamerası kayıtlarına göre apartmandan en son çıkan kişi o ve dakikalar sonra kız arkadaşının cesedi bulunuyor. Kız birden fazla kurşun yarasından ölmüş ve silah da müvekkilinizin arabasında. Gerçekler onu cinayet için iyi yapıyor. Bu işte doğru tarafta olduğunuza emin misiniz?

'Ben bir savunma avukatıyım, Kennedy. Benim haklı bir tarafım yok - sadece bir müvekkilim var.

Kennedy'nin duymayı beklediği şey buydu. Tüm kolluk kuvvetleri avukatlar hakkında aynı şeyi düşünür. Suçluyu serbest bıraktıklarını bilerek nasıl uyuyorlar? Hapiste masum bir adam varken uyumak daha da zordur. Kabuslarla işim bitmişti.

"Merak etmeyin. Bu haklı olduğumu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Bir saat içinde ofisimde görüşürüz.'

'Tamam, ama önce bir kontrol edeyim, güvenli olduğundan emin . Bir saat boyunca ne yapacaksın?" diye sordu Kennedy.

Tekrar düşündüm. Kertenkele'nin evine geri dönmenin bana kazandıracığı bir şey yoktu. Ayrıca, aklıma bir fikir gelmişti.

'Zader'in yedeğini kızartacağım,' dedim.

Ne? Büyük jüri mi? Ne ?'

'Gizli silahımı alacağım, bu da bize büyük jüriye kadar giderse davayı yok etme şansı verecek.

"Bunu nasıl yapacaksın?

"Child'a başka bir avukat tutacağım.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Elli Altıncı Cadde'deki Finnegan's Pub, halka açık bir bardan çok körler için bir pansiyona benziyordu. Kapıdaki tabelada "ASLA KAPATMAYIZ" yazıyordu.

Barın dışında Holly'nin Honda'sının şoför koltuğunda otururken, içerideki ışık CSI Noble'dan gelen yeni balistik raporunu aydınlatıyordu. Kurbanda bulunan mermilerin üzerindeki benzersiz işaretler ve çizgilerden, bu mermilerin yalnızca David'in arabasında bulunan silahtan ateşlenmiş olabileceğini doğrulayabildi. Savcılık için tam isabet. Raporda beni rahatsız eden tek bir şey vardı; Noble'ın silah üzerinde yaptığı incelemede kabzada toprak izleri bulmuştu ve bu toprağın bir kısmı şarjörün etrafındaki, silahın kabzasına giren küçük boşluğa girmişti. Kendime bunu daha sonra düşüneceğimi, muhtemelen bir şey ifade etmeyeceğini söyledim, ama yine de bunun gibi küçük ayrıntılar aklımı kurcalıyordu. Arabadan çıktım ve Finnegan'a yaklaştım.

Barın pencereleri içeriden bantlanmıştı ve girişin hemen ötesindeki ikinci bir kapı her zaman kapalıydı ve çürümüş bira ve sigara kokan kalın yeşil perdelerle örtülmüştü. Sanki müşteriler vampirmiş ve herhangi bir anda bara doğal ışık girerse tüm müşteriler alevler içinde kalacakmış gibiydi. Burası sert bir yer olarak ün yapmıştı ve sahibi Paddy Joe her tür müşteriye tolerans gösteriyordu. On yıl önce bir köşede motorculardan oluşan bir çete, diğer köşede 58'ler, bilardo oynayan Blood'lar ve

16. Bölge Cinayet Masası'nın yarısı barda tekila içiyor.

"Cooch bu gece burada mı? Ben sordum.

Paddy Joe bardan başını kaldırdı ve bir an için yüzünü göremedim çünkü kafası bir gümüş sırtlınıninki kadar büyük görünüyordu. Çelik yün sakalı tişörtünün üzerinden sarkıyordu ve sakalının ucu göz hizamda karnıyla buluşuyordu. Bardan bir adım uzaklaşınca yakışıklı mavi gözlerine ve karanlık bir mağaranın ağzında yatan altın külçelerine benzeyen sıralı dişlerine daha net odaklanabildim.

Yerinde. Seni görmek güzel, Eddie. Kola ya da başka bir şey ister misin?

Ben içkiye başladığımda, Paddy bardan eve tek parça halinde döndüğümünden emin olmuştu - yani içkiyi bıraktığımı ya da bırakmaya çalıştığımı biliyordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim. Ben de seni gördüğüme sevindim, dostum.'

Yumruklamak için kocaman yumruğunu kaldırdı. Ben de ona uydum. Bir lokumun yıkım topuna kısa bir süre dokunması gibiydi.

Bardan uzaklaştım, kırık müzik kutusunu geçtim ve küçük bir merdiven çıkarak barın en sol köşesindeki büyük bir kabine ulaştım. Orada, etrafı üç sarhoş avukatla çevrili Cooch mahkemeyi yönetiyordu.

'Her zaman söylediğim gibi, müvekkilinizi asla kürsüye çıkarmayın. Bu intihardır,' dedi Cooch. 'Gerry Spence'i ele alalım, evet, gördüğüm en iyi duruşma avukatı. Spence elli yıl boyunca avukatlık yaptı, hiçbir davayı kaybetmedi ve sadece bir ya da iki kez müvekkilini kürsüye çıkardı.

Cooch'un masasındaki erkek avukatlardan ikisi onun yaşlarındaydı, üçüncüsü ise daha genç bir avukattı, sarışındı ve Cooch'un her sözünü dinliyordu. Cooch'un bitirmesine izin vermek için geri çekildim. Biraz sağırdı ve ses tonuyla ilgili sorunları vardı. O kadar gürültülüydü ki neredeyse sokakta bile duyabilirdiniz. Cooch ayrıca bir işitme cihazı takıyordu ve söylediklerinizi duymadığında ara sıra ona dokunuyordu. Mesela barda onun sırası olduğunu hatırlattığınızda.

'Spence, müvekkilinizin hikayesini çapraz sorguyla anlattığınızı söyledirdi. Savcılık davasına saldırın. Saldır, saldır, saldır. Ama savaşlarınızı seçin ...'

İki orta yaşlı avukat bunları daha önce de duymuşlardı - Cooch'un en sevdiği konu buydu - ve kendi sohbetlerine başladılar. Cooch yılmadan dikkatini genç avukata çevirdi.

"Ceza hukuku savaştır, evlat. Ama sistemle savaşma; kanıtlarla savaş. Tıpkı ... neydi adı ... Irving Kanarek gibi. Yazı tura için bile kavgaya ederdi. Adını hiç duydun mu evlat?

Genç adam başını salladı.

Los Angeles'ta bir savunma avukatıydı. Charles Manson'ı temsil etti. Neredeyse onu da kurtarıyordu. Ama Irving işi çok ileri götürdü. Her şeye itiraz etti. İtiraz üstüne itiraz yaptı. Doğrudan, açılış konuşmaları sırasında, her şeye itiraz etti. Yargıcı çok kızdırdı. Manson davasında Irving kendini iki kez mahkemeye itaatsizlikten hapse . Sadece kavgacı bir adamdı. Bir keresinde savcı bir tanığı çağırdı ve kayıtlara geçmesi için adını söylemesini istedi. Yaşlı Irving göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu cevap kulaktan dolma. Tanık adını sadece annesi söylediği için biliyor!"

Genç avukat nezaketen güldü, sonra birasına baktı.

İşığa doğru ilerlerken Cooch'a başımı salladım.

"İşte gerçek bir yetenek evlat. Bu Eddie Flynn. Onu mahkemede görüyorsun, izliyorsun. Ondan bir şeyler öğren. O bir sonraki Gerry Spence,' dedi Cooch.

Cooch ile el sıkışan diğer avukatlarla selamlaştım, mazeretlerini bildirdiler ve ayrıldılar. Genç avukat Miller'ını bitirdi, tavsiyeleri için Cooch'a teşekkür etti ve çıktı. Ben de oturdum.

'İyi çocuk, baro sınavında en yüksek puanı aldı ve hukuk fakültesinde sınıf birincisi oldu. Gerçek bir umut. Ne yazık ki

nasıl avukat hakkında en ufak bir fikri yok ama öğrenecek. Senin gibi, Eddie.'

'Ben onun yaşındayken bana hakkım olan tavsiyeleri vermiştin. Minnettardım; yardımı oldu.

Küçümseyen bir el salladı. "Ben ne bilirim ki?" dedi. "Bak, bir iyiliğe ihtiyacım var, Cooch.

"Ne? ,' dedi ve bana doğru eğilerek işitme cihazına dokundu.

"Yarın mahkemede bir günlük iş için sana on bin dolar ödeyeceğim" diye .

'On büyük mü? Yarın mı? Durum nedir?' Bunu duymakta biraz zorlandı.

Cinayet. Yarın ön eleme var. Sen ikinci sandalyedesin.'

Ellerini kaldırarak tavandaki nikotin lekelerine baktı, bir şeyler mırıldandı ve sonra dikkatini bana vererek ayrıntıları bekledi.

İlerlemiş yaşına rağmen, yetmiş yaşındaki avukat hala tanıdığım herkes kadar keskin ve kendini işine adanmış biriydi. Cooch müvekkilleriyle gerçekten ilgilenir, onları tanır, ailelerini, kefillerini, çocuklarını ve evcil hayvanlarını bilirdi. Çoğu birbiriyle akraba olan ve düşük seviyeli organize suçlar ve depo soygunlarında uzmanlaşmış geniş bir müşteri grubundan sürekli iş alarak ayakta kalıyordu. Cooch'u son gördüğümünden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti ve bu süre içinde oldukça yaşlanmıştı. Boğazının etrafındaki deri artık sarkmıştı ve gömleği ona çok büyük geliyordu, saçları artık neredeyse tamamen beyazdı. Just for Men'in son telleri de solup giden bir hatıraydı ve pudra beyazı köklerinin yayılmasıyla birlikte hızla buharlaşıyordu.

Ne olmuş yani? ama, bana detayları vermelisin. Bana dava hakkında hiçbir şey söylemezsen nasıl hazırlanacağım? Tanıkların yarısını almamı mı istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun? Hadi ama, ne yapmamı istiyorsun?'

Cooch'la birlikte oturan avukatlardan biri bardağında bir parmak viski bırakmıştı ve eriyen buz küpü onu sulandırmıştı. Bardaktaki koyu, kehribar rengi sıvıya uzun bir süre baktım. İçmemeliyim, dedim kendi kendime, bardağı elime alıp o lanet şeyi yutarken.

'Bak, , ' dedim.

"Hadi ama Eddie, bu hiç adil değil. Beni istemenin bir sebebi olmalı. Peki yarın ne yapmamı istiyorsun?"

'Ön elemeye mi? Kesinlikle hiçbir şey.' "Ne?"

'Ön duruşmada bir şey yapmanı istemiyorum. Sana büyük jüri için ihtiyacım var' dedim, gülümsememi tam olarak engelleyemeden.

"Bekle. Büyük jüride hiçbir şey yapamam; çapraz sorgulama yapamam... Bunu biliyorsun. Orada olmak bile anlamsız. Yargıç Sol Wachtler'in temyiz mahkemesindeyken ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

Bu Cooch'un en sevdiği repliklerden biriydi. Ezbere biliyordum ama konuşmasına izin verdim.

"Bir savcı büyük jüriyi bir jambonlu sandviçi suçlamaya ikna " dedi. Müvekkiliniz parasını boşa harcıyor; bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

"büyük jüride bir şey söylemenizi istemedim; sadece gelmeniz gerekiyor.

Cooch sahte deri koltuklara yaslandı ve düşünürken ağzının açık izin verdi.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve sopalı parmağını bana doğrulttu.

'Ön duruşmada bir şey yapmamı istemiyorsun ama orada olmamı istiyorsun, değil mi? Sonra da büyük jüriye bir sürprizle gitmemi mi istiyorsunuz?"

".

Başını salladı ve güldü. "Eddie, sen sapkın bir dahisin, bunu biliyor muydun?"

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendimi fırtınadan oyuncak bir arabaya sığınmış gibi hissediyordum. Yağmur kaputtan sekiyor ve ön camı sular altında bırakıyordu. Kendi kendime Child'ı arayamayacağımı, çünkü yağmurun sağır edici ritminden onu duyamayacağımı söyledim. Beni aramıştı ve ben telefona cevap vermemiştim. Henüz bu konuşmayla yüzleşemezdim, ona bir cevap verene kadar değil - bir çıkış yolu bulana kadar değil.

Christine'in telefonunu tekrar aradım. Sesli mesaj. Arananlar listemde gezinerek hastanenin numarasına ulaştım. Bu sefer Popo'nun hemşireye çabucak ulaştım. Bilinci yerindeydi, işbirliği yapıyordu ve morfinle doluydu, bu yüzden onunla konuşmama izin vermediler. Polislerin de onunla konuşmasına izin vermiyorlardı. Hemşireden Popo'yu aradığımı ve David için yaptıklarından dolayı minnettar söylemesini istedim. Hemşire bunu söyledi. Telefonu kapattım ve dikkatimi Batı Kırk Altıncı Cadde'ye verdim.

Sokakta hiç insan yoktu; yağmur yayaları içeride tutuyordu. Neredeyse yirmi dakikadır park halindeydim ve ofisimin önünden geçen tek bir kişi bile görmemiştim. Birkaç araba, en azından bana burayı gözetliyormuş gibi görünmeyen bir hızla geçip gidiyordu. Arabada oturup ofisime dönmemi bekleyen birileri olabilir diye kendim de birkaç kez aşağı yukarı gidip geldim. Görebildiğim kadarıyla sokak temizdi. Gözetleme uzmanı değildim ve kendimi Kennedy'yi beklemeye bırakmışım. Tek bildiğim, Gerry Sinton'ın

Ofisimdeki güvenlik ekibi çoktan silahlarını kuşanmış, karanlıkta dönmemi bekliyordu.

Geç kalmıştım ve Kennedy gelmemişti. Tam onu aramak üzereydim ki yanımdan geçen koyu renkli bir sedan gördüm ve elli metre ileride, binamın hemen dışına park etti.

Bekledim ve Bill Kennedy'nin uzun boylu, zayıf figürünün arabadan çıktığını gördüm, sağ kolunun altına mavi plastik bir dosya sıkıştırmıştı. Honda'nın kornası hasta bir eşek gibi çalıyordu. Kennedy'yi geri döndürmek için yeterliydi. Farları , arabadan indim ve kontak anahtarıyla kilitledim. Ona katıldığımda sıırıslıkam olmuşum ve ceketimde taşıdığım dosyalar da pek iyi durumda değildi. Yağmur durup konuşmamızı engelleyecek kadar şiddetliydi ve binamın girişine doğru koşmaya başladık.

O sabah erken saatlerden beri ofisime gitmemiştim ve ön kapıdan gelen normal trafik nedeniyle her zamanki önlemlerimi almamın bir anlamı yoktu. Üst katta beni bekleyen planlanmamış misafirlerim olup olmadığını bana söyleyecek ne bir kuruş ne de bir kürdan vardı. Gürültüyle içeri girdik ve kapıyı çok hızlı kapattım, fırtınadan kurtulmaya çok hevesliydim. Yukarıda biri varsa, muhtemelen içeri girdiğimizi duymuştur.

Giysilerimizi silkeledik ve ben yüzümdeki yağmuru sildim ve alnıma yapışmaya başlayan saçlarımı geriye doğru taradım. Soğuk lobide nefesimiz buğuluydu ve ayaklarımızın etrafında yağmur suyu havuzları oluşmuştu bile. Gözlerimin bir hareketiyle ofisime doğru işaret ettim. Kennedy başını salladı, plastik dosyayı bana uzattı, beylik silahını çekti ve temkinli bir şekilde merdivenleri çıktı. Onu belli bir mesafeden takip ettim.

Ofisimde bir okuma ışığı parlıyordu.

Kennedy avucunu düz bir şekilde uzatarak merdivenin başında kalmamı söyledi. Zarif, sessiz bir sıçrayışla kapıya doğru ilerledi, silahı iki eliyle kavradığı gibi hazırıldı. Onu takip ettim ve kapının iki yanında yerimizi aldık. Kennedy başını salladı ve ağzıyla ben diye işaret etti.

yerinde kalmalıydı. Yumuşak ve akıcı bir hareketle tek eliyle kapı koluna hafifçe vurdu, sonra da silahını önüne kaldırarak içeri doğru iterken kapıyı kadar açtı.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur damladı aşağı benim Geri, ve I
bastırılmış kendimi duvara daha sert çarptım.

Hiçbir şey
duymadım.

Ses yok.

"Kennedy mi? Dedim.

'Temiz,' dedi.

Nefesimi verdim, içeri girdim ve ışıkları açtım. Bu sabah masa lambamı yanık bırakmış olmalıyım. Ben böyle biri değilim. Dikkatli davranıyordum. Dell bana Child'ı temsil etmem için para teklif etmeseydi, bu ayın elektrik faturasını kredi kartımdan ödemeyi planlıyordum. Giysilerimizdeki yağmuru silkeledik. Sonra ceketimi çıkardım ve Kennedy'nin bana verdiği dosyanın içindekileri okumak için oturdum.

Kennedy'nin getirdiği belgeler daha önce gördüklerimden fazlasını içermiyordu. Sadece birkaç sayfa daha sergi listesi ve David'in dairesinin haritasının daha net ve büyük bir versiyonu.

"Hâlâ müvekkilinin masum olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kennedy. Başımı salladım.

'Dell'le yaşananlardan hoşlanmadım, bu yüzden elimden geleni yapacağım ama Child konusunda neden bu kadar emin olduğunuzu bilmem gerekiyor' dedi.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama gözlerinin içine baktım. Bu onda yok. David için kötü görünüyor çünkü öyle görünmesi gerekiyordu. Ona tuzak kuran her kimse, Clara'nın cinayetinden enselenmesini istedi. Bu arada, kurbanın üzerinde ne bulduğunuzu bana göstermediniz.

FBI görevlisi iki elini de ceplerine soktu, çıkardı ve boş ellerini açtı.

"Hiçbir şey mi? Ben sordum.

'Bu eyalette vergi kaydı yok, sosyal güvenlik numarası yok, tıbbi kayıt yok. Diş kayıtları da aynı şekilde. Doğum kaydı yok, adına kayıtlı cep telefonu yok. Elimde olan tek şey, yaklaşık altı ay önce Clara Reece adına düzenlenmiş bir ehliyet, kütüphane kartı ve ATM kartı.

"Bu daha önce hiç başına geldi mi?

Hayır. Düşündüm de, sadece doğum kaydı olsa bile her zaman en az bir sonuç alabildim. Cep telefonu pahalı bir kullan-at telefondur. Çantasında nakit para vardı, kredi kartı yoktu, sadece çek hesabı vardı. Görünüşe göre polis David'in Clara için verdiği adrese bir araba göndermiş. David'in yanına yeni taşındığını biliyorum ama daire . Mobilya yok, mektup yok, hatta televizyon bile yok. Orada tek bir kağıt parçası bile yoktu. Oh, ve koku; görünüşe göre cinayetden birkaç gün önce her yer buharla temizlenmiş ve kimyasal işlem görmüştü. Kapıcısına David'in yanına taşınacağını söylemiş ama kapıcı daireyi onun temizlemediğini söylüyor. Biri temizlemiş ve çok titizmiş. Polisler o daireden bir saç teli bile alamadılar.

'Neredeyse silinmiş gibi,' dedim.

Kennedy başını sallayarak, 'İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Savcı bunu vahşi bir tutku cinayeti olarak kurguladı. Nedense bana öyle gelmiyor. Bana öyle geliyor ki Clara Reece bir şeyden ya da birinden kaçıyordu ve müvekkilinizle tanıştığında turnayı gözünden vurdu. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, Eddie. Ama karışıma atılacak bir şey. Bunların seni ne kadar ileriye götüreceğini bilmiyorum.

'Eğer haklıysam, bu bir tuzaktı,' dedim.

Bir kahkahayı bastırdı. 'Eğer ona komplo kurulduysa, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi tuzak. Müvekkiliniz dairesinden 20:02'de ayrıldığını, sadece Clara'yı öptüğünü söylüyor.

Hoşça kal. Gershbaum'a , adam ayrıldığında kadın hayatta ve iyiydi. Ancak Gershbaum silah seslerini duyuyor, balkona çıkıyor ve serseri kurşunun camı patlattığını görüyor ve güvenliği arıyor - araması 20:02'de kaydediliyor. Güvenlik kamerası, güvenlik görevlileri dört dakika sonra gelene kadar başka kimsenin daireye yaklaştığını göstermiyor. O dairedaki tek kişi ölü kurbanımız. Eğer başka bir katil varsa, uçup gitmiş olmalı. Onu çocuk vurdu, Eddie. Bunu neden göremiyorsun? Peki, müvekkilinizin savunması nedir? Ya yalan söylüyor ya da Clara Reece kendini kafasının arkasından on iki kez vurdu. Bunu başarabileceğini sanmıyorum ve bunu yapabilecek başka kimse de yok, çünkü orada başka kimse yoktu. Gershbaum balkonuna kaçan kimseyi görmemiş ve o sırada kimse de dairesinden çıkmamış - güvenlik kayıtlarından ön kapısını da görebilirsiniz. Ve eğer bu yeterli değilse, cinayet silahı arabasında. edin, bu adam onu öldürdü. Görmek istediklerinizi görmeyi bırakmalı ve çıplak gerçeklere bakmalısınız.

Kennedy'nin söylediği bir şey beni etkiledi ama ne olduğundan emin değildim. Sanki bana bir deste kâğıt gösterilmişti ve dağıtıcı desteyi karıştırırken bir kâğıdı diğerlerinden bir mikrosaniye daha uzun süre tutmuştu. Krupiye bana hatırlamamı istediği kartı gösterirdi - aslında görebildiğim tek kart o olurdu. Diğerleri bir bulanıklık içinde geçip giderdi. Zihnimde, kartımı ararken Kennedy'nin söylediklerini tekrarladım.

Buldum.

'Görmek istediğimi gördüğümü söyledin. Ben de onun masum olmasını istiyorum,' dedim.

'Bu kadar açık konuşmak istememiştim ama duyman gerekiyordu,' diye cevap verdi.

"Ama bu. Anahtar bu.'

Çok basitti. Her koşturmanın temel taşı buydu, insanlar gördüklerine inanırlar.

Kennedy sırtını gerdi ve bunu yaparken dizindeki dosya yere kaydı. Ayağa kalktım ve boynumu kırdım, sonra masamın etrafında dolaşarak kanı ayaklarıma geri getirdim.

'Bir iyiliğe daha ihtiyacım var. Ve bir araca ihtiyacım var,' dedim. "Nereye?" diye sordu Kennedy, saatini kontrol ederek. Saat gece bire geliyordu.

"Central Park West. Olay yerine bakmam gerekiyor."

"Bu zor olabilir."

'O bina günde yirmi dört saat çalışıyor. İçeri girebiliriz. Bir yolunu buluruz. Eğer bu iş düşündüğüm gibi sonuçlanırsa, Clara'nın cinayeti için alternatif bir şüpheliyi araştırmanı isteyeceğim. Bernard Langhiemer adında bir adam.

"hiç duymadım."

Bir şeyler saklıyor. David ve Langhiemer'in bir geçmişi var. Bugün onunla konuştum ve o-' Kelimeler boğazımda düğümlendi. Pencerenin önünde durmuş, panjurların arasından aşağıdaki caddeye bakıyordum. Mavi bir Ford ofisimin otuz adım ötesine park etmişti. Sürücü camı açık olmalıydı. Arabanın tavanından hafifçe süzülen dumanları görebiliyordum.

'Misafirimiz var,' dedim.

"Kim?" dedi Kennedy.

'Buradan göremiyorum,' dedim. Masa lambamın ışığı cama yansıyarak sürücünün görüşünü maskeleydi.

Kennedy'nin oturduğu yerden kalkıp bakmaya geldiğini duydum. Döndüm ve lambanın camdaki yansımasını fark ettiğini gördüm. Masaya doğru iki adım attı. Daha iyi görebilmemiz için lambayı kapatacaktı.

Zihnimin arkasında bir şey büyümeye başladı. Bu bir teori ya da düşünce değildi; daha derindi. Şimdi paniğe dönüşen bir huzursuzluk hissi.

". Bekle!' dedim. Dedim.

Kennedy olduğu durdu, eli masamın üzerindeydi.

'Dell d n bana para teklif etmeden önce, elektrik faturasını nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Şaşkın görünüyordu.

musun? O lambayı açık bırakmadığıma eminim. Buraya biri gelmiş.'

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Kennedy yavaşça, lambanın kablo düğmesini daha iyi görebilmek için masanın üzerindeki gevşek sayfaları bir kenara itti. Kabloyu masanın üzerinden aldı. Dikkatlice tekrar yerine koydu. Birinin düğmeyle oynamış olduğunu görmem için bu kadarı yeterliydi. Kırmızı bir kablo, anahtarın hemen altından masamda yeni açılmış bir deliğe uzanıyordu.

Kennedy ve ben bakıştık. İkimiz de nefes alamıyorduk. Yüzlerimiz ter içinde kaldı.

Kablo masanın üzerinde dururken ve anahtar yukarı bakarken kablo görünmüyordu. Masamdaki delik sadece birkaç milimetre genişliğindeydi. Kablo için tam uygun boyuttaydı. Bir eliyle masamdaki sandalyeyi kenara iten Kennedy dizlerinin üzerine çöktü ve cebinden küçük bir fener çıkardı. Sırt üstü dönerek, bir arabanın altından kayan bir tamirci gibi kendini masanın altına itti.

"Eddie, gel de bir bak. Tanrı aşkına, yavaş hareket et ve hiçbir şeye dokunma.

Yavaşça yanına uzandım ve altına baktım. Masanın arka tarafına bantlanmış altı adet iki litrelik plastik kola şişesi vardı. Ofis koltuğuma oturduğumda dizlerim onlara değmesin diye arkada duruyorlardı. Kırmızı kablo delikten geçiyordu ve her bir şişenin tabanı boyunca bantlanmıştı. Her şişe bulanık bir sıvıyla doluydu ve tabanını kaplayan folyoya benzeyen bir şey vardı.

'Ne yaparsanız yapın, lambaya dokunmayın. Yavaşça kalkacağız, dosyalarınızı alacağız ve dışarı çıkacağız.

Ve yaptık da. Kennedy ofisimin kapısını kapatırken nefesini dışarı verdi ve parıltısını terini üzerinden sildi.

alnını saçlarına gömdü.

"Bu bir asit bombası. Şişeler hidroklorik asitle dolu. Lambanın üzerindeki kablo anahtarına bir düğme ekledi. Lambayı kapatmış olsaydık, güç kırmızı kabloya gidecek ve her bir şişenin alüminyum tabanını ısıtacak. Beş, belki de on saniye sonra, o masa tavanda olurdu ve tüm ofisiniz bir asit duşuna dönüşürdü. Hiç kola şişesinin içine karbonat atan birini gördünüz mü? Elli metre havaya fırlar. O şişelerdeki asit aşırı ısınmış ve çok daha güçlü olurdu.

"Bu o adam, sana bahsettiğim.

"Seni anlıyorum. Sen ondan bahsettiğin anda bu adam hakkında şüphelerim vardı. Bu da bunu doğruluyor. Onu dışarı çıkarmalıyız,' dedi cep telefonunu çevirirken.

Birinin telefonunu açmasını beklerken, 'Resmi olarak burada olmamam gerekiyor. Belki Ferrar ve Weinstein'ı bulabilirim. Benim için risk alırlar. O arabadaki adam lambayı söndürmeni bekliyor. Çılgılığını duymak için bekliyor.'

Binamın karanlık lobisinde oturuyorduk. Kennedy'nin bir elinde Glock'u, diğerinde cep telefonu vardı. Yerlerini aldıklarını söylemek için Ferrar'ın aramasını bekliyordu.

"Boğazında dövme olan adam, kim o? Dedim ki.

Araştırdım. "Kimse gerçek adını bilmiyor. İnsanlar ona El Grito - Çılgılık diyor. Sorgucu ve Meksika'nın en büyüklerinden biri olan Rosa Karteli için çalışan bir tetikçi. Diğer kartellerle savaş halindeler ama Boca del Rio'dan Tijuana' kadar uzanan Beyaz Hattı ellerinde tutmayı başarmışlar. El Grito, Güney Amerika'nın en korkulan adamlarından biri. Meksika uyuşturucu savaşlarında bu adamların bir üne ihtiyacı vardır. Adlarını vahşet ve korku üzerine inşa ediyorlar. El Grito asit kullanmayı sever ve

kurbanlarını asla tıkamaz - ılıklarını duymayı sever. Asit bombası onun yöntemi.

"Bundan hoşlanmadım, Kennedy.

'Kartelin Harland ve Sinton'a bağlı çok parası var. Sanırım şirkete küçük sorunlarında yardımcı olmak için buradalar.

'Bu gittikçe daha oluyor,' dedim.

'Eddie, kartelin doğrudan işin içine gireceğini hiç düşünmemiştim. Medya bu işin içinde ve bu onları bu işten uzak tutmak için yeterli olmalı.

'Popo araya girmeden önce David'i çalışan adam Meksikalıydı. Ve Dell'in muhbiri Farooq, asitle yakılmamış mıydı?'

Kennedy yere baktı ve dedi: 'İnce ama uyuyor. Bu adam şirketi koruyor.

Cep telefonu mırıldandı. Dinledi ve hattın diğer ucundaki kişiye hazır olmasını söyledi.

"Gitmeye hazırız. Ferrar ve Weinstein geçtiler. Bu o, ama yolcu koltuğunda biri var. Muhtemelen bir tetikçi. Adamlarım caddenin yüz metre yukarısındaki otoparkta. Katığında onu engelleyecekler. Burada kal,' dedi Kennedy.

Glock'unu çekti, n kapıyı açtı ve sola doğru fırladı, silahı havadaydı, El Grito'ya arabadan inmesi için bağırdı.

Anında bir motor sesi duydum, sonra da silah sesleri. İki farklı silah sesi. Kennedy'nin Glock'unun yüksek atırtısı ve bir av tüfeğinden gelen gürültülü cevap. n kapımdan dışarı baktım. Kennedy arabasının arkasında sıkışmıştı ve El Grito Kennedy'nin arabasını geçmek için kenara çekiliyordu. El Grito'nun aracının yolcu camının aşağı indiğini gördüm. Yolda durup Kennedy'yi indirecekti.

Posta kutumu açtım, bir çift muştayı kaldırdım ve sokağa daldım. El Grito'nun koyu renkli sedanı Kennedy'nin arabasıyla aynı hizaya geldi ve El Grito'nun elinde yolcu penceresinden dışarı doğrultulmuş bir pompalı tüfek gördüm. El Grito'nun elinde

Av tüfeği, sedanın yolcu koltuğunda saklanan birinin başının üzerine oturdu. Pirinçleri elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım. Sadece yirmi metre uzaktaydım, bu yüzden kolay bir atıştı. Mafsallar ön cama çarparak büyük bir çatlak oluşturdu.

El Grito gaza bastı, arabası Kennedy'nin yanından hızla geçti ve ben çoktan bacaklarımı ön kapının merdivenlerine doğru pompalamaya başlamıştım. İçeri koştum ve kapıyı çarptım, ama kapanmadan önce keskin bir çınlamayla geri döndü ve alnıma çarparak beni yere düşürdü. Ön kapının çelik arka plakası, pompalı tüfek patlamasını durdurduğu yerde bükülmüş ve şekil değiştirmişti. Kapıyı yırtarak açtım ve Kennedy'nin sokağın ortasında durmuş, hızla uzaklaşan sedanın arkasına ateş ettiğini gördüm. Arka cam patladı ama sedan sadece hızlandı ve Ferrar'ın direksiyonda olduğu SUV'ye doğru savruldu. Restoranlara hizmet veren otoparkta beklemişlerdi ve şimdi tek yönlü dar caddenin tam karşısındaydılar. Sedan kaldırıma çıktı ve yanlarından geçip gidecekti.

Kaçtım ve ikimiz de sokağa fırlarken Kennedy'ye yetiştim.

',' dedi Kennedy.

Sedan saatte elli mil hıza ulaşmış olmalı ki soldaki SUV ile sağdaki siyah korkuluklar arasındaki boşluktan geçerek Fed'in aracının ön tamponunu yerinden söktü. Sedan'ın sağ tarafından havaya bir kıvılcım yağmuru yükseldi ve yolcu kapısı kaldırıma düştü.

SUV avını takip etmek için geri geri giderken Kennedy ve ben ona yetiştik, arka koltuğa atladık ve Kennedy "Hadi, hadi, hadi!" diye kükredi.

Ferrar gaza bastı ve Weinstein silahını çekmiş bir halde önümdeki yolcu camından dışarı eğildi.

Sedan neredeyse Sekizinci Cadde ile kesişmek üzereydi. Yavaşlamadı. Onun yerine hızlandı ve El Grito'nun sağına, yolcu tarafına doğru eğildiğini gördüm.

Kavşaağā varmadan hemen 6nce, yolcu tarafından bir ceset d6şt6. Park halindeki bir arabaya 6arptı ve geri sıçrayarak SUV'a doğru yuvarlandı. Batı Kırk Altıncı Cadde'nin bu bloğu dardı ve iki yanında park etmiş arabalar vardı, kovalamacaya devam etmenin tek yolu El Grito'nun arabasından fırlayan kişinin 6zerinden ge6mekti.

Ferrar frene basarken başım 6ndeki yolcu koltuğuna 6arptı. Arabadan indik ve El Grito'nun uzaklaşmasını izledik. Ferrari telsizi a6tı ama hepimiz bunun anlamsız olduğunu biliyorduk. Onu kaybetmiştik.

Yoldaki ceset durmuştu. Cesedin başında duran Kennedy'ye ben de katıldım. Caddenin karşısına doğru yuvarlanışından 6ld6kleri anlaşılıyordu.

Kennedy dağınıklığın 6zerinde durdu. Yeşil dolgulu ceket. A6ık kumral sa6lı. Ben de federallere katıldım ve 6l6 adama baktım. Gill'di, Harland ve Sinton'ın g6venlik şefi.

Muhtemelen hareket halindeki arabadan d6şt6ę6 i6in giysileri yırtılmıştı. Ama onu 6ld6ren şey bu değildi. Sağ elinde hi6 deri yoktu. Kemik ve sinirin beyaz lekelerini g6rebiliyordum ama et yoktu. Boğazının yanı sıra alt 6enesinin b6y6k kısmı da yoktu.

Kennedy konuşurken h6l6 nefesini tutmaya 6alışıyordu.

İşkence g6rm6ř. Sonra da elini eriten asidi i6meye zorlandı. Bir şeyden emin olabiliriz: El Grito'nun bilmek istediği her şeyi Gill ona s6yledi.

Weinstein'a d6nd6 ve "ver." dedi. Ofis i6in de bomba imha ekibine ihtiyacımız olacak. Geri geleceğim. Eddie'yi bırakmam lazım.'

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

Kennedy arabasını David'in binasının önüne park etti. Dell'i aramış, ona El Grito ve Gill'den bahsetmiş. Bana yardım etme kısmını atlamış. Masamın altında bombayı bulduğumda geleceğini söyledi. Dell'e göre, Rosa Karteli firmanın açık ara en büyük müşterisiydi. Hesaplardaki sekiz milyarın neredeyse altısı karteile aitmiş. Paranın güvende olduğundan emin olmak istiyorlardı ve bu da Sinton'ı paranın kaybolması halinde neler olabileceği konusunda uyarmak anlamına geliyordu. Bu Dell'in planını değiştirmede; sadece Kennedy'ye dikkatli olmasını söyledi.

Kennedy'nin arabasından indik ve David'in dünyasına girdik.

Central Park Eleven'ın lobisi bir milyonerin ıslak rüyasındaki lobiye benziyordu. Mermer zeminler, antika mobilyalar, resepsiyonun hemen solundaki meşe panelli özel kütüphane, aynı derecede sıra dışı kokular yayan egzotik bitkiler, Chopin gibi klasik bir müzik. Resepsiyon görevlisi muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha fazla bahşışı bir haftada kazanıyordu. Uzun boylu, sarışın ve ballı süt rengine sıcak bir yüzü vardı. Tırnakları, Gold Coast sahilindeki ikiz Ferrariler gibi yüzüne oturan dudaklarına uyacak şekilde delicesine kırmızıydı.

Resepsiyonun solundaki asansör bankosu dört güvenlik görevlisi tarafından korunuyordu. Hepsi tanıdık geliyordu, sanki onları daha önce güvenlik kayıtlarında görmüştüm. Her biri iki yirmi beş ile iki elli arasındaydı ve çok az yağları vardı. Bronzlaşmışlardı, omuzları basket topu gibiydi ve boyunları yoktu. Başları tıraşlıydı, üniformaları mükemmel bir şekilde ütülenmiş açık maviydi. Telsizleri ve cep telefonlarıyla birlikte kalçalarında glocklar duruyordu. Eski asker olduklarını tahmin ettim.

polisler ya da eski askerler. Hepsi de sanki bütün gün elleri kalçalarında bir güvenlik abidesi gibi durabilecekmiş gibi görünüyordu.

Sağ taraftaki güvenlik görevlisinin bakışlarını görmezden geldim ve dikkatimi tekrar resepsiyon görevlisine çevirdim.

"Merhaba. FBİdan Özel Ajan William Kennedy ile birlikteyim. Suç mahalline bir göz atmamız gerekiyor."

'Teftiş için çok geç bir saat. O kata kimsenin yaklaşmaması için polisten talimat aldık. Kimliğiniz ve arama izniniz var mı Ajan Kennedy?" dedi resepsiyonist.

O cevap vermeden önce ben araya girdim. Aslında polis departmanı ile aynı tarafta olmadığımızı belli etmek istemedim.

"Arama iznine ihtiyacımız olduğuna inanmıyorduk hanımefendi. Daire hâlâ bir suç mahalli."

Bunu bir saniye kadar düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. Gri takım elbiseli ve güvenlik görevlileriyle aynı renkte açık mavi gömlekli İspanyol bir adam asansörden çıktı ve resepsiyon masasının arkasına geçti. Resepsiyonistten son durumu öğrendi.

"Kimliğinizi görebilir miyiz beyler?" dedi takım elbiseli adam.

Kennedy kimliğini gösterdi, ben de ellerimi ceplerime soktum.

'Ben Alex Medrano. Burada güvenlik şefiyim,' dedi adam Kennedy'nin rozetini ve kimliğini okurken.

"Siz Bay Child'ın avukatı mısınız?" sordu.

Bu soruyu şekliyle ilgili bir şey, ona yalan söylesem hemen okuyacağını düşünmeme neden .

"Bay Child'ı temsil ediyorum," dedim.

"Siz beyleri kendim götüreceğim. Bay Child burada çok saygı görür. Yardım edebileceğimiz bir şey olursa, istemeniz yeterli.

Kas ve tıraş losyonu duvarı ayrıldı ve Kennedy ile ben Medrano'yu asansöre kadar takip ettik. Belindeki anahtarlıktan cilalı bir plastik parçası seçti ve

kontrol panelindeki göz okuyucunun üzerinde salladı. Birden kontroller aydınlandı ve Medrano asansörü çağırabildi. Kapılar açıldı ve limon kokulu asansör kabinine adım attık. Her duvarda aynalar, karo zemin, tavanda cilalı meşe. Medrano yine fob'u lazer okuyucuya okuttu ve ardından bir kat seçebildi.

"Kendi fobunuz varsa, bu herhangi bir kata girmenize izin veriyor mu?" dedim.

Elbette öyle. Burada iyi bir topluluğumuz var. Komşuluk ilişkilerini teşvik etmeyi seviyoruz, bu nedenle çeşitli katlarda toplantılar, sosyal gruplar var ve tabii ki spor salonu otuz beşinci katta, spa onun hemen üstünde ve şarap mahzeni de bodrum katında.

Asansör lobide çalan senfoninin aynısını çalıyordu ve tahminimce bu senfoni tüm binaya yayılmıştı.

Hoş bir zil sesiyle David'in katına vardık ve asansörün en üst, kuzeydoğu köşesine gizlenmiş güvenlik kamerasını kontrol ettim.

Kapılar açıldı.

Müzik devam etti.

Kendimizi asansör sahanlığından biraz daha geniş, belki elli ayak genişliğinde dikdörtgen bir bulduk. Kuzeydoğu köşesindeki kapı Gershbaum'a aitti, kuzeybatı köşesindeki kapı David'in dairesine açılıyordu ve asansörün sağında da şüphesiz merdivenlere açılan tek bir kapı vardı. Her dairenin ön kapısının yanında gümüş bir kutu içinde mendiller, bir kase taze meyve ve bir şişe tasarım el kremi bulunan antika bir masa vardı. Bir şemsiye standında CENTRAL PARK ELEVEN logolu birkaç şemsiye ve masaların her birinin yanında maun çerçeveli güzel bir ayna duruyordu. Sakinlerin katlarından ayrılmadan önce, halkla yüzleşmeden önce görünümlerini bir kez daha kontrol etme fırsatından keyif aldıkları izlenimini edindim.

Medrano kuzeybatı köşesindeki mavi beyaz polis şeridiyle kaplı kapıya yöneldi ve pantolonunun cebinden anahtarlığını çıkardı.

"Burası Bay Child'ın dairesi," dedi elli altmış anahtarlık bir deste içinde doğru anahtarı ararken. Kennedy ceketinin cebinden bir avuç lastik eldiven çıkardı, bir çiftini bana ve Medrano'ya uzattı. Kennedy ve Medrano eldivenlerini giymeyi başardılar. Ben dosyalarımı tutmakta ve bu lanet şeyleri takmakta zorlanıyordum.

Sonunda Medrano doğru anahtarı buldu, kilide yerleştirdi ve kapıyı açtı. Daire Manhattan elitlerinden beklediğim her şeye sahipti. Açık plan, kalın, nötr halıya uygun beyaz ve bej mobilyalar. Muhtemelen bir Dior tasarımıydı; Christine bunu hemen anlardı. Oturma alanı, odanın ortası boyunca uzanan yirmi ayak uzunluğunda kanepelerin bulunduğu devasa bir açık plan alandı. Odaya küflü, metalik, hafif kötü bir koku sinmişti. Koku, neredeyse bu duvarların içinde meydana gelen vahşi ölümü hatırlatırcasına varlığını sürdürüyordu. Kırık pencereden dairenin içine dolan rüzgârla bile bu koku devam ediyordu. Yaşam alanının bir ucunda beyaz fayansların başlangıcını gördüm ve o yöne doğru ilerledim. Mutfakta cinayet mahallini gördüm. Fayanslardan biri kırılmıştı ve koyu çikolata kırmızısı bir leke, zemindeki küçük bir çukurda duran kırık parçaları kaplamıştı. Lekenin ortasından darbe damlacıkları yayılıyordu. Kan bazı yüzeylerde kalıyor gibiydi - asla tamamen yok edilemeyen bir iz.

Kırık fayansın yaklaşık on yedi santim altında tek bir kan damlasından oluşan lekeyi net bir şekilde gördüm.

Olay yeri serbest bırakılana kadar temizlik yapılamaz. Polis normalde soruşturmanın ilerleyişine bağlı olarak olay yerini birkaç gün ila birkaç hafta süreyle tutmaktadır. Olayın sanığın evinde gerçekleştiği durumlarda

Polis normalde suç mahallini çok daha uzun süre tutacaktır, böylece sanık o adreste kefalet başvurusunda bulunamaz, bu da kefaletle serbest bırakılmayı çok daha zor hale getirir, çünkü sanığın sadece bir kefil ödemesi gerekmez, aynı zamanda ailesi onu etmezse veya edemezse başka bir yerde kalmak için para bulması gerekir.

Çoğunlukla bu taktik işe yarıyor ve sanık kefalet başvurusunda bulunma zahmetine bile katlanmıyor.

Küçük kan lekesine daha yakından bakmak için diz çöktüm. Damlacık yaklaşık iki ila üç milimetre çapında, koyu renkli ve mükemmel bir şekilde oluşmuş görünüyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, bu damlacık Clara'nın vücudundan ayrıldığından beri üzerine basılmamış, bulaşmamış ya da herhangi bir şekilde rahatsız edilmemişti.

Geride durup, mutfağın herhangi bir yerinde başka kan lekesi olmadığından emin olmak için olay yerine bakmaya zaman ayırdım. Hiçbiri yoktu. Cesedin bulunduğu yerin bir metre kadar ilerisinde rüzgâr, cam duvarda pencere camının silahla vurularak kırılması sonucu oluşan panel büyüklüğündeki boşluktan esiyordu. Güvenlik camı çarpmanın etkisiyle patlamış ve küçük parçalar balkondan cesedin yattığı yere doğru yayılmıştı. Parçalar kırık, lekeli fayansa ulaşmadan önce durmuştu. Camın büyük kısmı balkonda duruyordu. Kırık camın bıraktığı boşluktan içeri girdim ve balkonda durdum. Paltomdan memnundum ve yakalarını üzerime çektim. Sağanak kesilmişti ama balkon yağmurdan kayganlaşmış cam kırıklarından dolayı kayganlığını koruyordu. Yukarıya ve aşağıya baktım. Herhangi birinin daireye tırmanmış ya da yukarıdan bu balkona düşmüş olması mümkün değildi. Üstteki balkon çok yüksekti ve tuğlaların üzeri sıvayla düzeltilmişti. Hiçbir yerde ayak ya da tutamak yoktu. , Central Park'ın etrafına serpiştirilmiş sokak lambaları ağaçların arasından loş bir şekilde parlıyordu. O kadar yakındık ki çimenlerin kokusunu alabiliyordum. İki şeritli cadde, sokağın bu tarafını parktan ayırıyordu ve sanki eğilip park alanından filizlenen meşe ağaçlarının yapraklarına dokunabilirmişim gibi hissediyordum. Balkon bir parka bakıyordu.

Küçükler Ligi sahasından biraz daha küçük, sessiz bir çimenlikti. Park yolundan bir sıra yüksek çitle ayrılmıştı. Sağ köşede bir meşe ağacı duruyordu. Gövdesinin etrafına boş bira kutuları saçılmıştı. Park manzarası için otuz milyon ödüyorsunuz ve karşınıza gençler ve sarhoşlar çıkıyor.

Kennedy ve ben beşer dakika ayırıp dairedaki her odada kan lekesi olup olmadığını kontrol ettik. Hiçbiri bulunamadı.

Yanımda getirdiğim dosyalardan adli tabibin raporunu çıkardım ve cesedin çizimine göz attım. Çoğu adli tabip raporunda standart, önceden basılmış bir kadın formu vardır; adli tabip daha sonra kurşun yaralarının yerini ekler ve yan profil çizimine kurşunun giriş açısını ekler. Başından vurulmasının yanı sıra, Clara sırtından da iki kez vurulmuştu. İlk kurşun omurgasına saplanmış ve muhtemelen onu anında felç etmişti. İkinci giriş yarası omurgaya yakındı, ancak bu kurşun vücudunun içinden geçmiş ve göğüs duvarının alt kısmından çıkmıştı. Göğsünün hemen sol tarafında bir çıkış yarası tespit edilmiştir.

Çizimi Kennedy'ye uzattım.

Raporu tekrar inceledi ve olay yerine baktı. 'Açı çok hafif aşağı doğru bir yörünge,' dedi.

Ama Kennedy'nin söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyordum. Onun yerine mutfak duvarındaki çerçeveli mimari plana bakıyordum. Mavi zemin üzerine beyaz renkle çizilmişti, sol alt köşesinde bir imza vardı ama buna rağmen tanıdık geliyordu. Kurbanın cesedinin apartmandaki yerini gösteren suç mahallinin çizilmiş krokisini bulana kadar savcılık dosyasını karıştırdım.

Medrano hâlâ ön kapıda bekliyordu. Onu çağırdım.

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye sordum.

Evet, bu bir Claudio. Bunlar binadaki her dairede var. Sahipleri Claudio ile iyi arkadaşı ve 1981'deki yenilemeyi o tasarladı. Apartman sakinleri binaya yerleştiklerinde çerçevesi bir baskı alırlar.

'Hayır, tasarımcıyla ilgilenmiyorum. Bu dairenin doğru bir planı mı?'

Öyle. Konut sakinlerinin yapısal değişiklikler yapmasına izin verilmemektedir.

Kennedy'yi çağırdım. Mutfığa geldi ve yanımızda durdu, sonra ne kadar yorulduğunu fark ederek bir tabureye uzandı ve kendini yere bıraktı. Saat gece ikiyi geçiyordu ve tamamen bitkin görünüyordu.

'Medrano, Kennedy'yi önümüzdeki birkaç saat içinde bir kamera ve bir şişe luminol ile buraya gelecek bir ajan bulmaya ikna edebilirsem, bu daireye girebilmelerini sağlayabilir misin?'

Bir saat içinde bitirmem gerekiyordu. Ben ... NYPD'den buraya kimsenin çıkmaması için kesin talimat aldığımızı biliyorsun, değil mi?'

Kennedy konuşmak üzereydi. Onu susturmak için ceketini çekiştirdim. Medrano'yu konuşturmak istiyordum.

'Bunun müvekkilim için gerçekten faydalı olabileceğini düşünüyorum. David'in binada iyi bir ünü olduğunu mu söylemişsiniz?'

"Evet, öyle de denebilir. Amirlerimden biri olan Corynin altı yaşındaki çocuğu yaklaşık bir yıl önce lösemisinin nadir görülen bir türüne yakalandı. Sigorta tedaviyi karşılamadı. Bina yönetimi Cory'nin lobiye bir bağış toplama afişi asmasına ve bir bağış kutusu koymasına izin verdi. Tedavi için dört yüz bin dolar toplaması gerekiyordu. Bir hafta sonra yirmi beş bin dolar toplamıştı; bu binadaki insanların çok parası vardı ve oldukça cömertlerdi. Her neyse, Bay Child bir süreliğine iş için uzaktaydı. Döndüğünde posterini gördü. Bina yönetimini aradı ve Cory ile görüştü - ona ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu ve çocuğun ne tür bir tedaviye ihtiyacı olacağını sordu. Cory tedavinin çocuğun ömrünü belki beş yıl uzatabileceğini söyledi. "Ama hepsi bu kadar.

Medrano duruşunu düzeltti, ağzını sildi.

"Bay Child internette küçük bir araştırma yaptı ve bu uzmanı buldu. Sonrasında Cory'nin tüm ailesini Cenevre'ye uçurdu ve deneysel tedavi için bir milyon dolardan fazla para ödedi. Altı hafta önce Cory'nin çocuğu tamamen .

Kennedy ve ben bakıştık.

"Demek istediğim, bu ona yardımcı olacak mı?" "Bence olabilir," dedim.

'kaldığı sürece,' dedi.

Gülümsedim ve Kennedy'ye döndüm. 'Tamam, senin adamın aradığı şey bu. Gitmeden önce bir göz atarız,' dedim çerçeveli Claudio'yu duvardan kaldırarak.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Soruşturmamız henüz aradığım cevapları vermemişti ama FBI'ın adli tıp görevlisinin teorime itibar edeceğinden emindim. O anda elimdeki tek şey bir teoriydi. Ama uyuyordu.

"Adli Tıp'a ne söyleyeceğimi biliyor musun? diye sordum. "Evet, iyiyim," dedi Kennedy.

"Harika. Bir iyiliğe daha ihtiyacım olacak."

Kennedy, 'İyilik konusunda oldukça gevşek davranıyorsun,' dedi ama konuyu daha fazla uzatmadı. biliyordum ama bana borçlu olduğunu düşündüm. Gözlerinin altındaki torbalar daha da büyümüş ve koyulaşmış gibiydi ama yine de bir uyanıklık vardı. Child'ın suçluluğundan şüphe etmeye başlamıştı ve bunun nereye görmek istiyordu.

"NYPD'de sana iyilik yapıp Zader'e koşmayacak biri var mı?

"Bir adam tanıyorum ama neden NYPD?" dedi.

Kennedy'ye dosyadan tek bir sayfa uzattım.

"Bu aracın takip raporuna ihtiyacım var. FBI'ın bu sisteme erişimi yok, değil mi?"

Hayır, yok. Aklıma gelmişken, NYPD'deki adamımın o sisteme erişimi var mı bilmiyorum. Ama deneyebilirim,' dedi.

'Bu önemli, bunu bir araya getirmeye başlıyorum. Sana güveniyorum. Ön eleme yedi saat içinde başlayacak ve kontrol etmemiz gereken son bir şey var.

"O da ne?"

"Olay yerinde çalışan polislerin güvenlik kamerası görüntüleri.

'Ofisime gidelim. Orada izleyebilirsin,' dedi Medrano.

David'in dairesinden çıktık. Kennedy asansörü çağırmak için düğmeye bastı ve Medrano'nun kapıyı kilitlemesini bekleyerek geri çekildi. Asansörlerin hemen üzerindeki CCTV kamerasına baktım ve biraz geriye gidip durdum.

"Ne yapıyorsun?" dedi Kennedy.

"İzlediğim kamera görüntülerinde David'in daireden son kez ayrıldıktan hemen sonra tereddüt ettiği görülüyor. Gidiyordu ve sonra burada durakladı ve kapıya doğru geri döndü.

Kapıyı inceledim ama Medrano'nun cüssesi görüşümü engellediği için pek bir şey göremedim. Diz çökerek halıyı kontrol ettim; belki David bir şey düşürmüştü ve masanın altına yuvarlanmıştı ama hiçbir şey göremedim.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" dedi Medrano.

Pek sayılmaz. David apartmandan çıktıktan hemen sonra durdu ve arkasını döndü. Bugün görüntüleri izlediğimde gördüm. Bir şey düşürmüş olabileceğini düşündüm ya da... Bilmiyorum.

'Eğer bir şey düşürdüyse, büyük ihtimalle temizlikçiler . Kamerayı her zaman kontrol edebiliriz,' dedi Medrano.

'Görüntülerde göremezsiniz. David görüntüyü engelliyor,' dedim kamerayı göstererek.

Medrano, "Her zaman diğer kameraya bakabiliriz," dedi.

"Ne kamerası?

Medrano batı duvarındaki bir havalandırma deliğini göstererek, "Merdiven boşluğunu kapatan gizli kamera," dedi.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

Medrano'nun binanın bodrum katındaki ofisi daha çok bir televizyon stüdyosuna benziyordu. Bir duvarda her biri binanın güvenlik sisteminden farklı bir canlı yayın gösteren on beş düz ekran vardı. Bu odanın ötesinde korumaların soyunma alanı vardı ve monitörlerin arkasında her birinde bir bilgisayar ve bir telefon bulunan yaklaşık yarım düzine masa vardı.

"Yani David'in komşusu Bay Gershbaum acil durum çağrısı yaptığında, bu çağrı bu odadaki birine ulaştı, doğru mu?"

'Doğru,' dedi Medrano.

"Peki güvenlik sistemi aramanın tarih ve saatini kaydediyor mu?"

Medrano, 'Evet, güvenlik görevlisi de polis alarmıyla ilgileniyor,' dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Kennedy.

"Bir bölge sakini bize acil bir çağrı yaptığında, sistemimiz dokuz bir bir'e bir çağrı aldığımızı bildiren bir mesaj gönderiyor. Operatörümüz beş dakika içinde nine one one ile irtibata geçip her şeyin yolunda olduğunu söylemezse, NYPD kontrol için bir devriye aracı gönderiyor. Bu bir arıza emniyeti gibi. Bu binada Manhattan'ın süper zenginlerinden yaklaşık yirmi kişi var. Eğer bir ekip bizi soymaya , yapacakları ilk şey güvenlik kontrol odasını devre dışı bırakmak olur. Yani bir bina sakini ya da personelden biri acil durum telefonuna ulaşmayı başarırsa, biz etkisiz hale gelmiş olsak bile, dokuz bir bir'den biri acil bir durum olduğunu anlayacak ve eğer onları polisler koşarak gelecek.

Bunu bilmiyordum. Elimdeki tek şey ceset bulunduğunda güvenliğin 911'i aradığına dair bir kayıt. Kennedy, bana mesajın kaydını bulabilir misin?'

"Elimden geleni yapacağım.

'NYPD'nin görüntülerini aldığı kameranın tüm yayınını görebilir miyim? Düzenlenmediğinden emin olmak istiyorum' dedim.

Medrano monitörlerin başındaki güvenlik görevlisinin yerini aldı ve sabit diskten görüntüleri çağırmaya başladı. Birkaç dakika içinde tam önümüzdeki ekran karardı ve ardından güvenlik görevlilerinin içeri girmeden önce Gershbaum'un kapısını çaldıkları bir görüntü belirdi.

"Bekle. Geri saracağım," dedi

Medrano. 'Hayır, sorun değil. Bırak oynasın,' dedim.

Child'ın dairesinden bir güvenlik görevlisi çıktı ve bir arama yaptı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı, bu yüzden Medrano ilk polis çifti gelene kadar dijital görüntülerde gezindi. Medrano ekranda belirdi ve polislerin Child'ın dairesine girmesine izin verdi. Görüntüleri ileri sardı ve dedektifler gelene kadar Medrano'nun koridorda yüksek hızda bir aşağı bir yukarı volta atmasını izledik, ardından beyaz tulumlar giymiş bir CSI ekibi kanıtları incelemek için geldi. Hareket eden her bir figüre dikkat ettim ve Medrano'dan yavaşlamasını istedim, böylece tüm memurlara iyice bakabilecektim. Ekranda kimsenin olmadığı süreler vardı ve Medrano görüntüyü ileri sarabiliyordu, bir dakikalık gerçek zaman ekranda üç saniyeden daha kısa bir sürede oynuyordu. Medrano görüntüleri yirmi dakika kadar ileri sardıktan sonra "Dur" diye bağırdım.

Medrano hemen videoyu durdurdu. O an, sabah mahkemede oynamam gereken bir el olduğunu anladım.

"Neye bakıyorum ben?" dedi Kennedy.

'Emin değilim,' dedim. 'Ama öğreneceğim. Tüm günün görüntülerini görmem gerek. Bunun bir kopyasını alabilir miyim?'

Güvenlik şefi çenesini ovuşturdu. 'Neden olmasın anlamıyorum. Polisler tüm günün görüntülerini de aldılar. Havalandırma kamerasındaki görüntülerin bir kopyasını mı istiyorsunuz?

'Önce bir bakayım,' dedim.

Kennedy, "Polisler neden havalandırma kamerasından bu görüntülerin bir kopyasını almadı?" diye sordu.

Medrano boğazını temizledi, bu ayakkabılara baktı ve sonra Kennedy'ye hitap etmek için başını kaldırdı.

'Bakın, bu binada yaşayan çok sayıda zengin ve ünlü insan var. Her şeyi izliyoruz ve birçok açıdan hiçbir şey görmüyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Paparazziler bu binada bir fahişe, bir torbacı ya da başka bir ünlü bu binadaki bir daireye geldiğinde onları ihbar edecek birini, herhangi birini satın almaya çalışıyorlar. Sessizliğimiz ve diğer tarafa bakmamız için iyi para alıyoruz. Bir yıl öncesine kadar burada hiç kamera yoktu. Merdivenlerin kameralara olduğuna dair yazılı olmayan bir kuralımız vardı. Bir hırsızlık oldu. Adamı yakaladık ve uzlaşma olarak her kata gizli kameralar yerleştirdik. Polisler bu görüntüleri görmek istemedi ve biz de onlara hiç göstermedik. Merdivenlere açılan kapıyı gören tek kamera bu. Bu dengeleyici bir hareket. Pek çok potansiyel sakin güvenlik kamerası altında yaşamak istemiyor, yaşam tarzlarına uygun değil. Bu yüzden onları hem güvende hem de anonim hissettirmeye çalışmalıyız.

Menüler arasında gezindikten ve bir tarih ve saat araması girdikten sonra, görüntü kontrol panelinin üzerindeki ekranda belirdi. Yandan bir . David ve Clara'nın daireye girişini izledik. Medrano, David'i tekrar görene kadar görüntüyü hızlandırdı, sırt çantası yedekte, kapüşonlu. Görüntüyü yavaşlattı, geri ve oynattı. David yere bir şey düşürmedi. Ellerini net bir şekilde görebiliyordum. Kapıya sırtını döndü ve asansöre doğru yürüyerek gözden kayboldu.

"Dur," dedi Kennedy. "Bunu gördün mü?" dedi.

"Hayır," dedim.

Medrano çekildi ve görüntüleri tekrar oynattı.

"İşte orada," dedi Kennedy.

"Ne?" dedim. Dedim ki.

"Yakınlaştırabilir misin?" dedi

Kennedy. "Tabii. Nereye?" dedi

Medrano.

FBI görevlisi koridordaki aynayı işaret etti. Bunun üzerine Medrano klavyenin her iki yanındaki iki büyük kadranı kullanarak aynaya odaklandı. Yakın çekim görüntü artık grenliydi ama çok daha büyüktü.

Kennedy, 'Tekrar çal,' dedi.

Görüntüler oynatılırken, gördüğümde nefesimin kesilmesine engel olamadım.

'Vay anasını,' dedi Medrano.

Üçümüz de bir süre sessiz kaldık, gözlerimiz Medrano'nun ekranda dondurduğu görüntüye takılmıştı.

'Are sen Tabii ki ve Polisler yapmadı İzle

Bu Görüntüler?' Ben sordum.

Medrano, "Evet, ana kameradan ihtiyaçları olan her şeyi aldılar," dedi.

"Peki bunu savcıya verecek misin?" dedi Kennedy. Bir an

düşündüm. Başımı salladım. Ben istemedim

Zader'a bu kanıt hakkında bilgi vermesini söyledi. Bu kanıt David'in masum olduğunu kanıtlamıyordu ama doğru şekilde ele alınırsa ona bir şans verebilirdi.

'Hayır. Bunun açık mahkemede ortaya çıkması daha iyi. Halka açık ve karışık olur' dedim.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

David Child, Honda'yı Kertenkele'nin evinin garaj yoluna park etmeye çalıştığını duymuş olmalıydı. Açık ön kapıda duruyordu, elleri cebindeydi, sağ bacağı titriyordu.

"Anlaşıldı mı?" dedi, kendimi sıkışık sürücü koltuğundan dışarı katlarken.

"Henüz değil.

Ona havaalanında olan her şeyi iki enerji içeceği ve yarım fincan kahve eşliğinde anlattım. David'in uyumamasına şaşmamalı. O içeceklerin tadı benzin ve OJ gibiydi. Ona El Grito'dan bahsetmedim. Daha fazla baskıya ihtiyacı yoktu.

"Yirmi yıl hapis cezası var - ya da davayla mücadele edin ve ömür boyu hapis cezasını göze alın. Savcının elinde balistik raporu var, arabanızda bulunan silahın Clara'yı öldüren mermileri ateşleyen silahla aynı olduğunu tespit etti. Balistik uzmanı Dr. Peebles'in raporunu okudum. Oldukça düzgün bir rapor. Göze çarpan tek şey, Peebles'in cinayet silahının seri numarasını bulamamasıydı. Ama bu bizi rahatlatmaz.

Konuşmaya çalıştı. Bağırsaklarında panik oluştuğunu, her siniri sıkıldığını, her damarını gerdiğini, nefesini boğduğunu görebiliyordum. Başı masaya gömüldü.

Sonra beni yine şaşırttı.

'En azından karınızın başı beladan kurtuldu, yani kanundan. En azından bundan iyi bir şey çıktı. Bölge savcısının mahkemedeki davranışlarından anlamıştım. Biliyordum. Bana asla anlaşma yapmayacaktı. Biliyordum,' dedi yumruklarını masaya vurarak.

Uzun bir iç çekiş, parmaklarını uzattı. Sonra vücudu gevşer gibi oldu. Neredeyse birinin sarmal bir yayın gerginliğini almasını izlemek gibiydi.

'Aileniz güvende olduğu için minnettarım,' dedi. Ve bunda ciddiymi.

"Christine'in üzerinde şirketten gelen bir tehdit var. Bu suçlama ortadan kalkana kadar da durmayacak. Şirkete zarar verecek araçlara sahipsiniz ve bu tehdit kalıcı olarak ortadan kalkana kadar rahat etmeyecekler. Tek şansınız yarın bu suçlamayı yenmek ve özel timin size ulaşmadan önce firmayı alaşağı etmesi için dua etmek.

'Ama karın artık bu işin dışında. O güvende. sadece gidebilirsin. Ailenin yanına git, seni anlarım.

Müebbet hapis cezasına çarptırılma ihtimaline bakarken bile David başkalarını düşünüyordu.

"Hayır.

"Neden?" diye sordu.

'Çünkü yardıma ihtiyacın var, çünkü seni yeterince hayal kırıklığına uğrattım. Bence savcıya cehenneme gitmesini söylemelisin. Bu kötü bir hukuki tavsiye ama doğrusu ben pek avukat sayılmam.

"Gerçekten mi, peki hangi iyisin?" dedi David.

'Hustling. Dolandırıcılık. Dolandırıcılık. Ve bu yüzden sana nasıl komplo kurulduğunu neredeyse çözdüm. Ama bunu kanıtlamak başka bir şey. Potansiyeli olan yeni bir kanıtımız var ama doğru oynamalıyım.

Ona gizli havalandırma kamerasında gördüğüm görüntülerden bahsettim.

"Ben... ben... bunu hatırlamıyorum.

'Açıdan bakınca gördüğünüzü sanmıyorum. Bir şekilde farkına varmış olmalısınız çünkü arkanızı döndünüz ve sonra durdunuz.

"O zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Clara kişiliğimin bu yönü konusunda bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Dürtüsellik konusunda. Sanırım bazı zamanlar işe yarıyordu.

'Şimdi ihtiyacımız olan şey hikayenin geri kalanı. Kurguyu açıklayamazsak bu iş yürümez.

David'in binasına yaptığım ziyaretten bir teorinin başlangıcına sahiptim - ona nasıl komplo kurulmuş olabileceğine dair. Ama hala çok fazla belirsizlik ve cevaplanmamış soru vardı. Şeye sahip değildim. Henüz sahip değildim. Ve ona olayın nasıl düşündüğümü söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Öncelikle, çok ayrıntılı, çok riskliydi - yaraması bir mucizeydi. Şimdiye kadar bir hata bulmuştuk. Başkalarının da olacağından emindim.

"Langhiemer'le tanıştın mı?" dedi.

David'e telefonumda çektiğim fotoğrafı gösterdim.

"Sana kızgın görünüyor," dedi David.

'Evet, orada bir şeyler dönüyor. Kız arkadaşı var mı?'

"Bilmiyorum, muhtemelen.

"Onu göz ardı edemem ama şu anda bu olayda nasıl bir rolü olduğunu anlayamıyorum.

Ani bir ağrı kafatasıma vurarak beni kör etti. Yirmi dört saatten fazla bir süredir uyumamıştım ve o gece anlamlı bir uyku çekemeyecekmişim gibi görünüyordu. Acıya karşı tek gözümü kapattım, doğruldum ve Kertenkele'nin üzerinde KIZILDERİLİLER ÇIPLAK YAPAR sloganı yazan kupalarından birindeki son kahveyi de içtim. Saat neredeyse üçüydü ve gökyüzü duman karasından sabahın umut veren ışığına dönüşmek üzereydi.

'Bunu yapabilecek parası ve gücü olan tek kişi o,' dedi David.

'Ama neden? Kurumsal savaş bir şeydir, ama cinayet tamamen farklı bir çantadır. Gerçekten o kadar acımasız olduğunu mu düşünüyorsun? Seni suçlamak için masum bir kızı mı öldürecek?'

David çenesini ovuşturdu, sonra daha iyi düşündü ve paketten üç ıslak mendil çıkarıp parmaklarını temizlemeye başladı.

Christine'in telefonunu yirminci kez aradım. Hâlâ bir şey yok. Kendime iyi olduklarını söyledim.

açık arazide, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, bu yüzden telefon çekmeyebilir.

"Peki yarın ne olacak?" dedi David.

Dosyaları katlayıp kaldırarak ayağa kalktım, Kertenkele'nin kanepesini bulmaya ve en azından biraz uyumaya hazırdım.

'Savaşıyoruz. Şu anda kazanmak için yeterli gücümüz yok. Umarım Kennedy başarır. Aslında, eminim başaracaktır. Onu binanızda bıraktım - kamera kayıtlarını inceliyor, birkaç şeyi açıklığa kavuşturmaya çalışıyor. Ayrıca bize yardımcı olacak bazı bilgiler bulmaya çalışıyor. Elde etmesi kolay olmayacak ama başaracaktır.

Demek kararlı bir tip.

"Ben öyle demezdim. O daha çok inatçı bir orospu çocuğuna benziyor.'

Çocuk beni bir aşağı bir yukarı süzdü, başını salladı.

'Elinizden geleni yapacağınızı biliyorum ama bu duruşmanın benim istediğim gibi sonuçlanacağını sanmıyorum. Bana kim tuzak kurduysa bunu gördü.

Dosyaları sehpanın üzerine koyarak tekrar oturdum ve şakaklarımı ovuşturdum.

'David, her zaman bir şans vardır,' dedim. "Doğruyu söylediğim için mi?

'Hayır, çünkü ben sizi temsil ediyorum ve kimseyi öldürdüğünüze inanmıyorum. Bunun doğru olduğuna eminim, ama gerçek yeterli değil. Bu gerçekle ilgili değil. Hiçbir duruşma gerçeğe ilgili değildir. Neyin kanıtlanıp neyin kanıtlanamayacağıyla ilgilidir. Bu bir oyun. Ve yarın kazanmak için oynayacağız.'

David ayağa kalktı ve elini uzattı, onun için cesur bir hareketti. Ben de sıktım.

Kertenkele'nin kanepesine yerleştim ama uyuyamadım. O gün olan her şeyi düşündüm - Clara'nın cinayeti için kurulan tuzağın işleyebileceği çeşitli yolları gözden geçirdim. Kennedy'yi aradım.

"Hâlâ uyanık mısın? Dedim.

"Uyanığım. İnsanların bana geri dönmesini bekliyorum. Sanırım ihtiyacınız olan her şeyi size sağlayabilirim.

"Bu harika. Sana bir şey söylememin sakıncası var mı?'

"Ateş et.

Araba kazası. David'in arabasına kasıtlı olarak çarpıldı. Kazayı kim planladıysa, hava yastığı kalıntısının kolaylıkla ateşli silah kalıntısıyla karıştırılabileceğini biliyordu.

'Yeterince makul,' dedi

Kennedy. 'Yani, bunu araştırarak mısın?

"Neye bakayım?

İçimi çektim. 'O makaleyi internetten doğrudan üniversiteden satın almak zorunda kaldım. Belki de David'e iftira atan kişi de aynı kaynaktan bilgi almıştır.

'Tamam, araştıracağım. Ayrıca cinayetle ilgili başka birini daha araştırmamı istemiştiniz. Adamın adı neydi?'

Kennedy'ye Bernard Langhiemer hakkında tüm bildiklerimi anlattım. 'Adını hiç duymadım ama..' Durakladı.

"Ne?

"Langhiemer'in bazı düşmanca blog yazarlarının bilgisayarlarına çocuk istismarı görüntüleri yükleyerek onları ortadan kaldırdığını mı söylediniz?

'Evet, bu hasta bir birey,' dedim.

'Hiçbir şey olmayabilir ya da bir şey olabilir. Dell ile muhbir Farooq arasında geçen yıl yapılan görüşmelerin videosunu izledim. Çoğunlukla firmadan, firmanın geçmişinden, Ben Harland'ın Gerry Sinton tarafından yozlaştırılmasından - bu tür şeylerden bahsediyorlar. Ama bir noktada Dell Farooq'a ifade vermesi için bir anlaşma teklif ediyor. Farooq dokunulmazlık almazsa hakkındaki suçlamalarla mücadele edeceğini söylüyor.

"Yani...

"Farooq bu görüntülerin hiçbirini daha önce görmediğini iddia etti. Kendisine komplo kurulduğunu söyledi.

'Benim için Langhiemer'e bir göz at, bakalım başka neler bulacaksın,' dedim.

Kennedy esnemesini bastırdı ve "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sabahın yedisinde bana bir alarm çağrısı yapmazsınız herhalde?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KAPAK KONUSU

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Atışa 16 saat kaldı.

Sabah 4:05'te gelen telefon beni uyandırdı.

Uyuyalı bir saatten az olmuştu. Vücudumun üst yarısını koltuktan kaldırarak bacaklarımı yere doğru salladım, bir bardak suyu devirdim ve yerdeki sıvı havuzuna düşmeden önce telefonumu almayı başardım.

"Evet? Eddie Flynn burada."

Arayan kişi telefonu çoktan kapatmıştı. Christine'di. Tekrar aradım, telesekreter çıktı.

Sonraki yarım saat boyunca tekrar aradım - bağlantı yok. Virginia'da, en yakın kasabadan elli mil uzakta, seyrek nüfuslu bir bölgede olduğunu biliyordum. Onunla birlikte gitmediğim için kendime lanet ederken, onları bir arada düşündüm. Christine ve Carmel Amy için cesur bir yüz takınacaklardı - bu Christine'i keskinleştirecek ve odaklanmasını sağlayacaktı.

Tekrar uyuyamadım, zihnim olasılıklarla yarışıyordu. Ev sessizdi, hareketsizdi. Soğuk bir kahve ve David'in dosyası önümde duruyordu. Telefonumu bıraktım, kâğıtları açtım ve hepsini tekrar okudum.

Birkaç saat içinde yola çıkmıştık.

"Holly, eğer hepimiz bu işten sağ çıkarsak, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Dedim ki.

"O da ne?

"Bu arabayı bir hurdaliğa götürüp parçalamanı istiyorum.

Honda'nın ön yolcu koltuğunda bacaklarım o kadar sıkıştı ki ayaklarımın kesilmesi gerekebileceğini düşündüm.

Dikiz aynasından Kertenkele'nin minibüsünün yolumuzu kucakladığını gördüm. Takip edilmediğimizden emin olmak için adliyeye gitmeden önce bir saat kadar etrafta dolaşmıştık. Holly bir otopark buldu ve en üst kata çıktı. Kertenkele de bize katıldı.

Araçtan çıktık ve asansörle sokağa indik. David kapüşonu açıkken oldukça tanınmaz haldeydi; bol kapüşonu yüzünü iyi gizliyordu. Bol kıyafetlerinin altına takım elbisesini giymişti.

"Peki mahkemeye nasıl gideceğiz?" diye sordu Holly.

'Sana söyledim, bir arkadaş bizi bırakacak,' dedim.

Gece boyunca şehri sıırıslıklam eden şiddetli yağmur nihayet dinliyordu. Güneş metalik gökyüzünü tehdit ediyordu, tıpkı bir kibritin dokunmatik kâğıdı delip geçmesi gibi.

Bir girdiğimde altı blok ötedeydik. Ancak Kertenkele David ve Holly'ye beni takip etmelerini söylediğinde küçük, sıkışık alana girdiler. Bir şarküteri dükkânın yarısını kaplıyordu. Dükkân sahibi Lenny Zigler kapının önüne gazete, şeker, folyoya sarılmış kahvaltılık sandviç ve dergi yığınları yığmıştı. Otuz yıl boyunca Lenny gazeteleri yerel adliyeye teslim etti. Beş yıl önce yapılan bir bütçe kesintisi Lenny'nin işine son verilmesine yol açtı, ta ki yeni bir yüksek mahkeme yargıcı atanana kadar - Harry Ford. Harry, özellikle Jack'le geçirdiği ağır bir gecenin ardından bol jalapeños'lu sıcak New York sandviçlerine düşküncü. Harry göreve kısa bir süre sonra sabah gazetesi dağıtımını yeniden başladı - iki katı fiyatla ve bedava sandviçle.

"Berbat bir sabah, değil mi Eddie? Yargıç Harry nasıl? Geçen haftaki olay için seni buraya göndermedi mi? Ona çoktan söyledim, sandviçini daha sıcak istiyorsa mikrodalgayı kullanmalı,' dedi.

'Öyle bir şey değil. Doğruyu söylemek gerekirse, beni adliyeye bırakacak birine ihtiyacım var.

'Biri bacaklarını mı kırdı? Bu sadece ...'

Ağzımı açtığımda Lenny'nin sözleri uçup gitti. Ayaklarının dibindeki her gazetenin kapağında yer alan David'in resmine baktı, sonra kapüşonunu geriye atarken arkamdaki genç adama baktı.

Kertenkele ve ben Lenny'nin iş yerinin arka girişine park ettiği kamyonetini yüklemeye yardım ettik. İşimiz bittiğinde David ve Holly atlayıp gazete yığınlarının üzerine oturdular. Ben tekerlek kemerine oturdum, Kertenkele de Lenny ile birlikte öne oturdu. Gazetelerden mürekkep kokusu ve sandviçlerdeki sıcak et kokusu, kalan benzin ve yağ kokusuyla karıştı.

Hiç konuşma olmadı; David ellerini ovuşturdu ve tırnaklarını karıştırdı.

'Her şey yoluna girecek David,' dedi Holly.

David bu duyguya yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. anlamlandırmaya çalışırken kafamın içinde dönüp duruyordu. Lenny Kertenkele'yle pek konuşmuyordu; trafiği ve kaldırımları taramakla meşguldü, olası bir tehdide karşı tetikteydi. Garip sessizliği bozmak için Lenny radyoyu açtı. Saat sekizi biraz geçiyordu ve saatlik haber bülteni David'in hikâyesiyle başlıyordu. Duymak istemiyordu ama Lenny'ye kaba davranmak da istemiyordu, bu yüzden kulaklarını kapüşonuyla kapattı ve kulaklıklarını iPod'una taktı.

'Diğer yandan Liman Polisi dün Doğu Nehrinden çıkarılan erkek cesedinin kimliğini tespit etti. Benjamin Harland, altmış sekiz yaşında ...'

"Hey, Lenny, sesini biraz daha aç," dedim, omurgama soğuk bir his yayılırken.

'... Manhattan'daki başarılı hukuk firması Harland ve Sinton'ın ortağı. Merhumun hafta sonu körfezde yelken açarken bir kaza geçirmiş olabileceği düşünülüyor. Tekne henüz bulunamamıştır ve merhumun yirmi üç yaşındaki kızı Samantha Harland hala kayıptır.'

Kertenkele koltuğunda dönerek bana baktı ve bu konudaki yorumumu bekledi.

Holly, David'e az önce radyoda duyduklarımızı anlattı. 'Bu ne anlama geliyor? oluyor?" diye sordu.

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

'Harland ve Sinton ABD tarihinin en büyük kara para aklama şeması yüzünden hapse girmek üzereyken, Ben Harland'ın bir kaza geçirdiğini sanmıyorum. Ya El Grito onu ele geçirdi ya da Gerry Sinton. Harland şirkete meşruiyetini kazandıran ortaktı; Gerry'nin akladığı parayı aldığı doğrudur ama bu Gerry'nin planıydı ve Harland'ı kullanıyordu. Şimdi her şey çözülmek üzere ve Gerry korkuyor. Tanıkları ortadan kaldırıyor. Güverteleri temizliyor ve para hesaba geçer geçmez kaçmaya hazırlanıyor. Bu bir son oyun. Böyle bir operasyonu ancak bu kadar uzun süre yürütebilirsiniz. Yakında herkes yakalanır. Gerry artık çaresiz. Şirket batıyor ve saklanmak istiyorlar. Kaçmadan önce seni ortadan kaldırmaya daha da kararlı olacaklar. Seni bu suçlamalardan ki kaçabilesin. Şehirde ne kadar uzun kalırsan, o kadar tehlikeli olur.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Bodrum katındaki asansör bizi belediye mahkemesi binasının sekizinci katına çıkardı. Listeleri kontrol ettim ve David'in davasının on iki numaralı mahkemede olduğunu gördüm.

Büyük bir mahkeme salonu değildi, en fazla yüz izleyici için oturma yeri vardı. Oraya vardığımızda her koltuk ya bir TV muhabiri, ya bir gazeteci ya da bir blog yazarı tarafından işgal edilmişti. Biz içeri girene kadar hepsi kendi aralarında sohbet ediyordu. Sanki bir tür sessiz düğmesine basmış gibiydim, çünkü kalabalığın gürültüsü anında kesildi, sonra David'i savunma masasına doğru götürürken bir soru çılgınlığına dönüştü. Bunu konuşmuştuk; hiçbir şey söylemeyecekti.

Holly ve Kertenkele de arkamızdan gelip savunma avukatları için ayrılmış koltuklara . Dava dosyalarımı masanın üzerine bıraktım ve David rahatlarak mahkeme salonunu inceledim. Savcılık masası boştu; Zader dramatik bir giriş yapmak istiyordu. Kâtip Pattie, hâkimin yükseltilmiş kürsüsünün önünde oturuyordu. Pattie, mahkeme korumaları ve New York'taki medyanın yarısı dışında mahkeme salonu boştu.

En azından ben öyle sanıyordum.

Pattie'nin masasının altından çıkan Cooch ayağa kalktı, pantolonunu düzeltti ve talimatlarını fısıldarken masanın altından Pattie'nin bilgisayarını işaret etti. Pattie başıyla onayladı.

Cooch ceketinden bir kâğıt çıkardı, çantasından okuma gözlüğünü çıkarıp taktı ve Pattie bilgisayarda yazarken kâğıtta ne yazıyorsa okumaya başladı.

Pattie gülümsedi ve Cooch'a başını salladı. O da ona göz kırptı, elini omzuna koydu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Pattie güldü. Beni savunma masasında gördü ve uzun katip kürsüsünün etrafından dolaşarak savcılık masasını geçti, sonra sağma oturdu.

"Her şey hazır mı? Ben sordum.

Başparmağını kaldırdı.

'David, seni Cooch ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi savunma ekibinizin son üyesi.

David oturduğu yerden kalktı ve Cooch ile sıcak bir şekilde el sıkıştı. Bunu yaparken David yeni avukatına bakmaktan alamadı. Cooch'un taktığı kravat 1974'ün bu tarafında yapılmış olamayacak kadar genişti, gömleğinin yakası hafifçe sararmıştı ama takım elbise Cooch'a tam oturuyordu ve en azından son on yıl içinde alınmıştı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi

David. "Memnun oldum," dedi Cooch.

"Eddie, konuşabilir miyiz?" dedi Cooch. 'Elbette,' dedim.

Kulak misafiri olmadan tanık sandalyesine doğru yürüdük.

Cooch, 'Bugün ön elemeyi kazanamayacaksın,' dedi.

"Buna bel bağlamıyorum. Biraz cephanem var ama Her iki şekilde de ...' Konuşmayı kestim. Cooch başını sallıyordu. Kanıtlardan bahsetmiyordu.

"Yeni yargıcımızın kim olduğunu , değil mi? Dedim.

Başını salladı.

'Bana Rollins olmadığını söyle,' dedim.

Yüzü buruştu ve özür dilercesine tekrar başını salladı. Mesleğimin ilk yılında odaklandığım tek şey hâkimlerin karakterini öğrenmekti. Bazı yargıçlar belirli suçlar için daha ağır cezalar verirler. Bazıları nefsi müdafaa davalarına bakmaz. Bazıları tazminatı yüksek tutarken bazıları düşük tutuyor. Bazıları savunma avukatının ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemez.

İçlerinde en kötüsü Yargıç Rollins idi. henüz kürsüsüne atanmış ve henüz a izin vermiş bir adamdı.

sanık beş rakamlı kefaletten daha az bir kefaletle serbest bırakıldı. Görevde olduğu iki ay içinde tek bir davayı bile düşürmemiş ve önünde savunma yapacak kadar talihsiz olan herkese azami cezanın yüzde doksanını vermişti.

Korkunç bir üne kavuşmuştu ve bu haber savunma avukatları arasında hızla yayılmıştı. Sonuç, son haftalarda, yeni yargıcın istediği gibi olmuştu. İtiraf pazarlıkları günün emriydi. Tartışmalı suçlama yoktu. Her sanık suçunu kabul etti ve yargıcın dava listesi şimdiden hafiflemeye başladı. Geçen hafta her öğleden sonra eve erken dönmüştü, o günkü kotası tamamlanmıştı.

Rollins'le başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Eğer bulamazsam, dava daha başlamadan biterdi.

'Bir saniye içinde döneceğim. Coochyargıç gelirse gel beni al' dedim.

düğmelerini açarak telefonumu iç cebimden çıkardım ve mahkeme salonundan çıkmadan önce aramaya başladım.

Saatler önce inmiş olmaları gerekirdi. David, uçaktan indiklerinde Christine, Amy ve Carmel'i karşılaması gereken helikopter kiralama şirketine ulaşmaya çalışmış ama ofiste telefona cevap verecek kimseyi bulamamıştı. Koridoru tarayarak başımı kaldırdım. Bana bakan kimse yoktu. Yumruğumu duvara vurarak, nefesimin altında tekrar tekrar küfrettim. Düşme hissine kapıldım, bağırsaklarım boğazıma düğümlendi, dünyanın dönmesini engellemek için bir şeye tutunmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Avucumu kapıya dayayarak kendimi sabitledim ve nefes alıp . David'in bana bir şekilde ihtiyacı vardı.

Kendime iyi olduklarını söyledim. Yapabileceğim tek şey yol boyunca bir tuzak olması için dua etmektir - telefon çekmiyordu ya da belki telefonlarını kaybetmişlerdi? Bunu düşününce boğazım düğümlendi ve bu düşünceleri kovmak için gözlerimi sıkarak kapattım.

Biri omzuma dokundu. Biraz irkilerek döndüm.

Lester Dell bir cep telefonu uzattı. Yüzünde pasif bir ifadeyle, 'Size bir telefon var. Büyük bir sorunuz var.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Dell'in gözlerinin kenarında bir gülümsemenin hayaletini algıladım.

Telefonu ben aldım.

"Eddie," dedi Christine. Sanki bütün gece şebeke elektriğine bağıymışım da onun sesini duyunca fişi çekmiş, elektriği kesmiş ve vücudumdaki her kasın gevşemesine izin vermişim gibi hissettim.

Rahatlama sadece iki saniye sürdü.

'Tanrım, neler oluyor? Tutuklandım,' dedi Christine.

"Ne?"

'Bizi Remo'daki uçak pistinden itibaren takip ettiler. İki federal ajan birkaç saat önce bizi aldı. Helikopter bizi Grey's Point'e götürdü. Orayı izlemiş olmalılar. Yolda bizi bekliyorlardı, neredeyse bizi otoyoldan çıkaracaklardı. Bu saçmalık. Bir anlaşma var sanıyordum.'

Dur . Sen iyi misin? Amy iyi mi?'

Beni yakaladıklarında onu Carmel'le bıraktılar. Bir gözaltı minibüsündeyim, bir yere gidiyorum. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Pencerelerden göremiyorum ama sanırım bir yere gidiyoruz-'

Arama kesildi. Dell'e arkamı döndüm, telefonu sol elime aldım ve 'Bana bir saniye ver' dedim. Hatta kal, Chrissie. Bana söyle eğer ...'

Topuğumun üzerinde dönerek Dell'in suratına bir dirsek indirdim, momentumumun beni tam bir daire çizmesine izin verdim ve onu ayaklarını yerden kesen bir sağ kroşe ile takip ettim. O daha tepki veremedi üstüne çıkmış, omuzlarını

dizlerimle yere vurdum. Üzerine eğildim ve parmaklarımı yüzüne geçirdim. Debelendi ve tekmeledi, ama ben sıkı tuttum.

'Sen parça . Lanet olsun. Sen vardı benim Karısı seçildi Yukarı. Kızım o arabadaydı. Öldürülebilirdi. Arabamız vardı.
-'

Dell'in dizi sırtıma çarptı. yakaladı, bir bacağını omzuma attı ve itti. Bükülürken, Dell'in bileğini tutmaya çalıştım, ellerim hızlı hareket ediyor, etrafta dolaşıyordu.

Ama bileğini sıkıştırmaktan daha iyi bir fikrim vardı.

Beni üzerinden izin verdim. Yaşımın neredeyse iki katı bir adam için Dell'in hızı beni şaşırttı ve bir saniye içinde kalkıp üzerime geldi.

Bir gardiyanın bağırışını duymadan önce böbreklerime iki hızlı atış yaptım ve Dell'in ağırlığı göğsümden kalktı.

"Lester Dell, Federal Görev Gücü Komutanı," dedi ve rozetine uzandı. Kimliğini korumaya uzattı. Başımı kaldırdım ve Koca Tommy'yi gördüm.

"Bu adam görevini yerine getirmekte olan bir federal memura saldırdı. Onu gördünüz. Onu hemen tutuklayın," dedi Dell, nefesini tutmaya çalışarak.

Sırtımı gerdim, yavaşça ayağa kalktım ve Koca Tommy'nin karnına baktım. Başı benden birkaç metre yukarıdaydı. Başım döndü ve kendimi yarı alçalttım, yarı yere düştüm. Orada oturdum, bacaklarım önümde uzanıyordu, zor nefes alıyordum. Boynumu büktüğümde keskin, yakıcı bir acı hissettim ve Tommy'nin bana başıyla onay verdiğini gördüm.

"Ben bir bok görmedim," dedi Tommy, uzaklaşırken.

Dell onun gidişini izledi, küfretti ve on iki numaralı mahkemenin dışındaki banka oturdu.

"Ne istiyorsun?" diye .

Güldü, dudağına dokundu ve yere biraz kan tükürdü. Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve bir muhabir kafasını dışarı uzattı. Ona tehditkâr bir bakışla el salladım. O da kapıyı kapattı.

'Karınızın dokunulmazlık anlaşması, Gerry Sinton ve Ben Harland'ın duruşmalarında aleyhlerinde ifade vermesi karşılığında yapıldı. Duymadıysanız diye söylüyorum, Ben Harland öldü. Bu sabah East River'da bulundu. Dokunulmazlık için biletini aldı. Sinton evi temizliyor. NYPD bu sabah onunla konuştu ve Harland'ın limandan ayrıldığı saatte başka yerde olduğuna dair bir mazereti var. Ne yazık ki, Sinton ödülün sadece yarısı. Para bu öğleden sonra saat dörtte Manhattan'da Ben Harland adına bir hesaba yatacak. Sinton'ın paraya nasıl ulaşacağını bilmiyorum, ama parayı çekerken ya da kendi adına transfer ederken yakalamadığımız sürece elimizde hiçbir şey yok. Paranın peşine hiç düşmüyor da olabilir. Belki bir yerlerde yeterince parası vardır. Sanırım bu yüzden son hesap hep Ben Harland'ın adınaydı; bu güvenli bir pozisyon. Eğer bir şeyler ters giderse, Sinton Harland'ı devre dışı bırakabilir ve kara para aklamanın tüm suçunu ölü bir adamın üzerine atabilir. Elimizde parayı Gerry Sinton'a bağlayan hiçbir şey yok. Bu yüzden Ben Harland'ın kurduğu ortakların peşine düşmekten başka çaremiz yok. Karınız da o ortaklardan biri.'

Öksürdü, biraz daha tükürdü, kendini toparladı ve öne doğru eğildi.

"Dokunulmazlık anlaşması Ben Harland'la birlikte öldü. Ama Christine'e son bir şans vereceğim. Her şey sana bağlı Eddie. David Child sana yalan söyledi. Düşündüğünden çok daha fazla işin içinde. O algoritmayı siber saldırıları önlemek için tasarlamadı. Parayı FBI ve Hazine Bakanlığı'ndan saklamak için tasarladı. Mükemmel değil ama bizi mahkum ettirmeye yetebilir. Bana savunmamı getirin. Cinayetten on yıl alır, Gerry Sinton'ın parayı aklamak için programı tasarlamasını emrettiğine dair kanıt sunar ve kim bilir? Belki David beş yıl içinde çıkar. Artık tek seçeneğin bu. Christine'in tek seçeneği bu. Bu çocuğa suçunu kabul ettirmen gerekiyor, onu değil. "Sen beni becerirsen, ben de seni beceririm.

"Peki ya sana verdiğim telefon? Gill'in telefonundan Christine'e yönelik suikast girişimini Gerry Sinton'a bağlayacak bir şey bulamaz mısın?

'Telefon siz bana verdikten yaklaşık bir saat sonra uzaktan silindi. Nasıl yapıldığından bile emin değiliz. FBI'ın teknisyenleri kafalarını kaşıyor.'

Aklıma Langhiemer geldi. Telefonumun izini bir dakikadan kısa sürede sürebiliyorsa, bir cep telefonunun hafızasını da silebilirdi.

'Birisi David'e komplo kuruyor ve şirkete yardım ediyor. Düşündükçe bu adamın bu işin içinde olduğunu daha iyi anlıyorum. Şirketle bağlantısı ne bilmiyorum ama bu işin merkezinde o var. Adı Bernard Langhiemer.

Bernard Langhiemer da kim? Bak Eddie, bu saçmalık. David kız arkadaşını öldürdü. Gerry Sinton şirketin çamaşırhanesini işletiyor, hepsi bu. Sakın konuyu saptırma. Bu senin son şansın.

Ve böylece iş başa düştü. Tüm yol boyunca. David mi Christine mi?

İkisini de kurtaramazdım. Eğer bu anlaşmayı kabul etmezsem, büyük olasılıkla David ve Christine hayatlarının geri kalanını hapisanede geçireceklerdi. Anlaşma mantıklıydı. Tek yapmam gereken müvekkilimin suçunu kabul etmesini sağlamaktı.

Yavaşça ayağa kalktım, takım elbisemi düzelttim ve kravatımı düzelttim.

Anlaşma yok. İşe geri döndüğümde kendime doğru olanı yapacağımı söyledim. David Child o kızı öldürmedi ve ben de bunu kanıtlayacağım.

"Ne zamandan beri neyin doğru olduğunu önemsiyorsun? Sen bir savunma avukatısın. Karını ya da diğer ortaklarını suçlamak umurumda değil - ben ortakları istiyorum. Şu anda Ben Harland'ı alamam, bu yüzden tüm operasyon için Gerry Sinton'a ihtiyacım var.

Dell'in telefonu çaldı.

cevap verdi, sonra kapattı.

"Gerry Sinton az önce asansöre bindi. Bizi birlikte göremez. Ne yaptığını bir düşün. Karını düşün.'

Gözlerim buğulandı. Onları sildim ve boğazımı temizledim. "Tek yaptığım bu, Dell.

Bunu ona söylediğinizden emin olun. Adamlarım Carmel ve Amy'yi bulduğumuz yerde bıraktı. Artık kurtuldular. Christine buraya geliyor. Gözaltı aracının onu nezarethaneye bırakmasına en fazla bir saat var. O zamana kadar bir savunma anlaşması yapmazsak, kara para aklama, komplo, dolandırıcılık, Ben Harland'ın nehre girdiğinde kaçındığı her şeyle suçlanacak. Dalga geçmeyi bırak ve bana savunmayı getir. Lanet olası işini yap ve karına göz kulak ol,' dedi. Sonra ayağa kalktı ve mahkeme salonuna geri döndü.

Koca Tommy benden bir metre kadar uzakta duruyordu. Dell'in gittiğinden emin olduktan sonra döndü. Koridorda başka kimse yoktu.

Ceketimin cebinden Dell'in ayak bileğindeki silahı çıkardım, ilk mermi yatağının dolu olup olmadığını kontrol ettim, Ruger LCP'yi pantolonumun arkasına soktum ve onu mahkemeye kadar takip ettim.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

Gerry Sinton'ın uzun, geniş figürü girişi çerçevesiyordu. Sırtım hâlâ boş olan yargıç kürsüsüne dönük, orta koridorda durmuş, ellerim ceplerimde onu bekliyordum.

Gerry, aynı yardımcı personel ekibi tarafından kuşatılmış bir halde bana doğru yürüdü. Yüzünü parlak bir ter tabakası kaplamıştı. Bin dolarlık takım elbise giymiş bir gladyatöre benziyordu.

Galerideki yerine oturmadan önce, 'Christine'i yakında tekrar görmeyi umuyorum. Eminim konuşacak çok şeyimiz olacak.

Oturdu ve kollarını kavuşturdu. Döndüm ve kulaklarımda kan uğuldayarak savunma masasına doğru yürüdüm. Sinton'ın boynunu kırmak istiyordum.

Onun yerine oturdum ve dava dosyalarını açtım.

"David, Dell bana bir teklifte bulundu. Harland ve Sinton tarafından belirli amaç için algoritma tasarlamak üzere işe alındığını söylüyor: güvenlik protokolü kisvesi altında paralarını aklamak için. İşlerin böyle yürümediğini biliyorum."

'Firmanın parasının kirli olduğunu bilmiyordum. Tüm tasarım onların yasal olduğu önermesine dayanıyor. Eğer getirdikleri para kirliyse, o zaman, evet, parayı koruyan algoritma onu da temizlerdi. Ama ben bilmiyordum. Yemin ederim. Kara para aklamak için bir program yarattığıma dair ifade vermeyeceğim - yaptığım şey bu değil.

'Dell, bu cinayeti kabul etmeniz ve firmanın sizden dijital çamaşırhane tasarlamanızı istediğini ifade etmeniz halinde on yıl teklif ediyor. Size söylemeliyim ki, bugün yapmamız gereken bazı hamleler var.

"Savcılığın elinde harika bir dava var ve biz çok kötü bir yargıç seçtik.

Christine'le ilgili kısmı atladım. Çocuğun kararlarını gölgelemek istemedim. Sonuç olarak, harika bir teklifti.

'Ben kimseyi öldürmedim. Hiçbir zaman suç amaçlı bir şey tasarlamadım. Bunu yapmayacağım.

Eğer bir şüphe kaldıysa, o da yok oldu. Suçlular hayatlarının anlaşmasını bir kenara atmazlar. İki elleriyle yakalarlar. Bazen, yanlış olsa da, masumlar da anlaşmayı kabul eder; mahkemeye çıkıp on beş yılı göze almak ya da suçu kabul edip üç yılda çıkmak, adalet oyunu masumlar için soğuk bir evdir. Kendimi David'e hayranlık duyarken buldum; ne şekilde keserseniz kesin, çocuk cesurdu.

Dell, Sophie'nin katili için adalet istiyordu. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu tür bir travma yaşayan insanlar asla eskisi gibi olmazlar. Ya başkalarına saldırırlar ya da Dell gibi, acılarını başka kimsenin çekmesini istemezler. Bir kurbanın daha katili cezalandırılmadan toprak altında yatmasına izin veremezdi. Ayrıca Dell, Child'ın algoritmayı tasarlarırken suç işleme niyetinde olduğunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu - muhtemelen gerçek bu olduğu için. Dell'in değildi - ona göre Child bir katildi ve şirkete çamaşırhanelerini işletmek için gerekli araçları vermişti. David'i kullanmak istiyordu ve bunun için de hayatının kontrolünü eline alması gerekiyordu. Suçunu itiraf etmesi ve anlaşma yapması Dell'e David'i şirkete karşı silah olarak kullanması için gereken tüm kontrolü sağladı. Silahını elde etmek için karımın hayatını tehlikeye atıyordu.

Her seferinde bir dava olmak üzere, bu işi düzgün oynamalıydım. David'i temize çıkarıp şirketi gömmek ve Christine'i kurtarmak için bir yol bulmalıydım.

'Sana inanıyorum David,' dedim.

Mahkeme salonunun arka kapıları açıldı, yaklaşık yüz metre arkamızdaydı. Başka bir maiyetin girdiğini duydum.

Cooch, "Güçte bir karışıklık seziyorum," dedi.

Zader, kanıt kutularını ve klasörlerini taşıyan bölge savcı yardımcılarının arkasında duruyordu.

mahkemeye. Zader kararlı görünüyordu. Bu sefer elinde telefon yoktu. Şimdilik medyayla oynamayı bırakmıştı. Kendi istediği gibi bir karara ihtiyacı vardı. zaman bu zaferi her kanala, gazeteye, bloga ve dergiye yapıştıracaktı.

'Bütün bu olanlar hakkında bir espri anlayışı olduğunu sanmıyorum.

Star Wars olayı,'

dedim. 'Güzel,' dedi

Cooch.

Cooch ayağa kalktı ve savcıya elini uzattı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Max Coucheron; bana Cooch deyin.'

"Michael Zader," dedi Cooch'un elini sıkarak.

'Oh, kim olduğunu *biliyorum*. Sadece kaskınız olmadan sizi tanıyamadım.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

Yargıç Rollins odasından çıkıp kürsüdeki yerine oturmadan önce cübbesini düzeltirken mahkeme salonuna bir sessizlik çöktü. Mahkemenin oturum halinde olduğuna dair bir anons yapılmadı. Rollins katibe içeri girerken sessizlik çağrısı yapılmasını istemediğini çünkü 'otoritemin varlığının sessizliği yarattığını' söylemişti. Hikaye hızla yayıldı ve daha kıdemli savunma avukatlarının birçoğu Rollins mahkemeye girdiğinde sırf onu için yüksek sesle konuşmalarına devam ettiler.

Her zamankinden daha fazla sinirlenmesine gerek yoktu.

"Şimdi, Eyalet v. *Child davası*," dedi mahkeme salonunu inceleyerek ve medyanın yoğun ilgisini içine çekerek.

Savcılık masasına baktı ve başını salladı. "Bölge Savcısı Zader, sizi mahkeme salonumda ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum.

Zader, 'Adaletin yanında görünmekten her zaman mutluluk duyarım,' dedi.

Bazı muhabirlerden sahte öğürme sesleri duydum ve odada gergin, boğuk bir kahkaha tufanı koptu. Rollins bunu tamamen görmezden geldi ve dikkatini bana çevirdi.

Ellisine yaklaşmış ama kaybetmekte olan bir adamdı. Bana belile olan da kaybediyormuş gibi göründü. Fazla kiloları yüzünü yumuşatmamıştı - açık kahverengi saçlarının altında öfkeli bir ifade vardı. Cildi zayıf çay rengindeydi ve dudakları kuru ve şişmandı. Rollins yargı görevine başvurmadan önce vergi avukatlığı yapıyordu. hakimi olmadan önce, en yakın

bir ceza mahkemesi başkanı ofisine giderken binanın önünden geçiyordu.

"Bay ... şey ..." dedi, önündeki liste ilanını zehirli bir şeymiş gibi tutarak.

"Flynn," dedim, ona hitap etmeden önce ayağa kalktığımdan emin olarak.

Flynn? I düşündüm o Harland ve Sinton kayıtlı avukatlardı.'

'Ben kayıtlı avukatım ve ikinci başkan değişti. Şimdi Bay Coucheron geliyor,' dedim.

Cooch ayağa kalktı ve gülümseyerek selam verdi.

Rollins'in yüzündeki tatsız ifadeden, Coochla daha önce de mahkemede karşılaştığı anlaşıyordu.

"Başlamadan önce sanığın duruşmadan feragat edip etmeyeceğini sormak istiyorum. Elbette bunların hepsi formalite, Bay Flynn. Müvekkiliniz, polisin elinde yeterli kanıt olmasaydı tutuklanmayacağını ve suçlanmayacağını takdir etmelidir.

Katılmıyoruz. Bu yüzden buradayız, Sayın Yargıç. Bu yüzden ön duruşmalar yapıyoruz, böylece sanık zayıf ve asılsız delillere itiraz edebiliyor...'

'Ceza usulünün temelini biliyorum Bay Flynn. Sizin ders vermenize ihtiyacım yok,' dedi. Paleti çoktan güneşte olgunlaşmış bir kırmızıya dönmüştü.

"Savcılık ilk tanığını çağıracak.

Zader elinde ince bir kâğıt destesiyle savcılık masasından kalktı ve kâğıtları kâtibe uzattı.

"Sayın Yargıç, delillerin çerçevesini çizmek ve mahkemeye yardımcı olmak için kısa bir açılış konuşması yapmama izin verir misiniz?

"Elbette, Bay Zader.

Teşekkür , Sayın Yargıç. Bu, bu cinayetle ilgili olarak bugüne kadar elde edilen delillerin kısa ama kapsamlı bir sunumu olacaktır. Eyalet delillerin güçlü ikinci dereceden bir ve

Sanık Bay David Child'a karşı adli açıdan sağlam bir dava açılmıştır.

Zader yavaşça konuştu, gözlerini yargıcın defterinin sayfalarına dağılan kaleminden hiç ayırmadı. Rollins her kelimeyi elinden geldiğince not etti. Zader bunu biliyordu ve yargıcın her şeyi not aldığından emin olmak için konuşma hızını azalttı. Bu aynı zamanda muhabirlerin ve departmanından hangi avukat yardımcısının konuşmasını kelimesi kelimesine not alabileceği anlamına geliyordu. Ayaklarını iki yana açarak durdu, ellerini hafifçe birbirine bastırdı, böylece konuşurken doğal hareketler yapabildi. Zader tecrübeli bir dava avukatıydı ve mahkemede kendine olan güvenini ve otoritesini nasıl göstereceğini çok iyi biliyordu.

"Sayın Yargıç, burada çok sayıda olası sebebin var olduğunu kanıtlamak için tanıklar çağıracağız. Bu dava, David Child'ın kurban öldürüldüğünde onunla yalnız olduğunu gösterecektir. Başka kimse yoktu ve sanıktan başka birinin bu suçu işlemiş olması mümkün değildir. İki tanık bu kanıtı doğrulayacaktır. Silah seslerini duyan Bay Gershbaum ve kurbanın cesedini bulan binanın güvenlik görevlisi Bay Richard Forest.

"Olay yeri inceleme uzmanı Rudy Noble, ölüm nedenini açıklayacak ve kurbanı uygulanan şiddetin ancak bir tutku cinayeti olarak tanımlanabileceğini ortaya koyacaktır. Bir aşk cinayeti.

"Ardından, sanığın yakalanmasıyla ilgili olarak, Bay Woodrow kendi hatası olan bir trafik kazası geçirdiğini ve aracının sanığın milyon dolarlık Bugatti Veyron'una çarptığını ifade edecektir. Bay Woodrow o süper arabada bir silah gördü. Polisi aradı ve Memur Phil Jones aynı silahı, küçük bir tabancayı, davalının arabasının ayak boşluğundan aldı.

'Sayın Yargıç, yakın zamanda sanığın arabasında bulunan silahın cinayet silahı olduğunu kanıtlayan balistik kanıtlar elde ettik. Bay Peebles, balistik ekibimiz

Uzman, kurbandan alınan mermilerin üzerindeki işaretlerin, suçun işlenmesinden dakikalar sonra sanığın elinde bulunan silahla eşleştiğine dair ifade verecektir. Bay Peebles'ı çağırmadan bu uzman raporunu sunma hakkımızı saklı tutuyoruz.

Savcı Porter fiyaskosundan dersini almıştı. Bu kanıt, Peebles'ı çapraz sorgulama şansım olmadan yargıcın önüne çıkacaktı. Rollins bu kanıtı kelimesi kelimesine kabul edecekti; David'in arabasındaki silah cinayet silahıydı ve bunun tek kelimesine bile itiraz edemezdim. Peebles'ın raporunda beni rahatsız eden bir şey vardı - metalürjik geri getirme teknolojisini kullansa bile cinayet silahının seri numarasını bulamamıştı. Temel olarak, Amerika'daki her silahın bir üretici seri numarası vardır - bu numara dosyalanmışsa, uzmanlar silahı yine de mikroskobik düzeyde, silah numarayla damgalandığında oluşan izleri takip etmelerini sağlayan bir tür asitle yıkayabilirler. Peebles, bu yöntemi denedikten sonra bile hiçbir seri numarasına ulaşamadığını söyledi.

"Son olarak," diye devam etti Zader, "Dedektif Morgan, sanığın dairesinden alınan ve katilin o olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulayan CCTV görüntüleriyle ilgili ifade verecek.

'Başka bir şey olmadığı sürece, insanlar ilk

..'

Rollins döndü onun
ŞAŞKIN

DİKKAT için Ben ile a

Yüzündeki ifade.

"Bay Flynn, savcılığın açılış konuşması ışığında, müvekkilinizin bu duruşmadan feragat etmek isteyip istemediğini bir kez daha değerlendirmenizi rica ediyorum. Bu mahkemenin zamanı çok kıymetli. Benim zamanım da değerli.

David'in bacağı masanın altında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu, endişe kafein gibi vücuduna pompalanıyordu. Cooch'a baktım. Sabah gazetesini okuyordu; savcının söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememişti. Zader kazanmış gibi görünüyordu. Aynı kıyafeti giydiğimin farkına vardım.

takım elbise, gömlek ve kravat giymiştim, hala tıraş olmamıştım, sinirlerim altüst olmuştu, karım federal suçlardan yargılanmak üzereydi ve ben takım elbisemle uyumuştum.

'Sayın Yargıç, bu duruşmaya devam ediyoruz' dediğimde tüm bunlar aklımdan geçti.

Yargıç Rollins içini çekti ve başını salladı. Salonda bir mırıldanma denizi patladı ve Rollins yorum yapmadan gürültünün geçmesine izin verdi. Bana fark edemeyecek kadar kızgın görünüyordu.

'Hiç etkilenmedim Bay Flynn. Bu dava kesinlikle bir jüri önüne çıkmalı,' dedi Rollins.

İki seçeneğim vardı: o pisliği görmezden gelip duruşmaya devam etmek ya da Rollins'e bir mesaj gönderip David'i daha da uzaklaştırmak. Güvenli seçenek, bu sözleri görmezden gelmek ve ilk tanığı kürsüye çıkarmaktı.

Ama ben risk almaktan yanaydım. Eğer işe yararsa, Rollins'le başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

"Sayın Yargıç, kürsüye yaklaşabilir miyim?"

'Hayır, yapmayabilirsiniz. Kenar çubuğuna gerek görmüyorum. Bu kamuya açık bir oturum. Eğer söyleyecek bir şeyiniz , söyleyin.

Bana bir kenar çubuğu vermeyeceğini biliyordum. Söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Yeterince adil, diye düşündüm.

"Pekala, Sayın Yargıç. Savunma makamı reddi hakim talebinde bulunmak istiyor.

Şaşkınlıkla kıkırdama sırası Zader'deydi.

Rollins kalemini masasına bıraktı, kollarını kavuşturdu ve oturduğu yerde biraz yükselir gibi oldu.

"Hangi gerekçeyle reddi hakim talebinde bulunuyorsunuz Avukat Bey?" "Önyargı nedeniyle Sayın Yargıç. Müvekkilim adil bir duruşma alamıyor.

Sizden. Bay Zader'i dinlediniz ve sözlerinizden bu davayla ilgili kararınızı çoktan verdiğiniz anlaşılıyor. Savcılık lehine önyargılısınız.'

Rollins, 'Şu anda ofisimde,' dedi.

Ayağa kalktığımda telefonumun titrediğini hissettim. Telefonumu kontrol etmeden önce Rollins'in arkasını dönmesine izin verdim. Bir mesajdı.

Kennedy'den.

Bazı ilginç okumalarım var. Yakında orada olacağım.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

Rollins masasının arkasında bir aşağı bir yukarı volta atarken, "Hayatımda hiç bu kadar hakarete uğramamıştım," dedi. 'Seni aşağılamak için tutmalıyım,' dedi.

Zader başını salladı. 'Ne kadar üzgün olduğunuzu anlayabiliyorum Sayın Yargıç, ama bu biraz aşırı olmaz mı? Ayrıca Bay Flynn'in argümanını da güçlendirebilir.

Ellerimi ceplerimden çıkardım ve Zader'i inceledim. Peşimdeydi. Çok daha dikkatli olmalıydım. Bu tehlikeli bir rakipti.

İşaret parmağını masaya vuran Rollins öfkesine hakim olmak için mücadele ederken, yakası boynundaki şişmiş damarları zorluyordu.

'Benim mahkeme salonumda böyle bir suçlama yapmaya nasıl cüret edersin? Bu saygıyla ilgili, Flynn...' dedi Rollins. Resmi hitap tarzını bırakmıştı.

'Bu alçakça suçlamayı hemen şimdi, açık mahkemede geri çekecek ve benden şahsen özür dileyeceksiniz. Bunu yaparsanız, Barolar Birliği'ne bir şikayet mektubu göndermeme gerek olup olmadığını değerlendireceğim. Beni anlıyor musunuz?

'Çok iyi anlıyorum. Yerinize hangi yargıcın geçmesini öneriyorsunuz?

"Affedersiniz?

'Açıkçası, eğer beni Barolar Birliği'ne şikayet edecekseniz, bu şikayet karara bağlanana kadar müvekkilimin davasını görmeye devam edemezsiniz. Kendinizi geri çekmeniz gerekecek. Peki yerinize kim geçecek?'

Tam zamanında dilini tuttu. Rollins'in beni hafife aldığını düşündüğünü söyleyebilirdim. Bunu yapan ilk kişi o değildi, hem de hiç.

'Orada durup, beni öldürmeye cüret ettiğine inanamıyorum.
-.'

"Sayın Yargıç, tüm saygımla söylüyorum, bana iki kez sordunuz, açık mahkemede, müvekkilime ön duruşmadan feragat etmesi için baskı yaptınız. Bu davanın jüriye gitmesi gerektiğini bile söylediniz ve henüz tek kelime kanıt duymadınız. Elinizdeki tek şey savcının açılış konuşması. Bana göre, bu davada çoktan savcılığın lehine karar verdiniz.

"Tabii ki henüz karar vermedim.

"Ama bu izlenimi nereden edindiğimi anlayabilirsiniz.

Sandalyesine doğru ilerledi ve temkinli bir şekilde masasının arkasına oturdu. Fazladan çenesi yakasının üzerine düştü, parmakları karnının üzerinde kıvrıldı ve pozisyonunu düşündü. Öfkesi azaldı, yerini şüphe aldı.

"Benim yorumlarım kesinlikle obiterdi, Bay Flynn. Daha fazlası değil. Ben sadece bu davayı ilerletme olasılığını değerlendiriyordum. Müvekkilinizin hızlı yargılanma hakkı vardır.

Cevap vermedim. Bunun yerine başımı eğdim ve gözlerimi, bakışlarımı bir saniyeden fazla yakalayamayan yargıçtan ayırmadım.

Rollins ellerini açıp parmaklarını açarak, "Önyargılı olman için hiçbir neden yok, gerçekten," dedi. Bana soruyordu, söylemiyordu. Sakinleştikten beri, önseçimden feragat etme talebini zihninde tekrar tekrar gözden geçiriyor ve gerçekten haddini aşp aşmadığını merak ediyordu.

Hiçbir şey söylemedim ve endişelenmesine izin verdim.

Rollins Zader'e baktı ve onu işbirliğine davet etti. Zader, dostu olan yargıca destek oluyormuş gibi görünme ihtimaline karşı olaya karışmak istemedi. Kanıt dosyasını karıştırarak yargıcın bakışlarından kaçındı.

"Müvekkilinize karşı önyargılı değilim, Bay Flynn. Bunu kabul edebilir ?'

Ellerimi kalçalarımaya koyarak başımı salladım ve şöyle dedim: 'Sayın Yargıç, sizin sözünüz benim için yeterli, ancak müvekkilime karşı olan görevimin de bilincindeyim. Şu anda reddi hakim talebinde bulunmayacağım Sayın Yargıç, ancak ihtiyaç duyulması halinde bu konuyu tekrar gündeme getirme hakkımı saklı tutuyorum. Eminim gerekemeyecektir.'

Yargıç oturduğu yerden kalktı, başını salladı ve bizi mahkemeye geri gönderdi. Yargıca sırtı dönük olan Zader dışlerini sıktı ve biz salondan çıkarken başını salladı. Rollins'e karşı üstünlüğünü kaybettiğini biliyordu.

Şimdi elimde bir koz vardı. Yeni bir yargıç olarak Rollins reddi hakim konusunda bir karar vermek istemiyordu çünkü reddi hakim kararına itiraz etmemden korkuyordu. Yeni yetme bir yargıcın ihtiyaç duyacağı son şey, işinde sadece beş dakika kalmışken kıdemli bir yargı mensubunun onun davranışlarını incelemesiydi. Bunun yerine Rollins şimdi bana biraz esneklik tanıyarak ve savunmaya biraz daha dostça davranarak önyargı konusunu bir daha gündeme getirme fırsatı bulamayacağımdan emin olacaktı. Zader de aynı şeyi tahmin etmişti. Zader'i kışkırtma dürtüsüne karşı koyamadım.

'İki kişi bias oyununda oynayabilir,' dedim.

Cevap olarak tek yapabildiği sahte bir gülümseme oldu.

Zader ve ben mahkeme salonuna dönerken kalabalıktan gelen sesler dağıldı, Rollins de onları takip etti. Savunma masasındaki yerimi aldım. Zader kürsüye döndü.

"Sayın Yargıç, savcılığın ilk tanığı Bay Gershbaum'u kürsüye çağırıyoruz.

Cooch başparmağıyla onayladı.

Başlamıştık.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

Atışa 9 saat kaldı.

Yemin ettikten sonra Bay Leopold Maximillian Gershbaum, Borough Park'a özgü bir aksanla tam adını kayıtlara geçmesi için söyledi. Sesi, hırıltılı çalışan eski bir motora fazla yağ sürülmüş gibi göğsünde takırdıyordu. Tüvit ceketinin düğmelerini çözdü ve oturdu. Altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Tuz ve biber rengindeki saçları yirmili yaşlarının başında gibi görünüyordu. Kırmızımsı kahverengi bıyığı, kötü oturan peruğunu daha da gülünç gösteriyordu. Umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bankada otuz milyonu, ardında bıraktığı dört boşanması ve platin sarısı eski bir Playmate of the Month olan müstakbel eski Bayan Gershbaum'un manevi destek için seyirciler arasında oturuyor olması Leo Gershbaum'un görünüşe önem vermemesine neden olabilirdi.

Zader'in dosyasında çevrilen sayfaların sesini, Gershbaum'un endişeli ayaklarının sessiz tıkırtılarını, klimanın uğultusunu ve parmaklarımın arasında gezinen kalemimin şakırtısını duyabiliyordum; bu, Zader'in duruşmanın boş sayfasını savcılığın hikâyesiyle doldurmasından önceki sakin andı.

"Bay Gershbaum, mesleğiniz nedir?" diye sordu Zader.

Bunun için hazırlanmıştı: Gershbaum döndü ve cevap verirken tüm dikkatini yargıca verdi.

"Ben büyük bir sinema yönetmeniyim.

Her zamanki asık suratına bir gülümseme yayılırken yargıcın gözleri büyüdü.

"Filmlerinizden herhangi birini izlemiş olabilir miyim?" diye sordu Yargıç Rollins.

"Muhtemelen, Sayın Yargıç," dedi Gershbaum, oturduğu yerden hafifçe kalkarak. "Birkaç yıl önce *Little Creek Scout* adında bir film yönettim.

Kalemini bırakan Rollins sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Pekala, Bay Gershbaum, şunu söyleyebilir miyim bu benim bir favorilerim. Harika bir Amerikan hikayesi. Vay, vay. Devam edebilirsiniz, Bay Zader.'

Bu mide bulandırıcı gösteriyle Zader, Gershbaum'u az çok kurşun geçirmez hale getirmişti. Yargıcın en sevdiği yönetmene karşı sert bir hamle yapsaydım, pes ederdim.

Cooch eğildi ve fısıldayarak bazı tavsiyelerde bulundu. 'Gershbaum'un üzerine fazla gitme. Rollins büyük bir film tutkunu ve bu adamı seviyor.

'Merak etme. Onu çevireceğim,' dedim.

Bir çift ama seçkin kaş Cooch'un başının tepesine yaklaştı. Yargıcın ya da jürinin sevdiği bir savcılık tanığınız varsa, davanıza zarar vermeden ona saldıramazsınız. Tek bir seçenek vardır - onları ters yüz etmek; yargıcın sevdiği, inandığı ifadeyi savcılık yerine kendi davanızın lehine çevirirsiniz. İşin püf noktası, savcı ya da yargıç farkına bile varmadan tanığı değiştirmektir.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi Zader. 'Şimdi on dört Mart akşamı yaşanan olayları tartışmak istiyorumO gece neredeydiniz, Bay Gershbaum?

"Central Park West'teki dairemde günlük gazeteleri izliyordum.

"Daireniz kaçınca katta?

Yirmi beşinci. Kule, Central Park Eleven. Kulenin her katında sadece iki daire var. Alt katlarda ise her katta üç daire bulunuyor.

"Peki günlük gazete nedir?

"Ah, affedin beni. Günlük çekimler, bir önceki günün çekimlerinden derlenen görüntülerdir. Bir silahlı çatışmayı filme alıyorduk.

bir ara sokakta. Görüntülere bakıyor ve kurgucu için notlar .

"Dairende seninle birlikte başka biri var mıydı?"

"Hayır. Yalnızdım.

"Peki gazeteleri ne zaman izlemeye başladınız?" "Yedi buçuk civarında. Akşam yemeğinden hemen sonra.

"Peki o akşam olağandışı bir şey oldu mu?"

"Evet. Saat sekizden hemen önce bir dizi patlama duydum. Silah sesi gibiydi. İlk başta ne duyduğumdan emin değildim. Çekimde kullanılan silahlardan az miktarda ses geliyordu. Ama sonra televizyonun sesini kısıtım ve bir dizi çatırtı duydum. Yüksek sesle ve çok hızlıydılar.

"Kaç tane duydun?"

Emin değilim. Atışlar hızlıydı. Belki beş? Belki daha fazla.'

"Silah seslerini duyduktan sonra ne yaptınız?"

"Şey, hala ne olduğundan emin değildim. Apartman gürültüye karşı oldukça iyi yalıtılmış, bu yüzden sokaktan geldiğini düşünmedim, ama kendi kendime bunun sadece aşağıdan gelebileceğini düşündüm. Bu yüzden balkon kapımı açtım ve bakmak için dışarı çıktım.

"Peki ne gördün?"

"Balkona doğru eğildim, belki de bir arabanın geri tepmesinden çıkan dumanı görmeyi bekliyordum. Ya da belki parkta havai fişek atan birilerini. Aziz Patrick Günü yaklaşıyor, nedenle bazı insanların kutlamalarına biraz erken başlaması alışılmadık bir durum değil. İrlandalıların nasıl olduğunu bilirsiniz..'

"O şeylerden herhangi birini gördün mü?"

Hayır, efendim. İyice baktım ve sonra patlama oldu. Camlar her yere saçıldı. Yan dairenin pencerelerinden geliyordu. İçeri koşarken onlara bir göz attım.

"Devam edin, lütfen.

"Şey, oldukça sarsılmıştım. Ne olduğunu anlayamadım. Birinin arabaya ateş etmiş olabileceğini düşündüm.

ya da yan ateş eden biri olabilir. Cep telefonumu aldım ve panik odasına doğru .

"Dokuz bir bir'i aramayı denedim ama sinyal alamadım. Kapıyı hızlıca kapatmam gerekebilir diye odanın dışına çıkmak istemedim. Bu yüzden odadaki telefonu kullandım, doğrudan güvenliği aradım ve onlara ne olduğunu anlattım.

"Kendini panik odana mı kilitledin?

'Hayır. Biraz klostrofobim var. O kapıyı sadece gerçekten başka seçeneğim olmasaydı kapatacaktım.

"Sıradaki soru çok önemli Bay Gershbaum. Camın patladığını görmeniz ile güvenliği aramanız arasında ne kadar zaman geçti?

Tüm iyi ve dürüst tanıklar gibi o da düşünmek için biraz zaman ayırdı.

"Hemen güvenliği aradım. Yani korkmuştum. Muhtemelen on saniye içinde telefona sarılmıştım.

Dosyasından bir belge çıkaran Zader, elinde bir kopyayla hâkime yaklaştı.

Sayın Yargıç, şu anda TM1 numaralı savcılık deliline atıfta istiyoruz. Dedektif Morgan bu delili zamanı geldiğinde resmi olarak kanıtlayacaktır. Davalının izniyle şimdi buna atıfta bulunmak uygun olabilir mi?

'İtirazım yok,' dedim.

Rollins başıyla onaylayarak belgenin bir kopyasını aldı ve kâtipten bunu kaydetmesini istedi.

"Bay Gershbaum, bu sizin binanızdan bir güvenlik kaydı. Bina sakinlerinden gelen acil durum çağrılarının zamanlamasını elektronik olarak kaydediyor. Gördüğünüz gibi, kayıtlar 14 Mart gecesi saat 22:00'de dairenizden gelen bir acil durum çağrısını kaydediyor. Bu doğru mu?"

"Evet.

"Sayfanın alt kısmında güvenlik görevlisi Richard Forest'ın dairenizin kapısına ulaştığında güvenlik istasyonuna telsizle haber verdiğini göreceksiniz. Bu saat

kayıtlara yirmi altı olarak geçmiş. Tekrar soruyorum, bu sizin hatırladıklarınızla uyuşuyor mu?

"Sanırım öyle.

"Güvenlik ekibi dairenize nasıl girdi?

'Panik odasındaki kontrol panelinden onları içeri sokabilirim. Onları ön kapımın dışındaki güvenlik kamerasında görür görmez ben de öyle yaptım.

"Sonra ne oldu?

"Onlara ne anlattım. Gardiyanlardan biri balkona çıktı. Sonra sanırım onu buldular.

"Dairenizin ön kapısı dışında başka bir çıkış yolu var mı?

"Hayır.

"Bay Child'ın dairesinde de benzer bir durum olup olmadığını biliyor musunuz?

Sanırım öyle. Daireyi kiraladığımda, hiçbir yapısal değişiklik yapılmayacağı anlaşılmıştı. Bay Child'ın da benimle aynı kira sözleşmesine sahip olduğunu varsayıyorum. Sanırım tüm sakinlere aynı şey söylendi. Yani hayır, tek çıkış ön kapı.'

"Bay Child'ın dairesinden balkonunuzdan çıkmanız mümkün mü?

Zader tüm yarım kalmış işleri tamamlıyordu - Child'ı suç mahalline ve cinayet zamanına hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bağlıyordu.

"Örümcek Adam gibi binanın dışına tırmanmadığınız sürece hayır.

'Panik odanıza girdiğinizde, biraz klostrofobik olduğunuz için kapıyı açık tuttuğunuzu . Yine de balkonunuzu görebilecek miydiniz?

"Evet.

"Peki, silah seslerinin duyulması ile güvenlik ekibinin gelmesi arasında geçen sürede, Bay Child'ın dairesinden çıkıp balkonunuza çıkan birini gördünüz mü?

"Hayır. Biri uçurumdan atlayıp daireme girmeye çalışırsa diye gözümü balkondan ayırmadım. O zaman panik odasının kapısını kapatmak zorunda kalacaktım. Kesinlikle gerekli olmadıkça bunu yapmak istemedim. Pinewood Stüdyoları'ndaki bir tünelde altı haftalık bir gece çekimi yaptığımdan beri kapalı alanlarda iyi değilim.

"Başka bir şey yok," dedi Zader, yerine oturarak.

Ayağa kalktım, ceketimi ilikledim ve Gershbaum'a gülümsedim.

Gerçekten tek bir sorum vardı. Basit bir soru. Bir tepeye kartopu fırlatıyordum ve bu tek sorunun yokuş aşağı yuvarlanmaya başlayacağını, dibe ulaşıp Zader'in davasını bir yıkım topunun kütük bir kulübeyi parçalaması gibi parçalayana kadar gittikçe büyüyeceğini umuyordum.

Boğazımı temizleyerek konuşmak üzereydim ki mahkeme salonunun arka kapıları çarparak açıldı. İki adam, federal ajanlar, her biri karımın yanında duruyordu.

Bu mesafeden bile gözyaşlarını, titreyen ellerini ve ince bileklerini saran parlak gümüş kelepçeleri görebiliyordum.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

Mahkeme salonunun arka duvarına sabitlenmiş koltuklar mahkeme güvenliği, kolluk kuvvetleri ve kefalet memurları için ayrılmıştı. Ajanlardan biri paltosunu Christine'in bileklerine geçirdi ve onu bu koltuklara yönlendirdi. Kelepçeleri görmemi istemişlerdi. Şimdi ihtiyatlı davranıyorlardı.

Kalabalığın arasından Dell'in sakallı, gülümseyen yüzünü seçtim. Göz kırptı.

Baskı. Dell'in tek derdi baskıydı. Ve anlaşılmaya zorlamak için elindeki tüm kozları kullanırdı. Sinton'ın salondan kalkıp salonu terk ettiğini gördüm. Geçerken Christine'e başıyla selam verdi.

Sırtımda boynuma doğru yayılan soğuk bir diken hissettim. Sanki belimdeki silah beni çağırıyor gibiydi. Gözlerim ısındı ve silahı çıkarıp Christine'i yakalamayı ve kaçmayı düşündüm. Adliye binasından çıkarsak saklanabilirdik. Ama bu ne Christine ne de Amy için uygun bir hayat olurdu.

"Bay Flynn?"

Rollins, beni çağırıyor. Tanıkla yüzleşmek için döndüğümde omurgamdaki o buzeridi - karıma sırtımı döndüm, onun kırmızı, yalvaran gözlerine sırtımı döndüm.

Onu kurtarmanın tek bir yolu vardı. Onun kaderi ve David Child'ın kaderi birbirine bağlıydı, tıpkı benim ona bağlı olduğum gibi. Dell'e güvenmiyordum ama kendi içgüdülerime güvenmeyi zor yoldan öğrenmiştim. O zamanlar bana mantıklı gelmiyordu. Sadece biliyordum. Bu çocuğu kurtarmak - tek yapmam gereken buydu ve Christine için her şey yoluna girecekti.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Rollins gözlerini devirdi. Bu duruşmanın hâlâ zaman kaybı olduğunu düşündüğünden emindim.

"Bay Gershbaum, silah sesleri duydunuz ve araştırmak için balkonunuza çıktınız. Sonra yan dairenin camının patladığını gördünüz. Yani kurşun Bay Child'ın balkon penceresinden girdikten sonra herhangi bir silah sesi duymadınız mı?"

Bakışlarını indirdi, gözlerini kırıştırdı ve başını sallamaya başladı. Hayır. Ben duyardım. Başka silah sesi yoktu cam patladıktan sonra.'

"Başka sorum yok," dedim Zader'e bakarak. Kalemî sayfa üzerinde durakladı. Sonra ellerini açarak yardımcılara baktı, sanki "*Bu kadar mı?*" der gibiydi.

Memnun olmuştum. Zader bunu görmemişti ama davanın geri kalanı umduğum gibi sonuçlanırsa Leo Gershbaum savunmanın ana tanığı olacaktı.

"Yönlendirmek mi?" diye sordu Rollins. Zader başını salladı.

'Bir sonraki tanığınızı çağırın. edelim, Avukatlar,' dedi Rollins.

"İnsanlar Richard Forest'ı çağırıyor.

Konuşurken bile Zader bana şüpheyle bakıyordu. Bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak etmeye başlamıştı.

Koridordaki ayak sesleri. Kapıların açıldığını bile duymamıştım. Kennedy'ydi, elinde bir sürü belge vardı. Neredeyse bir sonraki tanığa çarpacaktı, bulduklarını bana göstermeye o kadar hevesliydi ki.

Dört parça kağıt. Dört belgenin her birinden beş kopya. Bir kopya bana, bir kopya hakime, savcıya, tanığa ve orijinali de kanıt olarak kaydedilecekti.

Güvenlik görevlisi olarak belgeleri okudum Orman yemin etti.

"Onlar ne?" diye sordu David. "Kartopları," dedim. "Kocaman kartopları.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

Kennedy, görev gücündeki FBI arkadaşlarından birinden Christine hakkında bir telefon aldığını söyledi.

Üzgünüm, Eddie. Bu doğru değil. Adamım bana Carmel ve Amy'nin iyi olduğunu söyledi. Hâlâ Grey's Point'teler. En azından Amy güvende,' dedi.

'Tüm bunları görmek için çok küçük. Yaşadıklarından sonra annesinin izlemek için...' Dişlerimi sıktım ve başka bir şey söylemedim. Başka ne olursa olsun, Dell aileme bunu yaşatmanın bedelini ödeyecekti.

Zader'in güvenlik görevlisine kanıtlarının çoğunu anlatması yaklaşık beş dakika sürdü. Gershbaum'dan gelen ilk acil durum çağrısını, müdahale süresini, Gershbaum'un dairesine girmeyi ve balkonlar arasındaki küçük boşluğa tırmanmayı anlattılar. İyi bir tanıktı; net cevaplar verdi ve ilk sorulardan Forest'ın bir zamanlar polis olduğunu anlayabildim. Medrano bana Forest'ın bir çavuş yüzünden polislikten ayrıldığını söyledi. Bu tür bir otoriteden pek hoşlanmamış ama Central Park Eleven Security'de bir yuva ve daha iyi bir maaş bulmuş. Uzun boylu, zayıf, kolalı yakalı ve ceketinde kırmızı mendili olan Forest, doğru ve vicdanlı bir tanık olarak karşımıza çıktı.

"Bay Child'ın balkonuna çıktıktan sonra ne gördünüz?" diye sordu Zader.

"Balkonun zeminindeki camı ilk ben gördüm. Silahımı çektim, yere çöktüm ve odaya baktım. İşte o zaman genç, sarışın bir kadın cesedinin yerde yattığını gördüm.

mutfak zemininde yüzüstü yatıyordu. Başından ağır şekilde yaralandığını ve büyük olasılıkla çoktan ölmüş olduğunu söyleyebilirim.

"Sonra ne yaptın?"

"Balkona tırmandım ve cama çok fazla basmamaya çalışarak odaya girdim ve amirime telsizle Bay Child'ın dairesine girmesi gerektiğini, elimizde bir ceset olduğunu ve failin hala orada olabileceğini .

"Amiriniz siz aramadan daireye girmemiş miydi?"

'Hayır. Normalde bir sakinin konutuna izinsiz giremeyiz. Kendilerinin ya da başkalarının güvenliğinin tehlikede olduğuna kanıtımız yoksa giremeyiz. Biz polis değiliz. Orada yaşayan çok sayıda güçlü insan var ve mahremiyetlerine çoğu daha fazla değer veriyorlar.

"Lütfen devam edin," dedi Zader.

"Amirim dokuz bir bir'i aradı ve acil arama yapmak için daireye gireceğimizi bildirdi. Operatörden bunun için izin aldı ve müdahale ekibiyle birlikte ön kapıdan içeri girdi. Daireyi taradık, başka kimseyi bulamadık. Aramamız bittikten kısa bir süre sonra NYPD nihayet geldi. Sonra olay yerini temizledik ve Dedektif Morgan'a ifade verdim.

Zader kürsüden kâğıtlarını alarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Rollins, "Bay Flynn, Bay Forest'a sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Evet, Sayın Yargıç. Bay Forest, daireye girdiniz ve cesedi buldunuz. Daha sonra telsizle destek istediğinizi ve ekibinizin daireyi taradığını söylediniz. Bu doğru mu?"

"Bu doğru.

"Dairedeki aramayı tarif edin.

"Mutfağı, salonu, TV odasını, birinci kattaki banyoyu, ah - sonra yatak odalarını, banyoyu, çalışma odasını aradık.

"Başka bir yer var mı?

'Hayır, şey - aranacak başka bir yer yoktu. Kurban dışında daire boştu.

Babamın sıcak nefesi kulağımda: *İnsanlar gördüklerine inanırlar.*

Bir sonraki soru riskliydi. Cevabı kesin olarak bilmiyordum. Konuşurken ağzım kurudu.

"Panik odasını aramadınız mı?

Önünde trafik işaretleri kadar büyük ve tehlike için kırmızı yanıp sönen uyarı levhaları belirdi. Bir cevap aradı.

'Güvenlik ekibi geldiğinde, Bay Child'ın daireyi terk ettiği kendilerine bildirilmişti - dolayısıyla panik odasını aramanın bir anlamı yoktu. Giriş izni olan tek kişi oydu ve o da çoktan gitmişti.

Yeterince iyiydi. etme zamanı.

"Bay Forest, siz eski bir polis memuruydunuz, dolayısıyla ateşli silahlar konusunda eğitiminiz ve deneyiminiz vardır?

"Doğru.

"Eğitiminizi ve deneyiminizi göz önünde bulundurarak, tabancadan tüm şarjörü nişan alıp ateşlemek, yeniden doldurmak ve ardından yeni fişegi harcamak ne sürer?

Yanaklarını üfledi ve "Bilmiyorum, belki yarım dakika?" dedi.

Yarım dakika. Daha hızlı yapabilir misin? Diyelim on beş ya da yirmi saniyede yapmak mümkün mü?

"On beş çok hızlı olur, belki yirmi saniye.

'Yirmi saniye, tamam. Saat taktığınızı görüyorum, Bay Forest.'

Biraz şaşırmıştı. Gözlerini kapattı, dudaklarını büktü. "Evet, karım yıldönümümüz için verdi.

"Cep telefonunuz mı?

Evet, gücü kesildi.

"Sayın Yargıç'ın izniyle, bir dakikalığına cep telefonunuzu rica ediyorum.

Zader, "Sayın Yargıç, itirazınız var mı?" dedi.

"Hızlı olacağım, Sayın Yargıç. Bu konuyla ilgili ve kısa süre içinde konuya geleceğim.

'Daha hızlı gidin Bay Flynn,' dedi Rollins.

Forest telefonunu açana kadar bekledik. Bu gecikme bana bir sonraki soru dizisinden şüphe etmem için yeterli zamanı verdi. Risk almaya değer olduğuna karar verdim.

"Çalışmasını beklerken, bana saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz, Bay Forest?

Zader ellerini yargıca doğru kaldırdı. Rollins başını salladı ve bana baktı. Ona sertçe baktım, çenem dik ve gergindi. Gözlerim Rollins ve Zader arasında gidip gelirken başımı hafifçe salladım. Sanki yargıcın Zader'i desteklemesini bekliyordum ve o zaman araya girip tarafsızlık iddiasında bulunmaya hazır olacaktım.

"Şimdilik Bay Flynn'i şüpheden uzak tutalım, Bay Zader.

Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Bay Forest, saatiniz kaç gösteriyor?

"On bir oh iki.

"Hemen arkandaki duvar saatinden benim için saati okuyabilir misin?

Etrafında döndü, baktı ve 'On bir, beş' dedi. "Peki cep telefonunuzun saati kaç?

Bir düğmeye basarak içini çekti ve 'On elli dokuz' dedi. 'Yani Bu üç farklı zamanlar, üzerinde üç farklı

Sadece bu odadaki cihazlar. Bay Forest, Central Park Eleven'daki güvenlik kaydı, güvenlik kamerası sisteminden farklı bir sistemle çalışıyor, doğru değil mi?

"Evet. Farklı sistemlerde iki farklı yazılım parçası çalışıyorlar.

'Bay Forest, bu cinayetten sonra herhangi bir zamanda zaman kod güvenlik olup olmadığını kontrol etmediniz.

kamera sistemi güvenlik kaydınızdaki zaman koduyla senkronize edildi, değil mi?

Dudaklarını büzdü, sandalyesinde doğruldu.

"Hayır, yapmadım.

Kennedy'nin bana verdiği yığından ilk belgeyi , kopyalarını Yargıç Rollins'e, Zader'e ve tanığa dağıttım.

'Bay Forest, bu o geceye ait dokuz bir bir acil durum kayıtlarının bir kopyası. Sanırım bir sakın acil durum çağrısı yaptığında, bu çağrıyı kaydeden bir metnin aynı anda dokuz bir bir'e gönderildiğinin farkındasınız?

'Bunu biliyordum,' dedi.

Peki bu belgeden metnin alındığı zamanı okuyabilir misiniz?

Gözleri parladı ve 'Yirmi dört' diye okudu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Oturdum ve Zader hemen ayağa kalktı.

Birdenbire David aleyhindeki kanıtların ağırlığının farkına vardım. Ve savunma bir buz tabakasından daha kalın değildi. Dikkatli ve yavaş adımlarla ilerlemeliydim, yoksa David, Christine ve ben soğuk, karanlık derinliklere düşecektik.

Zader buzun üzerinde büyük bir çatlak oluşturmak üzereydi.

'Bay Forest, eğer orada bir fark olsaydı zaman içinde

imzalar, sanığın cinayet işlenmeden önce evinden ayrılmış mümkün müdür?

Yargıç Rollins heyecanla başını salladı - o da aynı şeyi düşünüyordu.

Tanık başını salladı.

'Hayır. Cinayetin sanık daireyi terk ettikten sonra işlenmiş olması mümkün değil. Sadece tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu var - ön kapı. Güvenlik kamerasındaki görüntülerde Bay Child ve kurban daireye giriyor ve sonra Bay Child çıkıyor. Bay Gershbaum ile bizzat konuştum. Dairesine balkondan kimse girmemiş ve daire yirmi beş kat yüksekliğinde. Daireyi süpürdüğümde boştu. Bu mümkün değil çünkü

Kurbanın yaraları kendi kendine oluşmuş olamaz ve daireden sanık dışında kimse çıkmamıştır. Clara Reece'i öldürebilecek tek kişi David Child'dı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vücudumdaki her sinir ucu, her kas, her ons kan dönüp Christine'e bakmamı istiyordu ama bunu yaparsam tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Savaş bu duruşmadaydı.

Kendime odaklanmamı söyledim.

David'e fısıldadım, 'Merak etme. Biz iyiyiz. İyi olmaktan oldukça uzaktık.

Korkusunu bastıran David kolumu okşadı. Bana hâlâ inanıyordu.

En azından biri yaptı.

"Memur Noble," dedi

Zader.

Gözlüklü, mavi kot pantolonlu, kırmızı ve mavi kareli gömlekli ve umutsuzca uyumsuz beyaz kravatlı zayıf bir adam öne çıktı ve tanık kürsüsüne çıktı. Kovboy çizmeleri giymişti, bu da açıklanamaz bir şekilde tüm topluluğu bir araya getiriyordu.

Memur Rudy Noble yemin ettikten sonra kravatının ucuyla gözlüklerini parlatmaya başladı. Savcının ilk soruları, Noble'ın hem kurbanı hem de olay yerini inceleyen ve araştırmasını fotoğraflarla belgeleyen deneyimli bir CSI olduğunu ortaya koydu.

Zader, "Memur Noble, olay yaptığınız kapsamlı inceleme ve adli tabibin bulguları ışığında, cinayetin nasıl işlendiğine dair vardığınız sonuçlar nelerdir?" diye sordu.

"Kurbandaki yaralar ve kurbanın kafatasında ve fayans döşeli zeminin altındaki betonda gömülü olarak bulunan mermiler göz önüne alındığında, kafaya yapılan atışlar kurban yerde yüzüstü yatarken gerçekleştirilmiştir. Bu da beni

arkadan vurulduğunu gösteriyor. Kurbanın bel bölgesinde iki kurşun giriş yarası var. Mermilerden biri kurbanın omurgasına saplanmış. Diğerisi ise baştan aşağı bir katildi. Bu-

'Pardon, sizi bir dakika durdurabilir miyim? Baştan nedir?' diye sordu Rollins; vergi avukatları çok fazla ateşli silah kurbanı ile ilgilenmezdi.

"Kurbanın içine giren ve vücudu tamamen geçen bir mermiyi tanımlamak için kullanılan bir terimdir.

'Anlıyorum. Lütfen devam edin,' dedi Rollins.

"Kanıtlara dayanarak, bu ikinci kurşunun kurbanın sırtından girip göğsünde büyük bir çıkış yarası bıraktığını ve pencereden içeri girenin de bu kurşun olduğunu düşünüyorum.

"Camı kıranın bu kurşun olduğu sonucuna nasıl vardınız?

"Olay yerinde boş bir şarjör ve sanığın aracında bulunan cinayet silahında da başka bir boş şarjör bulduk. Bu silahta şarjör başına yedi mermi bulunuyor. Mutfak zemininde on dört boş kovan bulundu. Toplamda on üç mermi ya kurbanın içinde ya da kurbanın başının altındaki zeminde bulunmuştur. Ateşlenen bir mermi hesaba katılmamış. Bu merminin kurbanın içinden geçtiği, camı kırdığı ve daha sonra bizim için kaybolduğu makul bir sonuçtur.

"Balkon penceresinin ötesinde ne var?

"Pencere Central Park'a bakıyor. Parkın bir bölümünü aradık ancak harcanan merminin yerini tespit edemedik.

"Adli tabibin raporuna göre, kurbanın omurgasına saplanan mermi kurbanı anında öldürmüştü ya da kesinlikle felç etmiş olabilir. Sizin uzmanlığınız göz önüne alındığında, kurbanın neredeyse ölümcül bir yara almasından sonra kafasından vurulmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tutku. göre, kafaya sıkılan kurşunlar aşırıya kaçmış. Bunlar herhangi bir profesyonel katilin işi değildi - bu bir öfke cinayeti idi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Katil yeniden doldurdu. Ve sonra tüm şarjörü harcadı."

"Bu düzeyde şiddet içeren cinayetlerle ilgili resmi istatistikler var mı?"

"Evet. Evde bir cinayet işlendiğinde ve ölüm sonrası kurbanda yüksek düzeyde hasar meydana geldiğinde, istatistikler bize bu vakaların yüzde 94,89'unda kurbanın bir eş ya da partner tarafından öldürüldüğünü söylüyor."

Ve bununla birlikte Zader yerine oturdu. Tanıdım.

Sessizce durdum ve Rollins'in notlarından başını kaldırıp sorumu dinlemesini bekledim. Yargıç dikkatini verme nezaketini gösterene kadar tam on saniye geçti. On dakika gibi geldi. Noble bir yudum su içti, sonra kravatını düzeltti ve gözlüklerini kontrol etti. Benim düşünecek, endişelenecek zamanım vardı. Yargıç Rollins bana küçümseyici bir bakış fırlatmadan hemen önce Cooch ayağa kalktı, elini omzuma koydu ve fısıldayarak, 'Silkelen Eddie,' dedi.

Zihnim açıldı ve yavaşça başladım.

"Memur bey, muhtemelen cinayet silahını parmak izi için test ettiniz, değil mi?"

"Doğru. Hiçbiri bulunamadı."

"Evet, raporunuzu okudum. Bulunan tek parmak izinin sanığın arabasından silahı alan Memur Philip Jones'a ait olduğunu söylüyorsunuz, doğru mu?"

"Bu doğru."

'Ancak raporunuzda başka bir gözlemde daha bulundunuz. Boş şarjörü harcadığınızda az miktarda toprak bulduğunuzu söylüyorsunuz?"

'Evet, biraz toprak. Bu sadece bir gözlem idi. Bir silahı incelediğimde tüm bulgularımı kaydetmek zorundayım.

Devam etme zamanı. Gershbaum'u çevirmeye başlama zamanı.

"Memur Noble, az önce Bay Gershbaum'un ifadesini dinlemek üzere mahkemedeydiniz, doğru mu?"

"Evet. Bay Gershbaum'un dinledim."

"O zaman neden Bay Gershbaum'un yalan söylediğini söylüyorsunuz? Yargıç Rollins yüzünü buruşturdu ve notlarına geri döndü."

"Tanık Bay Gershbaum'a yalancı mı diyor, Bay Flynn? Notlarımda böyle bir şey yok," dedi Rollins.

"İfadesinin etkisi budur, Sayın Yargıç. Lütfen bu konuyu incelememe izin verin."

"Pekala, ama dikkatli bir şekilde not alıyorum Bay Flynn. Ve lütfen daha açık olun."

Başımı salladım, nefes alıp verdim ve tekrar denedim.

"Memur Noble, Bay Gershbaum silah sesleri duyduğunu, aşağıdaki sokağı kontrol etmek için balkonuna çıktığını ve ardından sanığın dairesinin penceresinin patladığını gördüğünü söylüyor. Pencere patladıktan sonra başka silah sesi duymadığını söyledi. Bay Gershbaum'un ifadesini kabul ediyor musunuz?"

"Tüm bunları söylediğini kabul ediyorum. Ve ona yalancı demiyorum," dedi Noble, elleri açık, yüzünde bir gülümseme.

"Ama siz, Memur Noble. Kurbandaki ilk iki kurşun yarasının bel bölgesinde olduğunu söylüyorsunuz - bir kurşun vücuttan çıkıyor ve biri onu felç ediyor ve muhtemelen öldürüyor ve sonra kafasına ateş ediliyor. Doğru mu?"

"Evet."

"Ancak ifadenize göre, kurbanın içinden geçip camı kırdığını söylediğiniz atışkurban pencerenin önünde dururken yapılan ilk ya da ikinci atış olabilir - bunu kurban yerdeyken başının arkasına açılan ateş izlemiştir. Bay Gershbaum pencere patladıktan sonra herhangi bir silah sesi duymamıştır."

"Bay Gershbaum adına konuşamam. Ben sadece kanıtları değerlendirebilirim."

Kanıtlar, evet. Silahın yedi mermilik dolu bir şarjörünün ve bir mermi haznesinin daha olması mümkün. Bu doğru değil mi?'

"Bu mümkün. Ama dairede on beşinci bir mermi kovani bulamadık.

"Camdan geçen kurşunu da bulamadınız mı?

"Hayır, henüz yapmadık.

"Yani katilin bu kovani alıp pencereden atmış olması mümkün mü? diye sordum.

"Bunun imkansız olduğunu söyleyemem.

"Yani, "Evet, Bay Flynn, bu mümkün," demek istiyorsunuz," dedim.

Yargıç Rollins dişlerini emerken ıslak ve nahoş bir ses duydum. Cevabı not başını salladı. Noble az önce ceza almış bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi tepki verdi.

Evet. Bay Flynn. Bu... mümkün.

"Birkaç sorum daha var. Kurbanın içinden geçen kurşunun neden camı kırdığına inandığınızı açıklamamanızı istiyorum. Bel bölgesine ateş edildiğinde kurban yüzüstü yatıyor olamaz mıydı?

Çok uzun sürmüştü. Zader ayaktaıdı. Havadaki kan kokusunu almıştı ve umutsuzca hasarı sınırlamaya çalışıyordu.

"Sayın Yargıç, bu bir ön duruşma, Nürnberg Duruşmaları değil. Bay Flynn bunu gereksiz yere uzatıyor.

"Çapraz sorgumun sonuna gelmek üzereyim, Sayın Yargıç. Bana biraz daha zaman tanınması adaletin ve müvekkilimin adil yargılanma hakkının yararınadır.

Rollins, 'Çabuk ol,' dedi.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedim ve dikkatimi tekrar Noble'a yönelttim. O gülümsüyordu. Bir cevap düşünecek zamanı olmuştu ve doğru cevap olması için dua ettim, beklediğim cevap.

'Kurbanın, vücuduna ateş edildiğinde yüzüstü yatıyor olması iki nedenden ötürü imkansızdır. Birincisi, kurbanın altındaki zeminde büyük miktarda kan ve doku bulmamız gerekirdi. İkincisi, ya kurşunu yerde ya da kurşunun fayansa çarptığı yerde sekme izleri bulurduk.

Kan yanaklarımı kızarttı. Zader bunu gördü ve yüzü düştü. Ben daha ağzımı açmadan, doğrudan içeri giren tanığına tuzak kurduğumu anlamıştı.

"Sayın Yargıç," dedim, "sunmak istediğim çürütücü kanıtlarım var.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Yargıç az önce kendisine verdiğim belgeyi okudu ve kalabalık bir gece yarısı gölündeki yumuşak bir su dalgası gibi mırıldandı ve fısıldadı. Kalabalığın sesi, dizleri endişeyle zıplayan David'in topuğunun ritmik bir şekilde yere vurmasıyla kesildi. Holly elini David'in omzuna koydu ve gürültüyü kesti.

Sayfaları zehirli bir maddeymiş gibi işaret ve baş parmakları arasında tutarak, iç çekerek raporu bana geri verdi. "Pekâlâ. Bay Zader'in bunun bir kopyasına sahip olduğundan emin olun.

Cooch, Zader' bir kopya fırlattı ve bu kopya havada süzülerek ustalıkla savcılık masasına düştü.

Yargıç Rollins, "Bir dahaki sefere ona verin, Bay Coucheron," dedi.

Zader'in raporu göz gezdirerek okuması için yaklaşık on beş saniye bekledim. Tutuşu kasıldığında ve sayfaların köşelerini yırttığında, okumayı bitirdiğini anladım. Elimdeki kopyayı tanığa verdim.

"Bu, Theo Ferenze adlı bir FBI saha ajanı tarafından yazılmış bir rapordur. David Child'ın dairesinde bulunan panik odasının zemininde yapılan incelemenin ayrıntılarını içermektedir. Arka düz kağıda basılmış ve rapora eklenmiş iki fotoğraf göreceksiniz.

"Onları görüyorum," dedi Noble, gergin dudaklarının arasından.

"Birinci fotoğrafın açıklamasında "Panik odası zemini, luminol ile tedavi edildi" yazıyor. Luminol nedir?"

Yargıç Rollins kaşlarını kaldırdı - olay yeri analizinin onun sınırlı deneyiminde pek yer almadığı hissine kapıldım.

Noble, "Luminol, yüzeylere uygulandığında, bölgeye siyah ışık tutulduğunda kan lekelerini ortaya çıkaran kimyasal bir maddedir" dedi.

Teşekkür ederim. Panik aramadınız mı?" "Panik odası olduğunu bilmiyordum.

David'in dairesinin duvarından aldığım, panik odasını açıkça gösteren mimari çizim Claudio'yu elimde tuttum.

'Bu duvarda asılıydı. Fark etmediniz mi?'

"Hayır. Biz duvar yazılarına dikkat etmiyoruz. Her neyse, panik odaları bina sakinleri içindir. Bina güvenliğinden işgalci Bay Child'ın binayı terk ettiğini öğrendik.

"FBI raporuna dönecek olursak, Bay Child'ın dairesindeki panik odasının zemininde, zemindeki mor lekeden de görebileceğimiz gibi, büyük miktarda yeni kan lekesi bulunduğunu belirtiyor, doğru mu?

"Doğru.

"Ayrıca, ikinci fotoğrafta beton zeminde, kan lekesinin ortasında ya da çevresinde, FBI uzmanına göre yerden seken bir kurşunla uyumlu bir çentiğin yakın çekimi var?

"Doğru.

"Ajan Ferenze'ye göre, zeminin hasarlı kısmında bulunan kan lekeli lifler, kurbanın o gün giydiği tişörte benziyor?

"Bu rapora göre, bu doğru. Henüz fırsatım olmadı-'

"Bir saniye," dedi Yargıç Rollins. "Tüm bunlar ne anlama geliyor Bay Flynn?

"Bu, kurbanın panik odasında sırtından anlamına geliyor. Muhtemelen orada ölmüş. Bundan bir süre sonra cesedi mutfığa sürüklenmiş ve burada başının arkasından on iki kez vurulmuş. Doğru değil mi, Bay Noble?

Ağzı kapandı, dudakları burnunun altında yukarı çekildi.

Noble, 'Bu muhtemel görünüyor,' dedi.

'Eğer durum buysa, o zaman diğer atışların göz önüne alındığında, katil pencereye kasten mi ateş etti? diye sordum.

"Bu mümkün.

"Belki de Bay Gershbaum'un dikkatini çekip güvenliği çağırmasını sağlamak içindir? Dedim.

'İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu bir spekülasyon,' dedi Zader. Bir süre sonra Yargıç Rollins "Kabul edildi" dedi.

Vuruşu görmezden geldim. Bu fikir Rollins'in kafasına yerleştirilmişti. Son bir soru.

"Kurbanın saldırganın öfkesi yüzünden kafasına birden fazla kurşun isabet ettiği sonucuna vardınız, ancak bunun başka bir açıklaması daha var. Hasar, kurbanın yüzünü silmek, yüz hatlarından veya diş kayıtlarından teşhis edilmesini imkansız hale getirmek için kasten verilmiş olabilir mi?

"Bunu göz ardı ," dedi Noble, koltuğunda kıpırdanarak.

Bir an durdum. Değerlendirdim. Yeterince şey yapıp yapmadığımı merak ettim. Yargıç her şeyden çok şaşkın görünüyordu. Hazır öndeyken bırakmaya karar verdim. En iyi atışlarımı son tanık Dedektif Andy Morgan'a saklayacağımı düşündüm.

"Başka sorum yok," dedim. Zader bu tanığın daha fazla konuşmasını istemiyordu.

Noble standdan çıkarken neredeyse düşüyordu. Orada bir dakika daha kalmak istemedi.

"Kısa bir ara vermeyi öneriyorum, beyler. Sıradaki tanığınız kim, Bay Zader? Ara sırasında onları hazırlayabilirsiniz.

"Sayın Yargıç, sanıkla birlikte kazaya karışan aracın sürücüsü Bay John Woodrow'u çağıracağız.

Hayır, yapmayacaksın, diye düşündüm.

Christine'i aramak için ayağa kalktım ve Kertenkele'nin yanından geçerken cep telefonunu elime aldım.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Bağırsaklarım kaynadı.

Odayı tarayıp kapılara doğru yürürken adımlarım hızlandı, koşmaya başladım, başım dönüyor, gözlerim karımı arıyordu.

Hayır.

O gitmişti, ajanlar da onunla birlikte. Christine kaçırılmıştı. Kapıları çarparak açtım. İki kişi dışında koridor boştu. Sağımda Perry Lake ya da savcıya göre John Woodrow. Solumda, Dell. Kendime yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattım.

Perry Lake duvara yaslandı ve başparmağını cep telefonunda gezdirdi. Yaklaştığımı görünce ağzı açık kaldı.

'Eddie... Ben... senin bu işin içinde olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim, dostum.'

"Bunu alın, Bay Woodrow. Bu telefonda fotoğraflar var. Çaldığında cevap emin olun,' dedim ve Kertenkele'nin tam da bu amaçla bana verdiği cep telefonunu ona uzattım. Başka bir şey söylemeden döndüm ve Dell'e doğru ilerledim.

Duvara dayalı bir bankta bağdaş kurarak oturan Dell, bakışlarını cep telefonundan kaldırarak, 'Bu senin hatan Eddie. Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Neden dinlemiyorsun?

"Nerede o? Eğer tutukluysa, telefon etme ve avukat tutma hakkı vardır.

'Bu sadece bir karakolda ya da federal hapisyanede tutulursa geçerli. Sen bir avukatsın, bunu bilmen gerekir.

'Onu mümkün olan en kısa sürede işleme koymalısınız. Onu yasadışı olarak tutuyorsunuz.'

'Beni dava etmeyi mi düşünüyorsun? Tekrar düşün,' dedi ve ayağa kalktı. Meydana bakan büyük pencerelerden birine doğru yürürken kendisini takip etmemi işaret etti. Pencereden birkaç adım uzakta durdu ve bakmamı işaret etti.

Cep telefonumdan gelen titreşimi hissettim. Kontrol ettim ve Christine'in numarasından gelen bir mesaj buldum.

Üçüncü pencere, merdiven boşluğunun yanında. Sokağa bir göz atın.

Pencereye koştum ve kalbimin on kat düştüğünü hissettim.

On kat aşağıda, kaldırımda, Christine bana . Kısacık bir andı, çekiç darbesi gibi çarpan korkunç bir farkındalık saniyesiydi. Şirketin güvenlik görevlilerinden biri onu siyah bir arabaya bindirdi. Cama vurdum, koridordaki insanların bakışlarını ve çığlıklarını görmezden geldim ve elinde muhtemelen Christine'e ait bir cep telefonu olan Gerry Sinton'ı gördüğümde dişlerimi sıktım. Onun arkasından arabaya kaydı. Hızla trafiğe girdiler ve gözden kayboldular.

"Bana yumruk atmayı aklından bile geçirme. Seninle oyun oynamaktan bıktım. Bir şey yapmaya kalkarsan seni yere sererim. Bu senin hatan. Tek yapman gereken bana savunmamı vermektir. Ama bunu yapamadın, değil mi?" dedi Dell.

"Ne yaptın sen? Başımı sallayarak söyledim.

Ben hiçbir şey yapmadım. Gitmesine izin verdik. Onu başka biri aldı. Benimle bir ilgisi yok.'

Kulaklarım kanla çınılıyordu ve ellerim titriyordu. Ellerimin Dell'in boğazına dolandığını, boynunu sıktığını, nefes borusunun çöktüğünü hissettiğimi, gözlerindeki kılcal damarların patlamasını izlediğimi düşündüm.

Saatini kontrol etti.

'Child'ın algoritması doğruysa, para dört saat içinde Manhattan'ın merkezindeki bir hesaba yatar. Eğer o zamana kadar savunmamı alamazsam, onun güvenliğini garanti edemem. Şu anda firma

Christine'in tüm hakkında tam olarak ne duyduğunu ve kime söylediğini bilmek istiyorlar. Onu ofislerine geri götürecekler. FBI'ın ellerinde ne olduğunu bilmek istiyorlar. Bir tür anlaşma olduğunu zaten biliyorlar, çünkü bir FBI ajanı mahkemede size belgeler veriyor. Bu aptalcaydı.'

O haklıydı. Şirket izliyorsa bunun nasıl görüneceğini düşünmemiştim. Aptalca bir hareketti. Döndüm ve Perry'nin ona verdiğim telefona cevap verdiğini duydum. Birkaç saniye içinde dizlerinin üzerine çökmüştü. Nasıl hissettiğini biliyordum.

Sence ne kadar dayanabilir? Bir saat mi? Beş dakika mı? Beş saniye mi? Tahminimce para Harland'ın hesabına geçene kadar son hamlelerini yapmayacaklar. Gözümüz olacak, çok kötü yaralanmadığından emin olacağız.

Sana son bir şans vereceğim, Eddie. David Child'ı mahkemeye çağırmak istemiyorum. Onu bir anlaşma çerçevesinde, benim kontrolüm altında istiyorum. Savcının ne tür bir anlaşma önerdiği önemli değil. Sadece kabul . İstedğim şekilde ifade verirse, birkaç yıl daha ceza alabilirim.

"Yani yalan söylemesini istiyorsunuz. Kız arkadaşını öldürdüğü konusunda yalan söylemesini ve sistemin kara para aklayabilmeleri için şirket için tasarlanıp inşa edildiği konusunda ifade vermesini istiyorsunuz.

'Şimdi mi anlıyorsun? Senin zeki olduğunu sanıyordum.

'İşlemediği bir cinayeti asla kabul etmeyecektir ve sistem için iyi niyetle inşa etti. Eğer firma bunu yasadışı olarak kullandıysa, bu onların hatasıdır. Bu bir yalandır ve onu mahveder.

'O çoktan mahvoldu. Beraat etse bile insanlar onun masum olduğuna asla ikna olmayacak. Bu tür şeyler sonsuza dek kalır. Ama Christine için işler kötü gitmek zorunda değil. Savunmasını alır almaz, onu güvene alacağız. Karar senin. David Child için endişelenmeyin; dediğim gibi, bu bok yapışır ve o sizin ona yardım edemeyeceğiniz kadar derinde.

Dell yanımdan geçip mahkeme salonuna geri döndü. Geriye döndüm ve Perry'nin topallığının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bana doğru ilerlediğini gördüm. Hücreyi bana geri verdi.

'üzgünüm' kelimesini söyledi, sonra asansöre doğru yürüdü, neredeyse aceleyle düşüyordu.

Koridor küçüldü. Yutkundum, kusmuğumu tutmaya çalıştım. Kontrol için savaştım.

Kertenkele sahadan çıktı ve bana katıldı. Omzuna yaslanıp derin nefesler almak zorunda kaldım. Kulak misafiri olmadan konuşabilmek için bir köşeye çekildik.

'Eski dostun Perry'nin Bert ve Ernie ile tanışmak istemediği ortaya çıktı. Bir süreliğine gitmesi gerektiğini söyledi, Topeka'daki teyzesini ziyaret edecekmiş.

Dell, Christine'in mahkemeden kaçmasına izin verdi. Şirket onu bekliyordu. Bunların hepsi David'in davasını düşürmem ve onu savunmaya zorlamam için yapılan baskılar. Perry, David'in arabasına çarpması için ona kimin para verdiğini söyledi mi?

'Telefondaki fotoğraflardan adamı tanıdı.

"Üçüncü fotoğraftaki adam olduğunu söyledi. "Emin miydi?

'Yüzde yüz. David'e savunmayı kabul ettirecek misin?' dedi.

Dell'e güvenmiyorum. Christine'in hayatını riske atmaktan mutlu. Onu kurtarmaya istekli olduğundan emin değilim.

Bu Kertenkele getirdi yukarı ve üçüncü Fotoğraf üzerinde kameralı telefon.

Langhiemer'in çektiğim fotoğrafıydı.

'Lanet olsun, David haklıydı,' dedim.

"Kertenkele'ye ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi Kertenkele.

Christine şirkette. Sanırım onu Lightner Binası'na götürdüler. Seninle tanıştığım ilk günü hatırlıyor musun, kamyonetinin arkasında içinde oyuncaklar olan çelik bir kutu vardı?

'Hâlâ orada,' dedi.

'Senden yapmanı istediğim şey şu..'

Kertenkele merdivenlerden aşağı fırladı ve bir Hail Mary ile dışarı çıktı. Muhtemelen bu lanet olası durumda tamamen güvendiğim tek adamdı. Arkamdan ağır ayak sesleri geldi. Kennedy omzuma dokundu.

Langhiemer. David'in arabasına çarpması için ofre para vermiş. Az önce teyit ettirdim. Bütün bu lanet şeyi ayarlayan o. Ve bunu mahkemede kullanamam. Onu almalısın' dedim.

'Yapacağız, ama henüz her şeyi bilmiyoruz. Bu her şeyi değiştirir,' dedi ve cep telefonunu uzattı. Ekranda bir görüntü vardı.

"Benden GSR ve hava yastıklarıyla ilgili Fransız balistik makalesine kimin erişimi olduğunu kontrol etmemi istemiştiniz. Üniversiteyi aradım ve internetten sipariş veren tek kişi dn sizdiniz. Kayıt tutuyorlar. Bunun dışında rapor hiçbir süreli yayında yayınlanmamış. Rapordan bazı bölümlerin sunulduğu diğer tek olay geçen yılki Interpol konferansıydı. Katılanların isimlerini aldım. Hiçbir şey göze arpmıyordu. Bunun zerine Interpol' aradım ve o konferansa katılan tüm delegelerin güvenlik kimliklerini istedim. On dört kişi katılmış. kişi bu. Sarah Callan.'

Kennedy'nin telefonundaki görüntüye tekrar baktım. Bu sefer bağlantıyı kurdum.

"şaka yapıyor olmalısın," dedim. Başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor, Eddie? O anda bilmiyordum.

"Sarah Callan'ın geçmişi hakkında bilgin var mı?

"Müdürüm bana e-posta gönderiyor. Ona görev gücünde neler olduğunu anlattım ve o da en az benim kadar kızgın. Bunun yüzümüze patlamasını istemiyor.

Ona Christine'den bahsettim, irkildi.

'özel timin şu anda Lightner Binası'na doğru yola çıktığını duydum. Ekip ortakları temizleyecek ve Sinton ile firmanın güvenlik personelini tutuklayacak. O iyi olacak. Ona göz kulak olmaları için Ferrar ve Weinstein'ı çağıracağım,' dedi.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

Zader, "Sayın Yargıç, bir sonraki tanışımız Bay Woodrow'un yerini tespit etmekte biraz zorlandık gibi görünüyor," dedi. 'Onun ifadesi otomobil kazası ve cinayet silahının sanığın aracında bulunmasıyla ilgiliydi. Bu kanıtla devam edemeyiz ama silahı arabada bulan ve tutuklamayı yapan polis memuru elimizde. İnsanlar Devriye Polisi Philip Jones'u çağırıyor.

Üniformalı bir polis öne çıktı, yapılı, kırklı yaşlarının başında, siyah saçlı, o sabah tıraş olduğu belli olmasına rağmen yanaklarında sakal gölgesi vardı.

Zader, "Memur bey, anladığım kadarıyla yakın zamanda ayrılmışsınız?" dedi.

"Pek sayılmaz. Sanığı tutukladığım gün polis memuru olarak son günüm olacaktı, ancak bu dava çok önemli hale geldiğinden, bu kovuşturmaya yardımcı olmak için bir ay daha kalmayı kabul ettim.

Zader ona özverisi için teşekkür etti, ardından ön soruları sıraladı: işte geçirilen süre, deneyim, kaza mahallinde bulunma. Hızlı soruları hızlı cevaplar takip etti; Zader asıl konuya girmek için sabırsızlanıyordu.

"Memur bey, kaza mahallinde, davalının aracının yolcu kapısında dururken ne gördünüz?

"Bir tabanca, ayak boşluğunda öylece duruyordu. "Silah olduğuna emin misin?

"Silahı net bir şekilde görebiliyordum. Kapıyı açtım, silahı aldım ve şüpheliyi sorguladım. Silahı olmadığını söyledi.

ve bu silahı daha önce hiç görmemişti'.

Teşekkür ederim memur bey. Lütfen tanık sandalyesinde kalın. Bay Flynn'in bir ya da iki sorusu olabilir. Gerçi ne olabileceklerini hayal bile edemiyorum,' dedi Zader.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" dedi David.

"Denemek zorundayım," dedim ona, ayağa kalkarken omzunu . Fiziksel temasla başa çıkma konusunda giderek daha iyi hale geliyordu - belki de şimdi buna hiç fark etmediği kadar çok ihtiyacı vardı.

'Memur bey, kaza mahalline gerçekten de çok hızlı ulaştınız. Bunu nasıl başardınız?" diye sordum.

"O kadar da hızlı değildi. Merkezden çağrı aldım ve oradan belki iki blok ötedeydim, bu yüzden çağrıya cevap verdim.

"Peki telefon geldiğinde neredeydiniz?

Cevap vermeden önce bir nefes aldı, başını biraz salladı.

"Tam olarak emin değilim. O bölgedeydim.'

'Kaza mahallinden iki blok ötede olduğunuzu söylemişsiniz. Bir fikriniz olmalı?'

"Sanırım Altmış Üçüncü Cadde'de ya da civarındaydım. "Emin misiniz?

'Evet, evet, eminim,' dedi.

Kennedy'nin benim için aldığı sevkiyat kayıtlarını tanığa uzattım. Bir kopyasını yargıca, bir kopyasını da Zader'e verdim.

"O şapkada başka tavşan var mı?" dedi Zader.

'Sadece birkaç tane,' dedim.

"Bu, cinayet gecesine ait sevk tutanağı. Sanığın arabasına çarpan pikap sürücüsü Bay Woodrow, konumunu Sixty-Sixth Street ve Park'ın kesiştiği noktada veriyor. Sevk memuruna verdiğiniz cevabı okuyabilir misiniz?

Boğazını temizledi ve kendinden emin, hatta umursamaz bir şekilde, "Yirmi Charlie handling'i göster. Altmış üçüncüyüm, Central Park West'e geliyorum." Ben Yirminci Karakol'danım ve adım Charlie. Bu benim çağrı işaretimdi.

Gördün mü, haklıymışım. Hatırlamıştım. Altmış Üçüncü Caddedeydim,' dedi gülümseyerek.

"Yani, çağrı geldiğinde siz Altmış Üçüncü Cadde'deydiniz. Sanırım o sırada devriye görevindeydiniz?"

"Doğru. Hareket halindeydim."

Yargıç başını salladı. Onun için hecelemem gerekiyordu.

"Mobil söylediğinizde, bu, çağrıyı almadan önce bölgede devriye gezdiğiniz anlamına geliyor, doğru mu?"

Jones hafif bir tereddüt geçirdikten sonra, "Doğru" dedi. O öğleden beri devriye geziyordum."

"Ve çağrıyı aldıktan sonra hemen kaza mahalline mi gittiniz? diye sordum.

"Evet. Altmış üçüncü sokağın sonuna geldiğimde Central Park West'ten sola döndüm ve kaza üç blok ilerideydi.

Yargıç Rollins başını sallayarak notlarına baktı. Memur Jones şu ana kadar tamamen açık sözlü davranmıştı.

"Memur bey, o gün Yirmi Charlie'deki tek devriye siz miydiniz?"

"Evet, çok uzun yıllar çalıştım. Bir çavuş değilim ama kendi başıma dışarı çıkabilecek kadar işimde zaman geçirdim.

"Çavuşluk sınavında kaç kez başarısız oldun?" "Alaka mı?" dedi Zader.

"Biraz serbestlik, Sayın Yargıç," dedim. 'Buna izin vereceğim,' dedi Rollins.

Öksürdü, "Sekiz kez.

"Anladığım kadarıyla yeni bir pozisyonunuz var; polislikten ayrılıyor musunuz?"

Bu doğru. Irak'ta özel bir güvenlik müteahhidi için çalışacağım. Güvenlik görevlisi. Manhattan'dan biraz daha tehlikeli ama maaşım polislik maaşımın üç katı.

"Çok güzel. Bu yeni pozisyonu ne zaman aldın?"

"Birkaç ay önce onay aldım.

"Peki imza ikramiyeniz ne kadardı?" "Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Bu konuyla ilgili son sorum Sayın Yargıç.

Yargıç Rollins başını salladı ve Jones başını salladı. Parmaklarını dikleştirdi, birbirine sertçe bastırarak uçlarını beyazlattı.

"İki yüz bin dolar," dedi Jones.

Tepki vermedim. Ama Yargıç Rollins'in yanaklarını patlatmasını izledim.

"Sanıkla o günden önce hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır. Adını duymuştum elbette, ama hayır, onunla hiç tanışmadım.

"Yani ona karşı herhangi bir kin beslemiyorsun?"

Hayır. Ben a Yasa uygulama Memur bey. Biz Yapma. kin tutmak. Ve dediğim gibi, onunla hiç tanışmamıştım.'

"Ve bu konuda yalan söylemek için hiçbir nedeniniz yok, değil mi?"

"Hiçbir nedeni yok," dedi başını sallayarak, dudaklarını büzerek.

'Terfi arıyor gibi değilsiniz. Çok daha iyi maaşlı bir işe geçiyorsunuz, değil mi?"

"Doğru," dedi kollarını

kavuşturarak. "Peki neden yalan söylüyorsun?"

Yargıç Rollins'in kafası önce bana, sonra da tanığa döndü.

"Hiçbir konuda yalan söylemiyorum, Avukat Bey.

Kennedy'nin temin ettiği son belgeleri aldım ve kopyalarını yargıca ve Zader'e verdim, sonra bir kopyasını Memur Jones'a verdim. İsteksizce aldı, sonra taradı ve başını salladı.

'Memur bey, bu cinayet gecesi aracınızın GPS konumlarının bir kaydı. NYPD'nin tüm araçlarında takip cihazı var, doğru mu?"

"Evet, bir takip cihazımız var ama..."

'Bu, aracınızın o akşamki hareketlerinin NYPD kaydı. Lütfen bir dakikanızı ayırıp inceleyin ve takip cihazı konumunuzu Altmış Üçüncü Cadde olarak bildirdiğinde adresine bildirin.

Raporu okumadı. Başını salladı ve sadece sayfaya baktı. Zaten biliyordu. Zader ve Rollins ilgili girişi bulmak için hızlıca taradılar.

"Belki size yardımcı olabilirim memur bey. Rapor, aracınızın o gün Altmış Üçüncü Cadde'ye hiç girmediğini doğruluyor.

Jones, 'Belki de uydu devre dışı kalmıştır,' dedi.

Hayır, öyle değildi. Geriye doğru gidersek, kayıtlara göre siz kazayla ilgilenirken, silahı bulurken ve Bay Child'ı tutuklarken aracınız Sixty Sixth ve Park'ta yirmi üç dakika durmuş. Bundan önce kayıtlar aracınızın Central Park West'ten kaza mahalline gittiğini gösteriyor. Aslında kazaya giderken Altmış Üçüncü Cadde kavşağından geçtiniz.

Başını sallayan ama cevap vermeyen Jones yardım için etrafına bakındı. Kimse yardım teklif etmedi.

"Yani az önceki ifadeniz, Altmış Üçüncü Cadde'nin altından Central Park West'e doğru sola döndüğünüz, yalan mıydı?

"Hayır. Dürüst bir hataydı.

'Kaza yerine gitmeden önce, kayıtlara göre aracınız Central Park Eleven'ın dışında otuz üç dakika park halinde kalmış. Sevk memuruna yalan mı söylediniz?'

"Yani bir hata yaptım. I ...'

'Bir subay olarak çok fazla zaman geçirdiniz. Bunu kendiniz söylediniz. Bu mahkemeye Central Park West ile Altmış Üçüncü Cadde arasındaki farkı bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?

'Hayır, sadece bir hata yaptım,' dedi.

"Bir hata, yalan değil mi?

"Hayır, bir hata yaptım.

'Yani tam da Clara Reece öldürüldüğü sırada sizin park halinde karşısında olmanız sadece bir tesadüf.

"Evet.

"Ve sanığın cinayet silahıyla tutuklanmasına neden olan kazanın ihbarını almış da sadece bir tesadüf mü?

"Evet.

"Bu sabah Memur Noble ifadesini verirken mahkemede miydiniz?

"Evet, .

"Şarjörü çıkardığında cinayet silahının şarjöründe kir veya toprak bulduğuna dair ifadesini duydunuz.

"O da öyle dedi.

"Katilin, komşusu Bay Gershbaum'u uyarmak için Bay Child'ın dairesinin penceresine kasıtlı olarak ateş etmiş olabileceği ifade duydunuz mu?

"Bunu duydum.

"Pencerenin kırılmasının başka bir nedeni daha olabilir. Bay Child'ın dairesi o binanın yirmi beşinci katında. Bu yükseklikte, cinayet silahını caddenin karşısına ve Central Park'a atmak için güçlü bir adam olmak gerekmez, değil mi?

Sessizlik. Tanık , soruya cevap vermek için bir girişimde bile bulunmadı. Bakışları beni geçti. David'in binasının ön kapısından beşinci sınıf öğrencisi parka top atabilirdi. David'in yirmi beşinci kattaki dairesinin balkonundan parka neredeyse tükürebilirdiniz.

'Aracınız uzun süre parkın yanında durdu. Parkın içinde, binanın karşısında bekliyordunuz, sanığın balkonunu izliyordunuz. Orası parkın oldukça تنها bir bölgesi. Çitlerin arkasındasınız. Bu çok dikkatli bir şekilde planlanmıştı ve silahın balkondan parka ne zaman atılacağını dakikası dakikasına biliyordunuz. Silahın balkondan atıldığını görene kadar beklediniz.

daire, çimlerin üzerinden aldı, kiri sildi ve sonra ceketinin içine koydu ...'

"Bu saçmalık-

Yargıç Rollins Jones'a bakarak, "Bu mahkeme salonunda diline dikkat et," dedi. Rollins'in gözlerinde bir ışık damlası, bir kıvılcım gördüğümü sandım - şüphenin başlangıcı. Onu yeşertmek zorundaydım.

"Arabanıza gittiğinizde, yedek silahınızı ayak bileğinizdeki kılıftan çıkardınız, torpido gözüne kilitlediniz ve cinayet silahını ayak bileğinizdeki kılıfa koydunuz, doğru mu?

"Bu... yalan.

"Memur bey, sanığın üzerini, çantasını ve aracının tamamını aradınız, doğru mu?

"Bu doğru. Yaptım.'

"Peki hiç eldiven bulamadınız mı?"

"Eldiven bulamadım.

"Eldivenleri olmamasına ya da cinayet silahını düzgün bir şekilde temizleyememesine rağmen, sanığın parmak izleri silahta bulunmadı mı?

"Öyle olduklarına inanmıyorum.

"Silahtaki tek parmak izi sizinkiler miydi Memur Jones?

"Silahı elime aldığımda eldiven takmalıyım.

"Central Park'ta onu topraktan çıkardığın zamanı mı kastediyorsun?

"Hayır" demeden önce bir an tereddüt etti.

'Silahtaki tüm kiri temizlemeyi başaramadınız, değil mi? Sanırım fazla zamanınız yoktu. Sokakta kimse tepenizden geçen bir silahı görmezdi, ama onu çimenlikten almak için hızlı olmanız gerekiyordu.

Cevap vermedi.

"Bay Woodrow ne gördüğüne dair tanıklık etmek için burada değil. Sadece sen varsın. David'in arabasının yolcu ayak boşluğuna bakmak için eğildiğinizde, cinayet aletini aldınız.

Silahınızı ayak bileğinizdeki kılıftan çıkarıp trafik kamerası için havaya mı kaldırdınız?

"Asla olmaz.

'Altmış Üçüncü Cadde ile Central Park Eleven arasında sadece birkaç blok var. Görevlinin bunu fark etmesini hiç beklemiyordunuz ve kimsenin konumunuzdan şüphe etmesi için bir neden yoktu, ya da siz öyle sanıyordunuz. Bulunduğunuz yer hakkında yalan söylediniz çünkü cinayet mahalliyle ilişkilendirilmek istemediniz, böylece kimse bir araya gelemeyecekti. Değil mi?'

"Bu yüzden santral memuruna nerede olduğum konusunda yalan söyledim. Mola vermiştim. Müvekkilinizin arabasından alana kadar o silahla hiçbir ilgim yoktu. Doğruyu söylüyorum.'

'Yani az önce yemin altında yalan söylediniz, yalancı şahitlik yaptınız. Ama şimdi doğruyu söylüyorsun, öyle mi?'

"Evet.

"Yani sen dürüst bir yalancısın?

Ayağa kalkarak beni işaret etti ve "Sen saçmalıklarla dolusun" diye bağırdı.

Yargıç onu uyarmadı - yeterince dinlemişti.

"Son bir soru daha," dedim. 'Bir silah yerleştirmenin bedeli 200 bin dolar mı?

Jones elinin tersiyle ağzını sildi. Daha fazlasını, çok daha fazlasını söylemek istiyordu. Çok öfkeliydi ama daha fazla zarar vermemek için kendini frenlemeye çalışıyor gibiydi. Bütün gözler onun üzerindeydi. Sandalyesinde geriye yaslandı, yargıca baktı ve "Kendimi suçlu gösterebileceğim gerekçesiyle cevap vermeyi reddediyorum" dedi.

Oturdum. Zader Jones'a bakmadan kapıyı işaret etti. Jones'un oradan çıkmasını istiyordu ama ona bakmaya cesaret edemiyordu.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Atışa 2 saat kaldı.

"Eddie, sanırım yargıç bu dava hakkında düşünmeye başlıyor," dedi David.

'Bunu düşünmek yeterli değil. Buna inanmak zorunda.'

"İnsanlar Dedektif Andy Morgan'ı arıyor.

Kahverengi takım elbiseli sarışın bir polis, elindeki sakızı tükürdü, cep telefonunu kapattı ve sakızla telefonu aynı cebine koydu. Telefon görüşmesinde her ne oluyorsa, bu onu biraz endişelendirmişti. Yüzünün kızarmış halinden, ona soracaklarımdan endişe duyduğunu tahmin ettim. İki polisin enselenmesini izlemişti ve şimdi sırada kendisi vardı. Yemin etti, parmaklarını saçlarında gezdirdi, ön tarafındaki bir parçanın beyaza dönüştüğünü fark ettim, neredeyse takım elbisesinin solduğu kadar. Cep telefonumdan gelen titreşimi hissettim, mesajları kontrol ettim; Kertenkele'den yeni bir mesaj gelmişti.

Federaller . Oyun oynamamı ister misin?

Masanın altından bir cevap yazdım.

Hayır. Christine'i oradan çıkaracaklarızle. Bana ne zaman

O temiz.

Savcı Morgan'a olaya müdahil olma hikayesini anlattı: Üniformalı devriyenin David'in dairesindeki cesedi olası bir cinayet olarak tanımladığını teyit eden merkezden gelen mesaj, binaya gelişi ve Childs'ın dairesini araması, ölümcül yaralanmaları not alması, Olay Yeri İnceleme'yi araması, güvenlik kamerası görüntülerinden kanıt arayışına kadar her şey.

"Daha sonra binanın güvenlik ofisini ziyaret ettim ve güvenlik şefleri Bay Medrano ile görüştüm. Kendisi ilgili CCTV görüntülerini bulabildi ve ben de bir kopyasını aldım.

'Bahsettiğiniz disk bu mu? Delil TM2?" dedi Zader.

"Doğru," dedi Morgan.

"Eğer mahkemeyi memnun edecekse, görüntüleri izlemek için uygun bir zaman olacaktır.

',' dedi Rollins.

Diski Morgan'a vererek ayağa kalktı ve hakimın solundaki yetmiş inçlik TV ekranının altında duran DVD oynatıcıya yerleştirdi.

Morgan uzaktan kumandayı savcıya verdi ve yerine oturdu.

Zader Morgan'dan David ve Clara'yı teşhis etmesini isterken görüntüleri başlatıp durdurduk. Birlikte odaya girişlerini ve yaklaşık on yedi dakika sonra David'in tek başına çıkışını izledik. Dört dakika sonra Forest liderliğindeki güvenlik ekibi Gershbaum'un kapısında idi.

Zader, "Bu görüntülerden ne gibi sonuçlar çıkarılabilir?" diye sordu.

'Sanık ve maktulün daireye birlikte girdiklerine dair tartışılmaz kanıtlar var gibi görünüyor. İçlerinden sadece biri hayatta kalıyor. Daire arandığında başka kimse . Gerçekler bunlar. Sanık, kurbanı vurup öldürebilecek tek kişidir.

'Teşekkür ,' dedi Zader.

Ekranın altında beliren dijital , David'in dairesinin dışındaki koridor kamerasından alınan bu DVD'deki görüntülerin sekiz saat daha devam ettiğini gördüm. Medrano muhtemelen yirmi dört saatlik görüntünün tamamını bir diske kopyalamıştı. Zader'in kendi sergisini ona karşı kullanabilirim.

Yargıç Rollins, "Çapraz sorgu var mı?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve Morgan'ı konuşturmak, onu açmak ve rahatlatmak için tasarlanmış bir dizi sıradan soruya başladım. Ön duruşmalarda polisler, hiçbir yere varmadan uzun uzun çapraz sorguya çekilmeye alışkındır. Sadece bir balık tutma egzersizi.

attım.

"Dedektif, Central Park Eleven'da olası bir cinayetle ilgili olarak merkezden saat kaçta çağrı aldınız?"

Cevap vermeden önce izin alarak notlarına başvurdu. "Yirmi yirmi yediyi not ettim.

"Peki olay yerine ne zaman vardınız?"

"Yirmi otuz sekiz," dedi iç çekerek, daha ne kadar sandalyede oturup anlamsız sorulara cevap vereceğini merak ediyordu.

"Olay yerine vardığınızda ilk hareketiniz ne oldu?"

'I güvence altına alındı ve Sahne. Yapıldı
Tabii ki hepsi personel daireyi boşaltmış ve cinayet kayıtlarını açmıştı.'

"Ne?" diye sordu yargıç.

"Günlük, Sayın Yargıç. Olay yerine giren ve çıkan personeli, önemli gelişmeleri, görüşme programlarını ve karar alma süreçlerini kaydederiz. bizim cinayet prosedürümüzün bel kemiğidir; soruşturmamızı kaydeden İncil'dir ve kanıt zincirinin başlangıç noktasıdır.

Rollins not aldı.

Zader'den televizyonun kumandasını aldım ve görüntüleri Morgan'ın gelişine yönlendirdim.

"Yani yirmi elli birde, güvenlik kamerasındaki saate bakılırsa, dairede sadece siz ve ortağınız Dedektif Algın mı vardı?"

Kayıtları kontrol etti, kameraya baktı. "Doğru.

"Daireye girdikten sonra ne yaptınız?"

"Dairenin etrafına bir göz attım, temiz olduğundan emin oldum. Daha sonra cesedi inceledim. İlk olarak yaralara baktım ve birden fazla kurşun yarası olduğunu tespit ettim.

kurbanın başının arkasına ve bel bölgesine iki el ateş etmiştir.

"Sonra ne yaptın?"

'Kurbanın kalça cebinde hafif bir şişkinlik gözlemledim. bir çanta ya da cüzdan olabileceğini düşünerek kurbanın cebinden çıkardım ve inceledim.

"Neydi peki?"

"Pembe deri bir cüzdan. İçinde bir kütüphane kartı, bir ehliyet, bir çek hesabı için ATM kartı ve yaklaşık seksen beş dolar nakit para vardı.

"Kartlardaki isim?" "Clara

Reece.

"Kurbanın ehliyetinin DMV tarafından verildiği tarih neydi?"

Başı omuzlarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sorunun anlamsızlığı karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ruhsatım burada, Sayın Yargıç. Buna atıfta bulunabilir miyim? Zader ellerini yargıca doğru uzatarak yalvardı:

"Sayın

Honor, bu artık tam bir balık tutma egzersizine dönüştü. Buna hemen son verilmeli.

'Bölge savcısına katılma eğilimindeyim, Bay Flynn. Size biraz serbestlik tanıdım, ama bunun konuyla ilgisini göremiyorum,' dedi Rollins.

'Bu son derece alakalı ve bu alakayı kurmak için sadece üç soruya ihtiyacım var. Üç sorudan sonra alakayı göremezseniz, devam edeceğim.

Bunu düşündü ve iç çekti. Ellerini kalçalarına vuran Zader, görünmek için elinden geleni yaptı.

"Pekâlâ. Üç vuruşta çıkarsınız Bay Flynn,' dedi Yargıç Rollins.

Morgan başka bir memurdan kanıtları getirip şeffaf bir kanıt torbasına konmuş ehliyeti verirken bekledim. Ehliyeti ters çevirip hâlâ poşetin içinde tutarak plastiği incelerken gözlerini kıstı.

"Yayın tarihi, geçen yıl otuz Ağustos.

"Teşekkür ederim," dedim, Rollins'i sayfasına bir vuruş yaparken yakaladım. sayıyordu - iki sorum kalmıştı.

"Kurbanın çek hesabının açıldığı tarih nedir?"

Yanındaki çantadan bir defter çıkardı ve sayfaları çevirdi, her çevirmeden önce başparmağını yaladı, zaman öldürdü, çapraz sorgumu uzattı. Belki yarım dakika sonra defterindeki sayfayı buldu.

"Otuz Ağustos mu?" dedi. Bu kez bir tarih belirtmiyordu. Notu sorguluyordu.

"Peki kütüphane kartının verildiği tarih?"

Yine kütüphane kartını aramak zorunda kaldı ve onu bir kanıt torbasında buldu. Tarihi okudu ve bana baktı.

"Geçen yıl otuz Ağustos'ta" derken kaşları alnının ortasında çatılmıştı.

"Sayın Yargıç, biraz daha zaman istiyorum," dedim. Yargıç Rollins'in ilgisini çekmişti.

'Biraz serbestlik, Bay Flynn, fazla değil,' dedi.

"Dedektif Morgan, bu kurbanın cüzdanını kaybetmesi ya da benzeri bir durum değil mi?"

"Bunu kesin olarak söyleyemem," dedi Morgan.

'Banka hesabı, ehliyeti ve kütüphane kartı geçen yıl aynı gün oluşturulmuş. Sanki bu hesaplar ya da lisanslar zaten varmış da bunlar sadece yedek kartlarmış gibi değil, değil mi?"

"Hayır.

"Clara Reece'in kimlikleri sekiz ay önce, David Child ile tanışmadan sadece birkaç hafta önce oluşturuldu, doğru mu?"

'Sanırım öyle,' dedi.

"Yani bu kanıtlardan kurbanın kimliğini tespit edebildiniz?"

Sadece bu da değil. Adli tabip kurbanı muayene ettikten sonra ters çevirdim ve üzerinde bir cep telefonu buldum. Telefonda Twitter ve Facebook için bir sosyal medya uygulaması vardı.

Reeler ve her biri Clara Reece adına bir hesapta oturum açmış. Daha sonra telefonda, hesaplara gönderilmiş olan dijital bir resim bulduk. Fotoğrafta Clara Reece'in sağ bileğinde mor bir papatyadan oluşan yeni bir dövme görölüyordu. Olay yerinde bulunan cesette de aynı noktada yeni bir dövme vardı. Buradan yola çıkarak kimliği konusunda oldukça emin olduk ve ehliyet ve ATM kartıyla birlikte kurbanımızın kimliğini tespit ettik. Ayrıca binaya girerken çekilen kamera görüntülerinden güvenlik görevlisi Clara Reece'i teşhis etti.

Boğazını temizledi, oturdu. Saldırıya geçiyordu.

"Cesedi resmi olarak teşhis edemedik çünkü müvekkiliniz sayesinde Clara Reece'in artık bir yüzü yoktu.

Zader'in keskin bir nefes alışını duydum. Gözlerini kapatmış ve sanki Sugar Ray Leonard'ın bir balerini hastanelik edişini izlemiş gibi dudaklarından kocaman bir 'O' çıkarmıştı.

Rollins yüzünü buruşturur gibi oldu ama en azından şunu söyleyecek bilgiye sahipti: 'Dedektif Morgan, tutkulu ve kendini işine adanmış bir polis memuru olduğunuzu görebiliyorum ama lütfen suçluluk meselesini bir tarafa bırakın. Siz gerçek bir tanıksınız. Tartışmak için burada değilsiniz.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç.

Zader'in bir darbe aldığımı düşünmesine izin vererek yoluma devam ettim. Sonraki on dakika boyunca Morgan'a adli tabibin, Noble'ın, üç olay yeri inceleme uzmanının ve cesedi morga götüren iki sağlık görevlisinin gelişini anlattım. Her bir kişinin gelişinde cinayet kayıtlarını kontrol etmesini, kamera görüntülerini izlerken her bir kişinin geliş zamanını kontrol etmesini istedim.

"Ve olay yerindeki kayıtları tamamladınız mı?" "Evet.

"Tam olarak nerede?

"Sanırım salonda durdum ve kayıt defterini doldurdum.

"Cinayet kayıtlarına göre Memur Noble ve ekibi olay yerinden ne zaman ayrıldı?

"On bir on beş.

İlgili görüntüleri buldum ve Memur Noble ile beyaz tulum giymiş diğer üç kişinin apartmandan çıkışını gösteren videoyu oynattım, ancak görüntülerde saat on bir on altı olarak gösterilmişti. Ancak işin ilginç yanı kayıt ile kamera arasındaki zaman farkı değildi.

"Ya sağlık görevlileri?

Kayıt defterinin bir sayfasını çevirdi ve '11 oh 9' dedi.

Sağlık görevlilerinin siyah bir torbaya konulmuş ve sedyeye yerleştirilmiş cesetle birlikte ayrılışını salon kamerasından yaklaşık aynı anda izledik.

"Ya adli tabip?" "On kırk beş.

Yine, uzun boylu ME'nin ayrılış görüntülerini oynattım.

"Siz ve ortağınız dışında, Memur Noble ve ekibi on bir on beşte en son ayrılanlar mıydı?

Acele etmeden notları kontrol etti. "Bu doğru.

"Peki siz ve ortağınız ne zaman ayrıldınız?

"On bir yirmi yedi de birlikte ayrıldık. Ayrılmadan önce binanın güvenlik şefiyle konuştum ve dairenin mühürlü olduğunu anladığından emin oldum.

Morgan'ı ve daha genç olan ortağını Medrano ile konuşurken izledik. Mavi olay yeri bandı kapıya yayılmıştı. Kamera 11:28'de ayrıldıklarını kaydetmişti.

"Yani, saat on bir buçukta personelinizin her üyesi ayrıldı ve daire boş mu kaldı?

Morgan esnemesini bastırarak, "Doğru," dedi.

İleri sararak 1151'e geldim. Dairenin dışındaki kameranın görüntüsü.

"Bu durumda, saat 11:51'de apartmandan çıkan kişinin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?

Beyaz bir tehlikeli madde kıyafeti giymiş ve elinde bir çanta taşıyan zayıf biriydi. Olay yeri bandının altından eğilerek daireden çıktılar. Kapıyı kapattılar ve merdivenlere yöneldiler.

Kayıtları kontrol etti.

Emin değilim. Olay yerini gece için kapatmıştım. CSI'lardan biri olabilir,' dedi, hala ilgisizdi, hiçbir yere gitmediğime inanıyordu.

'Ama az önce Memur Noble'ın diğer üç CSI ile birlikte geldiğini ve siz ve ortağınız olay yerini kapatmadan önce ayrıldıklarını izledik. Çıkış saatlerini kendiniz kaydetmişsiniz.

Başını salladı ve ekrana baktı.

"Bunu başka bir şekilde ifade edelim. Olay yerinden 11:27'de ayrıldığınızda, diğer herkesin çıkışını yaptınız mı?

Notlarına göz gezdirerek, "Sanırım " dedi. "Görünüşe göre herkesin çıkışını yapmışsın, elimizdeki görüntülerden az önce gördüm.'

Başını salladı.

"Bu bir "evet" mi?

Dedim. "Evet.

'Daireye girerken gördüğümüz CSI'ların hiçbiri hazmat giysisiyle çıkan kişi kadar kısa ya da zayıf değil. Sizce de öyle değil mi?

Morgan günlüğünü kontrol etti, görüntüyü dondurduğum ekrana tekrar baktı.

"O memuru teşhis edebileceğimden emin değilim.

"Bu memurun cinayetten sonra daireye girdiğini görmediğimize katılıyor musunuz?

Morgan'ın yanağından bir damla ter süzüldü.

'Kalabalığın arasında gözden kaçmış olabilirler,' dedi.

"Az önce oynattığımız görüntülerde bu kişinin daireye girdiğini görmüyoruz, değil mi?

"Hayır.

Yargıç Rollins kalemini yere attı.

"Bu bir yere varacak mı Bay Flynn? Bu memurun kayıt altına alınmaması nedeniyle müvekkilinizin anayasal haklarının ihlal edildiğini mi iddia ediyorsunuz?"

"Hayır, Sayın Yargıç."

"O zaman bu memurun hareketlerini vurgulamanın anlamı nedir?"

David kıpırdamadan oturdu, ellerini önünde kavuşturmuştu, gözleri benim üzerimdeydi ve Cooch ona cesaretlendirici bir fısıltı verdi.

"Sayın Yargıç, kamera kayıtlarında gördüğünüz kişi gerçek bir polis memuru değil. Sağlık görevlisi değil. Olay yeri teknisyeni değil. Adli tıp ofisinden değiller. Cinayetten sonra daireye giren kamera görüntülerinde yoklar."

"Peki kim o?" dedi Rollins.

Konuşmadan önce ayaklarımı yere bastım, sırtımı dikleştirdim ve kelimelerin yumuşak ve kendinden emin bir şekilde yargıca doğru süzülmesine izin verdim.

"Sayın Yargıç, savunma bu kişinin gerçek katil olduğuna inanıyor. Bu kişi Clara Reece'i öldürdü."

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

Çantamdan bir DVD daha çıkardım ve oynatıcıya yerleştirdim. Savunmanın Central Park Eleven'dan görüntüler elde ettiğini ve gerekirse Güvenlik Şefi Medrano'nun bu görüntülerin gerçekliği konusunda tanıklık edebileceğini açıkladım. Görüntüleri cinayetten bir gün önce saat ikiden hemen sonrasına gönderdim. Asansörden bir görüntü. İnsanlarla doluydu. Aralarında Clara Reece de vardı, gayet sakindi ve kesinlikle klostrofobi belirtisi göstermiyordu.

David'e bakmaktan kendimi alamadım. Clara'yı gördü, kalabalık asansörde sakin ve toparlanmıştı. Klostrofobisi olduğu konusunda ona yalan söylediğini biliyordu. Clara'nın bir kutu eşyayla asansörden çıkışını izledim ve Clara ile aynı saç rengine, aynı saç stiline ve uzunluğuna sahip, aynı vücut tipinde, aynı ten rengine başka bir kadın, David'in dairesine bir kutu taşımasına yardım etti.

'Bu Clara Reece, sanığın dairesine taşınıyor. Başka bir kadın ona yardım ediyor.

Diğer kadın son kutularla birlikte daireye girdiğinde durakladım. Sadece Clara Reece'in daireden çıktığını görmek için yirmi dakika ileri atladım.

"Diğer kadın hala dairede mi?

Morgan, "Evet, bu görüntülere bakılırsa doğru," dedi.

"Bu görüntüleri izlediniz mi?

"Bu kadar eskiye dayanmıyor, hayır. Sanık ve mağdur o akşam gelmeden önce dairenin boş olduğunu anladık. Binanın güvenlik ekibi daireyi aradı. NYPD üniformalı memurları daireyi aradı. Daireyi kendim aradım. Daire boştu.

Kurbanın cesedinden ayrı olarak. O kadar eski görüntülere bakmamıza gerek yoktu. Cinayetden dakikalar önce, kurban ve sanık daireye birlikte giriyorlar. Sanık ayrılıyor. Onu canlı gören son kişi oydu. Cesedi boş dairede bıraktı - orada başka kimse yoktu, bu yüzden bir önceki günün görüntülerine bakmamıza gerek yoktu.

İnsanlar görebildiklerine inanırlar.

İleri sarma tuşuna bastım, her saniye için on dakikalık kamera süresini atladım. Eğer bir saat boyunca kimse katta olmazsa, ışıklar . Enerji tasarrufu sağlayan bir sistem. Böylece ışıklar yükseldiğinde birinin asansörden indiğini görmek kolaydı. David ve Clara'nın birlikte daireye geldikleri akşam yedi buçukta görüntüleri durdurdum. Yine akşam dokuz on beşte, Gershbaum dairesine geldiğinde. Ondandır sonra sabaha kadar hiçbir hareket olmadı, Clara ve David sabah dokuz civarında, Gershbaum ise biraz önce ayrıldı. O akşama kadar hiçbir şey yok. Gershbaum asansörden inerken duraklattım, geri sardım ve dairesine girene kadar görüntünün oynamasına izin verdim, sonra David ve Clara daireye son ziyaretleri için asansörden inene kadar tekrar ileri sardım.

"Dedektif Morgan, bu görüntülere göre, bir gün önce daireye girdiğini gördüğümüz kadın hâlâ .

Kocaman bir nefes yavaş ve öfkeli bir iç çekişle dışarı verildi. "Evet.

Yargıç Rollins öne doğru eğilmiş, sanki ona bir sihir numarası göstermişim de anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle görüntüye bakıyordu. DVD'yi çıkardım ve yerine başka bir tane koydum.

"Sayın Yargıç, bu görüntüler FBI'nın dün gece Central Park Eleven'dan elde ettiği görüntülerdir. Gördüğünüz kamera görüntüsü doğu duvarındaki havalandırma deliğine gizlenmiş küçük bir kameraya ait. Bu kamera merdivenleri kapsıyor.

David ve Clara'nın daireye giriş görüntüleri oynatıldı ve saat 20:00'ye kadar ileri sardım.

ön kapı açıldı.

İlk fark edeceğiniz şey saat. Bu kameradaki saat işareti, sanığın Bay Gershbaum'un güvenliği aramasından tam iki dakika önce daireden ayrıldığını gösteriyor. Ve merak *ediyorsanız*, bu saat güvenlik kayıt saatiyle senkronize. Bu görüntüleri oynatacağım Dedektif Morgan ve dikkatle izlemenizi istiyorum.

Oynat tuşuna bastım. Tüm oda tamamen sessizdi. Oynatıcıdaki diskin çalkalanışını, Rollins'in sandalyesinin öne doğru eğilirken çıkardığı gıcirtıyı, Zader'in kaleminin dudaklarına vuruşunu, kameraların hafif elektrik çapaklarını duyabiliyordum. Belki iki yüz kişi sessizce izledi.

Biri hariç hepsi.

Sahanın arka tarafında Dell beni izliyordu.

Ekranda David tereddüt etti, kapıya doğru döndü, sonra durdu, kulaklığını takarak arkasını döndü ve asansöre doğru ilerledi.

"Onu gördün mü? Ben sordum.

'Ne gördüm mü? Neyi kastettiğinizi anlamadım,' dedi Morgan.

"Tekrar izleyelim. Bu sefer .'

Tekrar oynattım. Bu sefer haber kameramanının nefesini tuttuğunu duydum ve savcı yardımcılarından biri ellerini kaldırdı, sonra nerede olduğunu hatırladı ve kollarını kavuşturdu. Yine de yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Hala neyi kastettiğinizi anlamış değilim," dedi Morgan. "Ben de öyle," dedi Yargıç Rollins, ama içinde hiç öfke yoktu sadece merak. İkisine de haber verdim.

"Dedektif, Sayın Yargıç, sanığı izlemeyin. Onun ötesine bakın. Aynaya bakın.'

DVD yine ağır çekimde oynatıldı. Bu sefer kaçıramazlardı.

David kapıyı kapattı, birkaç adım attı, sonra durdu ve acaba arkasını dönüp kapının olduğundan emin olmak için direniyor muydu?

kilitlendi. Ama hayır - durdu çünkü bir şey hissetmişti. Dönmeden önce, koridordaki küçük masanın yanında duran aynada kapının bir yansıması vardı. Sadece bir saniyeliğine oradaydı. Kapı kolu hareket etti. Aşağı, sonra yukarı. Kapının diğer tarafında kilitli olduğundan emin olan biri vardı.

Tüm gözler ekrandayken bir an durup Zader'e baktım. Bakışlarımı karşıladı - bunun oyunun sonu olduğunu biliyordu.

'Dedektif, kapı kolları kendi başlarına hareket etmezler. O dairede biri yaşıyor ve tekmeliyor.'

Morgan cevap veremedi. Onun yerine özür dilercesine Zader'e baktı ve ellerini avuçlarının içinde yukarı kaldırdı. *Üzgünüm, bunu kaçırdık.*

'Dedektif Morgan, kamera kayıtlarından David Child'ın tam olarak yirmi ikide o daireden ayrıldığını biliyoruz. Bay Gershbaum silah seslerini duyup güvenliği aramadan tam iki dakika önce mi?

"Bu görüntüdeki zaman damgası ve dokuz bir bir arama zamanı doğruysa, evet.

"Bu süre, failin cesedi panik odasından , kalan kan izlerinden sırtından vurulduğunu anladığımız mutfığa götürmesi ve kafasına etmesi için fazlasıyla yeterli değil mi?

Morgan dişlerini sıkarak "evet" diye tısladı.

"Failin daha sonra güvenlik daireye girmeden önce pencereden ateş etmek, silahı parka atmak ve panik odasına girmek için tam dört dakika daha zamanı vardı.

"Bu da bir teori.

Son bir zar attım. Karışıma atmak için son bir kanıt.

"Dedektif, soruşturma memuru olarak, sanığın yüzünden, kıyafetlerinden ve ellerinden alınan örnekler üzerinde barut izi testi yapılması için bağımsız bir uzmana talimat verdiniz mi?

Zader'e baktı, söylememesi gereken bir şey söyleme ihtimalinden korkuyordu.

"Ben yaptım.

"Ve bu testlerin sonucu Dr. Porter'ın bu raporunda yer alıyor? Elindeki kâğıdı göstererek söyledim.

"Evet.

"Savcılık bu duruşmada bu rapora dayanmak istemiyor, doğru mu? Dedim.

Ağzı, aniden kâsedden fırlayıp şömineye atlayan bir balık gibi hareket etti. Zader ayağa kalktı ve yargıca hitap etti.

"Sayın Yargıç, bu rapora .

"Bu akademik makale ile birlikte bu raporu da kanıt olarak sunmak istiyorum Sayın Yargıç.

'Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir savcılık raporuna mı güvenmek istiyorsunuz?" dedi Rollins.

Kopyaları kâtibe verdim, o da mühürledi ve hâkime verdi.

"Dedektif Morgan, iddia makamı daha önce Dr. Porter'ın hazırladığı ve sanığın üzerinde büyük miktarda barut izi bulunduğu sonucuna varan bu kanıt raporuna dayanmak istemişti?

"Yaptık, ama artık buna güvenmek istemiyoruz.

"Neden?" diye sordu yargıç.

"Çünkü Dr. Porter, söz konusu maddenin muhtemelen GSR değil, sanığın arabasındaki hava yastıklarını ateşleyen patlamadan sonra sanığın üzerinde biriken madde kalıntıları olduğunu kabul etmiştir.

Onu neredeyse yakalamıştım; sadece biraz daha.

"Dr. Porter ilk başta malzemenin GSR olduğuna inanıyordu, doğru mu? Ben sordum.

'Siz ona ulaşana kadar raporunda böyle yazıyordu. Sonra fikrini değiştirdi,' dedi Morgan.

"Dedektif, eğer birisi GSR ile kaplanmış gibi görünmek isteseydi, hava yastıklarının açıldığı bir araba kazasında bulunmak Dr Porter gibi bir uzmanı kandırmak için yeterli olabilir miydi?

"Olabilir.

"Dr. Porter'ın hakkını teslim etmek gerekirse, savunmanın ortaya çıkardığı hava yastıkları ve GSR karşılaştırmasına ilişkin bilimsel çalışmayı , değil mi?

"Hayır, yapmadı.

'Birisi bu bilgiye sahip olsaydı ve bir araba kazası tasarlasaydı, araç sürücüsünün her yerinde GSR varmış gibi görünmesini sağlayabilir miydi?

"Bilmiyorum.

Kennedy Interpol konferansından aldığı güvenlik kartının kopyalarını bana verdi; kopyalar kendisine e- postayla gönderilmişti. Kopyaları dağıttım ve Zader'in bembeyaz kesilmesini izledim. Ne Morgan ne de yargıç henüz bağlantıyı kuramamıştı.

'Bu güvenlik kimliği, bu bildirinin sunulduğu Interpol konferansından alınmıştır. Bu kimlik o konferansa katılan bir delege tarafından sunulmuştur. Fotoğraftaki kişiyi tanıyor musunuz? Dedim.

"Anladığımı söyleyemem," dedi Morgan, ama sesi hiç de inandırıcı gelmiyordu.

"Size yardım edeyim; on dört numaralı sergiye bakın.

Rollins ilgili belgeyi kağıt içinde bulmuştur. Morgan da aynısını yaptı.

Kimlik Sarah Callan'a ait. Kimlikteki fotoğrafı, Clara Reece'in Reeler hesabından alınan profil resmi olan on dört numaralı kanıttaki fotoğrafla . Görüntülerde sanığa dairesine kadar eşlik eden kadınla Sarah Callan'ın kimliğindeki fotoğraftaki genç kadının aynı kişi olduğu açık, değil mi?

Sessizlik. Yargıç, Morgan'a yöneltilen soruyu yanıtladı.

'Aynı kadın. Clara Reece ve Sarah Callan aynı kadın,' dedi Rollins.

Kıçını tanık kürsüsüne dayamış hiçbir deneyimli dedektif yargıçla tartışmaya girmez.

"Öyle görünüyor, Sayın Yargıç," dedi Morgan.

'Dedektif, geçen yıl aynı gün verilen çek hesabı, kütüphane kartı ve ehliyet, sahte bir kimlik için geçmiş oluşturan biri olabilir mi?

'Bilemem,' dedi.

"Tabii ki. Sen NYPD'densin. Polis departmanı hiçbir zaman gizli bir polis memuru için sahte bir kimlik yaratmadı, değil mi?

Yargıç Rollins bile buna gülümsedi. 'Bu mümkün,' dedi.

"Dairedeki cesetle ilgili herhangi bir DNA ya da parmak izi eşleşmesi bulamadınız, değil mi?

"Hayır.

'Ve ve kurbanın yüz vardı olmuştur yok edildi, Yani cesedi teşhis edemediniz mi?'

Başını salladı.

Rollins kesti. "Bu ne anlama geliyor Bay Flynn?" dedi.

O an buydu. Bu benim şansımdı. Bir nefes aldım, belgeyi yere bıraktım ve elimi David'in omzuna koydum. Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor, başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyordu. Onu sabitledim.

"Sayın Yargıç, savunma makamı Sarah Callan'ın David Child'ı cinayetle suçlamak için sahte bir kimlik kullandığına inanmaktadır. Onun cinayeti.'

"Ne?" dedi Rollins.

DVD'leri değiştirdim, tehlikeli madde giysisi içindeki kişinin olay yeri şeridinde tırmanıp apartmandan çıkarkenki görüntüsünü buldum.

"Sayın Yargıç, bu videoda gösterilen kişi o dairede cinayet işleyen kişidir. Paris'te hava yastığı açılma kalıntıları ve GSR arasındaki benzerliklerle ilgili bir Interpol konferansına Sarah Callan adıyla katılan kişiyle, üç ay sonra Clara Reece sahte kimliğine bürünecek olan kişi aynı kişidir.

Haftalar sonra milyarder David Child tanıştı ve onunla çıkmaya başladı; aynı kişi cinayetten bir gün önce benzer görünümlü genç bir kadınla daireye girerken ve sonra daireden tek başına çıkarken görülmüştü. Gerçek kurbanın kimliğini henüz bilmiyoruz ancak Clara Reece'in - ya da Sarah Callan'ın - hala hayatta olduğuna inanıyorum çünkü GSR için nasıl ikna edici bir yanlış pozitif üretileceğini bilen belirsiz uzman bilgisine olan oydu ve sanığa bu sahte kanıt yüklemek için araba kazasını düzenlediğine inanıyorum. Gerçek kurban panik odasında vuruldu. O oda ses geçirmezdir ve bir kişi oraya kolayca gizlenebilir. Gerçek kurbanın yüzü, teşhis edilemesin diye kurşun yaralarıyla yok edilmişti. Havalandırma kamerasındaki zaman imzası, binanın güvenlik kayıtlarındaki zamanlarla eşleşiyor, bu da sanığın ateş edildiğinde dairede olmadığı anlamına geliyor. Ve Bay Child ayrıldıktan sonra dairede birinin yaşadığını ve hareket ettiğini biliyoruz - kapı kolu hareket etti. Bunu hepimiz gördük. İşte ekranda, suç mahallini terk Bu, cinayeti Bay Child'ın üzerine yıkmaya yönelik son derece sofistike ama sonuçta başarısız bir girişimdi.

"Ne amaçla?" dedi Rollins.

"Sayın Yargıç, Bay Child bu şehrin en zengin adamlarından biridir. Rollins'in boşlukları doldurmasına izin verdim. Yalana inanmasına izin verdim. David'e kurulmuştu ama şantajın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Sarah Callan'ın kimliğinde devlet memuru olarak görünüyordu, bu her anlama gelebilirdi ama kütüphanecilerin Interpol konferanslarına katılması pek olası değildi.

Morgan gözlerini tavana dikmiş, her şeyi anlamaya çalışıyordu. Yargıç ona doğrudan hitap ettiğinde dalgın ruh halinden kısa sürede sıyrıldı.

"Dedektif, daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Bay Zader, sanırım dedektif son tanışınızdı?"

Savcı ayağa kalkmış, bir kurtarma operasyonu düzenlemeye hazırlanıyordu. Rollins'in aleyhine karar vereceğini fark etti.

Onu. Kapı kolunun hareket ettiği görüntüler bardağı taşıran son damla oldu.

Evet. Yargıç. Bu tek kelimeyle saçmalık. Sanık bu ayrıntılı planı herhangi bir sözde plan kadar kolay bir şekilde düzenleyebilirdi...'

Rollins, "Buna dair kanıtınız var mı, Bay Zader?" diye sordu. "Hayır, Sayın Yargıç, şu anda yok, ama..."

O halde gidip araştırmamızı öneririm. Bay Flynn'in sunduğu, polisin görmezden geldiği ya da basitçe gözden kaçırdığı pek çok kanıt var gibi . Memur Jones ve onun mahkemeyi yanıltmaya yönelik bariz girişiminden etkilenmedim. Bay Child ayrıldıktan sonra o dairede birinin dolaştığını şüphesiz kanıtlayan görüntüler, dokuz bir bir aramasındaki ve güvenlik kaydındaki tutarsız zaman imzaları ve Gershbaum'un tartışmasız ifadesi göz önüne alındığında, şu anda sanığın vurulma olayı sırasında dairede olduğunu kanıtlamak için yeterli delil olmadığı görüşündeyim. Sanığı mevcut suçlamadan tutuklamak için yeterli delil yoktur ve bu nedenle savunma lehine karar veriyorum. Bay Zader, eğer bu suçlamalardan eminseniz, her zaman büyük jüriye gidebilirsiniz. Ben ikna olmadım - dava düşmüştür.'

Yargıç Rollins'in ayağa kalkarken sandalyesini geriye itmesi, defterini kapatması ve mahkemeden ayrılırken çıkardığı ses, kalabalığın sansasyonel uğultusu arasında kayboldu. Birkaç ay boyunca haberlere konu olacak bir ünlü cinayeti davası olarak vaat edilen şey, gazetecilerin yıllarca ülkenin peşini bırakmayacağını bildiği komplolarla dolu bir ünlü cinayeti gizemine dönüşmüştü - daha doğrusu medya, gerçek katilin kimliğine dair spekülasyonlar içeren makalelerle halkın peşini bırakmayacaktı.

David'in ağladığını neredeyse duymuyordum. Holly ona sıkıca sarıldı. Omuzları serbest kalmanın, özgürlüğün, kaçışın ve kaybın coşkusuyla sarsılıyordu. Onu yeniden kaybetmişti, çünkü Clara ile yaşadığı hayat bir yalandan ibaretti. Clara

Reece diye biri . Önünde uzanan hayat korkutucu ve belirsizdi ama en azından bir şeyler yapabilirdi.

David, Clara'nın yasını tutma. Cinayet gecesi sana klostrofobisi olduğu için asansörde çıldırdığını söylemişti. Bir gün önceki asansör görüntülerini gördün. Klostrofobik değildi. Sana tuzak kuruyordu: Onu korkutmuşsun gibi gösterip sana sebep veriyordu.'

Başını , doğruldu.

Zader'in arkamdan bana yaklaştığını duydum. "Üçüncü raunt için hazır ol," dedi Zader.

'Sanmıyorum,' dedim.

Buna inanın. Beklemede olan bir büyük jürimiz var. Yirmi dakika içinde aynı tanıkları ifadeleri boyunca yönlendireceğim. Ne yazık ki bu duruşmanın tutanaklarını bekleyecek vaktimiz yok. Çapraz sorgularınızın hiçbiri büyük jüriye kadar ulaşamayacak. İddianamemi alacağım. Orada olmanız için bile bir sebep yok - soru soramaz ya da konuşma yapamazsınız. Sadece bana bırak. Seni arayıp olanları anlatacağımdan emin olabilirsin.'

'Büyük jüri size bir iddianame vermeyecek. Bunu biliyorum. Ama bir konuda haklısın - duruşmada ben olmayacağım. O olacak,' dedim Cooch'u göstererek.

"Ne yazık ki hiçbir tanığı çapraz sorguya çekemeyecek," dedi Zader. "O zorunda kalmayacak," diye cevap verdim , ve ile birlikte, Cooch kürsüye yaklaştı, katipten bir CD-ROM aldı ve Zader ile sohbetime katıldı.

"Bay Coucheron," dedim Zader'e, "işitme sorunu yaşıyor. Kendisi bir işitme cihazı kullanıyor. Bu cihazdan gelen canlı yayın dijital olarak kaydediliyor ve her an Bay Coucheron'un kullanımına sunuluyor. Tanıklarınıza soru soramaz ya da konuşma yapamaz - bu konuda haklısınız - ama bu kaydı dinletebilir. Mahkeme onaylıdır.'

Diski Zader'in yüzüne doğru fırlattım. Çabuk tepki verdi ve yakaladı.

'Az önce mahkemede kameraların önünde diski size tebliğ ettim. Bay Coucheron bana söyleyecek. Eğer oynamadığınızı duyarsam, *hakkınızda* savcılık görevini kötüye kullanmaktan ve kamu görevini kötüye kullanmaktan dava açarım. Bununla iddianame hazırlamada iyi şanslar.'

'Lanet olsun,' dedi Zader. Çevresindekilere döndü ve 'Büyük jüriyi bir aylığına geri çekin' dedi. Arkamda Cooch, Holly ve David olduğu halde oradan uzaklaştım. Zader'in arkamdan 'Bu iş daha bitmedi' diye seslendiğini duydum.

Telefonumu kontrol ettim; Kertenkele'den bir mesaj:

FBI binayı boşalttı. 2 ajan Christine ile birlikte içeride. O iyi.

Kendimi tutmak, yürümeye devam etmek ve rahatlayarak yere yığılmamak için tek yapabildiğim buydu. Yine de henüz bitmemişti.

Ben yaklaşırken muhabirlerden oluşan katı duvar yerinden kıpırdamıyor gibiydi. Kameralar kör ediyordu, hızlı sorular bir ses sağanağında kayboluyordu ve yalvaran eller, itilen mikrofonlar ve ses kayıt cihazları hepsi tek bir aç kaynayan kütle içinde eriyordu. Grubun arka tarafında bir şeyler oluyordu; muhabirler ayrıldı ve takım elbiseli iki adam kalabalığın arkasından zorla ilerledi. İçlerinden biri bir çift kelepçe uzattı. Bu adamları daha önce görmüştüm - ikisi de koyu renk takım elbise giyiyordu, ikisi de otuzlu yaşlarındaydı, fittiler ve yürüyüşlerinde bir otorite havası vardı. Christine'i mahkemeye getiren adamlarla aynıydılar. Biri Latin kökenliydi, diğeri ise götün tekiydi; götün teki havacı gözlükleri takmıştı ve eğleniyor gibi görünüyordu. Kelepçeler için neredeyse ellerimi uzatacaktım ama geçip gittiler ve Latin olan kelepçeleri David'e taktı. Kelepçelerin David'in bileklerinde sıkıldığı her tıkırtı ve cırcırla birlikte gürültü ve kamera flaşının şiddeti de artıyordu. David başını sallayarak geri çekiliyordu; dünyası çürümüş bir döşeme tahtasının toprağa gömülmesi gibi önünde parçalanıyordu.

'Hey. Bu benim müvekkilim ve yargıç onu az önce serbest bıraktı. Ne halt sen?'

'Dominguez, Birleşik Devletler Hazine memuru. Onu tutukluyorum.'

"Ne için?

"Büyük h rs zl k," diye cevap verdi ve David'in haklarını saymaya başladı.

'Ne? Bu saçmalık,' dedim.

Açıklama arkamdan geldi. Dell'di, kulağıma fısıldıyordu.

"Sana bu adama kanmamamı söylemiştim. Her şeyi berbat ettin. Seni dolandırdı, Eddie. Müvekkilin az önce yedi nokta dokuz milyar dolar çaldı.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

Siyah bir cipin arkasında Manhattan'da hızla ilerlerken, kafamdaki her kanıtı, Gerry Sinton'ın yaptığı her oyunu ve son kırk sekiz saat içinde bana anlatılan her şeyi gözden geçirdim. David hem kızgın hem de korkmuş bir halde dudağını çiğniyordu. Gözlerimi ondan kaçırmakta zorlanıyordum. Tekrar tekrar, tek bir düşünce kafamın içinde yüksek sesle çınladı.

Dolandırıldım.

Eski bir güven adamı olarak, bu düşünce hatırı sayılır bir utanç kaynağıydı. Her ne kadar şeytani olsa da, insanlar ölmüş olsa da, yine de bunun yaratıcılığına hayret etmekten kendimi alamıyordum. Muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en büyük dolandırıcılıktı.

Ve benim üzerimde oynandı.

SUV yavaşladı ve trafik şeritlerinde sallanarak ilerledi. Aziz Patrick Günü kutlamaları akşam için hazırlanıyordu. Yüzlerce yeşil ve beyaz giysili insan kaldırımı doldurmuştu. İrlanda'ya özgü hediyelik eşya , sosisli sandviç arabaları ve kahve tezgâhları geçit törenine katılanların oluşturduğu kuyruk boyunca ilerleyerek son dakika alışverişi için birbirleriyle yarışıyordu. Geçit töreni yarım saat önce sona ermişti. Bu trafikte Lightner Binası'na varmamız en az o kadar sürerdi. NYPD yolları yeniden açıyordu ve SUV hızlandı. Şehir kendini Dublin'de başlayıp şehirden şehre taşınan Aziz Patrick Günü havai fişek gösterisi Skyfest'e hazırlıyordu. Geçen yıl Paris'te yapılmıştı ve New York bu geleneğe kendi damgasını vurmak istiyordu.

Sekiz kişilik cipte David'in yanına oturdum. Uyuşmuş görünüyordu, başını sallıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Ona sessiz olmasını söyledim. Hazine ajanları arkamızdaki ek koltuklara oturdular. Kennedy önde, arabayı kullanan Dell'in yanında oturuyordu.

'Bu bir karmaşa,' dedi Dell.

'Operasyonunuz kontrolden çıkmış durumda,' dedi Kennedy. 'Bu çılgın görevinizde hiçbir sivile zarar vermediğinizden emin olmak için buradayım.

Dell ona bir bakış attı ve şöyle dedi: 'Yaptığın şeyden sonra amirinle konuşacağımdan emin olabilirsin. Bu görev gücünde benim iki numaram olman gerekiyordu. Çocuk davasına değil, şirkete odaklanman gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz? Üçüncü kez sordum. David'e işlemlerde eşlik etmek için ısrar etmiştim ama bir karakola ya da FBI binasına götürülmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Nereye gittiğimizi biliyordum - sadece onay istiyordum.

Dell beşinci kez sorduktan sonra sağladı.

'Müşterinizin bize verdiği algo izi, tıpkı dediğiniz gibi teknolojimizin parayı takip etmesini sağladı. Ama on dört dakika önce çöktü. Ölmeden hemen önce, fonların tamamının - neredeyse sekiz milyar - planlandığı gibi Ben Harland'ın hesabına geçmediğini bildirdi. Onun yerine bir Harland ve Sinton müşteri hesabına aktarılmış. Müşteri hesabındaki isim "David Child." Hesaba geçtikten 43 saniye sonra para ortadan kayboldu. Şimdi Harland ve Sinton'a gidiyoruz, tutuklamaları yapan ekibin geri kalanıyla tanışmak için. Müvekkiliniz onların hesap sistemine girecek ve bize parayı nereye sakladığını söyleyecek.

"Lanet olası parayı ben almadım," diye bağırdı David. Bir panik atağın daha eşiğine gelmişti. Onunla yumuşak bir şekilde konuştum ve kolunu sertçe kavradım. Acı onu sakinleştirdi, odaklanmasını sağladı.

Ona fısıldadım, "David, bana bunu yapmadığını söyle.

Boğuluyormuş gibi görünüyordu. Gözleri buğulandı ve sadece başını salladı.

Bu, ikinci kez haksız yere suçlanan bir adamın yüzü müydü? Yoksa dünyayı çalmış bir adamın yüzü mü? Anlayamadım. Kendimi çok yaklaştırmıştım.

İçgüdülerime güvenmiştim. David'i desteklemiştim. Onun bir katil olmadığından emindim. Sekiz milyar dolar çalabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Danışmanı olarak onunla birlikteydim ve Christine'in tutulduğu binaya doğru gidiyorduk. O anda tek umursadığım karımı oradan çıkarmaktı.

'Bırakın bu iş bitsin,' dedim.

Başını ellerinin arasına ve David'den daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi biliyordum.

Kertenkele'ye bir mesaj yazdım.

Yola çıkıyorum. Ben tamam diyene kadar hiçbir şey yapmayın.

"O algoritmaya erişimi olan tek kişi sensin, Çocuk. Dün gece Harland ve Sinton'ın veri tabanına girdiğinde kodu değiştirdin ve algoritmayı takip ettin - bu ya parayı çaldığın ya da en azından nerede olduğunu bildiğin anlamına geliyor. Ve bize tam olarak ne yaptığını ve paranın izini nasıl sürdüğümüzü gösterene kadar binadan ayrılmayacağız," dedi Dell.

David'e baktım, arkasına yaslandı, ellerini pantolonuna sildi ve inleyerek iki nefes verdi.

Harland ve Sinton'ın ofislerine varmamız bir saat sürdü. Arabadan indiğimizde gün ışığının son izleri Chrysler Binası'nın arkasında kayboluyordu. Lightner Binası'nın dışında bizi bekleyen kimse yoktu. Resepsiyonda kimse yoktu, asansörün yanında duran tek bir kişi bile yoktu.

Dell cebinden bir cep telefonu çıkararak, "Burayı kilitlemiş olmaları gerekiyor," dedi. Asansörü beklerken tanıdık bir koku aldığımı sandım.

Bayat sigaralar.

Asansör açıldı ve hazine ajanları kapılarından dışarı çıktılar. cam bölmeden ben görebiliyordum.

Christine iki adamla birlikte konferans odasında oturuyordu. Dell, ortadaki masanın hakim olduğu geniş konferans odasına doğru ilerledi.

Ferrar ve Weinstein konferans masasında oturmuş kahve içiyorlardı. Yanlarında, elleri önden kelepçeli Christine vardı. Ona doğru koştum ama Ferrar yoluma çıktı.

'Ona yaklaşamazsınız. O federal gözaltında,' dedi Ferrar.

'Eğer hareket etmezsen, devlet hastanesinde olacaksın,' dedim.

Omzumda bir el, Kennedy.

'Eddie, sakın ol. Bu hiç yardımcı olmuyor,' dedi Christine. Yüzünde kirli gözyaşı izleri vardı. Yorgun, yenilmiş ve şirket yüzünden hapse girmeyi kabullenmiş görünüyordu. Kennedy'nin elini silktim ve Christine'e doğru ilerledim. Ferrar silahına davrandı ama durdu, baskın kolunun hâlâ fena halde acıdığını fark etti ve elini değiştirerek sol eliyle silahını kavradı. Onu itip geçtim ve Christine'e sarıldım.

'Bırak onu Ferrar,' dedi Kennedy.

Ellerini karnıma koydu ve ben de onu kollarıma aldım. Titrediğini hissedebiliyordum. Başını ve ağzını öptüm ve ona sıkıca sarıldım. Fısıldadım, 'Buradan çıktığında gitmeye devam et ve ne olursa olsun geri dönme. Amy iyi. Carmel'in yanında.

Hiçbir şey söylemedi ama bacaklarının kaydığını ve yol verdiğini hissettim. Ona sıkıca sarıldım. Amy için duyduğu endişe onu ayakta tutan tek şeydi. Artık kızımızın güvende olduğunu bildiğine göre vücudu pes etmeye hazırды.

Dell, Ferrar ve Weinstein'a seslendi. 'Siz ikiniz, Schaffler nerede? Aşağıda girişı koruyor olması gerekiyordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Weinstein. "İştirakçiler mı?" diye sordu Dell.

Her biri. Gerry Sinton yandaki ofiste. Ajan Patton baskını yönetti. Tutuklamayı o yaptı. Bunun tüm bina temiz,' dedi Weinstein.

"Güzel. Sinton'a ihtiyacımız olacak."

Weinstein telsizden Ajan Patton'ı aradı ve Gerry Sinton'ı konferans odasına getirmesini söyledi.

Dell, David'i kelepçelerinden tutarak sürükledi ve arduvaz konferans masasının ucundaki bir sandalyeye itti. Masanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu ve Dell onu kapıp David'in önüne koydu ve Dominguez'e kelepçeleri çıkarması talimatını verdi.

"Bana parayı bul," dedi Dell.

Dell ceketinin cebinden bir kalem sürücü çıkardı ve dizüstü bilgisayara yerleştirdi.

'Bu sizin programınız, algoritmanın izi. Bu sizin tek şansınız. Kolay ya da zor olabilir. Sadece bir kez soracağım - bana parayı nereye gönderdiğini söyle.

Sırtımı konferans odasının penceresine dayadım ve bir anlığına Kennedy'nin gözleri benimkilerle buluştu. Christine kendini bana yaklaştırdı.

Parayı ben almadım. Ben Harland'ın adına yeni bir hesaba yatması gerekiyordu - izleme sonucu buydu. Kendim kontrol ettim. Eğer birisi hesabın son adresini değiştirdiyse, bu ben değildim. İşte, size göstereyim. İzini süreceğim.'

Parmakları tuşların üzerinde hızla çalıştı. Kimse konuşmadı. Duyduğum tek ses Christine'in nefes alırken göğsünün ürkmüş bir kuş gibi çırpınışıydı.

"Bu da ne böyle?" dedi David. Kennedy David'in omzunun üzerinden eğildi.

"Aman Tanrım, bu bir virüs," dedi David. 'Verileri yiyor. Her şeyi yakıyor - burada ve bankada. Dışarıda kaldım. Tek bir şey bile yapamıyorum,' dedi.

Dell, "Sisteme virüs mü yerleştirdiniz?" diye sordu.

David'in ağzı açıktı, elleri genişti. Şimdi titriyordu, korkmuştu. Ekranı . Bulanık ve donuktu - görüntüler bozulmuştu.

David sürücüyü dizüstü bilgisayardan çıkararak Dell'in önünde tuttu ve şöyle dedi: ' virüsü bu sürücüden geldi.

açar açmaz yüklendi.'

'Saçmalık. Başından beri bizimle oynuyordun,' dedi Dell, kalem sürücüyü David'in elinden kaparak. 'Bu bir kanıt. Bu senin son şansındı. İşin bitti, çocuk.

David ayağa kalktı, öfke onu dikleştirdi.

"Ben hiçbir şey yapmadım.

"Lanet olsun!" dedi Dell, dizüstü bilgisayarın kapağını çarparak kapattı. 'Kennedy, Ferrar, Weinstein, Bayan White ve Child'ı gözaltına alın. İkisini de suçlayın. White'a tüm suçlamaları yöneltin - aklama, haraç toplama, lanet olası pastanın tamamı. Child'ı da hırsızlıktan ve aklınıza gelebilecek her türlü RICO suçlamasından tutuklayın. Parayı ya Gerry Sinton için saklıyor ya da kendisi için çaldı. Her iki durumda da federal hapisyanede konuşacaktır. Götürün onları. Eddie, sen burada kal. David'in sana algo hakkında ne söylediğini bilmem gerek. Bunca zamandır dolandırıcılık yapmadığından emin değilim. Eğer bu konuda bir şey bildiğini öğrenirsem, müvekkilinle aynı hücreyi paylaşırsın.

Christine'e 'Git' dedim. 'Seni bulacağım ve dışarı çıkaracağım.

Kennedy, 'Bu tamamen yanlış,' dedi. Ama Dell dinlemedi. Kennedy, Ferrar ve Weinstein isteksizce Christine ve David'i asansöre götürdüler, David masum olduğunu iddia ediyordu. Christine'i nazikçe asansöre götürürken Kennedy'ye minnettardım. Başını eğdi ve salladı, taze gözyaşlarını sildi, kimsenin onu bu şekilde görmesine izin veremezdi. Kennedy'nin çenesindeki kasların fazla mesai yaptığını gördüm. Bakışları David'e sabitlenmişti. Asansörün kapıları açıldı ve onları yuttu.

BÖLÜM SEKSEN YEDİ

Dominguez merdivenlerden çıktı. Resepsiyona bakacak ve binanın güvenliğini sağlayacaktı. Ortağı güneş gözlüklerini düzeltti ve kahve kabını aldı. Kendine bir fincan doldurup konferans masasına oturdu. Dell döndü ve konferans odasının cam bölmesini yumrukladı. Ajan Patton olduğunu tahmin ettiğim, kel kafalı ve mavi tişörtlü iri bir adam Gerry Sinton'ı konferans odasına götürdü. Gerry'nin bileklerinde kablo bağları vardı. Ajan Patton onun arkasında duruyordu, eli Gerry'nin ensesindeydi ve başını eğmeye zorluyordu.

"Binada başka kimse yok mu?" dedi Dell.

Dell'in sesiyle Sinton başını kaldırdı ve gözleri Dell'inkilerle buluştu.

"Temiz ve güvenli, Bay Dell," dedi Ajan Patton.

"Burada ne işi var?" dedi Sinton bana bakarak. Takım elbise ceketini kaybetmişti. Kablo bağları bileklerindeki kan dolaşımını kesiyordu. Elleri kıpkırmızıydı, yüzüyle aynı renkteydi.

Dell, "Eski yardımcı avukatınız bazı şeyleri açıklığa kavuşturmama yardımcı olabilir," dedi.

"Neden özel olarak konuşmuyoruz," dedi Sinton. Dell başını salladı.

Bu işi çözene kadar olmaz. Eddie, Sinton paranın kendisinde olmadığını söylüyor. Paranın ortağının hesabına geçmesini bekliyormuş. Ortağını öldürdü çünkü paranın Harland'ın adına bir hesaba yatacağını biliyordu. Ortaklık sözleşmelerine göre, ortaklardan birinin kaybolması durumunda, diğer ortağın yetkisi vardır.

mali ve ortaklık işlerini yönetmesi için bir avukat tuttu. Gerry'nin sekiz milyarın tamamını kaldıracağını ve Ben Harland'ın parayı alıp yatıyla ortadan kaybolmuş gibi göstereceğini düşünmüştüm. Ama Gerry, Ben'in cesedinin dün kıyıya vurduğunu hesaba katmadı. Bu ona bir sorun çıkardı. Paranın tekrar başka bir hesaba geçmesi gerekiyordu. Yani parayı ya Child aldı ya da Sinton. Ya da belki birlikte çalışıyorlar. Her iki durumda da, biri bana paranın nereye gittiğini söyleyene kadar burada kalacağız.

Sinton kesinlikle zekiydi. Ortağını öldürebilir, bütün suçu onun üzerine ve parayı alıp gidebilirdi. Harland'ın cesedi bulunduğu planlarını değiştirmiş miydi? David'in algoritmadan söz edişinden değiştirilemeyeceği izlenimini edinmiştim, ama bu David'in bana doğruyu söyleyip söylemediğine bağlıydı.

Patton, Sinton'ın bacaklarının arkasına vahşi bir tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Güneş gözlüğü takan hazine görevlisi kahkahasını bastırdı ve "Bay Dell'i duydunuz; konuşmaya başlayın" dedi.

"Yalnız konuşalım," dedi Sinton, gözleri Dell'e yalvarırcasına. Ajan Patton Sinton'ı tekrar tekmeledi.

Cep telefonum çaldı. Kennedy.

'Bekle, Dell. Bırak ben bakayım.' Aramayı kabul ettim. "Selam.

Eddie, ben Kennedy. Beni çok dikkatli dinle. David ve Christine güvende. Sen değilsin. Önümüzdeki beş saniye içinde ne yap, sana söylemek üzere olduğum şeye tepki verme.

BÖLÜM SEKSENSEKİZ

'Dinliyorum, Cooch,'
dedim. 'Güzel,' dedi
Kennedy.

Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerim kapalıydı. Derin nefes aldım.

Dell başını salladı. Bir telefon görüşmesi yapıp sözünü kesme gösterdiğime inanamıyordu. "Bu adama inanabiliyor musun?" dedi Dell, elini bana doğru uzatarak.

"Az önce FBI müdür yardımcısından bir telefon aldım. Clara Reece kılığına giren Sarah Callan hakkında bilgi istemiştim. En üst düzeyden geri dönüş geldi. Sarah Callan, bir CIA ajanı olan Sophie Blanc'ın takma adıymış. Geçen yıl Grand Cayman'da, devam eden bir soruşturmada bir tanığı hedef alan konvoyuna yapılan silahlı saldırının ardından öldüğü belirtiliyor.

"Cooch, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

Dedim. "Patton, Sinton silah taşıyor muydu?" dedi Dell.

Patton belinden bir Glock çıkardı ve Dell'e verdi. Havacı gözlüklü hazine ajanı kahvesini yudumladı.

"Ölü kadınlar GSR derslerine gitmezler. Dell bize yalan . Sophie ve Dell her şeyi birlikte ayarladılar. Parayı çalacaklar ve David'i cinayetle ve sekiz milyanın çalınmasıyla .

Tek yapabildiğim dudağımı ısırmaktı. Dell ve sevgilisi David'i cinayetle suçladılar. Savunmayı kabul etmesini istiyorlardı, böylece hapse gönderilip ölecekti. Ve kesinlikle ölecekti, çünkü onu sadece cinayetle değil, aynı zamanda para hırsızlığıyla suçlamışlardı. Çok zekiceydi.

Dell, Patton'ın ona verdiği silahı kontrol etti. Şarjörü çıkardı, yerine taktı.

"Savcının bu adamla ilgili elinde ne var? Dedim ki.

'Henüz elimizde fazla bir şey yok. Ama tutuklamaya yetecek kadar var. Yukarı geliyoruz. Tam taktiksel saldırı. İki dakika bekleyin.'

"Savcılıktan haber aldığında beni ara," dedim. Telefonu masanın üzerine bıraktım.

Dell duruşunu genişletti, döndü ve Ajan Patton'ı yüzünden vurdu. Hazine görevlisi elindeki kahveyi bırakıp ayaklarını masadan kaldırdı ve Dell onun havacı gözlüklerine bir kurşun sıktı. Dell silahını indirdi ve Sinton'a doğrulttu. Ben masanın karşı tarafındaydım ve ona göre silahsızdım ve tehdit oluşturmuyordum.

İki seçeneğim vardı. Ellerimi çırpabilirdim. Ya da kendim bir hamle yapabilirdim. Durum başkasına güvenilemeyecek kadar karmaşıktı.

Eğildim ve yarım saniye içinde Dell'in yedek silahı elimdeydi, namlusu masanın üzerinden Dell'in kafasına doğrultulmuştu. Silah bütün gün sırtımda durduğu için hâlâ sıcaktı.

", " dedim. Dell'i indirmiştim.

Ellerim titriyordu, sırtım terden sıırılsıklam olmuştu. Ruger'in sürgüsündeki nişangâhı sıkıca tutmaya çalışırken titriyordu ve silahın üzerinde bir şey gördüm. Daha doğrusu, bir şey görmedim. Dell'in Ruger'ında seri numarası yoktu. Cinayet silahında olduğu gibi. Seri numarası olmayan bir silahı alabileceğiniz tek yer, üreticiye bu şekilde istediğinizi söylemenizdir. Birleşik Devletler hükümeti, silahların kendilerine kadar izlenmesini istemiyorsa bunu yapabilir. CIA Black Ops'ta kullanılan türden silahlar.

Dell elimdeki silaha baktı. 'O benim silahım. Onu geri istiyorum.

Kimse kımıldamadı.

"Dell, seni iki yüzlü orospu çocuğu," dedi Sinton.

CIA ajanı Sinton'ın suratına bir yumruk indirerek onu susturdu. "Ellerini havaya kaldır, Dell," dedim. Geri çekildi ve

Parça Sinton'ı işaret etti ve yavaşça bana doğru döndü.

Daha önce hiç birini vurdun mu Eddie? Göründüğü kadar kolay değil. Kimseyi öldürmek zorunda değilsin ve buradan çıkıp , biliyorsun. Her zaman yapılacak bir anlaşma vardır, değil mi? Ama ne kadar bildiğini anlamam gerek. Ve sessiz kalmanın sana ne kadara mal olacağını. Gerry'nin kafasına iki kurşun sıkacağım. Görüyorsun, Gerry Sinton az önce iki hazine ajanını öldürdü. Sonra buradan ayrılacağım ve özel bir arkadaşım ile buluşacağım. Ve o arkadaş sana 50 milyon dolar gönderebilir. Yarına kadar elinizde olur. Aynı arkadaş paranın izlerini Gerry'nin hesaplarına yayacak - yetmiş ya da seksen milyon diyelim. Aynı şey David Child, sen, ben ve karın için de geçerli. Temiz ve zengin olacağız. Söyle bana, ne kadar biliyorsun ve elli milyon eder mi?'

'Hayır...' dedi Sinton.

Konuşurken gözlerimi Dell'in ellerinden ayırmadım. Zamana ihtiyacım vardı. Kennedy .

'Elliden fazla eder Dell. Bana Grand Cayman'ın kirli paranın Panama Kanalı olduğunu söylemiştin. Tahminimce her operasyonu biliyordun ve en tepeden çok para kazandın. Ama tür işler risklidir. Kendiniz de söylediniz. Ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi. Sanırım Sinton parayı taşımak için teknolojiyi kullanma fikrine kapıldı ve diğer para katırlarıyla birlikte seni de işten çıkardı. Bu hoşuna gitmedi. Bence Bernard Langhiemer CIA'in cebinde - senin cebinde. Bence o senin özel arkadaşın. Farooq'a komplo kurmasını , böylece ona yaslanabilecek ve şirketin peşinden gidiyormuş gibi yapmak için ihtiyacın olan bilgiyi alabilecektin. Farooq sana algo'dan, senin yerini alan teknoloji parçasından bahsetti, bu yüzden şirket kadar David'den de intikam almak istedin.

Dell başını salladı, sırtıttı.

"Sarah, Sophie ya da her kimse, David'e yaklaşmak için Clara Reece'i yarattı. Clara'nın ölümünü taklit etti, başka bir zavallı kızı öldürdü ve polislerin cesedi teşhis edememesi için yüzünü sildi. Sonra Clara ortalık sakinleşene kadar panik odasında saklandı ve tehlikeli madde giysisiyle apartmandan çıktı. Langhiemer araba kazasını ayarlayarak David'i suçlamana yardım etti. Beni kullandın, Christine'i kullandın ve David'i kullandın. Onun tutuklanması şirketi çökertti ve algo'yu tetiklemelerine neden oldu. David'in FBI ile konuşmasını istemediler. Şirketin paniğe kapılıp yıkama düğmesine basmasını istediniz, böylece indiğinde tüm yığını kapmak için bekliyor olacaktınız ve sekiz milyar dolarlık soygun için David'i suçlayacaktınız.

'Eğer David'den bilgi almak isteseydiniz, onu alıp korkutarak istediğini vermesini sağlayabilirdiniz. Hayır, bir kurbanı ihtiyacınız vardı. David'in cinayet suçunu kabul etmesini istediniz. Beni bu işe bulaştırmanın tek sebebi buydu. Bok yapışır, değil mi? Bunu bana kendin söyledin. David kız arkadaşını öldürmekten suçlu bulunduktan sonra kimse parayı çalmadığına inanmazdı. Ona sadece cinayet için tuzak kuruyordun. Soygununu üstlenmesi için ona tuzak kuruyordun. Bu her zaman parayla ilgiliydi. David'in tuzağı ayrıntılı ve zekiceydi. Kolayca sekiz milyar eder. Ben o kadarını biliyorum. Bu elliden çok daha fazla eder,' dedim.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Sinton.

Dell dikkatini Sinton'a çevirmişti. 'Bana parayı yıkamam için para ödediniz ama Child algoritmasını bulduktan sonra artık bana ihtiyacınız kalmadı. Bana hizmetlerim için ödeme yapan suç örgütlerinden kovulmak hoşuma gitmiyor; bu diğerleri için kötü bir örnek oluşturuyor. Bu tüm zamanların en büyük soygunu. Bunu görmüyor musun? Seni bir tavşan gibi koşturdum ve sen de eski ortağını öldürmekte çok hızlı davrandın. Bundan hoşlandığımı söylemeliyim. Bizim için işleri kolaylaştırdı. Şimdi nasıl hissediyorsun? Hepsini alıyorum, Gerry.'

Silah elimde titriyordu, daha önce hiç kimseyi vurmamıştım ama şimdi başlamak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Eddie, tetiği çekeceğim. Gerry için her şey bitti. Sakın ateş etme. Bunu yapmadan önce bilmem gereken bir şey var, anlaştık mı? Yüz milyon kulağa adil geliyor mu?"

"Madem kirli para, neden bu kadar ayrıntılı bir kompo kurdun Dell? Dedim. Zaman kazanmam gerekiyordu. David'i ya da bir başkasını ele verecek değildim ve Dell'in eline fırsat geçer geçmez beni öldüreceğini biliyordum. Silahı çekmemem gerektiğini biliyordum. Ellerimi çırpmalıydım. Hadi, Kennedy, neredesin?"

"Polisler için endişelenmiyorum. Hayır, o paranın büyük kısmına sahip olan örgütler için endişeleniyorum. Kartel bunu kontrol etmesi için buraya adamlarını gönderdi bile. Bundan kurtulmamın tek yolu başka birini aramaları - David Child gibi birini.

Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. Kennedy başardığı için Tanrı'ya şükrettim. Dell yavaşça döndü ve bunu yaparken silahını korudu. Onun Kennedy olmadığını gördüğümde içim daraldı. Yirmi adım ötede, asansörün önünde, dünyada görmeyi beklediğim son iki kişi duruyordu.

Siyahlar içinde bir figür. Çılgık atan ruh dövmeli adam - El Grito. Bir elinde silah tutuyordu. Diğer eli Sophie Blanc'ın boğazına sarılmıştı. Saçları kısa kesilmiş ve siyaha boyanmıştı. Yüzündeki morluk neredeyse ikiye katlanmış gibiydi. Ama oydu. Sarah, Clara, Sophie, artık gerçekte kim olduğunu biliyor muydu? O anda muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Zaten ölü olduğunu biliyordu.

"Seni izliyorduk," dedi El Grito, kalın bir Latin-Amerikan aksanıyla. 'Langhiemer öldü. Kimse seni bu durumdan kurtarmaya gelmeyecek. Bu küçük fahişeyi Langhiemer'in dairesinde buldum. Silahını bırak ve beni paraya götür. Ve sonra çabucak ölecek. Teklif edebilen iyisi bu. Bunu biliyorsun, *puto*.'

Kartelin tetikçisi bana küçük bir fırsat verdi; tek ihtiyacım olan dikkatimi dağıtacak tek bir andı. Ruger'ı ayaklarımın dibine bıraktım. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve ellerimi çırpıttım. Pencere içeri girdi ve beni bir parça dalgasıyla kapladı. Kırılan camların gürültüsüne silah sesleri karşılık verdi. El Grito rehinesini yere fırlattı ve ateş etmeye başladı. Asansörün yanındaki kapılar açıldı - Kennedy alçaktan girdi, Weinstein ve Ferrar da arkasındaydı.

Eğildim, arduvaz masanın üzerine eğildim, iki elimle kenarından tuttum ve her şeyi yan tarafına doğru kaldırdım. Masa bir ton ağırlığındaydı ve onu çekerken sırtımdaki kasları yırttım ve tam kafamın yan tarafına çarpacakken lanet şeyi bıraktım. Arkasından yere düştüm. Tüm binanın ışıkları söndü. Standart FBI taktik saldırısı.

Sağır.

Silahlardan gelen titreşimleri hissedebiliyordum. Kan ve diş kıran çatlaklar kulaklarımda kükrüyordu.

Kör.

Büyüleyici namlu flaşının içgüdüsel dansı. Geçit törenindeki havai fişekler Manhattan'ın siyah gökyüzünde fosforlu çiçekler açıyordu. İçeride, sağır edici bale sadece namlu flaşının parıltısına karşı savaşıyor gibi görünen odanın iç içe geçmiş karanlığıyla noktalanıyordu. Karanlık burayı istiyordu ve bunun için savaşıyordu. Öldürenlerin karanlık mı yoksa adamlar mı olduğunu anlayamıyordum.

Yere uzandım ve patlayan televizyondan çıkan kıvılcımların halıyı tutuşturmasını izledim.

Ve sonra sessizlik.

Sessizlik kokudan önce geliyordu - sıcak metalin yanarak eti, kemiği ve yaşamı parçalamasından kaynaklanan o ekşi koku. Kırılan pencere Manhattan esintisinin içeri girmesine izin veriyordu - neredeyse havadaki kokuyu temizlemek için nafil bir çaba.

Vücudum hareket etmiyordu. Sanki uzuvlarım bana ihanet ediyor, beni felç ediyor, böylece ayağa kalkıp bir mermi yakalayamıyormuşum gibi hissediyordum. Christine'i ve Amy'yi düşündüm ve bir şekilde hareket ettim.

Hâlâ pek bir şey göremiyordum. Yanan halıdan çıkan duman gözlerimi yakıyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde Ruger'ı bulamadım. Önümde bir Glock vardı. Onu aldım ve ayağa kalktım.

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

Herkesin öldüğünü sanıyordum.

Avukat Harlan ve Sinton'ın büroları savaş alanına benziyordu. Ağzımda kan tadı alabiliyordum, muhtemelen üzerime devrilen masa yüzünden. Metalik tat, yerde takırdayan kullanılmış fişeklerden yükselen yanık asit kokusuyla karışıyordu. Şişman bir ay, yerden yükselen ve ben tam onları gördüğümde buharlaşan hayalet duman izlerini aydınlatıyordu. Sol kulağım sanki suyla dolmuş gibi hissediyordum ama sadece silah sesinden sağır olduğumu biliyordum. Sağ elimde devlet tarafından verilmiş bir Glock 19 vardı. Masanın etrafında dolaştım ve yanan halının ateş ışığında Sinton'ın yerde sürünerek bir silaha uzandığını gördüm. Hiç düşünmeden Glock'u ona doğrulttum ve ateş ettim. Kurşun onu kalçasından vurdu ve . Kanla kaplı nefesi . Göğsünde zaten bir yığın kurşun yarası vardı. Bu beni rahatlattı. Onu ben öldürmemiştim - zaten ölmüştü.

Glock artık boştu. Sinton'ın bacakları yanındaki cesedin karnının üzerine düşmüştü ve tuhaf bir farkındalık anıyla, konferans salonunun zeminindeki cesetlerin hepsinin birbirine uzanıyor gibi görüldüğünü fark ettim. Her birine bakmadım; gözlerimi onların ölü yüzlerine dikemedim. Hazine ajanlarını, Patton'ı ve güneş gözlüklü adamı gördüm. Dell'in kurbanları. Etrafımda Kennedy'yi aradım ama onu göremedim.

Nefesim, ezmekle tehdit eden adrenalin kıskacında yollarıyla savaşmak zorunda kalan kısa patlamalar halinde geldi.

göğsümde. Arkamdaki kırık pencereden gelen soğuk rüzgâr ensemdeki teri kurutmaya başladı. Birkaç dakika önce resepsiyon alanını konferans salonundan ayıran cam bölme kalın, boncuk gibi parçalar halinde yerde yatıyordu.

Katilimi gördüğümde duvardaki dijital saat 20:00'yi gösteriyordu. Ne bir yüz ne de bir beden görebiliyordum; katilim konferans salonunun karanlık bir köşesine sığınmıştı. Times Meydanı'nda patlayan havai fişeklerin yeşil, beyaz ve altın rengi parıltıları odaya garip açılarla ışık desenleri gönderiyor, bu da görünüşte bir adamın tuttuğu küçük bir tabancayı anlık olarak aydınlatıyordu. bedensiz eldivenli el. Bu el tutulan Bir Ruger LCP. Katilimi göremesem de silah bana çok şey anlatıyordu. Ruger altı adet dokuz milimetrelik mermi alıyordu. Avucunuzun içine sığacak kadar küçüktü ve iyi bir biftekten daha hafifti. Aklıma üç olasılık geldi.

aklıma geldi.

Üç olası tetikçi.

Bu Dell'in parçasıydı. Belki de o .

El Grito'nun cesedini görmemiştim. Silahı almış ya da yanında getirmiş olabilir.

Üçüncü bir olasılık: Dell'in sevgilisi.

Hiçbirini silahı bırakmaya ikna etmenin yolu yok.

Mahkemede geçirdiğim son iki günü düşünürsek, hepsinin beni öldürmek için iyi bir nedeni vardı. Hangisi olabileceği hakkında bir fikrim vardı ama o anda bunun önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ruger'ın namlusu göğsüme doğru eğildi.

Gözlerimi kapattım, garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. Böyle olmaması gerekiyordu. Bir şekilde bu son nefes doğru gelmiyordu. Sanki aldatılmış gibi hissediyordum. Yine de ciğerlerimi dumanla ve vurulduktan uzun süre sonra ortaya çıkan metalik tını ile doldurdum.

Silah sesini duymadım, sadece silah sesi olamayacak bir *gümbürtü* duydum. Gözlerim sımsıkı kapalıydı, bu yüzden namlu flaşını görmedim - sadece merminin vücuduma girdiğini hissettim.

Et. Christine'in dokunulmazlığı karşılığında David'i suçunu itiraf etmeye ikna etmek için anlaşma yaptığım andan itibaren bu ölümcül atış kaçınılmaz hale gelmişti.

Pantolonum ıslak ve sıcaktı. Kanım olduğunu tahmin ettim.

Silah sesini ancak o zaman duydum; bir kamçı şakırtısı gibiydi.

Anında, bu sesin farklı olduğunu anladım - merminin ve gaz iticisinin namludan çıkarken çıkardığı sağır edici *gümbürtü* değildi - bu farklıydı. Bu, ses duvarını aşan merminin sesiydi. Atışı duyamayacağımı biliyordum çünkü ateş eden kişi çok uzaktaydı. Caddenin karşısındaki binada, en sevdiği oyuncaklarından biri olan M2 keskin nişancı tüfeğiyle bir 'kiralık' tabelasının arkasındaydı. Corbin Binası'ndan Christine'i izlemişti ve eğer biri onu öldürmeye kalkarsa, tetiğe bir kez basarak kafasını uçuracaktı.

Gözlerimi açtım. Ruger artık orada değildi; eldivenli el de öyle. Kanlı bir kemik ve madde kütlesi, Kertenkele'nin ateşiyle kopan el. Sonra bir çığlık duydum. Bir kadın sesi, ama derin ve acı dolu. Ay ışığında bir adım öne çıktı ve Sophie Blanc diğer eliyle Glock'u kaldırdı.

Herkesin öldüğünü sanmıştım.

Yanılmışım.

Dört hızlı atış. Vücudu yere yığıldı.

Döndüm ve Kennedy'nin bir kanepenin arkasından eğildiğini gördüm.

Göğsümdeki acı, yanan bir kesiğe benzer bir şeyden, göğüs kafesime saplanan bir buz kıracağına dönüştü. Kendimi aşağı bakmaya zorladım. Kurşun yarası yoktu. Onun yerine Ruger'in sürgüsü göğsümden dışarı çıkmıştı. Tabanca, Kertenkele'nin keskin nişancı tüfeğinden ateşlenen içi boş tekne kuyruğu tarafından parçalanmıştı. Silah parçasının belki on beş santim uzunluğunda olduğunu ve büyük kısmının göğsüme gömüldüğünü tahmin ettim.

Düştüğümü hatırlamıyorum ama Kennedy'nin adımı haykırdığını hatırlıyorum. Sonra Weinstein odada Kennedy'nin yanındaydı. Kafası havai fişeklerin gürültüsünde çerçevenlenmişti.

Eddie, bizimle kal. Onları yakaladık. Hepsini yakaladık. Aradığında hepsini duyduk,' dedi Kennedy.

Kennedy'nin çağrısını kesmemiştim. Bunun yerine telefonu konferans masasının üzerine koyup Dell'in konuşmasına izin verdim.

Karınız güvende. David de öyle. Her şey yolunda. Sağlık görevlileri yolda...'

Başım dik durmuyordu. Sürekli soluma doğru düşüyordu. Her seferinde Dell'in cesedini gördüm, kafasının üst kısmı yoktu. Kertenkele önce Dell'i öldürmüş olmalıydı. Onun yanında El Grito'nun cesedini gördüm, ölü gözleri bana bakıyordu.

Kennedy'nin sağlık görevlileri için bağırdığını duydum. Ve ışık için verdiğim savaşı kaybettim.

NEW YORK TIMES'DAN ALINTI

Çarşamba, 18 Mart

New York Polis Departmanı 20. Bölge, dün akşam kurumsal Manhattan'ın kalbinde meydana gelen kanlı bir silahlı çatışmada hayatını kaybeden kişilerin bazılarının isimlerini açıkladı. Lester William Dell (54) ve Sophie Blanc (31) Hazine Bakanlığı'nda çalışan kolluk kuvvetleriydi. Eli Patton (28), Joel Friend (29) ve Sonny Ferrar Federal Soruşturma Bürosu'nda çalışan ajanlardı. Gerald Sinton (49) Amerika'nın en saygın hukuk firmalarından biri olan Harland and Sinton'ın ortağıydı. Ortağı Benjamin Harland ise sadece iki gün önce bir tekne kazasında hayatını kaybetmişti. Polis kaynakları iki olayın birbiriyle bağlantılı olmadığına inanıyor. El Rosa Karteli ile bağlantısı olduğuna inanılan ölü bir adamın ismi henüz açıklanmadı. Son olarak, ceza savunma avukatı Eddie Flynn (37) de hayatını kaybetti. Bölge savcılığı, Clara Reece cinayetiyle ilgili büyük jüri duruşması için henüz bir tarih belirlemedi. Bu şiddet olayının neden meydana geldiğine dair resmi bir açıklama yapılmadı.

DOKSANINCI BÖLÜM

Aşıdan altı hafta sonra

"Ölü bir adam olmak nasıl bir duygu?" dedi Kennedy.

Dinlenmek ve çileden kurtulmak için zamanı rağmen, federal hala dövülmüş bok gibi görünüyordu.

'Göründüğünden çok daha iyi hissediyorum. Hiç uyudun mu?' diye sordum.

Fazla değil. Ferrar'ın cenazesinden beri değil. Seni orada gördüm ama konuşmuş olsaydık Büro'nun geri kalanı için iyi olmazdı. Anlıyor musun?'

Başımı salladım.

'Bakın, *Times* herkese öldüğünüzü söyledikten sonra işinizin dibe vurduğunu biliyorum, ancak o başka seçeneğimiz yoktu. Bu olayın kapanmasına izin vermek zorundaydık. Dışişleri Bakanlığı, Hazine Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı, Amerikan topraklarında işlenmiş en büyük soygunu gerçekleştirmek için ortak bir görev gücü kuran hain CIA ajanları konusunda ayaklandı. CIA kendi soruşturmalarını yürüttüklerini söyledi.

'Bunun son derece kapsamlı olacağından eminim. Tam olarak ne olduğunu bilmek zorundalar ki temelli gömüldüğünden emin olabilsinler.

Kennedy gülümsedi ve 'Haklı olabilirsin. Bunların hiçbirinin halka açıklanmayacağını söyleyebilirim - çok utanç verici. Her şey unutulup gidecek. Bu arada, herkes senin bir ayağının çukurda olduğunu düşünürse, senin ve ailenin üzerindeki baskıyı bir süreliğine azaltmanın iyi olacağını düşündüm. Kartel ölü bir adamı aramaya gitmeyecektir.'

"Parayı buldun mu?"

Başını iki yana salladı. 'David'in farkında olmadan yüklediği virüs tüm sistemi sildi. Virüsün ve David'in müşteri hesabına paranın Bernard Langhiemer'in işi olduğuna inanıyoruz...'

Langhiemer'den bahsedince yüzü karardı. "Onu bulabildin mi?" diye sordum.

"Çoğunu," dedi Kennedy. 'Görünüşe göre Dell'in ortağı Sophie, Langhiemer'in dairesinde saklanıyormuş. El Grito onları bulmuş, Langhiemer ve Sophie'yi konuşturmuş. Pek hoş değildi.

"Yani kartelin onları soyanın Dell olduğunu bildiğini mi düşünüyorsunuz?

'Öyle düşünüyoruz ama bundan emin olmak istiyoruz. Onlar parayı ararken ortalığın kan gölüne dönmesini istemiyoruz. Bunu basından gizlerken aynı zamanda karteldeki kaynaklarımıza Dell'in hainlik yaptığını ve parayı geri aldığımızı sızdırıyoruz. Böylece kimse David ya da Christine'den para istemeye gelmeyecek. Kartel, adamlarının çok kızdı ama El Grito'nun patronuna, Sinton'ın Ben Harland ve kızını öldürmesiyle şirketin parçalanmaya başladığını söylediği ortaya çıktı.

"Kızı mı?

"Geçen hafta David'in dairesindeki cesedin Samantha Harland'a ait olduğunu tespit ettik. DNA profili babasının cesedinden alındı. Ayrıca toksikoloji raporu da aldık. Güçlü bir yatıştırıcı verildiği ortaya çıktı. Sophie'nin onu cinayetten bir gün önce David'in dairesine getirdiğini, uyuşturduğunu ve ses geçirmez panik odasına sakladığını düşünüyoruz. Ertesi gün, David daireden ayrıldıktan sonra, Samantha'yı sırtından vurdu, sonra onu mutfağa sürükledi ve kafasının arkasına boşalttı. Samantha yirmi altı yaşındaydı. Babası gibi pislikler, bulaştıkları şeyin sonunda çocuklarına zarar verebileceğini asla düşünmezler.

Sokağa baktım.

'Özür dilerim, öyle demek istemedim...'

'Sorun değil,' dedim.

'Bence en iyisi bir süre ortalıkta görünmemen ve tekrar avukatlık yapmak istediğinde *Times*'a bir tekzip yazdırmamız. Eğer kartel oradan canlı çıktığını öğrenirse, prensip olarak seni öldürürler. Ama konu dürüst avukatlar olunca hafızaları zayıf oluyor. Bazen sıradan bir halk üyesini öldürmek bir oyuncuyu öldürmekten çok daha zordur.

'Anlıyorum,' dedim.

"Hafızanızın geliştiğini düşünmüyor musunuz?" dedi. "Ne demek istiyorsun?"

'Corbin Binası'nın otuz sekizinci katındaki camda açılan keskin nişancı deliği, Dell ve Sophie Blanc'ın hepsinde yüksek kalibreli bir tüfekten çıkan bir mermiyle uyumlu kurşun yaraları olduğu gerçeği? Bunlardan herhangi biri şey çağrıştırdı mı?

"Size zaten söyledim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Yaban mersinli kreplerimi bitirdim, son kahvemi içtim ve hesap ve bahşış için masaya kırk dolar bıraktım.

Kennedy, "David sana ön eleme için ödeme yaptı mı?" diye sordu.

'Çok fazla,' dedim. Finansal endişelerim sona ermişti, en azından şimdilik.

Ted's Diner'ın dışında bir korna çaldı ve Kennedy ile el sıkıştım.

'Bu benim aracım,' dedim.

"Ah, neredeyse unuttuyordum," dedi Kennedy ve bana büyük bir zarf uzattı. İçindekileri kontrol ettim, Kennedy ile tekrar el sıkıştım ve zarfı çantama, benzer büyüklükteki diğer iki zarfın yanına yerleştirdim.

Nisan sonuydu ve çiçekler kaldırımdaki su birikintilerinde yuvarlanıyordu. Range Rover'ın arka yolcu kapısını açtım ve içeri girdim.

'Bu Honda'dan çok daha iyi' dedim, yüksek araca binmek için dişlerimi sıkarken. Göğsümdeki yara hala acıyor cehennem gibi en az zaman

Bunu bekliyordum. İyileşecekti ama bana çirkin bir yara izi beklemem söylenmişti.

Holly arabayı trafiğe soktu ve dikiz aynasından bana baktı. 'Biliyorum,' dedi. 'İlişkimizin ilerlediğini söyleyebilirsin. David bana bir Ferrari almak istedi ama ona çok gösterişli olduğunu söyledim. Bu güzelmiş. David ön yolcu koltuğundan eğildi ve ona bir şeyler fısıldadı. Kız onun dizini okşadı ve birlikte usulca güldüler. David Aziz Patrick'in ertesi günü serbest bırakıldığında Holly onu yanına aldı. O iki gün boyunca yaşadıkları onca şey arasında bir şekilde birbirlerini bulmuşlardı. Buna sevinmiştim.

"Ee, hazır mısın?" dedi David.

Soru bana değildi. koltukta oturan diğer yolcuya yönelikti. Cevap vermedi. Sadece pencereden dışarı baktı.

David ve ben yolculuk sırasında biraz konuştuk ve Holly bana romantik bir hafta sonu geçirme planlarından bahsetti - bu onların ilk planıydı. Diğer yolcu hiç konuşmadı. Bir saat sonra, New York'un vardığımızda, varış noktamıza yaklaşırken sessizliğe gömüldük. Holly ve David birbirlerine çok aşıklardı. Bunu görmek güzeldi ama içimi acıtıyordu. Christine ve Amy, Christine'in ailesinin evinde kalıyorlardı. Hastaneden çıktıktan sonra ikisini de kısa süreliğine görmüştüm. Parkta buluşmaya karar vermiştik.

Amy'yi salıncakta izledim. Christine ve ben ailesinin evinin yakınındaki küçük parkta çimlerin üzerine oturduk. Bir süre sonra bilerek Christine'i duymazdan geldim ve kızımı izledim. Ne söylediğini duymak istemiyordum. Benimle ilgili hayatımıza tehlike getiren bir şeyler olduğunu, bir şekilde, hukukun içinde olduğum sürece kötü adamları çekeceğimi söyledi. Ve doğru şeyi yapmak istesem de istemesem de kötü şeyler olacaktı.

Christine ve Amy, Hamptonsda ailesiyle yaşayacaktı. Amy okul değiştirecekti. Amy'yi ayda bir kez onların evinde görebilecektim. Daha fazla değil. Bir süre için değil. Hayır.

Christine güvende olacaklarından emin olana kadar. Tekrar kendimi kapattım ve Amy'ye baktım.

"Peki ne düşünüyorsun?" dedi

Christine. "Pardon? Dedim.

'Gerçekten dinlemiyorsun, değil mi? Altı ay sonra tekrar denesek nasıl hissederdin?' dedim.

"Bizi mi kastediyorsun?

"Evet, bizi kastediyorum.

Salıncağın gıcirtısı gözlerimi tekrar Amy'ye çevirdi. Boyu uzamaya başlamıştı. Salıncağın her alçak noktasında ayakları yere sürtünüyordu. Onu bir yıl önce de aynı parka götürmüştüm ve o zaman ayakları yere değmiyordu. Buradan bir mil uzakta olmayan müvekkilimin evinde kanlar içinde on yedi yaşında bir kız bulduğumu düşündüm; adliyenin konferans salonunda ona yardım etmem için yalvarırken nefes almakta zorlanan David'i düşündüm; Christine'i, Harland ve Sinton'da onu dışarı çıkarmadan önceki o anı düşündüm.

'Yapamam. İkinizi de çok seviyorum,'

dedim. "Ne demek istiyorsun?

'Etrafımda kötü şeyler oluyor. Belki de olmalarına ben izin veriyorum. Bilmiyorum, Christine. Sana ya da Amy'ye bir şey olması riskini göze alamam. Aramıza mesafe koymak istemiyorum ve küçük kızımın büyümesini izlemek istiyorum. Ama onun büyüüp seninle birlikte olma şansını elde daha önemli. Bana ne olduysa, bize ne olduysa, bunu değiştiremem. Yapabileceğim tek şey, verdiğim zarardan daha fazlasını vermediğimden emin olmak.

'Eddie, sonsuza kadar değil. Ortalık sakinleştiğinde tekrar denemek istiyorum. Bu senin işin; sen değilsin. Zorlu davaları sonlandırmayı, hatta belki yeni bir kariyer denemeyi düşünebilirsin diye düşündüm. Ve hey, burada ben de suçsuz değilim. Şirkette olanlar senin hatan değildi.'

Yanılıyorsun. Dell bana hedefin sen değil ben olduğumu söyledi. David'e ulaşmak için beni kullanmak istediler. Sen bir kozdun.

başka bir şey değil. Seni ya da Amy'yi bu riske maruz bırakamam. Bu durumda ben ölü bir adamım. Bu görüntü uzun sürmez. Hafta sonunu burada geçirebilirim ama geri dönmem gerek.

"Neden?"

Çünkü buna mecburum. Gerçekten açıklayamıyorum ama buna ihtiyacım var. Çalışmaya ihtiyacım var. İnsanlara yardım edebilirim. David bana bunu hatırlattı.

'Başka avukatlar da var..'

'Biliyorum, ama çoğu muhtemelen Hanna Tublowski'yi o evden çıkarmadan önce benim olduğum gibi. Eğer ben orada olmazsam, bir sonraki kızı kim çıkaracak?

Kendini bana yaklaştırdı ve başını omzuma yasladı.

Tek başıma olacaktım. Ailemin iyiliği için. Bu bana nasıl adam olduğumu, ailemin bensiz daha iyi olacağını düşündürdü - üçkağıtçı, avukat, dolandırıcı olmadan.

Holly sola döndü ve dönümlerce açık yeşil alan içinde yer alan büyük bir malikâneye giden dar bir çakıl yol boyunca ilerledi.

Evin önünde durduk. Dışarıda beyaz hastane üniformaları giymiş birkaç adam bekliyordu. Arabadan indim, etrafta dolaştım ve diğer yolcu kapısını açtım. Alçak sabah güneşi arabanın içine vuruyordu. Buranın ne internete ne de başka bir yerde reklamı vardı. Tüm ülkede belki yüz doktor buranın varlığından haberdardı. Bildiğim kadarıyla evin bir adı bile yoktu. Rock yıldızları, film yıldızları, überzenginler buraya temizlenmek için gelirdi.

Popo Range Rover'dan inerken ağlıyordu. Titriyordu ve dudakları kesilmiş ve kanıyordu. Ona dudaklarını ısırmayı bırakmasını söyledim. David ve Holly bize katıldı.

'İyileşene kadar burada kalacaksın. Temizlenene kadar,' dedi David. 'Ve temizlendiğinde beni görmeye geleceksin, ben de sana Reeler'de bir iş bulacağım.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedi Popo.

'Bir şey söylemene gerek yok. Sen benim hayatımı kurtardın. Seninkini kurtarmak için elimden ne gelirse yaparım' dedi David.

Popo'nun biliyordum. Ona hayatını , kendisinin başka bir versiyonu, daha iyi bir versiyonu, daha güçlü bir versiyonu, daha saf bir için bir şans verilmişti. Gerçekte olduğu kişiye geri dönme şansı.

Bir gün benim de aynı şansa sahip olacağımı umuyordum.

Popo'ya el sallayarak veda ettik ve Range Rover'a geri döndük.

'Tamam, şimdi işimize bakalım,' dedim. "Beni Hogan Place'e bırakabilirsin.

BÖLÜM DOKSAN BİRİ

Hogan Place 1'deki ofisinin kapısını kapatırken Zader, "Ölü adam yürüyor," dedi.

Oturdum ve önüne yaydığı gazetelerdeki manşetlere hayranlıkla baktım. Çoğu David Child davasındaki bir sonraki hamlesi ve büyük jürinin kanıtları ne zaman dinleyeceği üzerine spekülasyonlar yapıyordu. Savcı yorgun görünüyordu; gözleri ağırlaşmış ve yakası açılmıştı.

"Peki, müvekkiliniz önümüzdeki hafta büyük jürinin karşısına çıkmaya hazır olacak mı?" dedi.

Çantamı açtım, üç zarfı çıkardım ve kâğıtların üzerine koydum.

"Bir içki alabilir miyim? Dedim.

Yüzündeki alaycı ifadeyi yarım bir gülümsemeye dönüştürdü ve masa telefonundaki bir tuşa bastı.

Miriam, iki kahve lütfen. Üzgünüm, iptal et. Bana bir kahve, Bay Flynn için de bir viski hazırlamaya çalış. yarayacak gibi görünüyor.'

"Artık içmiyorum," dedim. "Ama sen bunu biliyordun.

"Miriam?" dedi Zader dahili telefondan. "Miriam, orada mısın?

"Belki de kuru temizlemeciye gitmiştir? Dedim.

Deri koltuğunda arkasına yaslandı ve şöyle dedi: 'Müvekkilinizi cinayetin suç ortağı olarak kabul ediyoruz. Bu tam olarak doğru değil ama...'

Gözlerinin arkamdaki bir şeye odaklandığını görebiliyordum, bu da onun tüm akışını kesti. Miriam elinde plastik bir tepside iki kahve ile ofisine girdi. Kahvelerden birini önüne koydu.

diğeri de onun yanında. Bir koltuk çekti ve ikinci fincan kahveyi kendisi için aldı.

"Krema ve şeker?" diye sordu bana. "Teşekkürler," dedim.

Zader ikimize de baktı.

"Büyük jüri falan olmayacak," dedim ve ilk zarfı alıp Zader'e fırlattım. Zarfı açtı, iki sayfalık belgeyi okumaya başladı ve tam özlü bir şeyler söyleyecekti ki sözünü kestim.

'Adalet Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı ve Hazine David Child davasının sessizce istiyor. Bu onlar için çok karışık. Nedenini size söyleyemem, ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur; yükseklerden biri muhtemelen sizinle de aynı konuşmayı yapmıştır. Sizi şimdilik bunu okuma zahmetinden kurtarayım. Bu öğleden sonra ofisinizin yayınlayacağı bir basın açıklaması. Kapsamlı soruşturmalarınız sonucunda David Child'ın Clara Reece cinayetiyle ilgili tüm suçlamalardan masum olduğunu teyit ediyor. Henüz açıklanmadı ama Clara aslında yoktu. David'in dairesindeki ölü kız Samantha Harland, dövmeleri ve her şeyiyle. David Child'dan kamuya açık bir özür var, bunu kameradan okumanızı istiyorum. Bu açıklamanın Adalet Bakanlığı tarafından hazırlandığını fark edeceksiniz. Bu işin peşini için size açık bir mesaj gönderiyorlar - bu işi batırırsanız, ABD hükümetinin düşmanı olursunuz.

'Bana baskı düşünüyorsanız benimle dalga geçiyor olmalısınız-'

'Masum sanıklara işlemedikleri suçları kabul etmeleri için baskı yapıyorsunuz. Bunu haftanın her günü önlerine savunma anlaşmaları koyarak yapıyorsunuz. Ya suçunu kabul ederek beş yıl yatarsın ya da davayla mücadele ederek yirmi yıl yatma riskini göze alırsın. İşte bu baskı böyle bir şey. Aç şunu...'

dedim ve ona ikinci zarfı uzattım.

Bu büyük bir paketti ve içindekileri masasının üzerine devirdi. Kuru temizleme makbuzlarının fotoğraflarını gördü,

Miriam'a en ciddi davaları kıdemsiz ADA'lara vererek dosya yükünü azaltmasını emreden e-postalar. Miriam'ın ona kahve getirdiği, ofisini temizlediği, halıları süpürdüğü, kahve fincanlarını yıkadığı video görüntüleri vardı. Fotoğrafların ve e-postaların arasında Zader'in cinsiyetçi sözlerinin kaydedildiği birkaç mikro kaset de vardı.

'Bölge savcılığı için Miriam'a karşı aday olduğunuzda, bir avukat olarak yeteneklerine ne kadar hayran olduğunuzu ve seçimi kazanmanız durumunda kıdemli savcı olarak kalmayı kabul ederse ne kadar onur duyacağınızı belirten bir röportaj verdiniz. Yine de burada ona bok gibi davrandığınızı gösteren bir yığın kanıt var. Ve bunu kadın olduğu için yaptınız. Kasetler özellikle iyi. Benim favorim, üç hafta önce Miriam ile yaptığınız ve ona kadın dava avukatlarının mahkemede her zaman erkek avukatlar tarafından yenileceğini çünkü erkeklerin daha inandırıcı olduğunu söylediğiniz konuşma. Çok güzel. Sadece bu ifadenin bile jüriden yüz bin dolar alabileceğini düşünüyorum.

Miriam ona gülümsedi.

'Miriam, bu çok çirkin. Eğer sana kötü davrandıysam, bu sadece benim muhalifim olduğun içindir. Erkek olsaydın da aynı şeyi yapardım,' dedi Zader.

'Bu harika bir savunma' dedim. 'Sayın Yargıç, Bayan Sullivan'ı kadın olduğu için taciz etmedim. Onu aşağıladım çünkü ben bir pisliğim ve aynı şeyi bir erkeğe de yapardım.

Miriam'ın mırıldandığını duydum.

"Ayrıca o yığının içinde okumanız gereken iki belge bulacaksınız. Birincisi, müvekkilim için hazırladığım cinsel taciz davası taslağının bir kopyası, eğer anlaşmayı hemen imzalamazsanız bu öğleden sonra dosyaya koyacağım.

"Ne anlaşması?" dedi Zader.

Masasında anlaşmayı buldum ve ona uzattım.

"Öne çıkan hususlar yarın sabah ilk iş olarak istifa edeceğinizdir. Kişisel nedenlerden dolayı olduğunu ve Miriam Sullivan'a tam destek vereceğinizi söyleyebilirsiniz.

yeni bir seçim yapılana kadar bölge savcısı vekili olarak atayacaksınız. Eğer David için basın toplantısı düzenlemeyi ya da bu anlaşmayı imzalamayı reddedersen, Miriam için dava açacağım, o kazanacak ve senin kariyerin sona erecek. Bu şekilde aleyhinde bir mahkeme kararı olmadan buradan çıkıp gidebileceksin.

Bakışları fotoğraflar ve anlaşma arasında gidip . Bir damla ter masaya vurdu ve alnını sildi, zaten gevşek olan kravatını çekti.

'Bununla sonuna kadar savaşacağım. Kazandığını sanıyorsun ama yanılıyorsun. Ben kolay korkmam.'

Miriam'a döndüm ve 'Haklıymışsın' dedim. O aptalın teki.

'Daha fazlasına ihtiyacımız olacağını söylemiştim,' dedi Miriam. 'Sen söyledin.

Bu şeref sana ait,' dedim.

Miriam ceketinin iç cebinden iki sayfa çıkardı ve başka bir şey söylemeden Zader'e uzattı. İlk sayfa Bölge Savcı Yardımcısı Billy White'ın yeminli ifadesiydi. White, Zader'in kendisinden New York'taki her bir yargıç hakkında gizli ve son derece hassas kişisel ve mali bilgiler edinmek üzere özel bir dedektifle temasa geçmesini istediğini belirtiyordu. Zader'in Yargıç Perry'den kurtulmak için kullandığı özel hisse senedi bilgileri dava başladığında zaten elindeydi ve Perry savunma lehine karar verecek gibi görünene kadar bu bilgileri gündeme getirmedi. Tek başına bu bile savcılığın görevi kötüye kullandığına dair bir soruşturma başlatmak için yeterli olabilirdi, ancak kişisel bilgileri yasadışı yollardan elde ettiği ve her yargıç hakkında dosya oluşturduğu gerçeği kariyerini bir anda bitirir ve muhtemelen onu hapse gönderirdi. İkinci sayfa açıkça taslak e-posta olarak etiketlenmişti. FBI'a ve mevcut valiye gönderilmişti. E-posta, Billy White'ın yeminli ifadesini tek bir ek olarak listeliyordu. Taslak e-posta, bir tabancanın horozunu geri çekip Zader'in şakağına kadar iyiydi.

'Hem suçlu hem de savcı olamazsın. Belki belediye başkanı?' Dedim.

"Sen bir piçsin, bunu biliyor musun?" dedi. 'Bugün bir basın toplantısı düzenlemem mümkün değil. Bu çok zaman alır..'

'Basın zaten brifing odasında,' dedi Miriam. 'Onları arama cüretini gösterdim. O e-postayı göndermemi ister misin?'

Başını salladı. Onu görmezden geldim ve bekledim.

Önünde açılmadan duran son zarfı gördü.

Ben.

"Bunun içinde ne var?"

'Bu B seçeneği,' dedim.

O tutulan dışarı onun titriyor Elini. I verdi onu ve

zarfımı açtım, kahvemi içtim ve ayağa kalktım. Ceketimin düğmelerini ilikledim ve Miriam'a, 'Geri dönmene sevindim,' dedim.

Gülümsedi.

Ofis kapısı kapanırken Zader zarfı yırtarak açtı. Sessizlik. Sonra Miriam'ın sert ses tonunu duydum. Açık planlı ofisten ayrılmadan önce kahve makinesinin başında bir bekledim. Gitmiştim çünkü bu Miriam'ın zaferiydi. Zader'in ofisinden çıktı, gözüme takıldı, gülümsedi ve bana heyecanlı bir başparmak işareti yaptı. İmzalı anlaşma ve basın bülteni elindeydi. Üçüncü zarfta Zader'e David Child'a verdiği seçeneğin aynısını vermiştim - zarf boştu.

Asansöre adım attım, resepsiyon masasındaki Herb Goldman'a el salladım ve zemin kat için düğmeye bastım. Zader, Herb'ün masasında belirdi ve yüzünde mutlak bir aşağılama ifadesiyle ayrılışımı izledi. Teni ışıkların altında parlıyordu; korku ve nefret ter damlalarının içinde dans ediyordu. Herb'ün masasını tokatladı ve bana küfretti.

Hiçbir şey söylemedim.

Herb'ün keskin gözleri ikimizin de üzerinden geçti ve kendi kendine kıkırdadı. Her nasılsa Herb yakında yeni bir bölge savcısının emrinde çalışacağını biliyordu.

Asansör kapıları kapanmaya başladı. Kapılar kapanmadan önce Herb'ün ayrılan savcıya son bir tavsiye verdiğini duydum.

"Ne derler bilirsiniz, Bay Zader," dedi Herb. 'Bir dolandırıcıyı kandıramazsınız.

Teşekkür

Teşekkür etmem gereken çok sayıda insan var. Listenin ilk sırasında sürekli harika fikirler, içgörüler, destek, ilham ve zencefilli latte kaynağı olan eşim Tracy var. Ona söyleyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum.

Menajerim Euan Thorneycroft ve AM Heath'teki herkes destekleri, tavsiyeleri ve uzman temsilleri için.

Editörlerim Orion Books'tan Jemima Forrester ve Flatiron Books'tan Christine Kopprasch'a sabırları, uzmanlıkları ve bu romanı en iyi hale getirmek için gösterdikleri özveri için teşekkür ederim. Ayrıca Jon Wood, Angela McMahon, Graeme Williams ve Orion Books ve Hachette Ireland'daki herkese çok teşekkür ederim. Ayrıca Flatiron'daki ABD ekibim Amy Einhorn ve Marlena Bittner'a da çok teşekkür ederim.

Ailem, arkadaşlarım, okuyucularım, kitapları inceleyen herkes ve özellikle de ilk günden beri beni destekleyen kitapçılar - hepinize bir bira ve bir kucak borçluyum.

Ayrıca Steve Cavanagh

Savunma
Haç (roman)

Kopyalama hakkı

BİR ORION E-KİTABI

İlk olarak 2016 yılında Orion Books tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır Bu e-kitap ilk olarak 2016 yılında Orion Books tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Steve Cavanagh 2016

Steve Cavanagh'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Bu kitaptaki tüm karakterler, halihazırda kamu malı olanlar hariç, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul uygulanmaksızın yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. ISBN 978 1 4091 5236 1

Orion Kitapları

The Orion Publishing Group Ltd

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.orionbooks.co.uk

İçindekiler

[İthaf İçindekiler](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci](#)

[BölümBölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Birinci Bölüm: Kurulum](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Dokuzuncu Onuncu](#)

[Onikinci Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Onaltıncı](#)

[Onyedinci Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmibirinci Bölüm](#)

[Yirmiikinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dört Yirmi Yirmi](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Dokuz](#)

[Beş Altı Yirmi Yirmi](#)

[Sekiz Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Otuz](#)

Otuz Birinci Bölüm Otuz
Bölüm Üçüncü İkinci
Otuz Otuz Otuz Otuz
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Beşinci Bölüm
Bölüm Yedinci Bölüm
Bölüm Altıncı Otuz Otuz
Dokuzuncu
Bölüm Sekizinci

İkinci Bölüm: Ödeme

Bölüm Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Bölüm Beş
Bir Bölüm İki Bölüm
Üç Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bir Dört Altı Yedi
Sekiz Dokuz Elli Elli
Bölüm Elliiki Bölüm
Elli Üç Elli Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bir Bölüm Bölüm
Dört Elli Elli Altı Elli
Elli Beş Yedi Sekiz Elli
Dokuz Bölüm
Beş Altmış Altmış
Altmış
Altmış Altmış Altmış İki
Üç Bölüm Dört
Bölüm -

Altmış Altıncı Bölüm

Altmış Yedi Bölüm

Bölüm Sekiz Altmış

Altmış Dokuz Bölüm

Yetmiş

Üçüncü Bölüm: Kapak Hikayesi

Yetmişbirinci Bölüm

Yetmişikinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Yetmişdörtüncü

Yetmişüçüncü Bölüm

Yetmişbeşinci

Yetmişaltıncı Bölüm

Yetmişyedinci Bölüm

Bölüm Bölüm

SeksenYetmişsekizinci

Yetmişdokuzuñcu

Bölüm Seksen Bir

Seksen Seksen Seksen

Seksen Seksen Seksen

Seksen Bölüm İki

Bölüm Bölüm Üç

Bölüm Altı Dört Beş

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Doksan

Bir BölümYedi Sekiz

Seksen Dokuz

Teşekkür

Ayrıca Steve Cavanagh Telif

Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

